

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SANDRA HILL

*Bestselling Author Of
The Tarnished Lady*

FRANKLY, MY DEAR...

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Açıkçası, canım...

Sandra Hill

 HarperCollins e-books

OceanofPDF.com

*Cindy Harding, Sherry Hogan, Trish Jensen, Millie
Ragosta ve Katie Raiser'a - iyi arkadaşlar ve
olağanüstü yazarlar. Benimle birlikte oldular
Başından beri.
Ama özellikle Katie'ye,
Cesareti hepimize ilham veriyor.*

OceanofPDF.com

Scarlett O'Hara güzel değildi ama erkekler bunu nadiren fark ederdi.
onun cazibesine kapıldı.

-Margaret Mitchell, *Rüzgar Gibi Geçti*

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Epigraf Birinci](#)

[Bölüm](#)

"Lanet olsun!" Selene olduğu yerde durdu... [İkinci](#)

[Bölüm](#)

Selene bir an için başının döndüğünü hissetti ve elini...

[Üçüncü Bölüm](#)

Kısa bir süre sonra tekrar sokaktaydılar... [Dördüncü](#)

[Bölüm](#)

Sessizce yürürlerken, Selene harika sesleri içine çekti... [Beşinci Bölüm](#)

Selene alçak tavanlı dükkana girdiğinde duyuları saldırıya uğradı...

[Altıncı Bölüm](#)

Victor, ... [Yedinci Bölüm](#) Fleur'u Rampart Sokağı'ndaki evlerinin kapısından içeri itti

Birkaç saat sonra James açık bir ocak ateşinin yanında oturmuş yudumluyordu... [Sekizinci Bölüm](#)

Ertesi gün öğleden sonra, Selene ilk kez baktığında...

[Dokuzuncu Bölüm](#)

Kısa bir süre sonra, saat ancak sekiz olmasına rağmen...

[Onuncu Bölüm](#)

Büyük bir hayal kırıklığı ve iki kırık taraktan sonra Selene onu yıkadı... [On](#)

[Birinci Bölüm](#)

"Ve uzaylıların bi-i-g gözleri olan büyük kafaları var ve..."

[On İkinci Bölüm](#)

Selene'nin ertesi sabah ilk gördüğü şey... [On Üçüncü Bölüm](#)

James o akşam yemeğe gelmeyerek... [On Dördüncü Bölüm](#)

"Şşşşt! Çok fazla gürültü yapıyorsun," diye tısladı Etienne. [On](#)

[Beşinci Bölüm](#)

Aralarındaki cinsel oyunların zamanı geçmişti.

[On Altıncı Bölüm](#)

"Bu hayatımda yaptığım en çılgınca şey... [On Yedinci](#)

[Bölüm](#)

James nihayet misafirlerine doğru yola çıktığında... [On Sekizinci](#)

[Bölüm](#)

Selene kendini biraz Alice Harikalar Diyarında gibi

hissetti... [On Dokuzuncu Bölüm](#)

James geldiğinde alacakaranlık hızla geceye dönmüştü...

[Yirminci Bölüm](#)

Selene ve James döndüğünde saat yediydi... [Bölüm Yirmi Bir](#)

"James! Chéri!" diye haykırdı zarif yaratık ve kendini fırlattı... [Yirmi İkinci](#)

[Bölüm](#)

Ertesi sabahtan itibaren, Bayou Noir'da felaketler patlamaya başladı...

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

"Selene... Selene, beni duyabiliyor musun?" James'in sesi geldi...

[Epilog](#)

"Ve sonra adam pizzasını koyar..." Etienne açıklıyordu... [Yazarın](#)

[Notu](#)

[Övgü](#)

[Sandra Hill Yazarına Ait Diğer](#)

[Kitaplar Copyright](#)

[Yayıncı Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Birinci Bölüm

New Orleans, 1996

"Lanet olsun!" Selene tasarım ayakkabılarının izinde durdu, ustalıklı manikürlenmiş elini kalbinin üzerine koydu ve soluk soluğa önüne baktı.

"Umph!" Menajeri Georgia Jones sırtına çarptı. Heykelsi siyah kadın bir küfür savurarak Hermes çantasını düştüğü kaldırımdan aldı, sürtünme izleri olup olmadığını kontrol etti ve beyaz ipek Donna Karan takımını düzeltti. "Ne var? Ne oldu?"

"Bak, Georgia! İşte orada. Ooooh!" Selene kendinden geçmiş bir şekilde iç çekti.

Sonra Selene, çizgide delik arayan bir koşucu gibi, sokak satıcılarının, vapur düdüklülerinin, uzaktan gelen duygulu caz müziğinin ve Crescent City'nin birçok lehçesinin kakofonisinin farkında olmadan Vieux Carre kalabalığının arasından inatla ilerledi. Bu

dumanı tüten kahvenin ve yeni kesilmiş çiçeklerle karışan taze unlu mamullerin lezzetli kokuları sebze ve meyve satıcıları, balıkçılar ve kasaplar.

Sonunda Selene popüler bir beignet standının önünde durdu. Keyifle gözlerini kapatarak boynunu büktü ve derin bir nefes aldı.

"Tanrım, bana güç ver. Kadın orgazm oluyor. Fransız Mahallesi pazarının tam ortasında. Hem de şekerli bir pastanın üzerinde." Georgia gözlerini göğeye doğru yuvarladı. "Tanrım! Bilmeliydim."

Selene çenesini kibirli bir şekilde kaldırdı ve temsilcisinin sözlerine kulaklarını tıkadı.

Şahane unlu mamulleri incelerken alaycı bir mizah sergiliyordu. Beklentiyle dudaklarını yalayarak cüzdanını açtı ve biraz para çıkarmaya hazırlandı.

Georgia kararlı bir hırıltıyla Selene'nin bileğini sıkıca kavradı ve onu marketten çıkarıp setin üzerine doğru çekti. "Seninle ne yapacağım ben? Diğer kadınlar ölümcül güzellikteki erkeklerden tahrik oluyor," diye mırıldandı. "Sen bir çörek için bayılıyorsun."

"Donut değil. Bu bir New Orleans spesiyalitesi, bir baan-yah," dedi Selene Fransızca kelimeyi dikkatli bir şekilde telaffuz ederek.

"Baan-yah?" Georgia onun ardından tekrarladı, sonra hızla ekledi, "Ben nergis olsa bile umurumda değil. İki zilyon kalorisi var ve

Bugünkü çekim için 5 beden balo elbisesi giymem gerek. Ayrıca, o kadar şeker sivilce çıkarır. Hadi ama tatlım. Sen, herkes daha iyi bilir."

"Haklısın," diye hüzünle onayladı Selene ve geniş Mississippi'ye bakan düz tepeli setin tepesindeki banka çöktü. "Ama çok acıktım. Aslında bugünlerde hep açım."

"Hepsi senin kafanda," dedi Georgia, kaba olmayan bir sesle ve elini sıcak bir şekilde sıktı. "Bu konuyu psikiyatristinle konuşmalısın," diye ekledi usulca gülerek.

"Dr. Walters muhtemelen yüzüme çarpsa bile orgazmın ne olduğunu anlayamayacağımı, yemeklere olan bu hayranlığımın derin bir psikolojik nedeni olduğunu söylerdi."

"Tipik psikiyatrist! Aslında, muhtemelen bu bozukluğa oral disfonksiyon obsesif mani gibi süslü bir isim verirdi. Belki de bu konuda bir kitap yazardı.

Oprah'ın programına çık." Georgia düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Hmmm... sence Dr. Walters'ın bir menajeri var mıdır?"

"Oh, Georgia!" Selene alaycı arkadaşını şakacı bir şekilde dirseğiyle dürttü, inatçı, bazen kaba ağzı Teksas büyüklüğünde bir kalbi saklıyordu. "Son altı ayda Dr. Walters olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Ya da siz, bu konuda."

"Yalakalık yapmak için artık çok geç, tatlım," dedi Georgia, Selene'in sevgisinden memnun olduğu belli olsa da, yüzünü buruşturarak. "Serseriye hâlâ özlüyor musun... yani Devon'ı?" Selene eski sevgilisini tanımlamak için seçtiği kelimelere onaylamaz bir şekilde bakınca Georgia kurnazca gülümsedi.

"Bazen," diye iç geçirerek kabul etti Selene. "Ama onu hâlâ sevdiğim için değil. Muhtemelen hiç sevmedim. Yine de güvenliği özlüyorum."

"Güvenlik! Kaybediyorsun, kızım. Devon seni *güvensiz* yaptı. O adam için her şeyi yaptın ama asla yeterli olmadı."

Selene boyun eğmiş bir şekilde başını salladı. "Bardağı taşıran son damla Tessa'ya sempati duymamasıydı. Yani, kahretsin, en iyi arkadaşım anoreksiya yüzünden öldü ve onun sempati anlayışı 'Tessa aptal bir kadındı' oldu." Selene'in gözlerinden yaşlar süzüldü ve taşmalarını engellemek için gözlerini kırıştırdı. "Yine de Devon ve ben üç yıl boyunca birlikte yaşadık. Umursamayı tamamen bırakmak zor."

"Humph! Bana öyle geliyor ki *We* dergisi tarafından Amerika'nın En Güzel Yüzü seçilen bir kadının böyle bir sürüngeyi unutmasına yardım edecek düzinelerce erkeğin sıraya girmiş olması gerekir."

Selene dramatik bir şekilde etrafına bakındı. "Ben hiç göremiyorum." "Bir erkek bulmana yardım etmemi mi istiyorsun?"

"Asla olmaz!"

Georgia geniş bir eliyle yüzünü yelpazeledi. "Manhattan'daki klimalı güzel ofisimi bunun için terk ettiğime inanamıyorum."

"Hava sıcak ama Louisiana'yı seviyorum. New York'taki hızlı yaşamdan bıktım. Burada hayat daha yavaş."

"Tabii ki daha yavaş. Hareket etmek için çok sıcak."

"Geçen hafta geldiğimiz andan itibaren," diye devam etti Selene, Georgia'nın alaycılığını görmezden gelerek, "garip bir aidiyet hissettim, sanki kader burada olmamı emretmiş gibi. Bunu gerçekten açıklayamıyorum."

Georgia kaba bir şekilde homurdandı. "Tanrım! Buradasın kızım, çünkü sana bir

Phillipe Dubois ile bu çekimi yapmak için kazançlı bir sözleşme." Uzun bir süre Selene'i inceledi. "Peki tüm bunlar ne demek oluyor? Sende hep bu vardı *Gone With the Wind* takıntısı. Güneye taşınmayı mı planlıyorsun?"

"Hayır," dedi gülümseyerek. "Ve filmi birkaç kez izlemiş olmam saplantılı olduğum anlamına gelmiyor."

"Birkaç kez!" Georgia üzüntüyle başını salladı.

"Konudan uzaklaşıyoruz, Georgia." Selene sinirden derin bir nefes aldı. Georgia onun için çok şey yapmıştı. Selene, her ikisini de etkileyecek bir kararı ilk önce ona bildirme nezaketini göstermeliydi. Menajerine düzgün bir bakış attı. "Bu benim son modellik işim. Bu sonbahar Columbia'da derslere başlıyorum."

"Ne! Delirdin mi sen? Yirmi sekiz yaşındasın!"

Selene sinirlendi. "Yani? Columbia'daki en yaşlı öğrenci ben olmayacağım." "Humph! İddiaya girerim, derslere yarı zamanlı bir okuldan gidip gelen tek kişi sensindir.

Ama milyon dolarlık bir apartman dairesi." diye alaycı bir yorumda bulundu ve ardından ekledi: "Ne tür dersler?"

"Psikoloji."

"Bull! Şu Dr. Walters gerçekten de senin üzerinde çok çalıştı, değil mi?"

"Bunun Dr. Walters'la hiçbir ilgisi yok." Selene yorgun bir şekilde nefes verdi. "Uzun zamandır modellik endüstrisinden ve kadın formuna yönelik gerçekçi olmayan beklentileri sürdürmesinden bıktım. Fiziksel görünüme aşırı önem veriyoruz. Bakın Tessa'ya ne oldu." Selene'in sesi duygusallıktan çatlıyordu. Altı ay önce en yakın arkadaşının ölümüyle yaşadığı trajedinin etkisinden hâlâ kurtulamamıştı.

"Selene, pratik ol. Bu meslek sana çok iyi geldi. Son on yılda altı milyon dolar kazandınız. Ve buna rağmen

Yirmi sekiz yaşındasın, yüksek modada büyük paralar kazanmak için en az beş yılın daha olduğunu düşünüyorum. Sonra diğer olasılıkları deneyebiliriz - kitaplar, videolar, eski model piyasası."

"Oh, Georgia, anlamıyorsun. Bana bak." Bankın önünde ayağa kalktı ve kollarını vücudundan uzaklaştırdı. "1.80 boyundayım ve sadece 100 kilo ağırlığındayım. Her zaman açım. Bu yaşam boyu diyet rejimi beni öldürüyor. En az 20 kilo daha ağır olmalıyım."

"Kameranın altında olmaz, tatlım."

"Biliyorum. Kate Moss'un izinden giden genç ve zayıf modelleri gördünüz mü? Vay canına! Annelerinin kıyafetlerini giyen anoreksik ergenlere benziyorlar. Ve tüm bu hileleri bana sürekli denetiyorsun!" Georgia'ya azarlayıcı bir bakış fırlattı.

"Yine dudaklarına kolajen enjeksiyonu yapmaya başlama. Sende Kim Basinger görünümünü seviyorum ve bu görev için doğruydun."

"Bu *büyük* saça ne dersin?" Selene uzun, permalı, koyu kumral saçlarının omuzlarına dökülen ve sırtının ortasına kadar inen uçlarını fiskeledi.

"Çok seksi."

"Senin için söylemesi kolay! Her gün kuruması iki saat sürüyor ve eğer difüzör kullanmazsam berbat bir çalıya dönüşüyorum."

Georgia savunmaya geçercesine, "Kimse güzelliğin kolay elde edildiğini söylemedi," diye mırıldandı. "O zaman sen de beni tüm vücudumu bronzlaştırmaya ikna ettin."

Geçen ay mayo giydim. Muhtemelen bir gün cilt kanseri olacağım. Ve bu koyu renkli kontakt lensler bana güneş gözlüğü takıyormuşum gibi hissettiriyor."

"Göğüs küçültme ameliyatı konusunda benim tavsiyeme uymadın."

"Ve bu iyi bir şey de. Göğüsler yine yerinde, biliyorsun."

"Sadece *Playboy*'da. *Vogue* hâlâ krep istiyor. Orta sayfaya çıkmaya hazır mısın?" diye sordu kıs kıs gülerek.

"Pek sayılmaz."

Georgia Selene'i tekrar banka çekti ve elini okşadı. "Selene, her mesleğin bir dezavantajı vardır. Çabalarınız için size büyük paralar ödendi."

"Öyleydim, bunu kabul ediyorum. Ve minnettarım ama sonuçta ben gidiyorum. Bu benim son görevim." Selene kariyerini bıraktığı için pişmanlık duymuyordu ama Georgia'yı hayal kırıklığına uğrattığı için pişmanlık duyuyordu.

"Göreceğiz," dedi Georgia kuşkuyla. "Bahse girerim altı ay içinde çok sıkılacaksın. Geri döneceksin. Yine de çok bekleme bebeğim. Nasıl olduğunu bilirsin.

halk unuttur. Ve ne yaparsan yap, şekerli çörekleri balon gibi şişirme."

Selene'ye dostça sarıldı ve kolunu Selene'nin koluna doladı. "Haydi. Phillipe sinir krizi geçirmeden otele dönsek iyi olur."

Bir zamanlar Place d'Armes olarak adlandırılan Jackson Meydanı'ndan ve Cabildo olarak bilinen çevresindeki tarihi binalardan geçtiler. Aziz Louis Katedrali'nin melodik çanları ayın için çağrı yaptığında Selene gözlerini kapattı ve çanların yeni hayatı için ilahi bir lütuf olduğunu hayal etti.

Harika bir şekilde korunmuş, iki ve üç katlı Creole binaları ve karmaşık, dantel gibi işlenmiş demir balkonlarıyla Fransız Mahallesi'nin şirin sokaklarında ilerlerken Selene sessizce düşüncelere daldı. Sonunda, "Bir sorunum var," diye itiraf etti.

"Uh oh! Aptalca bir heves uğruna tüm kariyerini çöpe atmaktan başka bir şey mi?"

Selene arkadaşının alaycı cevabına gülümsedi. "Evet. Lilith bir voodoo koydu Beni lanetledi. Voodoo kraliçesi Marie Laveau'nun soyundan geldiğini iddia ediyor."

Georgia'nın ağzı şaşkınlıkla açık kaldı ve dar av tüfeği evlerinden birinin porte cochere girişinin önünde aniden durdu.

Selene omzunun üzerinden, Vieux Carre'da çok yaygın olan, yemyeşil tropikal bitki örtüsü ve serin fiskiyelerle dolu iç avluyu görebiliyordu.

Şaşkın Georgia önce ona bakakaldı. Sonra gülmeye başladı... ve gülmeye... ve gülmeye. "Oh... oh... Buna inanamıyorum... bir vudu laneti!" O kadar çok güldü ki, yanlarını tutarak bir tuğla duvara yaslanmak zorunda kaldı. "Tanrım, kızım, altına işeteceksin beni."

Selene menajerinin alayını duymazdan geldi ve devam etti: "Yanında tıpkı bana benzeyen küçük bir oyuncak bebek taşıyor."

Georgia'nın fincan tabağına benzeyen gözleri daha da büyüdü. "Neden?"

"Tanrı bilir! Ama bir gün kolunu büktü ve yemin ederim acıyı ben de hissettim."

"Gerçekçi olun! Yirminci yüzyıldayız. İnsanlar artık voodoo yapmıyor. Kızım, Lilith'in derinin altına girmesine izin verdiğine inanamıyorum."

"Biri size çok uzun süre buralarda olamayacağınızı söylese ve sonra da gerçekten hınzırca gülümsese, sizin de tüyleriniz diken diken olurdu."

"Selene, kes şunu. Hemen şimdi!" Georgia uzun parmağını Selene'in yüzüne doğru sallayarak onu uyardı. "Hepsi senin kafanda. Ayrıca Lilith hınzır gülümsemesiyle tanınır." Georgia yine kahkahayı patlattı.

"Hiç komik değil."

Georgia gözlerini bir mendille silerek, "Evet, öyle," diye boğuk bir ses çıkardı. "Tamam, tamam. Bana her şeyi anlat. Bu lanet işini ciddiye aldığını görebiliyorum."

"Lilith bana lanetinden bahsettikten bir gün sonra biri otel odamı yağmaladı. Gümüş saç fırçam dışında hiçbir şey kaybolmamıştı."

"Sana Noel'de verdiğim mi? Lanet olası pahalı Tiffany's'den aldığım mı?" Georgia öfkeyle sordu.

Selene başını salladı. "Sonra makyaj teknisyeni ertesi gün kozmetik çantamda bir yılan buldu."

"Bir yılan! Vay anasını!" Georgia tiksintiyle ürperdi, yüzü kasvetli bir hal aldı. "Bu ciddi bir mesele Selene. Güldüğüm için özür dilerim."

"Sorun değil. Muhtemelen ben de gülerdim. Aslında ben güldüm... tüm oteli inlettikten *sonra*."

"Polisi aradın mı?"

"Hayır. Zehirli değildi ve görünüşe göre yılanlar buralarda yaygın. Voodoo laneti gibi aptalca bir şey için polise şikayette bulunmayı kendime yediremedim. Ama hepsi bu değil. Dün gece yastığımın üzerinde iğrenç bir siyah balmumu topu buldum. Otel görevlisi dehşete düşmüştü, ona voodoo gris-gris dedi. Ve içindeki siyah saç tellerinin çalınan fırçamdan geldiğini biliyorum."

"Ve tüm bunlardan Lilith'in sorumlu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet. İki yıl önce ajansa katıldığından beri benim için bir sorun oldu."

"Hafiflediğini sanıyordum."

Selene başını salladı. "Bu yılın başlarında benimle ilgili o kapak haberini yaptıktan sonra üzüldüğünü biliyordum ama kıskançlığı artık tamamen kontrolden çıktı. Phillipe bu çekim için koleksiyonundaki ilk elbiseyi giymemi istediğinde inanamayacağınız bir öfke nöbeti geçirdi."

Georgia kaşlarını çatı, derin düşüncelere dalmıştı.

"Ayrıca biri bana Devon'la görüştüğünü söyledi."

"O zaman bu her şeyi açıklıyor. Muhtemelen onun kıskançlığını besliyor." "Sence bu kadar kindar olabilir mi?"

Georgia omuz silktili. "Onu taşınmaya zorladığında ne kadar üzüldüğünü biliyorsun."

"Birkaç gün içinde burada işim bitecek. Sadece biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı... bir arkadaşla. Lilith'le başa çıkabileceğime eminim."

Ancak Selene iki gün sonra uyandığında kendini bitkin ve keyifsiz hissettiğinden pek emin değildi. Tanrıya şükür, bugün çekimin son günüydü.

Bir saat sonra, Selene çekim yaptıkları balo salonunun geniş merdivenlerinden inerken kendini *Rüzgâr Gibi Geçti* filmindeki bir karakter gibi hissediyordu. Romantik düşüncelerine içten içe gülümsedi. *Tanrım, belki de Georgia haklıydı. Sürekli o filmi düşünüyorum.*

Kendi kozmetik ürünleri olmadan hiçbir yere gitmemeyi uzun zaman önce öğrendiği için, çok önemli makyaj çantasını da yanında taşıyordu. Selene, Phillipe'in özel olarak tasarladığı beyaz, omuzları açık, muhteşem bir elbiseyle balo salonuna doğru süzülürken kendini Scarlett kadar kadınsı hissediyordu.

Eski Güney Kadınları koleksiyonu için. Düzinelerce metre ipek ve dantel, Georgia'ya zarıf bir şekilde yaklaşırken geniş eteğin üzerinde dalgalanıyordu. Phillipe balo elbiselerini çemberlerle sergiliyor olsa da, çoğu modern kadın muhtemelen onları çembersiz giyerdi.

Bir zamanlar ünlü Quadroon Baloları'nın yapıldığı muhteşem Orleans Balo Salonu'na girdiğinde zevkten nefesi kesildi. Salon, döneminin şamdanları ve avizeleriyle süslenmişti. Yüzlerce musluk Phillipe'in kreasyonları için doğal, antik bir aydınlatma sağlıyordu. Aslında, bazı dergi vitrinleri eski sepya tintage tonlarında yapıldı.

Düzinelerce fotoğrafçı, moda danışmanı ve set asistanı son dakika rötuşları üzerinde hararetle çalışırken, köşede küçük bir orkestra, üyeleri uygun şekilde antebellum kıyafetleri giymiş olarak akort yapıyordu. Bazı çekimler romantik bir vals sahnesi gerektiriyordu.

Selene derin bir nefes aldı. Binlerce çiçeğin baş döndürücü kokusu ve canlı renkleri neredeyse onu bastırıyordu - gardenyalar, begonviller, açelyalar, manolyalar. İç çekerek bereketli bir kadife perdeyi okşadı. Burası her zaman hayalini kurduğu Eski Güney'di, tüm duyuların yükseldiği bir diyardı. Phillipe'in tuhaf elbiseleri için mükemmel bir ortam.

Gülümseyerek Georgia'ya doğru yöneldi. Menajeri Avluya açılan Fransız kapılarının yanında dünyaca ünlü tasarımcı.

"Chérie!" Phillipe, Selene'i Avrupa modasına uygun olarak her iki yanağından da kısaca öperek haykırdı. "Ne düşünüyorsun?" Elini sallayarak geniş balo salonunu işaret etti.

"Bu muhteşem. Bu koleksiyondan yüzlerce elbise satacaksın. Bunu biliyorum."

"Kesinlikle!" diye utanmadan kabul etti.

Georgia elbisesini her açıdan inceleyerek, "Tatlım, muhteşem görünüyorsun," dedi.

"Teşekkürler. Yine de çok dekolte, sence de öyle değil mi?" Selene iki avucunu karnına, göğüslerinin altına koydu ve elbiseyi daha yukarı çekmeye çalıştı ama nafile. Korsenin gömme kemeri göğüslerini yukarı itiyor, dekoltenin örümcekli dantelleri ise uçlarını zar zor örtüyordu. "Kendimi biraz açıkta hissediyorum."

Georgia gülümseyerek, "Göğüslerin moda olduğunu söyleyen sendin," dedi. "Harika görünüyorsun tatlım, bir manken için bile."

Selene onu şakacı bir şekilde itti ve elbiseyi daha yükseğe çıkarmak için tekrar denedi.

"Hayır, hayır, hayır!" Phillipe ellerini elbiseden çekerek onu uyardı.

"Elbise *muhteşem*. Mükemmel." Parmak uçlarını öptü ve

ellerini dramatik bir şekilde havaya kaldırdı. "Beyaz renk ve narin danteller

bakire bir kaliteye işaret ederken, göğüsler... Voila!.. göğüsler başka bir hikaye anlatıyor." Selene fotoğrafçılara yaklaşarak, "Keşke bu kadar açık bir kitap olmak zorunda olmasaydım," diye mırıldandı. "Dekolte bir şeydir.

Çıplaklık oldukça

bir başkası."

Phillipe dikkatle bileğindeki Rolex saate baktı, sonra tekrar ona döndü.

"Git! Yüzünü tak da başlayalım." Selene'i incelerken gözleri aniden kısıldı.

"Kilo mu aldın?"

"Hayır!" Selene ve Georgia birlikte haykırdılar, sonra da bu ortak hakarete güldüler.

Kısa bir süre sonra Selene, Lilith'in ve kadınlı erkekli bir dizi modelin dönem kıyafetleri ve Eski Güney'i anımsatan pastel şekerlemelerle odanın içinde vals yaptığı bir set için kameraların tıklanmasını ve ışıkların yanıp sönmesini izledi. Mum ışığı Lilith'in teninin moka rengini daha da belirginleştiriyordu. Kömür karası saçları, tatlı kokulu beyaz güllerden oluşan bir çağlayanla bir tarafa toplanmıştı.

Ortağıyla birlikte dans ederken Selene'e attığı saf nefret dolu bakışta hiç de tatlı bir şey yoktu. "Yakında," diye mırıldandı Lilith

Selene'in bakışlarını tutarken sessizce uyardı. "Yakında."

Selene ürpererek çantasını dans pistinin kenarına koydu, makyaj danışmanının ihtiyaç duyabileceği son dakika rötuşları için hazırды. Korkularını bir kenara bırakmaya kararlı bir şekilde Georgia'ya döndü.

"Buradaki tarihi neredeyse hissedebiliyorsun, değil mi?"

"Evet, pek hoş bir geçmiş de yok," diye yorumladı Georgia acımasız bir ses tonuyla. "Biliyor musun, atalarımın biri bir keresinde Quadroon Balosu'na gitmiş.

-Belki de tam bu odada."

"Gerçekten mi?" Selene, Georgia'nın hafifçe ortaya attığı bu ilginç bilgi karşısında gözlerini sorgulayarak kaldırdı.

"Adı Fleur'du. Gerçek bir güzeldi ve o kadar açık tenliydi ki beyaz bile sayılabilirdi."

"Georgia, sana gerçekten şaşırdım. Neden bundan daha önce hiç bahsetmedin?"

"Özellikle gurur duyduğum bir şey değil," dedi omuz silkerek. "Quadroon Balolarını neden düzenlediklerini biliyorsun, değil mi?"

"Biraz duydum."

"Genç -çok genç- quadroonlar anneleriyle birlikte balolara gider, zengin, beyaz, Kreol erkekler arasında koruyucular ararlardı. *Plaçage*, buna böyle diyorlardı. Erkekler kadınları Rampart Sokağı'ndaki kulübelerde metres olarak tutuyor ve onlardan çocuk sahibi oluyorlardı. Karşılığında, Kadınlar her şeyi erkeklerin emri ve çağrısı üzerine yapıyorlardı, tıpkı eşler gibi, ama daha çok, hiçbir ayrıcalıkları olmadan."

Selene dehşete düşmüş bir halde Georgia'ya baktı.

"Ve sistem *placées* için onurlu kabul edildi. Onurlu! Anneler kızlarını sattı, bu kadar basit."

Selene şefkatle elini Georgia'nınkinin üzerine koydu. "Atan için ne kadar korkunç. Tüm o çaresiz genç kızlar için."

Georgia kafasını temizlemek istercesine salladı. "Genelde bu kadar hüznlenmem ama bazen genetik bir hafızam olduğunu düşünüyorum. Ezilen atalarımın acısını hissediyorum. Neden buraya gelmeyi sevmediğimi anlayabilirsin.

Güney."

"Fleur'a ne oldu?"

"Öldürüldü, sözde. Onu kendi *yerine koyan* sümüklü Creole'lu adam sonunda ondan bıkmış ve gereksiz bir masraftan kurtulmak istemiş. Onu ve karnındaki doğmamış bebeği öldürdü.

Ancak garip bir şekilde Fleur'un adı ile bebek yaştaki oğlunun adı aynı zamanda Batı'da ortaya çıkıyor."

"Bazı şecere kayıtlarının ne kadar hatalı olduğunu bilirsiniz. Adam - koruyucusu- Fleur'u öldürdüğü ya da öldürmeye çalıştığı için hiç ceza aldı mı?"

"Bundan şüpheliyim. Ne de olsa Fleur *sadece bir renkli*di."

Selene rahatlamak için bir kolunu arkadaşının omzuna doladı. "Bu çekimin ikimiz için de bir hata olduğunu düşünmeye başlıyorum." Selene endişeyle titredi.

Saatler sonra, Selene çekimin kendi bölümünü neredeyse tamamlamıştı. Sol elini daha önce birçok kez birlikte çalıştığı model Mark Hiatt'ın omzuna, sağ elini de onun yukarı kaldırdığı sol elinin içine koydu. "Hareket" çağrısıyla birlikte grup çalmaya başladı. Balo salonunun etrafında vals yaptılar, pistteki tek dansçılar onlardı. Kameralar ıslıl ıslıl parlarken ve mumlar ıslıl ıslıl yanarken, dans ettiler, daldılar ve zarıfçe sallandılar. açık kapıdan gelen hafif esinti.

Işıkların altında geçirdiği saatler ve sırtını zorlayan pozlar yüzünden bitkin düşen Selene'in başı dönmeye başladı. Boynunun dibindeki bir karıncalanma hissi Mark'ın omzunun üzerinden bakmasına neden oldu. Lilith'in bir oyuğun gölgesinde durduğunu ve elinde voodoo bebeğini tuttuğunu gördü. Lilith kötü kötü gülümseyerek uzun bir şapka iğnesi çıkardı. Lilith iğnenin sivri ucunu, Selene'ninkiyle aynı beyaz elbiseyi giymiş balmumu figürünün başına dikkatle bastırdı. Sonra sinsi bir sırıtışla pimi tamamen içeri itti. Tam o sırada

Aynı anda Mark onu dans pistinde döndürmeye başladı.

Keskin, dayanılmaz bir acı Selene'nin kafatasını delip geçti. Bir topaç gibi dönüp durduğunu, dönüp durduğunu hissetti. Acı ve baş dönmesi onu sarmıştı. Önce karşı koymaya çalıştı. Ama sonra acıya teslim oldu.

Dönüyor, dönüyor, dönüyor. Selene partnerinin bitmek bilmeyen dans adımlarında manevra yapma konusundaki uzmanlığına hayret etti. Fotoğraflar muhteşem olacaktı... tabii bayılıp çekimi mahvetmezse. Ya da daha kötüsü.

Selene sersemlemiş bir halde, başındaki donuk bir ağrı ve çiçeklerin sarhoş edici kokusuyla uyandı. Pencere kenarındaki koltukta oturuyor, balo salonunun zemininden biraz uzaktaki cumbalı duvara sırtını yaslıyordu. Sersemlemiş bir halde, önündeki güzel giysili dansçıların karanlığa gülümsemelerini izledi,

yabancı görünümlü adamlar onları bir quadrille'in karmaşık adımları boyunca hareket ettirdiler.

Yabancı adamlar mı? Quadrille?

Selene gözlerini kırıştırdı ve daha dik oturdu.

Balo salonu aynı kaldı. Müzik aynıydı. Çiçeklerin sıcaklığı ve iğrenç kokusu bile aynıydı.

Ancak Phillipe'in çekimi için erkek modeller grubu değişmişti. Hepsi de esmer, yabancı görünümlü, belki Fransız ya da İspanyol erkeklerdi. Hayır, Selene hemen fark etti. Louisiana'daki ilk Fransız ve İspanyol yerleşimcilerin torunları olan ünlü antebellum Kreollerinin otel lobisindeki portrelerine benziyorlardı.

Phillipe bu kadar kısa sürede bu modelleri nereden bulmuştu?

Oldukça kısa boylu olmalarına rağmen, erkekler boylarının eksikliğini kibirli bir hauteur ve muhteşem kıyafetlerle telafi ediyorlardı - konik pantolonlu mükemmel bir şekilde dikilmiş koyu renk takımlar, brokarlı saten yelekler, fırfırlı dantelli ipek gömlekler, son derece cilalı deri botlar, kusursuz saç kesimleri, tıraşlar ve manikürler, hatta bazılarında beyaz eldivenler.

Tanrım!

Sonra Selene daha da endişe verici bir şey fark etti. Phillipe'in heykelsi modeller bu kısa boylu adamların üzerinde yükselmüyordu. Aslında, tüm üst düzey kadın modeller ortadan kaybolmuştu. Artık onun nefis elbiselerini giyen güzel kadınlar, en fazla on yedi yaşında, açık tenli, siyah kadınlardı; café au lait'ten neredeyse beyaza kadar her renkteydiler.

Selene'nin içinden bir ürperti geçti ve aniden ayağa kalktı. Açık pencerelerden gelen ani bir serinlik hissederek aşağı baktı.

"Vay anasını!" diye mırıldandı yüksek sesle, dekolteli elbisesinin daha da aşağıya kaydığını fark etti. Ellerini göğüslerine götürdü ve dantelli kumaşı gidebildiği kadar yukarı itti... ki bu yeterince uzak değildi.

"Neden zahmet ediyorsun?" diye sordu derin bir ses arkasında. Döndüğünde uzun boylu bir adamın ince bir cheroot içtiğini gördü. Adam balkona açılan açık bir Fransız kapısına yaslanmıştı. Adam, güzelliğinin erkeklerde uyandırdığı olağan tepkiyi değil, sadece bir nebze ilgi gösteren kısık gözlerle onu inceliyordu.

"Ne dedin sen?"

Sıkılmış bir tavırla omuz silkti. "Neden korseni ayarlamakla uğraşıyorsun, Chérie? Koruyucu olarak bu iyi züppelerden birini seçtiğinizde

satın almadan önce malı incelemek ister." Sesi küçümsemeyle çınlıyordu, sonra daha nazik bir şekilde ekledi: "Gördüğüm kadarıyla göğsünüz en değerli varlığını. Bu yaşta elinizden geleni yapsanız iyi olur."

"Yaş mı? Yaş mı?" Selene öfkeden köpürüyordu. Kendisine yaşının geçtiğinin söylenmesinden bıkmıştı ve bir fotoğraf çekimi için dublörük yapan bir modelin kendisine laf atmasına kesinlikle katlanmayacaktı.

Sonra sözlerinin geri kalanı kafama dank etti. Kendini satmaktan söz etmişti. Muhtemelen modellik endüstrisini et satıcılığının ahlaksız bir biçimi olarak gören aşırı uçlardan biriydi.

Ya göğüs? Ne kadar eski moda bir kelime. Ve saldırgan! "Seni küstah piç kurusu," diye tersledi sonunda. Adamın soluk mavi gözlerinde alevlenen öfke ışığından yılmayan kadın, tıpkı onun kendi vücudunu incelediği gibi, cesurca onun vücudunu inceleyerek hakaretine karşılık verdi. Simsiyah saçlarından gözlerini ve ağzını çevreleyen acı çizgilere, zayıf vücudundan yıpranmış deri botlarına kadar gözleri onu taradı. Sonra elleri kalçalarında, "Sen kim oluyorsun da konuşuyorsun?" dercesine tiksintiyle dudaklarını büktü.

Sessiz bir eğlenceyle onun bakışlarını tuttu.

Birden bunun muhtemelen yeni bir tavlama cümlesi olduğu aklına geldi ve zavallı adamın beceriksizliğine kızarak başını salladı. "Kaybol, ahabap. Eğer hızlı bir sevişme arıyorsan, yanlış yeri seçtin. yanlış yer ve yanlış kadın. Ben ilgilenmiyorum. Ayrıca, madem tavsiyelerde bu kadar özgürsün, ben de sana biraz tavsiye vereyim hayatım," dedi abartılı bir Güneyli ağzıyla. "Düşünceli bakışları ve iğneleyici alaycılığı bırak. Karanlık ve tehlikeli seksenlerle birlikte gitti."

Yüzünde kısa bir süre şaşkınlık ifadesi belirdi ama bu ifade, önceki bıkkın kayıtsız tavrına geri dönmesiyle hemen gizlendi. Sonra چراğını açık kapıdan aşağıdaki avluya doğru salladı.

Selene daha yakından bakınca, kasvetli yüzü olmasa adamın oldukça yakışıklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Daniel Day-Lewis ile Armand Assante'nin karışımı olan bu adam, diğer Kreollerle aynı tipte bir takım elbise giyiyordu ama daha rahat ve detaylara daha az özen gösteriyordu. Ellerini İnce pantolonunun cepleri, ceketini mavi brokar yeleğinin üzerinden geriye doğru çekilmiş, iyi gelişmiş göğsü ve güçlü kalçaları ortaya çıkmıştı.

Muhtemelen ağırlık falan kaldırıyordu. Ve onun yaşı hakkında yorum yapmaya cüret etti. Gözlerini ve dudaklarını kırıstıran o çizgilerle otuz beşe yakın olmalıydı.

Birden yabancının sözlerinden biri Selene'in içinde uyumsuz bir sinire çarptı.

"*Koruyucu mu?* Koruyucular hakkında bir şey mi söylediniz?"

"*Oui.* Sence bu zengin adamlar neden Quadroon'a geliyorlar? Toplar mı? Glac  ler için mi? * u* gülünç meyveli buzlar için mi? Yoksa m kemm l müzik için mi? Hah! Ve tüm bu şefkatli annelerin, değerli kızlarının iyiliklerini da ıtmalarına izin vereceklerini mi sandınız?"

"Quad... Quadroon Balls?" diye yutkundu ve tüm vücudunda tüyler diken diken oldu. Üzüntüyle, karanlık yabancının cesurca bir topa baktığını gördü. birkaçı. Kararan gözleri ve açılan burun delikleri daha önceki ilgisizli ini yalanlıyordu.

O anda aklına bir düşünce geldi ve bunu hemen reddetti. Ama bir türlü gitmiyordu.

"Hangi yıldıyız?" diye sordu tereddütle, nefesini tutarak.

Adamın gözleri önce  a kınlıkla irile ti. Sonra başını e di ve dudaklarını ne esiz bir gülümsemeye dönüştürdü. "On sekiz kırk be ."

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Selene bir an için başının döndüğünü hissetti ve sakinleşmek için yakındaki bir sütuna uzandı. Vücudunun her tarafındaki ince tüyler, zaten bilinçsizce tahmin ettiği şeyi onaylayan bir alarm verdi. "Hayır, bu imkânsız! Bin dokuz yüz doksan altı. Öyle olmak zorunda. Bu bir rüya ya da kâbus olmalı."

"Bin dokuz yüz doksan altı! Oh, gerçekten mi!" Adam ona sanki bir akıl hastanesinden kaçmış gibi baktı. Sonra anlıyor gibi oldu. "Ah, oyununuzu tahmin edeyim. Gerçekte hiç zenci kanı taşımıyorsun ve yanlışlıkla Quadroon Balosu'na geldin. Sen aslında kaybolmuş ve evinin yolunu bulmasına yardım edecek birine ihtiyacı olan beyaz bir kadınsın. Belki başınıza bir darbe aldınız ya da adınızı veya nerede yaşadığınızı unutmanıza neden olan bir hastalık geçirdiniz."

"Hayır, yanılıyorsunuz. Ben beyazım ve kim olduğumu çok iyi biliyorum. Adım Sandra Selente, ama insanlar bana Selene der."

"*Selene!* Hah! Renkli bir adın bile var."

"Ne? Sen delisin. "Renkli isim" diye bir şey yoktur. Her neyse, ben New York'ta yaşıyorum. Bir fotoğraf çekimi için New Orleans'ı ziyaret ediyordum ve-"

"Bu saçmalığı hemen kes, sevgilim. Geçmeye çalışsan da çalışmasan da benim için önemli değil, ama benden yardım isteme. Ve tavsiyemi dinle dostum, kimse senin bu güzel dramına inanmayacak. Özellikle de bu saçlarla," dedi ve öne doğru eğilip kızın kıvrırcık saçlarının kenarlarını parmaklarının arasında ovuşturarak yavaş telkin.

Baş döndürücü bir saniye boyunca adam gözlerini manyetik bir şekilde Selene'nin gözlerine dikti ve Selene onları göksel bir bulut gibi saran harika bir duygusalılık havası hissetti. Adam o kadar yakındı ki, Selene onun nefesini yanağında hissetti. Onun eline doğru eğilme isteğiyle savaşmak zorunda kaldı. "Kuaförümün bu elbiseye çok yakışacağı konusunda ısrar ettiği kalıcı bir dalga."

Selene tereddütlü bir sesle açıklamaya çalıştı, ona duyduğu çekimden rahatsız olmuştu.

"Ve şu dudaklar! Tanrım!" diye ekledi, başparmağının ucuyla dudaklarının dolgunluğunda şok edici bir aşinalıkla gezindi.

Adam elini çektiikten sonra bile devam eden lezzetli karıncalanmanın tadını çıkarmak için parmak uçlarını düşünmeden dudaklarına götürdü. "Kolajen Enjeksiyonlar," diye mırıldandı.

"Ve o karanlık gözler," diye fısıldadı boğuk bir sesle, gözleri samimi bir kucaklaşmayla onunkilere kilitlendi.

"Kontakt lensler," dedi zayıf bir sesle.

Ne demek istediğini sorma zahmetine bile girmedi, dikkati çoktan vücudunun başka bir yerine yönelmişti. "Koyu teninden bahsetmiyorum bile," diye devam etti alçak, ipeksi bir sesle, bir elinin eklemleriyle göğüslerinin üst kısımlarını çirkin bir şekilde gözden geçirirken.

Meme uçları adamın hafifçe okşamasıyla dikleşti ve Selene ona güneş yanığının eninde sonunda solacağını söyleyemeyecek kadar sersemlemişti. Bu adama karşı gösterdiği alışılmadık tepki karşısında panik içinde dalgalandı. Başlangıçta bile, Devon dokunuşuyla ya da sadece bir bakışıyla onu bu yakışıklı beyefendinin yaptığı gibi asla yakmamıştı.

Kimdi o? Ona ne oluyordu?

Muhtemelen bazı insanların gördüğü ve kendisinin hiç deneyimlemediği erotik rüyalardan biriydi. İtiraf etmeliydi ki oldukça kötüydü. Ve keyifli.

Bu arada adam konuşmaya devam etti. "Yani, tüm bu şeylerle, *chérie*, geçmen mümkün değil," diye bitirdi boğuk bir sesle. "Konuşmandan da anlaşılacağı gibi, biraz eğitim almış olsan bile."

"Okul mu? Sadece bir yıl üniversite okudum ama-"

"Gerçekten mi? Üniversiteye mi gittin?" Adam ona yeni bir ilgiyle baktı ve tereddütle sordu: "Hmmm. Küçük çocuklara öğretmenlik yapabilecek niteliklere sahip misiniz?" Sonra sanki önemli değilmiş ve soruyu sorduğuna pişman olmuş gibi elini havada salladı.

"Hayır, öğretmenlik diplomam yok. Ben bir mankenim."

Biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, sonra sözlerini şöyle bitirdi: "Peki o zaman, *iyi şanslar!* Bu gece size başarılar dilerim. Umarım yaşınızı, boyunuzu ve zayıf bedeninizi görmezden gelecek bir erkek bulursunuz."

Selene kaskatı kesildi.

"Ama doğrusu, bence başarabilirsin," diye itiraf etti isteksizce başını sallayarak. "Göğüslerin... etkileyici."

Selene boğuk bir öfke sesi çıkardı. Yirminci yüzyılda bile, erkekler hiç tanımadıkları birine böyle ahlaksız yorumlar yapmazdı. Ama

Onu kırbaçlamak üzere olduğu keskin sözler, adamın ayrılmak üzere olduğunu görünce ağzında söndü.

"Nereye gidiyorsun? Şimdi gidemezsin," diye bağırdı ve onu durdurmak için bir elini ceketinin koluna koydu.

Adam dikkatle kızın eline baktı ve kız utançla elini hemen bıraktı.

"Yapamaz mıyım? Peki beni kim durduracak?"

"Şey...şey..." Selene dudaklarını gergin bir şekilde yalayarak, yabancının varlığının kendisi için neden birdenbire bu kadar önemli olduğunu anlayamadığını söyledi. "Yapamazsınız çünkü... bu arada, adınız nedir?"

Başını soru sorarcasına eğdi, sonra sabırsızca cevap verdi, "James. James Baptiste."

Selene başını salladı. Güzel isimmiş. "Peki, balo için kalman gerekmiyor mu... ya da başka bir şey?"

"Aşağıda kumar odasındaaydım. Bir *placée* için piyasada değilim. Doğrusu, tüm *plaçage* sisteminden tiksiniyorum. Bu sizi ilgilendirmez." Mavi gözleri fırtınalı duygu havuzlarına dönüştü.

"Ama... ama beni burada bırakamazsın."

"Gerçekten, matmazel... Küstahlığınız başlangıçta eğlenceliydi, ama şimdi çok ileri gidiyorsunuz. Benim için bir hiçsiniz."

"Selene! İşte buradasın, şirin şey. Seni her yerde arıyordum. Özel biri seninle buluşmak istiyor."

Selene ve James aynı anda döndüklerinde iri yapılı siyah bir kadının yanında kısa boylu Creole'lu bir adamla onlara doğru hızla geldiğini gördüler. Kadın durdu ve Selene'in yüzüne tombul bir parmak salladı. "Kızım, beni öldüreceksin. Nerelerdeydin?"

"Kimsin sen?" Selene sordu.

"Raffine. Patroniçeniz," dedi kadın öfkeyle. "Şimdi de ne saçmalıyorsun? Tanrım! Benim sorumluluğuma girdiğinden beri ne büyük bir sınavdan geçiyorsun!"

"Benim... benim patroniçem?"

"Sus Selene," diye tısladı nefesinin altından. "Erkeklerin seni aptal sanmasına neden olacaksın." Sonra kocaman kahverengi gözleri Selene'nin başına perçinlendi. İnançsızlıkla parmak uçlarıyla Selene'nin uçuşan saçlarının uçlarını okşadı. "Tignon'unuz nerede, küçük hanım?"

"Ha? Tignon nedir?"

Raffine bir elini sarığına götürdü. "Yasayı biliyorsunuz. *Femmes de couleur libre* tignon giymeli. Beyaz olmayan kadınlar güzel saçlarını toplum içinde gösteremezler."

Selene odayı taradı ve siyah kadınların hepsinin Raffle'in türbanına benzer, ama çok daha özenli, hatta pahalı mücevherlerle süslü, ustaca düğümlenmiş başlıklar ya da eşarplar taktığından emin oldu. "Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey."

Siyah kadın dehşetle gıdaklayarak, arka plandaki Creole talibinin duyamayacağı kadar alçak bir sesle devam etti: "Haftalardır ölen kız kardeşimin şilini koruyacak birini bulmak için elimden geleni yaptım, ama çabalarımı takdir ediyor musunuz? Nosirree! Defalarca bana sefalet getirdin. Artık aptallık etme küçük hanım, yoksa sana asla bir erkek bulamayız."

"Ama-"

"Bana küstahlık etme, kızım. Bu kadar yaşlı, sıska ve uzun boylu olman yeterince kötü," diye azarladı bir tiksinti sesiyle, "ama tatlı dilin erkekleri uzaklaştırır. Evet, öyle."

James onun arkasından kıs kıs gülererek onayladı.

"Şimdi, Selene, seni Henri Gaspar ile tanıştırmak istiyorum. Duydun mu?" Raffle kocaman bir gülümsemeye, bir tanıdığıyla konuşmakta olan Kreolü işaret etti.

Selene, bir günlüğüne de olsa elli yaşında olması gereken küçük, gösterişli adama baktı. Onun yaşındaki bir adamın genç kızları süzmeye ne hakkı vardı? Humph!

Aslında itiraf etmeliydi ki, onun zamanında da erkekler aynıydı... kendileri artık genç olmasalar bile hep gençliği ararlardı.

Yüksek pozisyonundan Henri'ye dik dik baktı. Henri'nin çıplak ayakla bir metre on santimlik boyuna karşılık Henri'nin en fazla bir metre beş santimlik boyu vardı.

Üstelik topuklu ayakkabılar. Gözleri -çok takdîrkâr gözleri- Selene'nin göğüsleriyle aynı hizaya gelmişti. Adam özenle kesilmiş bıyığı ve keçi sakalıyla çerçevelenmiş ince dudaklarını yaladı ve Selene onun bambaşka bir şeyi yalamayı düşündüğünü anladı.

Birkaç dakika önce gitmek üzere olan James, ayaklarını sağlam bir şekilde yerine dikti ve başka bir lanet olası cheroot yaktı, açıkça onun aşağılanma süresi boyunca kalmaya niyetliydi. Kız ona tiksinti dolu bir bakış fırlattı ve James de ona göz kırpmaya cüret etti.

"Mösyö Gaspar, New York'tan gelen yeğenim Matmazel Selene ile tanışmanızdan büyük memnuniyet duyarım."

"*Enchanté*," dedi Henri, Selene'e sert bir selam vererek. Ama hemen ardından sıkıntıyla Raffine'e döndü. "*Sacre bleu*, bu kız biraz... yaşlı görünüyor," diye fısıldadı endişeyle hamisine. "Hâlâ bakire olduğuna emin misin?"

"Tabii ki!"

Dudakları şüpheyile büzüldü. "Hâlâ kızlık zarına sahip olduğunu nereden bileceğim?"

Sümüklü hödük, sanki elbisesinin içini görebiliyormuş gibi kadının alt anatomisinin o kısmına bakıyordu. Ve ne cüretle bir kadından "saflık" talep eder?

Kadın mı? Muhtemelen kendisi de bakire değildi.

Raffine, Henri'nin böyle bir soru sormasından bile rahatsız olmuş gibi elini göğsüne götürdü.

"Bir bakire! Bir bakire!" Selene çığlık attı, sonunda tüm bu olanlardan bıkmıştı.

İnanılmaz bir sahne. "On yıldır... *kızlığımı* bozdurmadım, bu sizi ilgilendirmez."

James boğuldu.

Selene ona, kafasına vurmayı ne kadar çok istediğini anlattığını umduğu bir bakış fırlattı.

Raffine nefes nefese kaldı ve sanki kalp krizi geçiriyormuş gibi nefes nefese kalmaya başladı. "Oh, Tanrım! İşte şimdi başardın, iyi ve düzgün. Sana asla bir koruyucu bulamayacağım."

Henri'nin pısırik ağzı açık kaldı. Sonra minik ayakları üzerinde döndü ve "kirli mallar" hakkında bir şeyler mırıldanarak uzaklaştı. Birkaç dakika içinde, zedelenmiş şöhreti kulaktan kulağa yayıldıkça daha fazla insanın ona baktığını gördü.

"Bu gece... sen... evimi... terk et," diye emretti Raffine, öfkeyle sözcüklerini eşit aralıklarla sıralayarak. "Üvey babana ya da şeytana geri dön. Ben istemiyorum.

önemsiyorum. Artık seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum." Bununla birlikte Raffine üç çenesini de kibirli bir şekilde kaldırdı ve tepinerek uzaklaştı.

Selene bir an durup öfkeli kadının gidişini izledi ve kendi akıl sağlığını sorguladı. Bu şimdiye kadar gördüğü en çılgın rüyaydı. Ama belki de bu bir rüya değildi. Belki de Tessa'nın ölümünün, Devon'dan ayrılmasının ve New Orleans'taki son modellik işinin yarattığı stresle, belki de kendini kaybetmişti.

Yoksa ölmüştü de burası öteki dünya mıydı? Ölü gibi hissetmiyordu. Ama insan ölümün nasıl bir his olduğundan nasıl emin olabilirdi ki? Hayır, sadece buranın cennet olmadığını biliyordu. Ya da cehennem.

Lilith'in lanetinin onu gerçekten zamanda geriye gönderdiği fikriyle savaşı. Ve yine de, inanılmaz bir şekilde, olanın tam olarak bu olduğundan şüpheleniyordu.

Kafası karışmış ve yönünü kaybetmiş bir halde, bundan sonra ne yapması gerektiğini merak ediyordu. Başı öldürücü bir migren ağrısıyla zonklamaya başladı. Makyaj çantasının hâlâ yerde, pencere kenarındaki koltuğun yanında durduğunu fark edince yanına gitti ve bir şişe aspirin bulana kadar karıştırdı. Hiç sıvı almadan, kaplanmış haplardan ikisini dilinin üzerine attı ve boğazından aşağı iterken ağzını buruşturdu.

Selene arkasını döndüğünde James'in hâlâ kapının girişinde durduğunu ve ince purosunu içtiğini gördü. Az önce sergilediği gösteri karşısında başını eğlenerek salladı. Ona spekülatif bir şekilde bakarken ani bir karar verdi.

"Görünüşe göre seninle gelmem gerekecek," dedi asık suratla. "Asla!"

Selene onun bu hızlı reddine karşı duyduğu incinmeyi görmezden geldi. "Bana daha önce küçük çocuklara öğretmenlik yapmayı sormuştunuz. Bunu yapabilirim," dedi hissettiğinden daha olumlu bir ifadeyle. "Kaç çocuk var ki? Ve kaç yaşında?"

"Beş yaşında. Ve sadece bir tane Etienne."

"Bir çocuk mu? Çocuk oynucağı."

"Ne?"

"Sadece bir ifade, James. Senin çocuğun mu?"

Başını salladı, düşünceli yüzünde kapalı bir ifade vardı.

"Mülakatları ve işe alımları karınızın yapması gerekmiyor mu?"

"Benim *karım* yok."

"Ah." Selene bu bilgiyle tuhaf bir rahatlık hissetti. Sonra aklına başka bir şey geldi. "Hey, birkaç tane alabileceğimiz bir yer biliyor musun? Beignets?"

Selene o anda karar verdi, eğer hayatının rüyasını görecekse, diyet yapmayacaktı.

James sandalyesini Restaurant d'Orleans'ın duvarına yaslamış, bir kadeh absentten yudumluyordu - bu akşamki dördüncü kadehi, kendi koyduğu limitten iki kadeh daha fazlaydı. Başında hafif bir vızıltı hissederek kristal sapı dikkatle çevirdi, güçlü, yeşil likörü inceledi, sarhoş edici anason aromasını derin derin içine çekti.

Ve Quadroon Balosu'nda kendisine yapışan baş belası kızıdan nasıl kurtulacağını merak ediyordu. Zayıf bir anında, onu Salle d'Orleans'ın karşısındaki caddeden Gabriel'e götürmeyi kabul etmişti.

Julian'ın güzel yemek mekanı. Kızın, Julian'ın Açlıktan ölmek üzere olan bir denizciyi doyurmaya yetecek kadar yemek tüketmek - deniz mahsullü bamya, kerevit, siyah fasulye ve pilav, beignet... Tanrım, beignet yiyebilir miydi!

James çok ihtiyacı olan parayı ve zamanı bir yabancıya harcadığı için kendini azarladı. Özellikle de çiftliği ipotekliken.

'37'deki banka çöküşünden beri. O kadar şanslı olmayan 150'den fazla ekicinin aksine hayatta kaldığı için şanslıydı. Daha da iç karartıcı olanı, şeker tarlalarında işçi sıkıntısı çekiyordu ve bu, hepsini özgür bırakabilmeyi dilediği bir zamanda, bu yolculukta daha fazla köle satın almak zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

En çok da beş yaşındaki oğlu Etienne için endişeleniyordu. Son zamanlarda o kadar asi olmuştu ki, bastonlu aşçısı Blossom bile artık onu kontrol edemiyordu. Ve annesi... James'in zavallı bunağı Geçmişte evini idare eden annesi... geçtiğimiz yıl kendini haftalarca odasına kapatıp hüzünlü fantezilerini beslemeye başlamıştı.

Yorgun bir iç çekişle yeğelinin cebinden altın saatini çıkardı. *Alors!* Saat gece yarısını geçmişti ve Maureen'e yarım saat sonra St. Louis Oteli'ndeki odasında onunla buluşmasını söylemişti.

"Ummm," diye sözünü kesti kendine Selene diyen kadın. Derin bir memnuniyetle mırıldanırken düşüncelere daldı. Sandalyesinde arkasına yaslanarak karnını sıvazladı. "Bu çok çok iyiydi."

"Bir beignet daha istemediğine emin misin? Sadece beş tane yedin." "Hayır ve bir insanın ne kadar yediği hakkında yorum yapmak kabalıktır," "Ama bir café au lait daha iyi olurdu." diyerek bir bataklık domuzunun tüylerini bile cezbedebilecek bir gülümsemeyle onu azarladı. Pembe dili dışarı fırladı ve on ince parmağının her birindeki şekeri utanmadan yaladı. Uzun, yavaş, yalayıcı, tadını çıkaran vuruşlar.

James yeniden doldurması için garsona işaret etti ama gözlerini onun dilinden ve masumca kışkırtıcı hareketlerinden alamadı. Vücudunun başka bir kısmı da bunu fark etti ve pantolonunun kumaşının gerildiğini hissetti.

Kadın ıslak parmağını gizlice boş tabağın üzerinde gezdirip diline daha fazla şeker attığında neredeyse yüksek sesle gülecekti. İlk tatlısını yiyen açgözlü bir çocuk gibiydi, ardından gelecek karın ağrısını umursamıyordu.

Ama Selene bir çocuk değildi. James, onun için çekici olmaması gereken tüm ayrı özelliklerine rağmen, bakışlarının sürekli olarak geri çekildiğini fark etti

ona. Aslında yüzü bu kadar çelimsiz olmasaydı, geniş gözleri ve baştan çıkarıcı dolgun, kan kırmızısı dudaklarıyla fena sayılmayacak bir görünüme sahip olabilirdi. Aşağıya baktığında, sertleştiğini hissederek içten içe inledi. Kaburgaları fiçı çıtaları gibi öne çıksa ve kolları sopa gibi görünse de, kadının muhteşem göğüsleri vardı, bunu ona verebilirdi.

"Ne? Neye bakıyorsun sen?"

Kendini utanmazca bir hareketin içinde yakalanmış tecrübesiz bir çocuk gibi hissederek dikkat kesildi. Kadının ona hissettirdiklerinden hiç hoşlanmamıştı ve ona haddini bildirmek için gözleri kararlılıkla kısıldı. "Sen Yemek yerken *küçük bir ölümün sancılarını çekiyormuş* gibi görüldüğünüzü biliyor musunuz?"

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum, seni kaba herif, ama ben bilmiyorum," dedi Selene, kocaman saçlarını bir omzunun üzerinden savurarak.

"Evet, öyle. Hatta sevişirken orgazm olmak üzere olan bir kadın gibi inliyorsun. Ve dilinizle yaptığınız çirkin şeyler bir cesedi bile uyandırabilir. Bir eğlence kadını olmadığına emin misin?"

Yüzü pembeleşti ve ona utangaç bir bakış fırlattı. "Sevişirken inlemem ya da dilimle çirkin bir şey yapmam," diye ağzından kaçırdı ve hemen ardından aceleyle söylediği sözlerden pişmanlık duyarak elini ağzına götürdü.

"O halde başınız sağ olsun," dedi kuru bir sesle, gülümsememek için kendini zor tutarak.

"Gerçekten, bu konuşmanın gidişatından hoşlanmıyorum. Seni tahrik edecek cinsel içerikli hiçbir şey yapmadım." Omuzlarını geriye attı ve ona kibirli bir onaylamama bakışı fırlattı.

Omuzlarını dikleştirdiğinde göğüslerinin nasıl dışarı fırladığını, canlandırmaya çalıştığı öfkeli-spinster imajını tamamen yok ettiğini bir bilse.

Onun soğukkanlılığını sarsmaktan zevk aldığını fark etti. Belki kendini biraz daha eğlendirebilirdi. "Hah! Bir kadınla sevişmekten daha seksi bir şey yoktur.

O ince elbisenin zar zor zapt ettiği meme uçlarının görüntüsü ya da o nefis dilinin gördüğü her şeyi yalaması. Bu restorandaki her erkek senin etinin kendi ağzında nasıl hissedileceğini ve tadının nasıl olacağını hayal ediyor." *Bakalım ne olacak?*

hızlı cevabınız buna olacak, benim kibirli leydim. James absentten uzun bir yudum aldı ve bekledi.

Sözlerini anlaması birkaç dakika sürdü. Sonra yanakları pembeden kırmızıya döndü. Aslında, allık boynundan aşağı süzüldü ve

Söz konusu ikiz höyükler.

James üzüntüsünden kendi teninin ısındığını hissetti. Ama utançtan değil.

Bu çirkin kadına verdiği tepkiye inanamayarak başını salladı. Gerçekten de, uzun boylu, kalın ağızlı, sıska, zavallı bir kadından bu kadar etkilenebildiğine göre, uzak çiftliği Bayou Noir'da çok uzun süre kalmış olmalıydı. Hem de bir quadroom! Zenci kadınlarla ilişkiye girmekten her zaman kaçınmıştı, iyi bir nedeni vardı, onların düşük statülerinden faydalanmayı reddediyordu. *Merde*, hayatının belli dönemlerinde kendi statüsü de çok yüksek olmamıştı.

Selene, sonunda siparişlerini getiren garsonu uyarmak için belli belirsiz bir öksürük sesi çıkardı.

"*Lagniappe*," dedi garson gülümseyerek ve fazladan kahveyi masaya koydu.

"*Lagniappe* nedir?" diye sordu.

"Bir tüccarın müşterisine takdir amacıyla verdiği ekstra bir şey. Hiç şüphe yok ki, M'sieur Julian *yaptığımız* tüm yemekler için çok minnettar. tüketildi."

Adamın ince eleştirisi kızın üzerinden geçti ya da kız onu görmezden geldi. Narin elleri, garsonun önüne koyduğu iki küçük cezveyi zarif bir ustalıkla kullandı; birinde sert hindiba kahvesi, diğerinde ise dumanı tüten süt vardı. İki sıvıyı fincanına boşalttı, ardından kremesi karışımı gümüş bir kaşıkla karıştırdı.

İyi bir önlem için bir kaşık şeker eklediğinde, James'in üst dudağı hoşnutsuzlukla kıvrıldı.

"Ben şekeri severim," dedi savunmacı bir tavırla onun azarlayıcı bakışını görünce. "Ayrıca, artık diyet yapmak zorunda değilim. Özellikle de bir rüyanın içindeysem. Aslında, kendimi özgürleşmiş gibi hissediyorum. Tanrım! Son on yıldır benden esirgenen tüm yasak yiyecekleri yemek için sabırsızlanıyorum. Yummm. Bu olasılıklar sonsuzdur. Tereyağlı ıstakoz. Çikolata parçacıklı kurabiye. Ev yapımı ekmek. Fettucine Alfredo."

Oh, kahretsin, yine mi rüya işi. Bir daha zaman yolculuğu ve voodoo lanetlerinden bahsettiğini duyarsam, yemin ederim onu sıkarım. sıska boyun. "Diyet! Bir süpürge kadar zayıfsın."

"Modeller kalem inceliğinde olmalı. Ve sürekli olarak ne kadar çirkin olduğumu düşündüğün hakkında küçümseyici yorumlar yapmandan hoşlanmıyorum. *We* dergisinin geçen yıl beni Amerika'nın en güzel yüzü seçtiğini bilmeni isterim."

İnanmadığını belli eden bir ses çıkardı. "Bu kadar cesur yalan yeter! Oyununuzun ne olduğunu bilmiyorum ama..." Babası ve üvey kardeşinin bir grup güler yüzlü adamla birlikte yemek salonuna girdiğini ve ev sahibini selamlamak için durduklarını görünce sözleri kesildi. Sokağın aşağısındaki Madam Felice'nin işletmesinden geldiklerine şüphe yoktu.

Çok geç, nefret ettikleri varlıklarından kaçmak umuduyla arkasını dönmeye başladı.

Çoktan yaklaştılar.

"James, bir süredir ziyarete gelmiyorsun. Seninle birlikte olma zevkini özlemiştik," dedi babası, sıcak selamını yalanlayan soğuk ve sevimsiz bir ses tonuyla. "Peki *annen* nasıl?"

Yalancı! Beni hiç umursamıyorsun, piç oğlunu. Ya da anneme. Sadece halka açık yerlerde sevgi gösterisinde bulunuyorsun, böylece arkadaşların İhanet. Senden nasıl da nefret ediyorum! Seni ve gerçek ve tek oğlun olarak onurlandırdığın o zayıf bahaneyi kolayca öldürebilirim.

Bu acı düşünceler içinde çalkalanıyordu ama hiçbirini yüksek sesle dile getirmedi. Bunun yerine, kendisini bile şaşırtacak kadar sakın bir sesle James başını salladı ve onayladı, "Baba. Victor."

Onları masaya oturmaya davet etmediğinde, babası rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Kırmızı suratlı Victor ona ters ters baktı, sonra da Selene'i ilk kez fark etti. Daha ziyade onun göğüslerini fark etti ve kaba bir küstahlıkla onlara baktı.

Ağabeyinin incelemesi James'in içini bir öfke dalgası kapladı. Daha birkaç saat önce tanıştığı bu genç kıza karşı garip bir şekilde korumacı ve sahiplenici hissediyordu. Gözleriyle Selene'e işaret etti ve şaşırtıcı bir şekilde Selene hemen anladı, peçetesini nazlı bir şekilde göğsüne koydu.

"Sizin bataklık ülkenizde görgü kuralları mı eksik?" diye kırılğan bir resmiyetle azarladı babası onu. Sonra da Selene'e dönerek yağlı bir küçümsemeyle ekledi: "Bizi arkadaşınla tanıştırmadın."

James kanmamıştı. Babasının gözlerinin quadroon'un bedenini taradığını ve onu önemsiz biri olarak reddettiğini görmüştü. Bir zamanlar James'in kendi annesini kovduğu kadar kolay bir şekilde. Kirli çamaşırlar ya da istenmeyen bir oyuncak gibi dikkatsizce bir kenara atılmıştı.

"Selene," dedi sertçe, "bu babam Jean-Paul Baptiste ve üvey kardeşim Victor." Selene başını nezaketle eğdi ama gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. Nedenini merak etti ama sonra babası ve ağabeyinin herkesin içindeki kötülüğü ortaya çıkardığına karar verdi. Zihinsel bir omuz siliklemeyle devam etti

"Ve bu da..." James'in sözleri kesildi ve babasının Selene'e doğru bakarken ince dudaklarının bir sırtışıyla yukarı kalktığını görerek sertleşti.

Ve Victor! Şansı varken onu öldürmeliydi. Hâlâ kardeşinin ölümünden önce Giselle ile ilişkisi olduğundan şüpheleniyordu. Eğer kanıt bulabilirse.

İkisine de gösterecekti, lanet olsun. Büyüklük taslayan piçler! "...ve bu da benim nişanlım, Selene-Sandra Selente," diye bitirdi sözlerini.

Babası, Victor ve özellikle Selene olmak üzere herkes sesli bir şekilde soluk soluğa kalmıştı. Neden böyle gülünç bir duyuru yaptığını bilmiyordu. Bunu kesinlikle planlamamıştı. Ama bundan zerre kadar pişman değildi. Daha sonra bu yalandan kurtulmak için çekeceği sıkıntı, ikiyüzlü babasının oğlunun bir quadroom'la evlenme ihtimali karşısında kasıldığını görmesine değecekti.

"Hayır! Ciddi olamazsın. Sen bile kendinden bu kadar aşağı biriyle evlenmezsin, bana inat olsun diye bile."

"Bunun üzerine bahse girmeyin."

"O tüccarın kızıyla yaptığın felaket evlilikten hiç mi ders almadın?"

Babasının James'in merhum eşinden bahsetmesi üzerine Victor'un yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ve bunu hemen alaycı bir ifadeyle gizledi.

"Ah, ne bekliyordum ki?" diye devam etti babası ellerini havaya kaldırarak. "Beni her zaman hayal kırıklığına uğratiyorsun James."

Öfkelenen Selene, kısa boylu Kreol adamların üzerinde yükselerek tam boyuna ulaştı. Alakasız bir şekilde, James'in boyunun çok daha uzun olduğunu fark etti ve onun saf Kreol olmadığını düşündü.

Bu serserilerin James'le akraba olmaları umurunda değildi. James'in gözlerindeki derin acıyı, ailesinin yaklaştığını görür görmez saklamaya çalıştığı acıyı görmüştü; masanın yanında durdukları süre boyunca yumruklarını sıkıp sıkıkmamasından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Hey, bir ebeveynin bir çocukta açabileceği yaralar hakkında her şeyi biliyordu.

Babası daha o doğmadan annesini ve onu bir daha görmemek üzere terk etmemiş miydi? Annesi altı yıl önce kanserden ölene kadar bir ömür boyu Selene'nin yetersizliklerini yüzüne vurmamış mıydı?

Bu tür ebeveyn travmalarına bir son vermenin zamanı çoktan gelmişti.

"Efendim," dedi zoraki bir nezaketle, doğrudan Jean-Paul'a bakarak. "Masamızdan kalkarsanız çok memnun olurum. Masamızda pis bir koku var."

bana buhar veren hava." *Buhar mı? Vay canına! Bir dahaki sefere bayılacağım.*

"Seni küstah, yüksek sarı putain! Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin! Sen benim kim olduğumu biliyor musun?" James'in babası tükürdü.

"Hayır, umurumda da değil. Size başka bir şey söyleyeyim bayım. Ben bir quadroon değilim, ama olsaydım bile, sen bu işi paylaşacak kadar iyi değilsin.

Oğlunuz James gibi iyi bir adamı bırakın, benimle aynı havayı soluyor."

Tanrım, ne yapıyorum ben, tanımadığım bir adamı mı savunuyorum? "Ben müdürden sizi dışarı atmasını istemeden defolun gidin. Daha da iyisi, sen ve Victor o kadar cılızsınız ki, belki de sizi kaldırıp kendim atarım." Kadın onlara doğru ilerlemeye başladı ve iki adam biraz geri çekildi, muhtemelen kadının tehditleri karşısında korkmaktan çok afallamışlardı.

"Sürtük!" Jean-Paul topuklarının üzerinde dönmeden önce tükürdü. Victor omzunun üzerinden müstehcen bir şeyler söylerken ve Jean-Paul James'i uyarırken, "Bunu tekrar tartışacağız, bundan emin olabilirsiniz."

Etraflarındaki meraklı yüzleri görmezden gelmeye çalışarak sandalyesine geri oturdu. Oldukça büyük bir gösteri yaratmıştı. Sonra James'e baktı, başını eğmiş, şaşkınlıkla onu inceliyordu.

Ona gülümsedi, tanıştıklarından beri onu ilk kez gerçekten gülümserken görmüştü, ilk kez yüzündeki düşünceli acılık gitmiş, yerini karanlık bir yakışıklılığa bırakmıştı. Yıkıcı derecede çekici. Tanrım, dudaklarının kenarında bir gamze mi vardı?

Kalbi bir anlığına durur gibi oldu, sonra tatlı, karıncalı bir his vücudunda dalgalandı, onu sıcak, dolu ve harika bir şekilde canlı hale getirdi.

Masanın öbür ucuna uzanmak ve onun ince yontulmuş ağzının keskin hatlarını izlemek istedi. Yontulmuş mermer düzlemler soğuk muydu, yoksa vaat ettikleri tutku kadar sıcak mı? Eğer onu öperse... aman Tanrım, eğer onu öperse... sert dudakları taleple mi sertleşirdi, yoksa baştan çıkarmayla mı yumuşardı?

O da onu dikkatle inceliyordu, gözlerini ve ağzını çevreleyen tüylü çizgiler bir anlığına düzeldi. Sonunda fısıltı yumuşaklığında bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi.

"Sorun değil. En azından bunu yapabilirim." Çılgınca atan nabızı yüzünden zar zor konuşabiliyordu.

"*Tam tersine*, beni babama karşı savunmanız gereksizdi ama yine de çok etkileyiciydi. Sanırım daha önce hiç kimse

daha önce." Onu incelerken parmak uçlarını düşünceli bir şekilde masanın üzerine vurdu.

Peki ya Etienne'in annesi? Onun umurunda değil miydi? "Babana nişanlandığımızı söylediğine inanamıyorum," dedi sinirli bir şekilde, sessizliğin boşluğunu doldurmaya çalışarak. "Dişlerini yutacak sandım. Ve Victor neredeyse kalp krizi geçirecekti. saldırı."

"Alışılmadık bir konuşma tarzınız var. New York mu dediniz?" "Evet."

"Pekala," dedi, bir karara varmış gibiydi, "Raffine'den beklentin kalmadığına göre, belki de bir sonraki adımı atmalısın. vapurla New York'a döneceğim. Yol parası alacak kadar paran var mı?" "Evet, sanırım var," dedi Selene, makyaj çantasını açarken. yerde ayaklarının yanında. Cüzdanını çıkardı. "Üç yüz dolar. Bu yeterli olur mu?"

"Nedir bu?" James banknotlardan birini eline alarak sordu. "Ne demek istiyorsun? Bu yirmi dolarlık bir banknot."

"Kesinlikle değil." Başını salladı ve elini pantolonunun cebine attı. Birkaç kâğıt parçasını kızın önüne itti. Bir zamanlar bir müze sergisinde gördüğü eski banknotlara benziyorlardı.

Parasını daha dikkatli inceliyordu, sonra keskin bir nefes aldı. "Paranızın üzerinde neden Andrew Jackson yazıyor? Ve neden 1996 yılını görüyorum? Bu birinin bana yaptığı bir şaka mı?"

"Hayır, sana söylemeye çalışıyordum-" Selene, genç ve siyah bir garsonun beceriksizce masa örtüsünü silkelediği yakındaki bir masadan yüzüne bir sürü kırıntı fırladığında aniden durdu. Sert bir kırıntı gözüne çarptığında "Ah," diye bağırdı. Peçeteyle silmeye çalıştı ama nafile. Bu Soruna neden olan aptal kontakt lenslerdi. Uzanarak çantasından küçük bir pudra kâğıdı aldı, masanın üzerinde aynalı tarafı yukarı bakacak şekilde açtı ve iki koyu renkli lensi ustalıkla çıkardı.

Test etmek için birkaç kez gözlerini kırptırdı, sonra rahatlayarak iç çekti.

"Bu daha iyi." "Tanrı aşkına sen de kimsin?" James dehşet içinde ona bakıyordu.

"*Mon Dieu!* Gözlerin yeşil, siyah değil. Bu nasıl olabilir?"

"Oh." Şimdi anlamıştı. "Bunlar sadece kontakt lens. Bu elbisenin tasarımcısı fotoğraf çekimindeki tüm modellerin koyu renk gözlü olmasını istedi.

Ve benim gözlerim ela, yeşil değil."

"Hazel? Fındık gibi mi? Gözlerin fındık mı?" diye yutkundu, sonra da kendi ifadelerinin gülünçlüğü karşısında öfkeyle başını salladı.

Sanki iğrenç bir şeymiş gibi masanın üzerindeki lensleri işaret etti. "Bunlar... bunlar... bunlar senin gözlerinin parçaları mı, değil mi?"

"Beni rahat bırak. Ne kadar aptalca."

"Tabii ki, ne kadar aptalım," dedi kuru bir sesle ve antika banknotlarından birkaçını masaya vurdu. Göz açıp kapayınca kadar ayağa kalktı ve onu arkasında bırakarak restorandan çıktı.

Selene, James'in sertleşmiş sırtına baktı. Sersemlemiş bir halde az önce ne olduğunu anlamaya çalıştı. Sonuç olarak, James'in en güzel Amerika'daki yüz" bir erkek tarafından terk ediliyordu. Daha da kötüsü, 1845 yılında, muhtemelen yirminci yüzyılda yüzüne bir daha bakmayacağı kibirli, düşünceli, sinir bozucu bir adam tarafından terk ediliyordu.

Ama bu kâbusun, zaman yolculuğunun, vudu lanetinin ya da her ne haltsa onun içinde James olmadan tek başına sürüklenme düşüncesi onu ani bir paniğe sürükledi. Onun varlığının neden birdenbire kendisi için bu kadar önemli olduğundan emin değildi. Sadece öyleydi.

Makyaj çantasını kaptığı gibi, yüksek topuklu ayakkabılarıyla onun peşinden koştu. Kadın ona yetişene kadar adam caddenin yarısını geçmişti.

"Bekle. Yanımda bir tik var."

Nefesinin altından tikinin nereye konması gerektiğine dair kaba bir şeyler söyledi ve uzun adımlarına devam etti.

"Dinle," diye seslendi arkasından, hızına yetişmek için koşarken, "bir anlaşma yapalım. Sen bu karmaşadan kurtulmama yardım et, ben de-"

"Ne? Başka bir vücut parçası mı çıkaracaksın? Kurbağa tükürmek mi? İşemek duman?"

Burun delikleri öfkeyle alevlendi. "Bu kadar kaba olma. Böyle bir aşağılamayı gerektirecek hiçbir şey yapmadım."

"Hayır mı?" Onu kollarından tutup sarstı, sonra sallanan göğüslerini fark edince hemen durdu. "Lanet olsun!" diye mırıldanarak arkasını döndü. Ona tekrar baktığında, sakin ve zoraki bir sabırla konuştu. "Hanımefendi, kim olduğunuzu bilmiyorum ama eskiden sizin gibi gösteriler yapan insanları kazığa bağlayıp yakarlardı. restoran."

"Oh, gerçekten, abartma. Ayrıca, ben bir cadı değilim."

"Ne o zaman? Bir voodoo rahibesi mi? Eğer öyleyse, ateşi kendim yakabilirim. Bir ömür boyu katlanabileceğim kadar Damballa saçmalığı yaşadım."

Konuşmaya başladı ama adam elini kaldırarak sözlerini durdurdu.

"Giselle... ölen karım... kendini voodoo rahibesi sanıyordu," dedi. öfkeyle. "Hayatım boyunca bir daha davul sesi duymazsam, bu çok erken olacak."

Ve bir daha yatağında ölü bir tavuk, çorbamda yılan yumurtası ya da yemek masamda gözbebekleri görmek istemiyorum." Son sözlerini vurgulamak için işaret parmağıyla kadının göğsüne bir bıçak sapladı.

"Ha? Onlar göz parçaları değildi."

James tiksintiyle ellerini havaya kaldırdı ve tekrar yürümeye başladı.

"James, lütfen beni dinle. Bana neler olduğunu anlamıyorum ama yardım isteyebileceğim tek kişi senmişsin gibi görünüyor. Eğer kendi zamanıma dönmeme yardım edersen, eminim bunun karşılığını ödemenin bir yolu vardır. sen."

Adamın gözleri refleks olarak kadının göğüslerine kaydı, sonra sanki yanmış gibi yukarı doğru fırlayarak kadınınkilere kilitlendi. "Hayır, teşekkür ederim. İlgilenmiyorum."

"Öyle demek istemedim."

"Oh? Ne o zaman? Bana işe yaramaz para mı teklif edeceksin? Bana bir vudu büyüsü mü öğreteceksin? Bir göz küresinin nasıl patlatılacağını mı göstereceksin?"

"Alaycılığın yersiz, James. Bir düşünsene, gelecekte geliyorsun, sana söyleyebileceğim pek çok şey olmalı ki bir servet kazanmana, tarihi değiştirmene ya da insanoğlunun hayatını iyileştirmene yardımcı olsun.... En büyük hayaliniz nedir? Belki... sadece belki... gerçekleşmesine yardımcı olabilirim."

Ona ihtiyatla baktı. "Ciddisin, değil mi?" Kadın başını salladı.

"Sen delisin."

"Öyle olduğumu sanmıyorum." *Öyle miyim? Aklı başında bir insan zaman içinde takla atmaz.* "Hayır, ben deli değilim."

"En baştan başlayalım," diye teklif etti daha sempatik bir tonda, sanki onun için üzülüyormuş gibi - onun olduğunu düşündüğü zavallı kaçık yaratık. "Nerede kalıyorsunuz?"

"Balonun yapıldığı yer, Bourbon Creole Oteli."

"Creole Oteli," diye mırıldandı, sonra onu elinden tutup caddenin karşısına geçirdi ve geldikleri yöne doğru geri götürdü. Hiç düşünmeden parmaklarını onunkilerle birleştirdi, nasırlı parmak uçları ve avucunun sert çıkıntıları Creole beyefendisinin beklenen görüntüsüyle çelişiyordu.

Ama Selene bu uyumsuzluk üzerinde duramazdı. Konsantre olabildiği tek şey, onun sıcak avucunun kendininkine doğru bastırılmış olmasıydı.

Selene yarı kapalı göz kapaklarının ardından adamın çatık kaşlı yüzüne baktı ve alnına sürekli kazınmış gibi görünen çatık kaşlarını düzeltmek istedi. Bu gururlu adamın derinliklerinde dindirmek istediği bir acı hissetti ve böylesine göz korkutucu bir görevi yerine getirebileceğini düşündüğü için küstahlığına hayret etti.

"Nerede yaşıyorsun James?" "Bayou Noir.

Terrebonne Parish'te." "Tara mı? Aman

Tanrım, Tara'da mı yaşıyorsun?"

"Terrebonne. Terre değil."

"Tara, Tara-bon. Büyük fark var!" Elini umursamaz bir şekilde salladı.

"Adının Butler olmadığına emin misin?"

"Ben bir ekiciyim, uşak değil."

"Ben demedim... boş ver. James, görmüyor musun... bizi bir araya getiren şey kader."

Tek bir kelimeyle ona teorisi hakkında ne düşündüğünü söyledi. "F" harfiyle başlıyordu ama *kader değildi*.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Kısa bir süre sonra tekrar sokaktaydılar, French Quarter otelinin resepsiyon görevlisi hoşnutsuz James'e kasanın Selene ya da Sandra Selente adında birini taşımıyordu. Nedense hiç şaşırmamıştı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

James parmaklarını yorgun bir şekilde gür siyah saçlarında gezdirdi. "Sanırım bu gece St. Louis Oteli'ndeki odamda kalman gerekecek. Sonra da sabah ilk vapurla New York'a dönebilirsin."

Selene kesin bir ifadeyle, "Seninle yatmıyorum," dedi.

"Belki de bir daveti reddetmeden önce size sorulmasını beklemelisiniz." Gözleri tembel bir kayıtsızlıkla onu taradı.

Selene yüzünün ısındığını hissetti ve kekeleyerek, "Özür dilerim. Sadece düşündüm ki-"

"Süitimin dışındaki soyunma odasında uyuyabilirsin. Bu gece Vieux Carre'da boş bir oda olduğunu sanmıyorum. Tüm ekiciler baharın sonlarında şehre gelir ve gelecek mahsuller için temsilcileriyle anlaşmalar yaparlar. Ailelerini de yanlarında getirirler."

"Sanırım başka seçeneğim yok."

"Misafirperverliğimi kabul etmeniz ne büyük incelik!" "Kastettiğim bu değildi."

"Doğrusu, ne demek istediğinizi, ne söylediğinizi ya da ne yaptığınızı bildiğinizi sanmıyorum. Ama sizi uyarıyorum, bir vücut parçası numarası daha yaparsanız kemikli kışınız sokağa düşer."

Önünde yürümeye başlayınca Selene yüzünü buruşturdu, bu onu gerçekten rahatsız eden bir alışkanlıktı. Ama şikâyet etmedi, onun da kendisini geride bırakmaktan aynı derecede mutlu olacağını çok iyi biliyordu.

Kısa süre sonra Fransız Mahallesi'nin kalbinde muhteşem bir yapı olan oteline vardılar. Bu noktada, yorgunluk Selene'i bunaltmıştı ve uyumak için yumuşak bir yataktan başka bir şey istemiyordu. Daha da önemlisi, yarın uyandığında kâbusun sona erdiğini ve yirminci yüzyıla geri döndüğünü göreceğini umuyordu.

James ikinci kattaki odasının kapısını açmaya başladı ama kapı tokmağını çevirmeden kapı açıldı.

"Sevgilim, nerelerdeydin? Uzun zamandır bekliyordum." Bourbon Caddesi'ndeki bir fahişeyi utandıracak dekolteli kırmızı bir elbise giyen muhteşem, minyon sarışın bir kadın parmak uçlarında durdu ve kollarını James'in boynuna dolayarak ona hoş geldin öpücüğü verdi.

James bir an için şaşırılmış görünüyordu. "Özür dilerim, Maureen. Geciktim ama-"

"Bir *ménage à trois* mi, James?" diye sordu Selene'i ilk kez fark ederek. "Zevklerinin daha önce bu kadar egzotik olduğunu hatırlamıyorum."

James tiksintiyle homurdandı. "Hayır Maureen, henüz *o kadar* ahlaksızlaşmadım. Bu Selene. O... o yolunu kaybetmiş gibi görünüyor ve sabah New York'a giden ilk vapura yetişmesi gerekiyor." Aralarına bakarak Selene ve kadın, "Bu Maureen... Soyadın ne tatlım?" dedi.

"Rivieux."

"Ah, evet, şimdi hatırladım... Rivieux."

Selene alaycı bir şekilde hırlamamak için kendini zor tutuyordu. Kadının tam adını bile bilmiyordu.

"Ve bu gece burada mı kalacak?" Maureen James'e eğlenerek sordu, elleri yumuşak kıvrımlı kalçalarının üzerindeydi. "Bu olmalı ilginç."

"Soyunma odasındaki paletin üzerinde uyuyacak." Selene'e açık bir kapıya doğru işaret etti ve büfeye doğru yürüyüp kendine bir bardak burbon doldurdu. Adam çok fazla içiyordu.

James ceketini çıkardı ve Maureen'e dönerek Selene ikinci bir düşünce olmadan. Selene donup kalmış, Maureen'in meşgul ellerinin jartiyerini omuzlarından geçirmesini izliyordu. Sonra Selene'in yüzünün alev almasına neden olan yumuşak, mırıltılı telkinler eşliğinde gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Selene isyan ederek, evindeki elbise dolabından daha küçük olan giyinme odasına girdi ve hemen geri çıktı. Gözlerini James'in çıplak göğsünden ve Maureen'in pantolonunun düğmeleriyle uğraşan ellerinden kaçırmaya çalıştı.

"İçeride pencere yok ve boğucu bir sıcak var."

James'in dudakları neşesiz bir gülümsemeyle eğildi. "Alternatifleri biliyorsun." Başıyla balkona açılan açık Fransız kapılarını işaret etti

aşağıdaki sokaklara bakıyor.

Seçeneklerinin şunlar olduğuna karar verdi: Boğulmak, sokaklar ya da bir yatağı ve daha fazlasını iki kişiyle paylaşmak -ikincisi için teklif yapıldığından ya da kabul edeceğinden değil. Topuklarının üzerinde döndü ve soyunma odasının kapısını arkasından gürültüyle çarptı.

Dar elbisesinin arkasını açamayan Selene'in çemberlerini ve iç etekliğini çıkarmaktan başka çaresi kalmamıştı, sonra da tamamen giyinik halde dar palete uzandı. Işık olmadığından, bir lazımlık olduğunu varsayarsak, yıkanamıyor ya da tuvaletini yapamıyordu. Onuncu yaş gününden bu yana ilk kez yatağa giriyordu.

makyajını temizlemeden. Titiz annesi mezarında ters dönmüş olmalı. Ama asla diğer odaya geri dönmeyecekti, ne olduğunu bilerek araya girebilir.

Birkaç dakika içinde, aşırı ısınan vücudunun her yarığında ter birikti - koltuk altları, göğüslerinin arası, bacaklarının kıvrımları. Yüksek sesle nefes vererek ayağa kalktı ve külotlu çorabını çıkararak vücudunu balo elbisesinin altında beline kadar çıplak bıraktı. Yine de keten çarşafklar kısa sürede sırlıslıkam oldu ve elbisenin dikişinin tenine değdiği her yer kaşınmaya başladı.

Daha da kötüsü, ince duvarların arasından bir erkek ve bir kadının yumuşak mırıltılarını, ardından kadınsı bir kıkırdamayı ve ardından muhtemelen uzandıklarında ip yatak desteklerinin gıcırtısını açıkça duyabiliyordu. Dürüst olmak gerekirse, James muhtemelen onları duyabildiğinin farkında değildi.

Tüm iyi niyetine rağmen Selene, James'i bu güzel sarışın kadınla birlikte çıplak olarak hayal etmekten kendini alıkoyamıyordu.

İyi bir aşık mıydı? Yoksa Devon gibi bencil miydi?

Çoğu kadının duymayı arzuladığı yumuşak aşk sözcüklerini fısıldadı mı? Yoksa sessiz bir aşık mıydı?

Fahişe... Maureen'in James için orgazm olduğunu mu düşündü, yoksa mesleği yüzünden o kadar duyarsızlaşmıştı ki

Orgazm mı? Selene'nin yapmayı öğrendiği gibi mi?

Sonunda kutsanmış bir sessizlik hüküm sürdü ve Selene uykuya daldı.

Daha sonra, gecenin sessizliğinde boğuk bir iniltiyle uyandı. Hepsi bu kadardı. Sadece bir inilti. Ama bu yalnız, samimi ses hayal gücünü kışkırttı.

Selene gecenin geri kalanında huzursuzca uyudu.

Sabahın erken saatlerinde kapısının altında loş bir ışık ve dolu bir mesaneyle uyandı. İçeri biraz ışık girmesi için kapıyı açtı ve

James'in beyaz gömlekleri. Zevkle, ince keteni tüm vücudundaki teri silmek için kullandı, sonra buruşuk gömleği yere attı.

Kapıyı daha geniş açtı ve yatak odasına göz attı. Sadece loş bir sabah ışığı, ağır kadife perdelerin arasından zengin odayı bulanıklaştırıyordu.

James yalnız uyudu. Maureen gece kaçmış olmalı. Muhtemelen başka bir müşteriye hizmet etmek için, diye düşündü Selene acımasızca.

Selene bir paravan gördü ve orada bir lazımlık olması gerektiğini düşündü. Olabildiğince sessiz bir şekilde tuvaletini yaptıktan sonra porselen sürahidten geniş bir kâseye su doldurdu ve ellerini yıkadı. Uzun elbisesine rağmen kendini çıplak hissetti ve külotlu çorabını giymeye karar verdi.

Lavabonun üstündeki duvarda asılı küçük aynaya baktı ve kıkırdadı. Dünkü çekimden kalma takma kirpiklerini hâlâ takıyordu. Onları dikkatlice çıkardı ve keten bir havlunun nemli ucuyla gözlerinin altına sızan maskarayı sildi.

Sonra, yeterince oyalandıktan sonra, James'in hâlâ uyuduğu yatağa doğru ilerledi. James yüzüstü yatıyordu, zayıf vücudu baştan bele ve ayak parmaklarına kadar açıktaydı, ince bir çarşaf kalçalarını zar zor örtüyordu.

"James," dedi usulca, adamın geniş omuzlarına ve iyi tanımlanmış sırtının kaslı düzlemlerine bakmamak için kendini zor tutarak. Ve Tanrım, adamın güzel ayak parmakları vardı - uzun, ince ve bir şekilde savunmasız görünüyordu. Bir kıkırdamayı bastırmak için elini ağzına götürdü. *Bir erkeğin ayak parmaklarından tahrik olmaya başladığında kaybediyorsun demektir kızım.*

"James, uyanma vakti geldi," dedi biraz daha yüksek sesle ve sanki terk edilmiş gibi başının üzerine atılmış iki kaslı kolunu görünce neredeyse inleyecekti. Yüzü ona dönüktü ve karanlık yüzünü görebiliyordu. Sabah sakalının gölgesi ve bronz teninde dantelli yelpazeler gibi uzanan inanılmaz uzunluktaki kirpikleri. Uykuda, alnındaki, gözlerindeki ve ağzındaki acı çizgiler eriyip gitmişti. Selene, onun yüzüne bakma dürtüsüyle savaştı.

Parmak uçları gururlu çenesinde geziniyor, kaslı pazılarının sertliğini test ediyor, dizlerinin arkasındaki savunmasız kıvrımın tadına bakıyordu.

Dizleri! Criminey! Önce ayak parmakları, şimdi de dizleri. Kendine gel, kızım.

"James, kalk!" dedi yüksek sesle.

Vücudu sarsıldı ama başını kaldırmadı. Onun yerine, kolu yıldırım hızıyla fırladı ve onu yatağa çekti. Sonra onu çevirdi

diğer tarafına sırt üstü yattı ve vücudunu onunkinin üzerine yerleştirirken yüzünü onun boynuna gömdü.

"Maureen, yataktan ne yapıyorsun? Daha erken, *canım*," diye mırıldandı, hâlâ yarı uykuluydu.

Maureen! Beni Maureen sanıyor. Selene onu üzerinden atmaya çalıştı ama sadece kaba adamın kıkırdamasını ve vücudunu kaydırmasını sağlayabildi.

O zaman Selene korsajının kayarak göğüslerini ortaya çıkardığını ve lanet olası elbisesinin beline kadar bükülerek yaklaşık bir metre çıplak bacağına ortaya çıkardığını fark etti. İnledi.

"Bu hoşuna gitti, değil mi tatlım?" diye homurdandı, keskin göğüs kıllarını şimdi dikleşmiş meme uçları üzerinde ileri geri hareket ettirirken sesini yanlış yorumladı. İyi bir önlem için bir kez daha yaptı ve göğüslerinin dolduğunu ve acıdığını hissetti.

Selene inanamayarak keskin bir nefes aldı ve gözlerini sıkıca kapattı. Hayatı boyunca hiç bu kadar harika bir şey hissetmemişti.

Dudakları sol göğsünü kapladığında bu düşüncesini hemen değiştirdi. Dilinin ucu birkaç kez fiske vurmada önce meme ucunun etrafında bir ateş çemberi oluşturdu, ardından ciddi bir şekilde emmeye başladı.

Selene yoğun zevk çılgılığını bastırmak için alt dudağını ısırdı. Ve donmuş olduğunu hiç bilmediği parçaları erimeye başladı.

Yere baktı ve adamın gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu gördü; adam diğer göğsüne geçip ona da aynı özenle bakarken bile.

İstmeden de olsa, bacaklarını daha fazla ayırarak adamın çıplaklığı ona doğru bastırdı. Duygusal bir şekilde çoraplı baldırını adamın çıplak bacağındaki kaba kıllara sürttü. Adamın ellerinden biri aşağı uzandı ve ayak bileğinden başlayarak baldırın dışından yukarıya, dizden geçip uyluğa doğru baştan çıkarıcı bir şekilde hareket ederek bacağının kenarını sıyırdı. Ve uzun süredir ölü olan iki zilyon sinir ucu birden dikkat kesildi.

"Ummm, Maureen, yataken ipek çorap giymen ne kadar da kötü," diye mırıldandı takdirle.

Selene, James'in başka bir kadınla birlikte olduğunu düşündüğünü hatırlatınca sertleşti.

O anda eli yukarı doğru hareket etti, tereddüt etti, sonra sarsakça keşfeder gibi oldu.

Selene sorunun ne olduğunu hemen anladı. Henüz icat edilmemiş bir şey olan belden yüksek külotlu çorap giyiyordu.

Omuzları geri çekildi ve gözleri açılarak ona baktı. "Sen Maureen değilsin."

"Şaka yapmıyorum, Dick Tracy."

"Yatağında ne halt ediyorsun?" diye sordu öfkeyle. Uykulu gözlerini şaşkınlıkla birkaç kez kırıştırdı. "Baştan çıkarma seni hiçbir yere götürmez, sürtük. Bu fikri kafandan çıkar."

"Baştan çıkarma!" diye haykırdı ve onu uzaklaştırmaya çalıştı. Büyük bir hataydı.

Vücudunun çok stratejik ve son derece hassaslaşmış bir kısmı, onun uyarılmasına karşı itti.

"Oh," dedi zayıf bir sesle.

"Ah, kesinlikle," diye nefes nefese kabul etti ve hızla iki elini de kalçalarının altına koyarak onu yerinde tuttu. "Sakın...sakın...sakın... Kımılma," diye emretti dişlerini sıkarak.

Yavaş yavaş düzensiz nefes alışını normale döndürene kadar alnını onunkine bastırdı. Ve Selene, kapalı göz kapaklarının altında yanan, sonra da kızarmış yanaklarından aşağı kayan gözyaşlarını durduramadı.

"Neden ağlıyorsun?" James başını kaldırıp ona bakarak şaşkınlıkla sordu. "Acı çeken benim."

"Her şey," dedi hıçkırarak. "Bu aptal zaman tüneline kayboldum ve ben... ve nasıl geri döneceğimi bilmiyorum. Ve açım... her zaman. Ve "-muhtemelen rimelinin aktığını bilerek yüksek sesle burnunu çekti "ve, kahretsin, beş yıldır ilk kez bir erkek tarafından tahrik ediliyorum ve o beni başka biri sanıyor ve o yüz elli yaşında."

James'in dudakları... James'in daha birkaç dakika önce göğüslerini okşayan harika sert dudakları... kahkahayla seğirdi. Ve o şeytani, sevimli gamze onu silahsızlandırmakla tehdit ediyordu. James'in sertliğinin kendisine karşı büyüdüğünü hissetti.

"Seni tahrik ediyorum, değil mi?"

"Argh! Bu imkansız!" Selene haykırdı ve onun altından kurtulmaya çalıştı. Onun bu çabası sadece beline kadar itilmiş olan korsajındaki kemerin bir bölümünün dikişi patlatmasına ve James'in karnına saplanmasına neden oldu.

"Kahretsin! Az önce kaburgalarımın biriyle beni kestir," dedi şaşkınlıkla, beş santimlik kesik boyunca oluşan ince kan çizgisine dokunarak. Ama onun

Gözleri yarada değildi, yataktan beceriksizce inerken açıkta kalan göğüslerine takılmıştı.

"*Sacre bleu!*"

"Eğer bu bir küfürse, ben de destekliyorum," dedi, korsajını yukarı çekip elbisesinin eteğini düzeltirken.

"Daha önce senin gibi biriyle karşılaştığımı sanmıyorum." Şaşkınlıkla başını salladı ve tüm çıplaklığıyla utanmadan perdeye doğru yürüdü. Onun lazımlığa tuvaletini yaptığını duyunca ellerini kulaklarına götürdü. *Tsk, tsk, tsk!* Selene, ister on dokuzuncu ister yirminci yüzyılda olsun, erkeklerin bu tür konularda kesinlikle alçakgönüllü olmadıklarına karar verdi.

Ondan sonra adamın kaseye su sıçrattığını duydu. Sonra yüksek bir vurma sesi ve sert bir küfür. Ardından uzun, uğursuz bir sessizlik.

Endişeyle bekledi.

James sonunda karanlık gözleri öfkeyle parlayarak ortaya çıktı. Çıplak göğüslüydü, üzerinde sadece koyu renk bir pantolon vardı, ayakkabı ya da gömlek giymemişti. Zayıf, kaslı vücudu erkeksilik yayıyordu. Ve seks.

"Bunlar da ne böyle?" diye sordu, her iki elinde birer tane olmak üzere bir çift takma kirpiği havaya kaldırarak. Grotesk örümceklere benziyorlardı. *Yassı* örümcekler.

Selene kıkırdadı. "Takma kirpiklerim."

"Yanlış... yanlış," diye boğuldu. "Kirpiklerini ben mi öldürdüm?"

"Görünüşe göre."

Elindekileri tiksintiyle yere bıraktı ve ona doğru ilerledi, gözleri tehlikeli bir niyetle parlıyordu. "Bunun eğlenceli olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Örümcekler Güney'de tehlikeli işlerdir. Zehirlerinden bir ısırık alan kişi ölebilir. Sanırım ben de sizi çok kolay öldürebilirim."

Selene geri çekildi. "James, düşününce çok komik geliyor. Hiç mizah anlayışın yok mu?"

"Hayır." Bir adım daha yaklaşıp yakından baktı. "Yüzünden aşağı akan o siyah madde de ne? Gözbebeklerin eriyor mu şimdi?"

Parmak ucunu yanaklarına götürdü ve güldü. "Hayır, sadece maskara." "Bu her şeyi açıklıyor tabii ki."

"Kirpikleri koyulaştırmak için kullanılır."

"Sakin söyleme. Turuncu kirpiklerin var." "Bu konuşma gerçekten aptalca olmaya başladı."

"Seninle tanıştığımndan beri olan her şey aptalcaydı." Ellerini umutsuzca havaya kaldırdı.

"Yakında benden kurtulacaksın. Şu bahsettiğin vapur ofisi nerede?"

"Önce elbiseni değiştirmen gerektiğini düşünmüyor musun?" diye sordu gözleri kadının dekoltesini ve buruşuk elbisesini tararken.

"Başka kıyafetim yok." Birden Selene'in aklına saçma bir fikir geldi. Uzun pencereleri kaplayan altın püsküllü yosun yeşili kadife perdelerle bakarak kıkırdadı. "Hmmm. Belki bu perdeleri *Rüzgar Gibi Geçti*'deki gibi bir elbiseye dönüştürebilirim."

"Ne var? Sakın o perdelerle dokunayım deme. Otel bana bir servet ödetir." Adam ona sanki gerçekten deliymiş gibi baktı. "Sık sık otel perdelerinden elbise yapar mısınız? Yanında taşıdığın o sihirli kutudan bir şeyler çıkaramaz mısın?"

Kapının gürültüyle çalınması sözlerini yarıda kesti.

"James, kapıyı aç. Çabuk aç. Şehir muhafızları yakında burada olur."

"Polis mi?" Selene sessizce mırıldandı. Ne tür bir itibarsız Kendini bir karaktere mi bağlamıştı? Jesse James ya da onun gibi bir şey olabilirdi. Hayır, o başka bir zaman dilimiydi. Öyle değil miydi? "Kim o?" diye sordu James'e.

"Gözetmenim, Fergus Cameron."

James kapıyı açtı ve iri yarı, kıvılc saçlı bir adam içeri süzüldü. Selene'e bir göz attıktan sonra James'e azarlayıcı bir bakış fırlattı ve inanamayarak homurdandı. "Demek Onbaşı Atwood haklıymış. Bu sefer gerçekten de içine düştün."

"Atwood neden buraya geliyor, Fergus?" James zoraki bir sabırla sordu.

"Onun için," dedi suçlayıcı bir tavırla Selene'i göstererek. "Ben mi?" diye ciyakladı Selene.

Fergus Selene'i görmezden geldi ve James'e döndü. "Görünüşe göre kardeşin Victor yetkililere gitmiş. Kaçak bir köleyi barındırdığınızı iddia ediyor. Adı Selene." Başını ona doğru eğdi. "Onun bir köle olduğunu varsayabilir miyim? Selene?"

James başını salladı ve Selene'in nefesi kesildi.

"Victor'a ve babana onunla evlenmeyi planladığını gerçekten söyledin mi?"

James omuz silkti. "Ciddi değildim." Sonra Selene'e döndü. "Kölelikten kurtulma belgelerinin yanında olmadığına emin misin?"

Selene sessizce ona kadar saydı. "Neden siyah olmadığımı inanmıyorsun?"

İki adam da inanamayarak onun vücudunu taradı.

Selene sabrını zorlayarak derin bir iç çekti. "Dinleyin, sizi iki mankafa. Ben ırkçı değilim ve *kendi zamanımda* siyah olmaya da bir itirazım olmazdı ama dudaklarımı okuyun. Ben... siyah... değilim!"

Fergus James'e, "Hepsi böyle söylüyor," diye yorum yaptı. "Buradan Mississippi'ye kadar her açık tenli zenci bugünlerde geçmeye çalışıyor."

Fergus'a sırtını döndü ve James'e dişlerini sıkarak, "Beyaz olduğumu kanıtlayabilirim, ama siz sürüngenlere kendimi ifşa edersem lanetlenirim," dedi.

James alaycı bir tavırla bir kaşını kaldırdı. "Bayan, göğüslerinizi gördüm... ve etinizin büyük bir kısmını. Teniniz esmer... her yeriniz."

Selene'nin yüzü alev alev yandı. Adamın başka bir erkeğin önünde böyle bir yorum yapabileceğine inanamıyordu.

"Mayo modeliği yapabilmek için tüm vücudumu bronzlaştırdığımı daha önce söylemişim."

"Tüm vücudu kaplayan bronzluk nedir?" Fergus James'e sordu. James "Kim bilir?" der gibi gözlerini devirdi.

"Çıplak güneşin altında uzanıyorum."

İki adam birden döndü ve sanki üç burnu birden çıkmış gibi ona baktılar.

"Neden?" James sordu.

"Çünkü *Sports Illustrated* dergisi güneş yanığı olan modeller istiyordu," diye cevap verdi yorgun bir şekilde, kendini düzgün bir şekilde açıklamamanın umutsuzluğunu hissederek.

"Güneşin altında çıplak yattığını mı iddia ediyor?" Fergus sırtarak James'e sordu.

"Öyle diyor." "Ne sebeple?"

"Sanki burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmayı keser misiniz?"

James büyük maun bir gardıroba doğru yürüdü.

Christie's'de bir gün servet. Ceketlerinden ve gömleklerinden bazılarını yerdeki İran halısının üzerine atmaya başladı. "Burada saklansan iyi olur," dedi ona. "Bakalım Fergus sahte belgeler bulana kadar nöbetçiyi oyalayabilecek miyim?"

"Argh! Beni dinleyecek misiniz? Beyaz olduğumu kanıtlayabilirim." Elleri kalçalarında, ona ters ters baktı.

"Nasıl?"

Selene duvara yaslanmış, eğlendiği her halinden belli olan Fergus'a bir bakış fırlattı. "Dışarı çıkmasını sağla."

James tereddüt etti, sonra Fergus'a, "Koridorda bekle ve nöbetçinin geldiğini görürsen kapıyı çal," dedi.

Kollarını göğsünde kavuşturarak Selene'e döndü. "Eee?" "Sözümü öylece kabul edeceğini sanmıyorum."

Sabırsızca ayağını yere vurdu.

Selene ona sırtını döndü, eteklerini kaldırmak için eğildi ve ardından külotlu çorabını çıkardı. Arkasını döndü ve sağ ayak bileğinden başlayarak balo elbisesinin eteklerini dikkatlice kaldırdı, kalça kemiğine kadar bacağının sadece dış tarafını ortaya çıkardığından emin oldu.

"Bak," dedi, "küçük bir bikini altı giyiyordum. Tam burada, kayışın kalçama kadar çıktığı yerde tenim bembeyaz."

James sanki net göremiyormuş gibi gözlerini kısarak kızın açıkta kalan tenine baktı. Sonra, kızın itiraz etmesine fırsat vermeden, iki elini de beline koyarak onu yerden kaldırdı ve yatağa kadar olan kısa mesafeyi yürüdü. Eteklerini savurarak onu yumuşak şiltenin üzerine sırtüstü yatırdı ve bir göz kırpması kadar hızlı bir şekilde eteklerini beline kadar savurdu.

"Seni piç kurusu!" Selene çığlık atarak ayağa kalkmaya çalıştı ama adam sol avucunu Selene'nin göğsüne koyarak onu sıkıca tuttu.

Sağ elinin işaret parmağıyla kalça kemiğinden kasık kemiğine, oradan da diğer kalça kemiğine uzanan soluk ten bandının izini sürdü. Başını şaşkınlıkla ileri geri salladı. "Gerçekten de beyazsın."

"Şaka yapmıyorum. Şimdi beni kaldırın."

Gözleri meydan okurcasına onunkilere kilitlendi. "Belki de *tüm* vücudunuzu incelemeliyim. Sadece emin olmak için."

Selene, onun en özel anlarını incelemesi karşısında yüzünün utançtan alev alev yandığını hissetti.

mahrem vücut parçaları. Ve yontulmuş dudaklarının şehvetli ayrılışını ya da mavi gözlerinin erotik bulanıklığını görmek de meseleye yardımcı olmadı.

"Lütfen...yapma."

Gözlerini bir süre daha kızın gözlerinden ayırmadı, avucu bir damga gibi kızın karnında sıcak bir şekilde duruyordu. Sonra aniden ondan uzaklaştı ve onu kıyafetlerini düzeltmesi için bıraktı.

Fergus'a kapıyı açarak, "Kız bembeyaz," dedi.

Fergus şaşkınlıkla, yatağın yanında durmuş elbisesini düzelten kadına baktı. James, "Calaboso'daki muhafız karargâhına gideceğim ve onun yıllarca Caribee'de yaşadığını, orada beyaz kadınların bile bazen yerliler gibi yaşadığını anlatacağım," dedi.

İkna olmayan Fergus, gür kırmızı bir kaşını kaldırdı.

"Eğer Atwood kanıt istemekte ısrar ederse, karısını muayene ettiririm," diye devam etti James. "Sanırım onunla birlikte hapishanede ayrı bir odada yaşıyor."

"Bu arada onu saklasan iyi olur. Victor gelir ve onu yalnız bulursa, beyaz, siyah ya da mor olması umurunda olmaz."

"Karın nerede?" James sordu. "Hâlâ yatakta. Kadın şikayetleri."

"Odanızda Selene'i saklayabileceğiniz bir yer var mı?"

Fergus başını salladı. "Muhtemelen. Ama... o kız için bu kadar zahmete girmek istediğinden emin misin? Sonuçta o sadece bir yabancı. Victor'la birlikte kendi başının çaresine bakmasına izin veremez misin?"

James neredeyse hırlayacaktı, "O sümüklü kardeşimin beni alt etmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun? Herhangi bir konuda?"

"Bu tekne mi kaçıracağım anlamına mı geliyor?" Selene sordu. "*Evet.*" Bu ihtimalden pek memnun görünmüyordu.

"Bir tane daha alabilir miyim?" "Kesinlikle öyle umuyorum."

Fergus'u kapıya kadar takip ederken Selene omzunun üzerinden onu dikkatle izleyen James'e baktı. Aklına başka bir şey geldi.

"James?" diye sordu ikna edici bir sesle.

Yüzü hemen güvensizleşti. "Ne?" diye tersledi. "Geri döndüğünde biraz beignet getirebilir misin?"

Çok ama çok kötü bir kelime söyledi.

"Peki, tatmin oldunuz mu?" Selene o günün ilerleyen saatlerinde çenesini meydan okurcasına kaldırarak polis memuruna sordu. Onbaşı George Atwood, Selene'e bir filmde gördüğü Klan üyesini hatırlatmıştı.

James ile birlikte Calaboso'ya varmışlardı.

Peter Caddesi'ndeki karargâh ve hapishaneye iki saat önce götürülmüşlerdi. O zamandan beri Onbaşı Atwood tarafından sorgulanıyorlardı.

James, Selene hakkındaki şikâyetle ilgili bazı evrakları doldurduğu başka bir odadan onbaşının ofisine adım attı. Mutlu bir kampçı değildi, siyah ve beyaz olarak şunu onaylamak zorunda kalmıştı

Selene onun nişanlısıydı ve iki gün içinde çiftliğine gitmek üzere yola çıktığında onu şehirden uzaklaştıracaktı.

"Hadi buradan gidelim," dedi Selene'e, onbaşını görmezden gelerek.

Onbaşı onu kendisi muayene etmek istediğinde Atwood'la aralarında hararetli sözler geçmişti bile. "Onu neden koruyorsun Baptiste?" diye bağırırmıştı kaba saba adam, kızarmış teni öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. "Açık tenli olsa bile değersiz bir zenciden başka bir şey değil. Sen akrabasın Emin olun, açık artırmada etini -tamamını- göstermek zorunda kalacak. onun göğüsleri. Eminim onlardan hoşlanıyorsunuzdur, Baptiste."

Boncuk gibi gözleri vücudunun o kısmına dikildiğinde Selene'nin tüyleri diken diken olmuştu.

James çok sakın ama kararlı bir şekilde Onbaşı Atwood'a, "Ya sen karını ararsın ya da ben ararım, bu durumda çıplak bir kadını inceleme konusundaki ısrarın hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum," dedi.

Polis memuru isteksizce karısını çağırmıştı ama Selene şimdi herkesin önünde soyunmaya bu kadar yaklaşmış olmanın şokuyla titriyordu ve köleliğin savunmasızlığını ve mutlak aşağılanmasını ilk elden anlamaya başladı. Ya bu geçmiş zamanda kapana kısılmış olsaydı? Sadece kadınları boyunduruk altına almakla kalmayıp köleliği de onaylayan bir toplumda nasıl var olabilirdi?

"Adımlarınıza dikkat etseniz iyi olur hanımefendi," diye seslendi onbaşı arkasından. "Seni izliyorum ve Victor'a katılıyorum. Çok güçlü bir şey var Naw'leans'ta görünmenizden şüpheleniyorum. Belki de kölelik karşıtlarından birisin. Belki de gerçekten zencilerin kaçmasına yardım eden yüksek bir yaller'sınız.

Kuzey."

"İşte bu iyi bir fikir," dedi Selene, işaret parmağını çenesine koyarak ve sanki bu olasılığı gerçekten düşünüyormuş gibi başını öne eğerek. "Şu yeraltı demiryolu şeyine kaydolmak için nereye gidilebilir?"

Onbaşının yüzü öfkeden mosmor kesilmişti ve Selene, nöbet geçirmeden ya da ikisini de tutmak için uydurma bir suçlama bulmadan önce oradan ayrılmaları gerektiğini düşündü. James'in ceketinin kolunu çekiştirerek onu odadan çıkardı.

James kapıdan dışarı çıktı. Ona yetişmek için acele etti ve dışarı adımını attığında üzerine vuran nemli sıcak dalgası karşısında neredeyse sarsılıyordu. Ve henüz öğlen bile olmamıştı.

James'in yanına varmadan önce birkaç hızlı atlama adımı attı. Öfkeli bir konsantrasyonla ileriye bakarken onu görmezden gelerek yürümeye devam etti. Criminey! Adam hayatı çok ciddiye alıyordu. O bir Hep düşünceli ya da kızgındı. Hiç gülmez ya da gülümsemez miydi?

Selene, tutuklanma tehlikesinden kurtulduğuna göre, içinde bulunduğu durumun gerçekten de komik olduğunu düşündü. On dokuzuncu yüzyılda kaybolduğunuzu ve bir quadroon ile karıştırıldığınızı düşünün! Daha da kötüsü, tüm hayatı -aslında tüm kimliği- güzelliğine bağlı olan bir kadının birdenbire itici görüldüğünü. Georgia buna tam bir şamata derdi.

James olduğu yerde durdu ve onu öfkeyle bir ticarethanenin duvarına doğru itti. Avucunu kızın omzuna bastırarak soğuk bir sesle, "Seni eğlendiriyor muyum?" diye sordu.

"Ha?"

"Bana bakıp gülümsüyordun."

"Oh. Gülüyor muydum? Aslında kendime gülüyordum. Neşelen, James. Espri anlayışını geliştir."

"Bir... bir mizah anlayışı," diye mırıldandı, elini onun omzundan çekti. "Orada neler olabileceğinin farkında mısın, seni akılsız fahişe? Eğer Atwood sana inanmasaydı, seni açık artırmaya çıkarabilirdi. Köleliğin komik bir tarafı yok, seni temin ederim."

"Özür dilerim. Daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştım-

"Karşılaştığımı mı düşünüyorsun? *Mon Dieu!* Sen anlamsızsın."

"Sanırım yanımda olduğun için tehlikeyi bu kadar hafife alıyorum," diye itiraf etti, elini tereddütle ceketinin koluna koydu. "Nedense kimsenin bana zarar vermesine izin vereceğini sanmıyorum."

"Buna güvenme," dedi soğuk bir sesle.

Tekrar otellerine doğru yürümeye başladı ama artık o kadar da kızgın görünmüyordu.

"James, yapabilir miyiz-"

"Hayır! Bir daha yemek yemeyeceğiz." "Ben bunu söylemeyecektim."

"Ah?" Adam ona inanmayan bir bakış fırlattı. "Hanımefendi, bir şeyi anlarsanız iyi olur -1937'deki banka çöküşü beni ve Güney'in çoğunu dize getirdi. Geçen yaz, şiddetli bir fırtına kamış tarlalarımın yarısını yok etti. Benim

Arazim, evim, sahip olduğum her şey gözbebeklerime kadar ipotekli. Ve benimkiler çıkarılabilir değil, tatlım. Bir adam bunu doldurmaya çalışırken iflas edebilir.

dipsiz kuyu dediğiniz mide."

Selene, James'in ışıltılı gözlerine bakarken bir an için hakarete uğradığını unuttu ve ilk kez mavi renklerinin gri ile beneklendiğini fark etti. James'e duyduğu tuhaf çekimi bir kenara iterek, "Ben sadece otele döndüğümüzde Reba'nın gardırobunda saklanmak zorunda kalıp kalmayacağımı sormak istemiştim. Yani, gözetmeninizin karısı gerçekten çok hoştu ama o gardırop saunadan bile daha sıcaktı. Muhtemelen bir kilo vermişimdir."

Adamın dudaklarının seğirdiğini gördü ve gülümsemesini bastırmaya çalıştığını anladı. Tanrım! Bu adam neden her zaman bu kadar kasvetli olmakta ısrar ediyordu? Arada bir o gamzesini gösterse dünyayı kuyruğundan yakalayabilirdi. Ya da en azından tüm kadınları.

"Hayır, artık saklanmana gerek yok. Victor başka bir şikâyetle bulunmadıkça ya da New Orleans halkını kızdıracak bir şey yapmadıkça."

"Ne gibi?"

"Bu sabah kanıyor gibi görünen ayak tırnaklarınızı dökmek gibi. Tanrı aşkına, neden onları kırmızıya boyadın ki? Ya da belki kafanı cılız boynunun üzerinde bir tekerlek gibi döndürürsün. Ya da saçını mora çevirirsin. Bu arada saçların gerçekte ne renk?"

James'in yüzündeki öfke kaybolmuştu ve neredeyse ona gülümsüyordu. Neredeyse. Belki de adamın bir espri anlayışı vardı.

"Bunun benim doğal saç rengim olmadığını düşündüren nedir?" diye sordu çenesini meydan okurcasına kaldırarak.

"Çünkü *diğer* saçlarından daha koyu," dedi açıkça ve Selene onun gözlerinde neredeyse bir kırpışma gördüğünü sandı, özellikle de Selene'in yüzü onun bu açık sözlü gözlemi karşısında utançla kızardığında. Adam amacına ulaştığından memnunmuş gibi elini Selene'nin dirseğinin altına koydu ve onu otelin bulunduğu yöne doğru yönlendirdi.

Doğru söylüyorsun, Rhett, diye düşündü Selene. *Ama unutma, son sözü Scarlett söyleyecek.*

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Sessizce yürürlerken Selene eski şehrin harika seslerini içine çekti. Baktığı her yerde, siyah kadınlar başlarının üzerinde büyük sepetler ya da tahta kaseler taşıyor, satılık mallarını ritmik ilahilerle söylüyorlardı:

"Güzel *calas*, çok sıcak. Gel benim *calas*'ımı al."

"Pralin, pralin. Tatlı ve gevrek."

"*Bel pom, patat*, madam!" "Çilek, taze ve güzel." "*Confiture, coco*."

Creole evlerinin normalde kapalı olan kepenkleri aniden açılır ve Vieux Carre'lı ev kadınları dışarıya eğilerek satıcıları avlularına davet ederlerdi.

Ve çanlar. Etrafındaki her yerde çanlar çalıyordu, sadece Aziz Louis Katedrali'ninkiler değil. Atların çektiği süt arabasının üzerindeki küçük zil sesi, ev kadınlarını ve tüccarları ibriklerle dışarı çıkmaya ve günlük ihtiyaçlarını büyük süt kutularındaki musluklardan çekmeye teşvik ediyordu. Dört bir yanında pencereleri olan Roma Şekeri arabasının üzerindeki bir başka belirgin zil, çiğnenebilir şekerin tadına bakmak için yarışan çocukların çığlıklarına neden oluyordu.

Vagon yatağındaki küçük ocaklarda yapılan şekerlemeler. Su arabaları, kartopu adamı, gazyağı vagonu - hepsinin Fransız Mahallesi sakinlerinin tanıdığı kendi zilleri vardı.

Selene eski New Orleans'ın tüm manzaralarını seyrederken başını bir ileri bir geri çevirdi. Yanında James'in kıkırdadığını duydu, muhtemelen onun turistik hayranlığıyla eğleniyordu.

Ancak bir vitrinde bir şey fark ettiğinde eğlencesi çabucak kayboldu ve onu yanında durması için çekti.

"Ne?"

Terzi dükkânının vitrinini incelerken, "Başka bir elbiseye ihtiyacın var," dedi.

"Anlamsız şeyler için paran olmadığını sanıyordum."

"Bilmiyorum, ama yakında göğüslerini örtbas etmenin bir yolunu bulamazsak, bunu o kadar da anlamsız bir mesele olarak görmeyeceksin. Fazla bir şeye gerek yok."

Vieux Carre'da bir isyana neden olur."

Selene aşıya baktı ve elbisesinin yine kaydığını, korsajın dantelli kenarlarının meme uçlarını zar zor gizlediğini gördü. Yüzünün aşılanmışlıktan daha da kızardığını hissederek, üzüntülü bir tıslama sesiyle elbisesini yukarı çekti. "Bana söyleyebilirdin," diye yakındı.

"Az önce yaptım."

"Hah! Ne kadar zamandır etrafta dolaşıp her şeyi ortaya döküyordum?" "Yeterince uzun."

"Ve benim bilmem gerektiğini düşünmedin mi?"

Omuz silktili. "Bir erkek çektiği zahmet için küçük bir tazminatı hak eder," dedi, takdirkâr bir değerlendirmeye kadının göğsünü okşayarak. "Ve sen bana küçük bir rahatsızlıktan daha fazlasını verdin." Başını sallayarak onu dükkânın kapısına doğru yönlendirirken, lanet dudakları yine eğlenceyle seğiriyor, baştan çıkarıcı gamzesi ortaya çıkmak için mücadele ediyordu.

Selene ona cinsiyetçi saçmalıkları hakkında ne düşündüğünü söylemeye başladı ama dükkândan çıkan sarışın bir kadının haykırışıyla sözü kesildi. "James, *mon ami!*" Kadın öne çıkarak onu selamlamak için iki yanağından öptü. Hizmetçisi arka planda sessizce duruyordu.

"Lizette," diye onayladı onu kol uzunluğunda tutarak ve sevgiyle ona bakarak. "Son görüşmemizden bu yana çok daha güzelleşmişsin, *canım.*"

Genç kadın, gül işlemeli ve önu topaz düğmelerle süslü limon rengi ipek bir elbise giymiş ve bu elbiseyi topaz küpe ve kolye ile tamamlamıştır. Hatta limon rengi bir bone ve ona uygun ayakkabılar giymiş, limon zeminli ve mavi lahana güllü saçaklı bir şemsiye taşıyordu. Biraz daha sarı olsaydı bu tatlı genç kız bir kanaryaya benzeyecekti.

Selene öğüreceğini sandı.

Burnunu çeken kadın dramatik bir şekilde gözlerini ovuşturdu. "Geçen yıl Giselle'in ölümünden sonra başsağlığı dileme fırsatım olmamıştı. Talihsiz eşiniz için ne kadar üzücü bir son! Ve o zavallı annesiz çocuğu bıraktı... Etienne, değil mi?"

James başını salladı, çenesi güçlü bir duyguyla kaskatı kesilmişti.

"Ah, şey, *hayat böyledir.* Ama bu senin ihmalkârlığın için bir mazeret olamaz." Lizette kapalı yelpazesıyla James'in koluna azarlayıcı bir şekilde vurdu; tabii ki sarı renkteydi.

-Bileğinden sallanıyordu. Dudaklarını çapkınca büzdü. "Beni ziyaret etmeyeli ne kadar oldu, *canım?*"

James hâlâ kadını tutarken Selene kalbinin bir köşesinde alışık olmadığı bir kıskançlık hissetti... Lizette'i... sonra bir kolunu omzuna atarak onu yanına çekti. Kadının sarışın başı güçlükle James'in boynuna yaklaştı.

Her toplantıda ilgi odağı olmaya alışkın olan ve bundan nefret ettiğini düşünen Selene, kendini istenmeyen ve ayak altında, neredeyse görünmez hissediyordu.

Selene, alışılmadık bir acımasızlıkla, küçük Güneyli dilbere yanaklarına biraz allık sürerse dikkatleri zayıf çenesinden uzaklaştıracağını ve birkaç sıcak bigudi ile zayıf saçlarına biraz vücut kazandıracağını söylemek istedi.

Hah! Kimi kandırıyordu? Selene hayatı boyunca bu kadar küçük bir burnu ve iğrenç derecede mükemmel bir gül goncası ağzı olan bir kadın gördüğünü sanmıyordu. Lizette sarılar içinde bile güzeldi ve o ve James harika bir çift oldu. *Lanet olsun.*

Tam o sırada Lizette arka planda hâlâ bir ağaç gibi duran Selene'i fark etti. "Ve bu...?" diye sordu, suçlayıcı bir cilveyle yelpazesinin üstünden James'e bakarak. Eğer kirpiklerini James'e doğru kırıştırırsa Selene öğürebileceğini düşündü.

James kolunu Lizette'in omzundan çekip onu Selene'in yanına götürdü; Selene, minyon yapılı, tertemiz giysileri ve saç modeliyle güzel genç kızın yanında kendini hantal, fazla giyinmiş, bakımsız bir dev gibi hissediyordu. Görünüşüyle ilgili güvensizlik hiçbir zaman Selene'in sorunlarından biri olmamıştı ve bundan hoşlanmıyordu. Hem de hiç.

Aptal, onun rahatsızlığını fark etmedi bile; dikkati hâlâ yanındaki güzel kadındaydı. "Bu Sandra Selente, ya da Selene-Etienne'in yeni mürebbiyesi ve annemin yeni hemşiresi ve hizmetçisi."

Hemşire! Zar zor yara bandı yapıştırabiliyorum.

"Bu da kuzenim Madam Lizette Baptiste," dedi James Selene'e. Selene *madam* kelimesine odaklandı. Bu onun evli olduğu anlamına geliyordu, Değil mi? *Ya kuzen?* Gülümsemeye başladı.

"*Tam tersine*, James. Biz kuzen değiliz," diye hemen düzeltti Lizette. Selene'e şöyle açıkladı: "Ben James'in ikinci kuzeni Rene'nin dul eşiyim. İki yıl önce ateşten öldü." Lizette kar beyazı dantel bir mendille gözlerini sildikten sonra James'in koluna şakacı bir şekilde vurdu bir kez daha yelpazesıyla. "Senin de bildiğin gibi biz kan bağı olan insanlar değiliz."

Lizette'in ne demek istediği Selene'in gözünden kaçmamıştı. Sersem, Lizette'in elini onaylarcasına sıktı.

Selene o yelpazelerden birini nereden alabileceğini merak etti -*büyük* bir tane.

James'e de birkaç kez dokunmak istiyor.

Lizette James'e döndü. "Opera binası bu gece özel bir performans için açık. Orada olacak mısın?"

James'in yüzü renklendi ve rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bilet almayı düşünmemiştim."

"Ah, o zaman bana eşlik edeceksiniz, *mon cher*. Locamda bir sürü yer var," dedi Lizette buyurgan bir tavırla. "Beni saat dokuzda alacaksın. Evimin yolunu hâlâ biliyor musun?"

"*Oui, certainement!*"

"*Peki mürebbiyenizi de getirecek misiniz?*" Lizette, Selene'i iyice değerlendirerek ve belli ki James'in gözüne girmek için pek de rakip olmadığını düşünerek ekledi; adil dulun kendisi için istediği bir şeydi bu.

"*Hayır,*" diye hızlıca yorum yaptı ve nefesinin altında yemek servisi yapılmadığına dair bir şeyler mırıldandı.

James ayrılmadan önce Lizette'in her iki yanağını da öptü. Sonra Selene'e döndü ve kuru bir sesle, "Neden hâlâ ayakta duruyorsun?"

Orada mı? Bugün halletmem gereken önemli işlerim var. Tüm bu zamanı seninle harcamaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun?"

Selene kesinlikle bir vantilatör almaya karar verdi.

Kısa bir süre sonra Selene, James'le birlikte otele geri dönerken üzerinde krem rengi çiçeklerle süslü, tam boy, yeşil kambrik bir günlük elbise vardı. Kendini şirin, aşırı uzun boylu, aşırı süslenmiş bir Barbie bebek gibi hissediyordu. Havanın sıcaklığına aldırmadan, skandal yaratacak bir şekilde sadece bir krinolin giymekte ısrar etti - ona göre bir tane fazla. Görünüşe göre çoğu kadın beş ya da altı tane takıyordu. Mazoşist olmalı, diye karar verdi Selene, ya da bir kadının emirlerinin kölesi.

moda bilincine sahip bir toplum, tıpkı modern kadınlar

gibi. "Bu elbise cehennemden bile daha seksi," diye yakındı.

"Ağzına dikkat et. Çok dar olsa da en azından vücudunu örtüyor," dedi ve küstah gözlerini, terzinin popüler Redingote stili olarak adlandırdığı, kambur boynundan sivri beline kadar vücudunun üst kısmını saran korsajına dikti.

"James, yavaşla." Yeni alçak topuklu ayakkabılarıyla bile, banket adı verilen geniş Creole kaldırımlarında James'in uzun adımlarına ayak uydurmakta zorlanıyordu. "Caddeden aşağı akan açık kanalizasyonun kokusu midemi bulandırıyor."

"Belki de çok yediğiniz için mideniz ağrıyordur."

Selene fikrini h  d  ğ  n kafasının arkasına doğru mırıldandı. "O da aynı şekilde," diye karşılık verdi, hiç dönmeden.

Tanrım, adamın kafasının arkasında g  zleri var mıydı, yoksa o kadar şeffaf mıydı? Muhtemelen ikincisi, diye karar verdi.

Ama artık yeterdi. Yanı ağrıyordu. Bir gece   nce yediği beignet'ler, sabah geç saatlere kadar t  kettiği taze tatlı ekmekler, tereyağı ve kahveden oluşan devasa kahvaltı ile birleşince, boğazına kadar y  kselmişti. Ve acımasız Louisiana g  neşinin altında   ld  r  c   bir baş ağrısı başladı. Mason-Dixon   izgisinin g  neyinde bone takmayan tek kadın o olmalı.

Sonunda bıkkınlıkla durdu, ellerini kal  alarına koydu ve James onsuz umursamazca yoluna devam ederken ona ters ters baktı. James'in ona yapışmasına i erlediğini biliyordu ama bu kadar belli etmesine gerek yoktu. Başka bir seçeneği olmasını diliyordu; bunu bilmeliydi. Tanrım, o Sokaktaki at g  brelerinden birini alıp o inat  ı kafasının arkasına vurmak gibi.

Yakındaki k    k bir parkta taştan bir bank g  r  nce rahatlayarak oturdu, adamın onu geride bırakıp bırakmamasını umursamayacak kadar yorgundu. Eğer et eriyebilseydi, Selene yakında bir su birikintisine d  n  seceğini d  ş  nd  . G  neyli g  zellerin tercih ettiği vantilat  rlerden biri ger  ekten içine yarayabilirdi. Ya da yaklaşık iki milyon BTU'luk klima.

James'in onun yanında olmadığını fark etmesi birkaç dakikasını aldı. Geri   ekildi. Onun   zerinde y  kselerek, "şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Yorgunum, sıcak bastı ve kendimi iyi hissetmiyorum. Ve konuşmamız gerekiyor... bu m  rebbiye, hizmet  i ve bakıcı işi hakkında, diğerlerinin yanı sıra

şeyler. şuradan bana bir bardak limonata getirir misin?" diye sordu ve b  y  k bir bloktan buz kırarak içine koyan bir sokak satıcısını işaret etti. İçecekler.

James'in   enesi gerildi ve kız onun bu gecikmeye karşı   ıkmayı d  ş  nd  ğ  n   biliyordu. Onun yerine, kızgın bir kediden daha belalı olduğu hakkında bir şeyler mırıldandı ve isteksizce iki metal bardak soğuk limonata almaya gitti. Geri geldi ve buzlu bardaklardan birini ona uzattı, sonra da oturdu.

yanına uzandı. Gözleri buluşup uzun bir süre birbirlerini tutarken, çok yakın, diye düşündü. Selene'in içine yeni ve açıklanamaz bir sıcaklık yayıldı, Elllerinde titreyen soğuk fincana rağmen.

Selene'nin zihni şaşkınlıkla dönüyordu. bugünkü ikilemine yol açan olaylar dizisi. Garip bir duvar onu geçmişinden ayırıyordu. Geleceği gölgeli ve belirsizdi. Elinde sadece bu çılgın, sürekli değişen şimdiki zaman ve onun için çok önemli olmaya başlayan bir adam vardı. James gibi düşünceli, alaycı ve kaba bir adama bu kadar güçlü bir tepki vermesine şaşırarak, girdap gibi dönen duygularını kontrol etmek için umutsuzca mücadele etti.

James gözlerini ayıramıyormuş gibi Selene'in gözlerinin içine bakmaya devam etti ve Selene onun da aralarında büyüyen bu mantıksız bağdan dolayı kafasının karıştığını hissetti. Sonunda göz temasını kesen James uzun bacaklarını tembelce uzattı ve limonatasını yudumladı.

Selene onun ince ve yıpranmış güzel parmaklarının fincanı çevreleyip dikkatle kenarını çizmesini büyülenmiş bir halde izledi. Aynı parmakları hayal etti... *Tanrım, başım büyük belada.* Gözlerini yukarıya doğru zorladığında, adamın abanoz saçlarındaki yıldızlı vurgulara çarptı. Adamın saçlarını

O sabah tıraş olmuştu ve yüzünde geceden kalma, hiç de itici olmayan bir gölge vardı.

Evet, Selene'in gerçekten soğuk bir duşa ihtiyacı var.

Yavaşça gevşeyen James'in zayıf vücudu, çevresini ve işlerine devam eden kalabalık insanları incelerken rahat bir kambur haline geldi - Chartres Caddesi'nde yakındaki Ursuline Manastırı'na doğru acele eden beyaz cüppeli rahibeler, daha fazla esnaf El arabalarından mallarını pazarlayan hanımlar ve hizmetçileri, günlük erzaklarını almak için Fransız Pazarı'na doğru ilerliyor.

Ve James'in gözlerinin, caddenin diğer tarafından geçerken kalçaları baştan çıkarıcı bir şekilde sallanan platin sarısı bir güzeli takdir ederek durduğunu gördü. Kız ilgiyle James'e doğru baktı ve James başını eğerek sürtüğün sözsüz davetini kabul etti.

"Sarışınılardan hoşlanıyorsun, değil mi James?" diye sordu alaycı bir sesle.

"Hmmm?" Adam ona döndü, başını soru sorarcasına eğdi. O zaman ceketinin kenarlarının yıpranmış olduğunu ve dirseklerinin yaşlılıktan parladığını gördü.

Adamın bariz yoksulluğunu gururlu bir şekilde taşımasına karşı garip bir sempati duyduğunu hissetti. Zayıflayan direncini durdurmak için bir yol aradı. "Sarışınlar. Dün geceki arkadaşın Maureen sarışındı ve inlemelerinden anladığım kadarıyla ondan çok hoşlanmışsın."

"Duydun mu?" diye sordu, boynuna doğru yükselen şaşırtıcı bir kızarıklıkla.

"Otelin yarısı duydu," diye abarttı, sonra devam etti, "Sarışınlar konusuna dönelim. Önce Maureen vardı. O zaman Lizette de sarışın ve belli ki görünüşünü beğeniyorsun. Ve sokağın karşısındaki sarışın kadın. -"Onun seni de tahrik ettiğini inkar etmeye çalışma."

"Beni tahrik mi ediyor?" diye boğuldu. "İnliyor! *Mon Dieu!* Bir hanımefendiye göre çok kabasın. Eğer öyleysen."

"Senin için çok bayağıyım, öyle mi?" Eleştirisi Selene'i derinden yaraladı. Gururla sertleşerek, "Hah! Muhtemelen sırf sarışın değil de esmer olduğum için beni eleştiriyorsun. Sarışınlar hakkında ne derler bilirsin, değil mi?"

"Ne?"

"Kapı çivisinden daha aptal. Hoşlandığın şey bu mu? Bir erkek için paspas gibi yatan bir kadın mı?"

"Neyi sevip sevmediğim seni ilgilendirmez. Sence de biraz aşırı tepki vermiyor musun?"

"Evet, şey, buraya kadar bıktım," dedi işaret parmağıyla boynunu keserek, "bir kadının beyninden çok göğüsleriyle ilgilenen erkeklerden."

Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. "Elbette, *elbette*, bu kelime düşündüğüm anlama gelmiyor." Kadının yüzü utançla renklendiğinde, adam inanamayarak başını salladı.

Selene aniden James'in mizah yoksunluğundan bıkmıştı. Hiç gülümsemedi. Hiç gülmezdi. Kendini tamamen fazla ciddiye alıyordu. Ona gününü gösterecekti. "Pazar günü bir sarışını nasıl güldüreceğini biliyor musun?"

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı ama cevap vermedi, şüphesiz onun tuhaf sorusunun hedefi olacağını hissediyordu.

"Cuma günü ona şakayı anlatırsın."

Gülümsemedi, sadece kaşlarını çatı.

"Tamam, sarışın hamile olduğunu öğrendiğinde ne dedi?"

Boş fincanını onunkinin yanındaki bankın üzerine koydu ve küçük siyah bir çocuk hemen yanaşıp onları aldı. James sanki gerçekten umutsuzmuş gibi ona baktı ve cevap vermeyi reddetti.

"Sarışın, 'Benim olduğuna emin misin?' dedi."

Onun muhteşem parlaklıktaki mavi gözlerinde, şakalarını anlamaya başladığı anı gördü.

"Sarışın kadınların daha az zeki olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Evet."

Taş gibi soğuk ve kasvetli bir ifadeyle ona baktı. "Ve onların güzelliğini takdir ettiğim için zihinsel anlayıştan yoksun olduğumu mu?"

"Tamamdır, ahbap."

Orada lanet olası bir heykel gibi oturmuş, ona ters ters bakıyordu. Pekâlâ, onu biraz daha hırpalayabilirdi. "İki sarışın ormanda yürüyordu ve bir dizi ize rastladık. Biri bunların geyik izleri olduğunu söyledi. Diğeri ise geyik izleri olduğunu söyledi. Tren onlara çarptığında hala tartışıyorlardı."

James diliyle tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Çarpık bir mizah anlayışın var."

"Sende hiç yok," diye suçladı, sonra da öldürmeye karar verdi. "Sarışın neden cam duvara tırmandı?"

"Diğer tarafta ne olduğunu görmek için mi?" diye karşılık verdi, hızlı yanıtıyla onu şaşırttı. Başını "İşte bu!" der gibi eğdi. "Görüyorsunuz, benim bir mizah anlayışım var, ama sizin zayıf espri anlayışınızda takdir edilecek hiçbir şey bulamıyor. Belki de bu zavallı eğlence girişimlerinle güzellik eksikliğinizi telafi edin."

Selene onun eleştirileri karşısında bir kez daha incindiğini hissetti. "Biliyor musun, bana tepeden bakmandan gerçekten bıktım. Çekici olmadığımı düşünüyor olabilirsin ama bilmeni isterim ki benim zamanımda güzel."

"Bana daha önce de söylemiştin."

Selene kızardı. Kendini övmek istememişti ama James onu kışkırtmıştı. "James, model olabilmem için güzel bir kadın olarak görülmem gerekir ve ben en çok aranan modellerden biriyim. Biliyor musun?

New Orleans'taki bir haftalık çekim için bana ne kadar ödediler?"

İnatla sormayı reddetti ama Selene onun başını eğişindeki ilgi kıvılcımını gördü.

"Yüz bin dolar."

Nefes nefese kaldı, sonra hızla soğukkanlılığını kontrol etti. "Yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemiyorum. Zor bir iş. İtibar kazanmak için mücadele ettim. Ve ben güzelim."

Hâlâ şüpheli görünüyordu.

"Dinle, bir modelin ne yaptığını biliyor musun?" Adamın yüzündeki boş ifadeden anlamadığını anlayabiliyordu. "Tamam, sen orada otur, ben de Sana göstereyim. Fotoğrafçının sen olduğunu ve benim de yeni bir saç ürününün modelliğini yaptığımı düşün. Ama bu herhangi bir şey olabilir - giyim, makyaj, hatta..." Arabalar diyecekti ama hemen "...arabalar" diye düzeltti.

Birkaç adım ötedeki beyaz bir huş ağacına doğru yürüdü ve zihinsel olarak pozları için kendini hazırladı.

"Önce masumiyete bakacağız," dedi ve ağacın gövdesine yaslanıp yüzünü ağırbaşlı bir ifadeye büründürerek yarı inik kirpiklerinin arasından utangaç bir ifadeyle ona baktı.

James'in acımasızlığındaki küçük bir çatlak, yumuşayan merak ifadesiyle ortaya çıktı.

"Bir de oyuncu bakış var." Bir göz kırpma kadar hızlı, alçak bir dala tutundu ve kendini yukarı salladı. Bacakları serbestçe sallanırken yaramazca güldü ve genişçe gülümsedi, ardından pozunu korudu.

"İn oradan aşağıya. Derhal," diye tısladı James, onun tarafından skandal kadınsı olmayan bir davranış. Bir adım öne çıktı, kadının peşinden gelmeye hazırlanıyordu. "Burası halka açık bir park."

Yere eğildi ve hızla ekledi, "O zaman seksilik var." Hemen durdu. Ve dikkatle bekledi.

Selene kürek kemiklerini ağacın gövdesine bastırdı, göğüslerini öne çıkaracak şekilde sırtını dikleştirdi, kocaman saçlarını savurdu, dudaklarını yaladı ve sonra boğucu, yarı kapalı gözlerle ona davetkâr bir şekilde baktı.

"Lanetleneyeğim!" diye fısıldadı kısık sesle. James'in için için yanan gözlerindeki ve gergin vücudundaki ilgi açıldı.

Adam ona saldırmaya fırsat bulamadan Selene söze girdi: "Tabii bazen podyum mankenliği de yapıyorum." Biraz yürüdü Merakla onu izleyen yoldan geçenleri görmezden gelerek kaldırımından aşağıya doğru yürüdü. "Müzik çaldığını hayal edin, çok yüksek sesli ve neşeli." Selene tüm hünerlerini sergileyerek James'in karşısına çıktı ve yıllar içinde edindiği tüm uzmanlığını kullandı. Uzun, akıcı adımları, sallanan kolları ve baştan çıkarıcı bir şekilde sallanan kalçalarıyla James'in önünde bir ileri bir geri yürüyor, mağrur bakışlar fırlatıyor, sonra da açıkça şehvetli bir beden diliyle davet ediyordu.

İlk başta harika sertlikteki dudakları hoşnutsuzlukla kaskatı kesilmişti. Sonra kenarlarda hafif bir seğirme olduğunu fark etti. Ellerini havaya kaldırarak

İstifa edince yüzünde tam bir sırıtış belirdi. "Sen kazandın," dedi gülerek ve onu yanındaki banka çekti.

Selene ona gülümseyerek karşılık verdi, artık onun bir model olduğuna inandığını mı yoksa gerçekten güzel olduğunu mu kastettiğinden emin değildi. Sormaya korkuyordu.

"Otele geri dönmeliyiz," dedi James ve ayağa kalkmak üzere koltuğunda kaydı.

Selene onun için bahsettiği işleri hâlâ konuşmadıklarını fark etti. "James, Lizette'e senin mürebbiyen olacağımı ve annene yardım edeceğimi söylemişsin. Ciddi miydin?"

Parmaklarını gümr saçlarında gezdirdi ve sanki delirmiş gibi başını hafifçe salladı. "Evet, görünüşe göre başka seçeneğim yok. Kardeşim intikamcı bir adamdır. Muhtemelen şu anda bile bizi izliyordur. Yalnız kaldığınız anda, hatta New York'a giden bir vapura bindiğinizde bile sizi yakalayacaktır."

"Ne amaçla?"

"Bir amaca ihtiyacı yok. Belki sana tecavüz edip bir süre metresi olarak tutabilir ama nedense bundan şüpheliyim. Rampart Sokağı'nda *kendine ait bir yeri* var. Ayrıca, onun her zamanki zevklerine pek uygun değilsiniz," diye yorumladı ve onu üstünkörü bir bakışla süzdü.

"İşte yine yapıyorsun, görünüşümü aşağılıyorsun."

"Kastettiğim bu değildi. Victor genç kadınları tercih eder, *çok* genç. Minik... kırılğan görünümlü. Ve kesinlikle renkli. Efendi-köle ilişkisini seviyor. Aşağılanma ve acıdan aldığı sadist zevke çok uygun."

"Kardeşinle ilgili çizdiğin resim pek hoş değil."

"O iyi bir adam *değil*, bu konuda hata yapmayın. Onun pençesinde olmak hoşunuza gitmez."

Selene yorgun bir şekilde içini çekti. "Bütün bunlar için üzgünüm James. Benden sorumlu olmak istemediğini biliyorum."

"Bir kişi daha, bir ağır sorumluluk daha nedir ki?" dedi esrarengiz bir şekilde ve ayağa kalktı, sonra onu yanına çekti.

Banket boyunca yürürlerken, güneş amansız dalgalar halinde üzerlerine vuruyordu ve Selene koltuk altlarında ve göğüslerinin arasında boncuk boncuk terlediğini hissedebiliyordu. Gözlerini kısarak ona baktı ve acının sert çizgilerinin gözlerini ve ağzını aşındırmak için geri döndüğünü fark etti.

"Peki ya şu nişanlı meselesi?" diye ısrar etti. "Bu ilişkiyi nasıl açıklayacaksın?"

Omuz silkti. "Bayou Noir'a vardığımızda nişanımızı bozabilirsin." "Ne sebeple?"

"*Alors!* Çok soru soruyorsunuz. Nereden bilebilirim ki? Belki de canavarca ilgimi sana zorla gösterdiğimi söyleyebilirsin."

"Öyle mi?" diye sordu sertçe.

"Ne?" diye sordu bıkkınlıkla. "Kendimi sana zorlamak mı? Yoksa canavarlaşmak mı?"

"Ah, boş ver," dedi hışımla.

"Sadece dikkatleri üzerine çekecek bir şey yapma."

"Yapmayacağım," diye söz verdi, "ama..." Selene'in sözleri, içinde birkaç kişinin gelip gittiği küçük bir kulübeyi fark etmesiyle kesildi -çoğunluğu içeri girmeden önce gözlerini sinsice indiren kadınlardı. Hatta bazıları yüzlerine siyah peçeler takmıştı. Selene üzerinden uhrevi bir his geçtiğini hissetti, görünmez bir buhar gibi. Endişeyle titredi ve James'i durdurdu. "Burası da neresi?"

"Marie Laveau'nun evi," diye hırladı, "gerçi ben orayı daha çok Şeytan'ın ini olarak tanımlardım."

Selene'in gözleri James'in sertliği karşısında şaşkınlıkla açıldı ama onu daha yakından inceleme fırsatı bulamadan ayak bileğine sıcak ve tüylü bir şeyin sürtündüğünü hissetti. Yumuşak bir çığlık atarak sıçradı ve James'e yaklaştı, neredeyse onu deviriyordu. Bu sadece büyük bir tekir kediydi. Aslında, inanamayarak etrafına bakınırken, ön bahçede, verandanın üzerinde, hatta pastel mavi bungalovun çatısında dolaşan her boy ve renkte düzinelerce, en az elli tane kedi saydı.

Tiksintiyle ürperen Selene birden Lilith'in bu kadının soyundan geldiğini iddia ettiğini hatırladı. "Marie Laveau... vudu büyücüsü falan değil miydi o?"

"Bir şey ya da başka bir şey' onu çok iyi tanımlıyor." James çenesini sıkı ve gözleri öfkeyle parladı. "Kendini Mamoloi olarak tanımlıyor, yüksek Damballa'nın rahibesi."

"Peki sen ne düşünüyorsun?"

"Bence insanları kendi çıkarları için manipüle eden kurnaz, kötü bir kadın." Dudakları zorlukla kontrol edilebilen ince bir öfke çizgisiyle gerildi ve eve öyle bir nefretle baktı ki, Selene elinden gelse evi elleriyle yerle bir edeceğinden şüphelendi.

"İçeri girip onunla konuşabilir miyim?"

"Ne?"

"Panik yapma," dedi Selene çabucak. "Sana daha önce de söyledim, voodoo ile bir ilğim yok. Ben de senin kadar inanmıyorum ama... şey, üzerimde bir lanet vardı. Belki bu kadın onu kaldırmaya yardım edebilir... eğer gerçekten oradaysa... ve ben de-"

"-kendi zamanına geri dön," diye bitirdi James inleyerek. "Neden kim olduğunu kabul edip bu zaman yolculuğu saçmalığına bir son vermiyorsun?"

"Dinle, bu benim son şansım. Bir şans vermeliyim, en azından kendi zamanıma dönmeye çalışmalıyım. Çiftliğinize gittiğimde oradan eve dönemeyeceğimden şüpheleniyorum."

Yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi ve James bunu hemen küçümsemeyle örttü. Onu terk edebileceği için mi üzgündü, yoksa asla terk edemeyeceği fikrine mi? Çok geçmeden onu yola getirdi... zalim.

"İtiraf etmeliyim ki senden kurtulma ihtimali bana cazip geliyor ama o entrika çukuruna girmeyi reddediyorum."

Selene onun gitmesini istemesinden pek memnun değildi. Hiçbir kadın reddedilmekten hoşlanmazdı... ne şekilde olursa olsun. Ama ondan ayrılmayı da o kadar çok istiyordu. Öyle değil mi? "Neden beni şuradaki restoranda beklemiyorsun? Bana on beş dakika ver. Hadi James, belki de bu beni hayatından çıkarman için bir şanstır."

"Hayatımda olduğunu sana düşündüren ne?" diye kaba bir şekilde hatırlattı, sonra sözlerinin anlamını düşünmüş gibi göründü. "Yani eğer On beş dakika içinde dışarı çıkarsan, Marie'nin seni bir süpürgeye bindirdiğini ve yirminci yüzyıla uçtuğunu mu varsaymalıyım?" Bacaklarını hafifçe açmış, elleri kalçalarında, yüzünde okunamayan bir ifadeyle duruyordu.

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandı ve uzaklaşmak için döndü. Sadece birkaç adım atmıştı ki durdu ve yüzünü çevirdi. Adam hâlâ aynı yerde durmuş, neredeyse özlem gibi görünen bir ifadeyle onu izliyordu. Yüzündeki sessiz hüznün Selene'i çekti ve geri döndü.

"Bir şey mi unuttun?" diye sordu usulca, boğuk sesi öfkeli sözlerini yalanlıyordu.

Dudaklarını endişeyle yaladı ve adamın gözleri, ışıltılı mavi gözleri dilinin hareketini takip ettiğinde içinden bir arzu akımı geçtiğini hissetti. Tedirgin bir şekilde ayaklarını sürüyerek doğru kelimeleri bulmaya çalıştı.

"Sadece... şey, teşekkür etmek istedim."

Kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi.

"Yani, eğer bir sebepten dolayı geri dönemezsem... Marie Laveau'nun bana yardım edebileceğini düşündüğümünden değil... ama eğer kendi zamanıma geri dönersem, yardımını ne kadar takdir ettiğimi bilmeni isterim. Yardımın olmadan

Sen." Son sözleri içten bir fısıltıyla çıktı ve ellerini adamın omuzlarına koyarak dudaklarını hafifçe öpmek için uzandı.

Bir teşekkür ve veda öpücüğü olması gerekiyordu.

Ama James'in ayırık dudaklarından onun tüylü öpücüğüne karşı alçak bir tıslama sesi geldi ve iki elini de onun dirseklerine koyarak onu daha yakına çekti. Sonra sağ kolunu kızın beline doladı ve sol elini kızın ensesine koydu. boynundan tutarak onu vücuduyla aynı hizaya çekti. "Benim düşünceme göre pek de veda sayılmaz ya da uygun bir minnettarlık göstergesi değil," diye mırıldandı dudaklarına ve öpücüğün kontrolünü eline aldı.

Selene'nin dizleri, onun sıcak dudaklarının kendi dudaklarına ilk dokunuşunda yağa dönüştü ve ellerini onun omuzlarına götürerek can havliyle tutundu. Adam ustalıkla Selene'nin dudaklarını kendi dudaklarına uydurdu ve Selene'nin alt dudağını ısırarak

onun için ayrıldı. Sonra adamın dili erimiş sıcaklığıyla onu yaktı ve Selene'in dünyası ekseninde döndü. Tutkunun şok dalgaları vücudunda sekti ve Selene hayatının bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

Neredeyse öpüşme başladığı anda bitmişti. James ondan hafifçe uzaklaştı. Alt dudağındaki ıslaklığın izini dudağının kenarıyla sürdü.

Başparmağını kaldırdı, tartışılmaz bir arzu ve şaşkın bir kaş çatmayla ona baktı.

Sonunda tamamen geri çekildi, kolları iki yanında. Artık ona dokunmuyordu ama gözleri hâlâ onu içli bir özlemle kucaklıyordu.

"Bu uygun bir vedaydı." Ancak o zaman arkasını döndü ve restorana doğru yürüdü.

Selene orada öylece durmuş, onun gidişini izliyordu. Ve yirminci yüzyıldan ayrıldığından beri ilk kez, gerçekten geri dönmek isteyip istemediğini merak etti.

Beşinci Bölüm

Selene alçak tavanlı dükkâna girdiğinde, etrafta asılı duran sayısız kurutulmuş bitki kokusu duyularına hücum etti. Lavanta, mine çiçeği, kişniş ve tatlı fesleğen gibi bazılarını tanıdı. Diğerlerini, Egzotik ve itici, sırlardan, tehlikeden ve yasadışı heyecanlardan bahsediyordu.

Toz zerrecikleri küçük pencerelerden süzülen güneş ışığında dans ediyor, tezgâhın ve dağınık rafların üzerinde dar, değişken desenler oluşturuyordu. Odanın diğer tarafında iki kadın, muskaları ve küçük potpuri paketlerini incelerken başları birbirine değecek şekilde fısıldaşıyorlardı.

"Ah, sonunda geldin," dedi minyon siyah bir kadın, Selene'in arkasından yaklaşarak boğucu, alçak bir sesle. "Seni uzun zamandır bekliyordum. haftalar."

Selene neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Ben mi?"

"*Certainement!* Sen Selene'sin. Lilith, birçok kez soyumdan gelen torunum, büyülerini ilk kez haftalar önce yapmaya başladı. Onlara bu kadar uzun süre dayandığına göre güçlü olmalısın."

Selene kadını yakından inceledi. Elli yaşlarında olmalıydı ama teni neredeyse hiç yaşlanmamış gibiydi. Son derece güzeldi, küçük vücudunu görkemli bir tavır. Lilith'ten daha kısa boylu ve çok daha koyu tenli olmasına rağmen aralarındaki benzerlik dikkat çekiciydi.

"Sizin için ne yapabilirim, Mam'zelle Selene?"

Selene'in kaşları, kadının onun ve Lilith'in adını bilmesine şaşırarak çatıldı. "Ah... şey... bana yardım edip edemeyeceğinizi merak ediyordum-"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Büyüyü bozmak için hiçbir şey yapamam. Bu Lilith'in sana yaptığı güçlü bir gris-gris."

"Dinle, tüm bu voodoo şeylerine gerçekten inanmıyorum, ama-"

"İnansanız iyi olur, küçük hanım. İçinde bulunduğunuz durumu başka nasıl açıklayabilirsiniz ki?"

"Bir rüya mı?" Selene umutla sordu.

"Lütfen, *chérie*, birbirimize karşı dürüst olalım. Başka bir zamandan geliyorsunuz. Şimdi, voodoo'ya, *le bon Dieu*'ya, rüyalara ya da

Her neyse," dedi omuz silkerek, "ama gerçek şu ki buradasın." Selene üzüntüyle içini çekti. "Ama ne yapabilirim ki?"

"Doğru zaman değil. Şimdilik."

"Peki ya sonra?"

"*Oui*, later, *certainement*. Ruhlar zamanınızın geldiğini söyleyecektir. Şunu biliyorum ki, zaman kapısından sadece bir kişinin geçmesine izin verilecek. Ve geldiğiniz elbiseyi giymiş olmalısınız."

Selene elbiseyi terziden bir an önce geri almak ve onu canı pahasına korumak için zihnine bir not düştü.

"Seçim senin olacak Selene, gitmek ya da kalmak." "Neden burada kalmak isteyeyim ki?" diye sordu inanamayarak. Bayan Laveau'nun dolgun dudakları gizemli bir gülümsemeyle hafifçe yukarı kalktı.

"Doğru zamanın ne zaman geldiğini ve ne yapmam gerektiğini nasıl bileceğim?" "Sana söyleyeceğim."

"Nasıl?"

Marie Laveau, Selene'in ısrarlı soruları karşısında onaylamadığını belirten bir ses çıkardı. "Size yol tarifini içeren bir mesaj göndereceğim."

"New Orleans'ta da aynı noktada durmak zorunda kalacak mıyım?"

Kadın başını salladı. "Büyük zaman ya da mekân sınırı tanımaz. Bay Baptiste'le birlikte çiftliğine gidebilirsiniz."

Selene, vudu kadınının New Orleans'tan ayrılma planlarından haberdar olmasına pek şaşırmamıştı.

"*Evet*, en iyisi şehri terk etmek," diye devam etti. "Burada sizi büyük bir tehlike bekliyor."

Selene'in aklına hemen Victor geldi.

Marie Laveau arkasındaki raftan iki kavanoz aldı ve biri beyaz, diğeri siyah iki tohum yığınının parşömen parçalarının üzerine yavaşça salladı. Sonra onları katladı ve uçlarını sıkıca büktü. Onları Selene'ye uzatarak, "Sana Lilith'in kullandığına benzer bir balmumu bebek göndereceğim. Zaman kapısından girmeye hazırlandığında balo elbisesini giymeli ve bebeği elinde tutmalısın, seyahat etmek istediğin her yıl için balmumuna bir tohum bastırmalısın -siyah ileri, beyaz geri." Selene'ye dikkatle baktı. "Anladın mı?"

Selene tereddütle başını salladı. "Yani zamanda geriye ya da ileriye doğru istediğim yıla gidebileceğimi mi söylüyorsun?"

"*Oui*."

"Ama bu olağanüstü. Başka bir zamandan gelen başka insanlarla tanıştınız mı?"

Marie Laveau esrarengiz bir şekilde gülümsedi ama cevap vermeyi reddetti.

Selene küçük evden hızla çıktı, neredeyse on kiloluk bir patates çuvalı büyüklüğünde uyuyan bir kediye takılıp düşüyordu. Açıklanamaz bir şekilde, hiçbir

Marie Laveau'nun söylediği her şeyde haklı olduğu konusunda aklında şüpheler vardı. Ve Selene, siyah kadının sözleriyle, Marie Laveau'yu öldürmek zorunda kalmayacağı konusunda kendini güvende hissetti.

kendi zamanına dönmek için şehirde kalmaya karar verdi. Artık James'in plantasyonuna bir dereceye kadar emin bir şekilde gidebilirdi. arkasındaki zaman kapısı.

Selene serin restorana girdiğinde loşlukta James'i aradı ve onu arka tarafa yakın küçük bir masada tek başına otururken buldu. O karşısındaki sandalyeye kaydı. James bir bardak yeşil sıvıyı - absent denilen o güçlü Creole likörünü - yudumlarken ona soru dolu gözlerle baktı. Ve henüz öğlen olmamıştı.

"Çok içiyorsun," dedi hiç düşünmeden. "Çok fazla konuşuyorsun."

"Bayan Laveau'ya ne olduğunu bilmek istemiyor musun?" Onun dönüşünde, özellikle de özel öpüşmelerinden sonra daha güçlü bir duygu göstermediği için garip bir şekilde incindiğini hissetti. Anlaşılan bu olay onu kendisinden çok daha fazla etkilemişti.

Ona kayıtsız bir bakış attı. "Hâlâ buradasın. Süpürgesi kalmamış mıydı?"

"Evet. Görünüşe göre bana mahkumsun." Selene incinmiş duygularını gizlemeye çalışarak belli belirsiz gülümsedi. Marie Laveau'nun ona söylediği her şeyi açıkladı ve balo elbisesini korumanın önemini vurguladı. "Şimdi beni de yanında götüreceksin?" diye sordu, bir elini elbisesinin cebine sokup, bahsetmeyi unuttuğu tohum paketlerini suçlulukla okşarken.

Uzun süre onu inceledi, gözleri zekice ve anlaşılmazdı. "Yapmamalıyım."

"Oğlunuz ve anneniz için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum." Adam ikna olmamış bir şekilde onu dikkatle inceledi.

"Sizin için daha ne kadar çalışmamı istiyorsunuz? Bayan Laveau'nun söyledikleri doğruysa, New Orleans'a dönmek zorunda kalmayacağım gibi görünüyor." Saçmaladığının farkında olarak ellerini ovuşturdu. "Ama belki de kalmamı istersiniz

Sadece kısa bir süreliğine, kardeşin Victor'la aranızdaki sorun çözülene kadar."

Selene kısa bir süre önce geleceğe dönmek isteyip istemediğini bile merak ettiğini bir an için unuttu.

Onun sorusu karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Sana söylediğimi sanıyordum, çiftliğim uzak bir bataklıkta, New Orleans'tan Terrebonne Parish'e tekneyle dört günlük mesafede, Bayou La Fourche'un ötesinde."

Selene kaşlarını çattı. "Evinizin sadece yüz mil uzakta olduğunu sanıyordum."

"Kuş uçmaz kervan geçmez," diye ekledi onun şaşkınlığını sezerek, "ama dereler bazen neredeyse geçit vermez ve çoğunlukla yol da yoktur. Oraya vardığınızda bir süre kalmanız gerekecek."

"Ne kadar sürecek?" diye sordu şüpheyle. "New Orleans'a tekrar ne zaman döneceksin?"

"Yılda bir kez gelirim."

"Yılda bir!"

Selene o öğleden sonra Fransız Pazarı'nda James'in gözetmenin karısına verdiği listeden erzak toplayarak yürürken Reba Cameron'a, "Erkekler çekilmez," diye yorum yaptı.

Solgun kadının incecik çilek sarısı saçları kaputunun altından, düz göğsüne ve çıkıntılı kürek kemiklerine doğru sarkıyordu. Selene, gözetmenin karısının kronik bir utangaçlık içinde olduğunu neredeyse tanıştıkları ilk andan itibaren anlamıştı. Kendini bilmez bir şekilde gözlerini yere indirir, konuşurken bile kimseye doğrudan bakmazdı.

"Erkekler ne... ne?" Reba geniş, deniz mavisi gözlerini endişeyle kırıştırarak sordu. Reba'nın kirpikleri o kadar solgundu ki neredeyse yok gibiydiler. Bileklerine kadar uzanan mavi ve kahverengi çizgili kambrik elbisesi, giymiş olması gereken üç ya da dört kemere rağmen ince bedeninde acınacak derecede bol duruyordu. Selene kadının güzelliğine aval aval bakmamak için kendini zor tuttu.

İnanılmaz bir renk anlayışı eksikliği -sadece yüksek yakalı ve dar bilekli elbisesinin donuk kahverengi ve mavileri değil, aynı zamanda gülünç kayısı rengi eldivenleri ve bol miktarda pembe ile taktığı anlamsız hasır şapkası

kurdeleler ve beyaz örtü. Tanrım! Bir insanın renk körlüğü yaşaması için yeterliydi.

Selene boş boş, bu genç kadına biraz makyaj, saçlarına kalınlık kazandıracak katlı bir kesim ve bir saç maşası ile harikalar yaratabileceğini düşündü,

ve tabii ki bir renk tablosu. Tanrım! Ne düşünüyordu ki? Sadece kısa bir süre önce toplumunun güzelliğe aşırı önem vermesinden yakınıyordu ve başka bir zamandaki bir kadında ilk fark ettiği şey güzellikten yoksun olmasıydı.

Selene, Reba'nın sorusuna geri dönerek, "Erkekler," diye tekrarladı. "Erkeklerin gerçek birer pislik olduğunu söylüyordum. James sürekli benim çok sıksa, çok uzun boylu, sivri dilli ya da o anda aklına hangi kusur geliyorsa onunla uğraşıp duruyor. Ve kocanın sana ne dediğini duydum." Derin bir sesle taklit etti, "'Her zaman kekelemek zorunda mısın, genç kız? Ve Tanrı aşkına, daha dik dur, Reba aşkına.'"

Reba, Selene'in bu sıkıcı kadında gördüğü ilk yaşam belirtisiyle, "Fergus bana yardım etmeye çalışıyor," dedi. "Ne kadar çekingen olduğumu biliyor ve eksikliklerimin üstesinden gelmem için bana yardım etmeye çalışıyor. Bazen sivri dilli gibi görünüyor ama o iyi bir adam ve..." Kocasını ne kadar güçlü bir şekilde savunduğunu fark ettiğinde sözleri kesildi.

Selene neredeyse, tüm zamanların kadınlarının, eşlerinden gelse bile toplumsal cinsiyet baskısıyla mücadele etme yükümlülüğü olduğunu söyleyecekti. Ancak James, Selene'i modern düşüncelerini Fergus ve karısı Reba da dahil olmak üzere kimseyle tartışmaması konusunda uyarıyordu. Selene'in New Orleans'a bir Karayip adasından geldiğini düşünüyorlardı ve Selene gelecekle ilgili bilgisine ihanet etme korkusuyla ağzından çıkan her kelimeye sürekli dikkat etmek zorundaydı.

"Fergus'u yanlış değerlendirdiysem özür dilerim. Tüm erkeklerin aynı olmadığını unutmaya meyilliyim. Hey, ben kimim ki eleştireyim? Yıllardır Devon'ın aşağılamalarına tahammül ediyorum."

"Devon?" Reba merakı doğuştan gelen utangaçlığının önüne geçerek sordu. "Eski sevgilim. Üç yıl boyunca birlikte yaşadık... yakın zamana kadar."

Reba şaşkınlıktan dili tutulmuş bir halde aval aval baktı.

"Devon kendime olan güvenimi baltalamakta ustaydı." Selene hatırlayınca kaşlarını çatı. Onun sözleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

"Selene, biraz fazla kilo almadın mı?" Reba'nın ona ters ters bakmasını umursamadan onun acımasız, erkeksi sesini taklit etti. "Bir dekoratör tutman gerektiğini düşünmüyor musun? Orada, altımda bir somun ekmek gibi yatma; bir şeyler yap, Tanrı aşkına. Babanın sen doğmadan gitmesine şaşmamalı. Annenin her zaman hiçbir şeyi doğru yapamadığını söylemesine şaşmamalı. Sen değersizsin, Selene, değersiz."

Reba'nın ağzı hayretle açık kaldı. "Eski sevgilin mi?" Dikkati bu alakasız ayrıntıya odaklanmıştı. "Metres miydin? Aman Tanrım! Daha önce gerçek bir düşmüş kadınla tanıştığımı hiç sanmıyorum.

Köleler tabii ki. Sence-" Sormak üzere olduğu şey karşısında dehşete kapılarak elini ağzına götürdü.

Selene gülümsedi. Zamanda takla attıktan, siyah bir kadınla karıştırıldıktan, kibirli bir Güneyli tarafından sözlü saldırıya uğradıktan sonra "Beyefendi," dedi ve ayak parmakları eriyene kadar öptü, artık hiçbir şeyin onu şok edebileceğini düşünmüyordu. "Devam et tatlım, sor."

Reba ellerini gergin bir şekilde sıktı, hâlâ onun gözlerinin içine bakmakta zorlanıyordu. Sözcükleri çıkarabilmek için mücadele etti. "Şey, bunca tecrübeye sahip olduğunuza göre, şey, ah, lanet olsun, bunu nasıl söyleyebilirim... şey, bana bir şeyler... anlatabilir misiniz diye merak ediyordum." Reba'nın kirpiksiz gözleri endişeyle kırpışarak Selene dışında her yere baktı.

"Şeyler mi?"

Reba'nın zaten kızarmış olan yüzü kıpkırmızı oldu ama kararlılıkla çenesini kaldırdı. Anlaşılan bu "şeyler" onun için acı veren suskunluğundan daha önemliydi. "Bir karı kocanın birlikte neler yaptığı hakkında," diye fısıldadı utanarak. "Bilirsiniz işte, kadın-erkek işleri."

"Kadın-erkek şeyleri mi?" Selene boğuk bir sesle konuştu. Bu çok zengin bir şeydi. Sandra Selente, Devon'ın bir zamanlar ondan söz ettiği gibi "yatak odasının cinsiyetsiz mankeni", kendisinden sevişme tavsiyesi isteniyordu.

"Evet, görüyorsunuz, Fergus'la beş yıl önce daha on dört yaşındayken evlendim ve-"

"On dört mü? On dört yaşındayken mi evlendin?"

Reba, Selene'in şaşkınlığı karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Evet. Annemle babam okyanus geçişi sırasında ölmüşler. Fergus da aynı gemide yolcuymdu. Santo Domingo'da Bay James'le birlikte şekerlik yapıyordu ama annesinin cenazesi için İskoçya'ya dönmüştü. Ve, oh, o her zaman çok yakışıklı." Reba'nın yüzü kocasına duyduğu bariz sevgiyle parlıyordu ve o anda neredeyse güzel görünüyordu. Evet, diye içinden karar verdi Selene, bu kızda yetenek vardı. Ona makyaj konusunda kesinlikle yardım etmesi gerekecekti.

Selene'in aklı başka yerlerde gezinirken Reba konuşmaya devam etti. "...ve o hiçbir şey söylemese de, çok heyecan verici olmadığımı biliyorum. Keşke onu daha fazla memnun edebilsem. Gerçekten isterdim. Bana yardım edebilir misin?"

"Reba, cinsel numaralar hakkında soru sormak için yanlış kişiyim. Benim sözüme güven. Ama daha güzel görünmene yardımcı olabilirim. Belki kendine daha fazla güvenirsen, yatakta hiç çekingenlik duymazsın. Bu yardımcı olabilir."

Tanrım, Devon onun seks danışmanı rolünü oynamasına gülerken damarlarından birini patlatırdı.

"Ben mi? *Beni* güzelleştirebilir misin?" Reba şaşkın bir sesle sordu.

"Elbette. Ayrıca geçenlerde bir kitap okudum... ah, neyse boş ver."

"Ne?"

Selene sustu, geçmişten gelen bu kadına gerçekten ama gerçekten tavsiye vermemesi gerektiğini çok geç fark etti.

"Ne?" Reba ısrar etti. "Lütfen söyle bana."

"Oh, kahretsin! *Mükemmel Uyum* adlı bir kitap okudum. Yazarlar, erkek ve kadın bedenlerinin o kadar mükemmel bir şekilde hizalandığı bir cinsel pozisyon olduğunu ve cinsel hazzın doruğa ulaşmadan önce saatlerce devam edebileceğini iddia ediyor."

"Saatler ve saatler!" Reba'nın yüzü umutla aydınlandı. "Gördün mü! Bana yardım edebileceğini biliyordum," diye sevindi. "Bu tam da ihtiyacım olan türden bir bilgi. *Mükemmel Uyum* diyorsun. Ve işe yarıyor mu?"

Selene hemen savunmaya geçerek, "İşe yarayıp yaramadığını bilmiyorum," dedi. Hey, bir keresinde Devon'a bundan bahsetmiş ve Devon da sanki daha seksi olmak için umutsuz bir çabaya girmiş gibi ona acımasızca gülmüştü.

Reba Selene'in elini tuttu ve teşekkür etmek için sıktı. "Bayou Noir'a geri dönmene çok sevindim. İyi olacağımızı biliyorum. arkadaşlar." Selene'nin elini tuttuğunu fark edince hemen bıraktı ve utançla yere baktı.

Louis Oteli'ne girdiler ve Selene, muhteşem tavan pencereleri olan merkezi rotunda'da çok sayıda insan olduğunu gördü. "Neler oluyor?"

"Müzayedeler. İnsanlar günlük satışlar için her yerden geliyor. Bakın, Fergus ve Bay Baptiste şurada."

Selene geçmişte birkaç müzayedeye katılmıştı... Sotheby's'de. Bu çok farklıydı. Bazı müzayedeciler ev eşyalarıyla ilgili detayları bağırarak anlatıyordu.

Türk halıları, İtalyan mermeri, Paris, Londra, Philadelphia ve New York'tan mobilyalar, Çin'den ipekler, Fransız şarabı fiçileri, Martinik'ten kahve. Diğer müzayedeciler pamuğa işaret etti

balyalar ve şeker kamışı şurubu fiçileri. Ama Selene çoğu kişinin İnsanlar orada güzel sanatlar, antikalar ya da plantasyon ürünleri için teklif vermiyordu.

Bir köle açık artırması en canlı teklifleri çekti. James de teklif verenlerden biriydi.

Lanet olsun ona!

James'in bir içkiye ihtiyacı vardı. Hem de çok.

Fergus'a yeni satın aldığı genç gencin evraklarını imzalamasını işaret etti, böylece şeker tarlalarında çalıştırmak üzere yirmi yaşın altında hepsi erkek on iki zenci kölesi oldu. İçlerinden biri, diğerlerinden daha gençti, aşağılanmış bir şekilde sessizce ağlıyordu. James kendini başka tarafa bakmaya zorlayarak parmaklarını hayal kırıklığıyla saçlarında gezdirdi. Çocuğun satın alınmaktan duyduğu utancı çok iyi anlıyordu, tıpkı bir at gibi, ama daha az değerli. Buradaki işlemlerini tamamlar tamamlamaz James kendini bir şişe burbonla otel odasına kilitlemeye niyetlendi. Belki de iki şişe.

Yanındaki obez bir tüccarın, en fazla on iki yaşında, kömür karası bir Mandingo kızını süzmesini izledi. Müdahale etmedi. Aslında kızın kaderi diğerlerinden daha kötü değildi, hatta bazılarından daha iyiydi. Süslü Ticaret'e satılabilirdi, güzel zenci kadınlar için kolay bir hayat değildi, ömür boyu fahişeliğe mahkûm edilebilirdi. Onlara Süslü Kızlar deniyordu ama bu iğrenç hayatlarında süslü hiçbir şey yoktu.

Daha da kötüsü, babasının kâhyası Jake Colbert gibi, karşısında durmuş, sarkık bıyıklarını ve her ikisi de onun alametifarikası olan düğümlü kırbacını parmaklayan kötü adamlar vardı. Gaddar Colbert, Baptiste'in pamuk tarlalarında çalıştırmak için sadece en iyi genç erkekleri satın alırdı. Bir yıl içinde bir deri bir kemik kalırlar, günde on beş ila yirmi saat çalışarak ömür boyu yara bere içinde kalırlardı.

Cehennem ve lanet! Kölelikten nasıl da nefret ederdi! Neredeyse kendisi köle sahibi olmaktan nefret ettiği kadar. Santo Domingo'daki bir şeker plantasyonunda yerlilerle yan yana beş yıl boyunca sözleşmeli hizmetkâr olarak çalışmak ona köleliğin nasıl bir şey olduğunu çok iyi öğretmişti. Ama bu çaresiz kölelerin aksine, sonunda özgürlüğünü satın alma fırsatı bulmuştu.

Bu tam olarak doğru değildi, *en* azından köleleri için. James, çok kölelerine özgürlük için bir teşvik teklif etti. Eğer köleler beş yıl boyunca kendisini memnun edecek şekilde çalışırlarsa, kendisine beş yıl daha kölelik yapmaları koşuluyla onları serbest bırakacaktı. Şimdiye kadar, köleleri çevredeki plantasyonlarda çalışanlardan daha çok çalışmıştı.

Ama yine de kölelik, ne kadar şekerle kaplarsa kaplasın kölelikti ve ağzında acı bir tat bırakıyordu. Selene ona hayallerini, en büyük dileğini sormuştu. Kaçış... özlemini çektiği şey buydu. zor durumdaki bir şeker plantasyonunu yönetmenin yükünden parçalanmakta olan bir ailenin sorumluluklarından kaçmak

kendi kendine dayattığı sürgünün yalnızlığından. Hepsinden önemlisi, nefret ettiği ama yine de faydalandığı kölelik sisteminden kaçış.

Bazen kendisinin de köleleri kadar tutsak olduğunu düşünüyordu.

James, Selene'in Reba ile otele girdiğini fark etti. Fergus iki kadına yaklaşıp karısının elinden taştan bir sepet aldı. James, beş yıl önce kâhyası olarak işe aldığı Fergus Cameron'daki iyi talihi için Tanrı'ya şükretti. Dürüst, çalışkan bir adamdı. Bir dosttu. Ve deneyimli bir şeker üreticisiydi - James'in her yıl kamış kârının bir yüzdesiyle tereddütsüz ödüllendirdiği paha biçilmez bir varlık.

Selene Reba ve Fergus'un yanından uzaklaşıp yoluna devam etti, hiç de kadınsı olmayan bir tavırla ona doğru yürüyordu, fındık rengi gözlerinde fırtınalar kopuyordu. Ellerini pantolonunun ceplerine sokarak bekledi, bu kez onu öfkeliendirecek ne yaptığını merak ediyordu. Fazla bir şeye gerek yoktu.

Daha dün hayatına girmiş olan bu tuhaf kadınla oldukça eğlenerek ona hoşgörüyle baktı. Sanki bir ömür önceydi.

Bir grup adam yanlarından geçerken yanlışlıkla Selene'i itip kaktı ama Selene, çoğu kişinin zevkine göre fazla uzun ve zayıf olduğu için, üstünkörü özür dilemek dışında onların ilgisini çekmedi. Kemikli vücudu, bir çekiçten daha fazla açığa sahipti.

Louisiana bataklığı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Selene'de ilk karşılaşmalarında fark etmediği bir çekicilik görmeye başlamıştı. Ona güzel diyemezdi, Zamanının güzeli olduğunu iddia etmesine rağmen. *Zaman!* James'in kabul edemediği bir başka şey de buydu. Hayır, deli kız muhtemelen kafasında biraz huzursuzluk vardı. Sinirli kadınlar genellikle öyledir.

Ama hakkını teslim etmek gerekirse, onu görmezden gelen bu adamlar, parktaki o çirkin gösteriyi çok canlı bir şekilde adlandırdığı gibi, onun "kasıla kasıla yürüdüğünü" görmemişlerdi. Bu anıyı hatırlayınca sııttı. Onun bu gösteriyi çok daha az kıyafet giyerek tekrarladığını görmek isterdi.

Ve kadın oldukça güzel öpüşüyordu, diye düşündü James, bir erkeğin dokunuşunu davet eden kalın, şehvetli dudaklara odaklanarak. Kadının yumuşak dudaklarının altında olduğunu hatırlayınca kalçalarının birleştiği yerde bir hızlanma hissetti. Dudaklarını Sağ elinin parmak uçlarını dudaklarına götürdü, sanki hâlâ onun dokunuşunu hissedebiliyordu.

Parmaklarının hareketini takip ederken Selene'nin yüzü güzelce kızardı. Kısa bir an için göz göze geldiler ve Selene'nin de öpücüğü hatırladığını biliyordu.

Hmmm. Belki burbonu unuttur ve Selene'i otel odasına götürürdü. Perdeleri çekerse, onu görmezden gelebilirdi.

çıkık kaburgaları ve kemikli kolları vardı. Hatırladığı kadarıyla bacakları uzun ve güzel şekilliydi. Ve tabii ki göğüsleri. Ah, evet, göğüsleri terazideki binlerce kusuru dengeleyebilirdi.

Böyle bir teklifte bulunmak için ağzını açtı, hatta belki daha da baştan çıkarmak için yol üzerindeki bir *boulangerie*'den beignet almayı bile teklif edebilirdi. Ama sonra kızın bronzlaşmış yüzündeki duygusallığın öfkeye dönüştüğünü fark etti. Kadının gözlerinden kıvılcımlar saçılıyordu.

Etraflarındaki seyircileri umursamadan bir avucunu adamın göğsüne dayadı ve onu rotunda duvarına yasladı. Adam itiraz edemeyecek kadar sersemlemişti.

"Seni aşağılık köpek! Seninle bir hesabım var." "Şimdi ne olacak?"

Selene yumruklarını sıkarak kendini sakinleşmeye zorladı ve yapmak istediği gibi James'i tokatlamadı. Az önce çarşıdan aldığı yelpaze neredeydi?

James kesin bir tavırla, "Tam da yapmayacağına söz verdiğin şeyi yaparak kendini teşhir ediyorsun," dedi.

Etrafına bakındı. Geniş merkezi rotunda'da dolaşan kadın ve erkekler onları ilgiyle izliyordu.

Selene, James'in dudaklarının kenarlarında titreşen eğlenceyi, ortaya çıkmak için mücadele eden o çıldırtıcı gamzeyi görmeseydi muhtemelen daha dikkatli davranırdı. Ona sessizce gülüyordu. Mankafa! İki elini pençe şeklinde kaldırdı ve ona doğru ilerledi.

James onun niyetini anlayarak bileklerinden tuttu ve onu ana lobinin dışındaki bir koridora, oradan da otel misafirlerine özel bir avluya çekti. Yemyeşil tropik bitkiler, yunusun merkezde olduğu, hafifçe fokurdayan çeşmenin etrafında serin bir vaha yaratmıştı.

Onu süslü bir ferforje koltuğa itti, sonra da ona uygun yüksek arkalıklı bir sandalyeye çöktü. O kadar yakın oturdu ki dizleri neredeyse onunkilere değecekti. Selene abartılı bir tiksintiyle eteklerini bir kenara fırlattı ve uzaklaştı.

Sırf onu kızdırmak için sandalyesini daha da yaklaştırdı.

Kendini kanepenin diğer tarafına kaydırды. O ve sandalyesi de onu takip etti.

James onun tekrar hareket etmesini istercesine kaşlarını kaldırdı.

Sağ tarafa, çeşmeye doğru baktı. Gidecek başka bir yeri yoktu.

Uzun bacaklarını dümdüz uzatarak bileklerinden çaprazladı ve ayakkabılarını kibirli bir şekilde yanındaki kanepeye dayadı.

"Çok çocuksun."

"Ve sen bu kadar olgunsun? Şimdi söyle bana, bu seferki öfken ne?"

"Köleler... işte bu. Köle satın alıyorsunuz," diye suçladı ona ters ters bakarak.

Yorgun bir şekilde nefes verirken, uzun parmaklarını ağzının önünde çadır gibi kavuşturdu ama kadın dudaklarının öfkeli bir çizgiye dönüştüğünü ve mavi gözlerinin buz gibi parladığını görebiliyordu.

"Evet, öyleyim."

Avluda başka kimse yoktu ve sessizlik aralarında bir ölüm çanı gibi çalıyordu. Sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu.

"Hepsi bu mu? Açıklama yok mu? Aman Tanrım," diye hıçkırarak ağladı. "Bundan daha iyi olduğunu sanıyordum."

"Neden böyle düşünüyorsunuz? Çoğunluğu şeker kamışından oluşan on beş bin dönüm arazim var. Yüz köle... evet, *köleler*... tarlalarımnda çalışıyor. Kamışı tek başıma ektiğimi ve hasat ettiğimi mi düşünüyordunuz? Ya da saban yerine vudu büyü mü kullandım?"

"Hayır, ama-"

"Dur tahmin edeyim, sizin topraklarınızda hiç köle yok."

"Doğru," diye tersledi, "ama aynı topraklar olduğundan asla şüphe etme - Amerika Birleşik Devletleri. Bu sadece başka bir zaman."

"Hah! Bir gözünü daha patlat, belki buna inanırım." Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Nereden ya da *ne zaman* geldiğin önemli değil. Sadece şunu bil tatlım, eğer toplum içinde kölelik karşıtı vaazlar vermeye cüret edersen, kendini sadece hapishanede değil, aynı zamanda bir linççinin ipinde de asılı bulursun."

"Öyle de olabilir, ama benim zamanımda-"

"Ve artık bu zaman yolculuğu saçmalığını bırak. Fantezilerinizi buraya kadar dinledim," dedi ve boynunu kesti.

Onun soğukluğu karşısında Selene'in boğazında kocaman bir yumru oluştu.

"Senin farklı olduğunu düşünmüştüm James," dedi, fısıltıyı zorlukla aşarak.

"Hissettim

bir şekilde sen ve ben-"

"Ne?" diye tersledi. Kadının yüzü utançla kızarınca, alaycı bir sesle, "*Sacrebleu!* Tıpkı bir kadın gibi! Bir öpücük ve düğün pastasını pişiriyor."

"Seni egomanyak! Seninle evlenmek istediğimi hiç söylemedim."

"Dua et asla yapmayasın. Bir daha *asla* ama *asla* o ölümcül hatayı yapmayacağım." Öfkeyle ayağa kalktı ve adamın kaval kemiğine tekme attı.

"Ah! Seni çılgın cadı," diye bağırdı ve ona doğru hamle yaptı. Demir parmakları onun belini kavradı ve ayağı takılarak ikisinin de taş avluya düşmesine neden oldu.

"Tanrım! Sen delisin. Bunu biliyor musun?" diye çığlık attı, yüzünü ve vücudunu onun altında döndürdü.

"Deli" mi? Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama sen delisin. Neden bana tekme attın?"

"Konuyu değiştiriyorsun. Kölelik hakkında konuşuyorduk James. Bana böylesine barbarca bir uygulamaya nasıl göz yumabildiğinizi açıklayın."

Çenesi bastırılmış bir gerginlikle gerildi. "Size hiçbir açıklama borçlu değilim."

Selene gözlerinden yaşlar aktığını hissetti. Nedense James'in köle sahibi olması ona bir tür ihanet gibi gelmişti. Bu onun içinde barındırdığı bir şey değildi.

Onun hakkında romantik fikirler. Gerçekten istemiyordu. Ama o, zaman içindeki bu inişli çıkışlı yolculukta güvenli limanını temsil ediyordu ve güvenliğinin dolaylı olarak bile olsa kölelerin sefaletine bağlı olduğunu düşünmeye dayanamıyordu.

"Zırlamanı değiştirebileceğin bir şey için sakla," dedi gergin bir şekilde. "Kölelik ve Güney el ele gider."

"Bu her zaman böyle olmayacak," dedi usulca, elinin tersiyle gözlerini silerek. "İç Savaş'tan sonra tüm köleler serbest bırakılacak."

"*Hangi* savaş? Hayır, sorduğumu unut. Gelecekle ilgili tahminlerini bana bırak."

Sert vücudu hâlâ yarı üstünde, yarı dışında, onu yere sabitlemişti. "Bırak beni, seni koca hantal. Nefes alamıyorum ve muhtemelen morluklarla kaplanacağım."

"Yaralanacak olan benim. Kalça kemiğin beni neredeyse hadım ediyordu."

"Peki, bu Güney'in büyük kaybı olmaz mı!"

"Alaycılığınız hiç hoş değil."

"Aman ne önemli!"

James tiksinti dolu bir hırıltıyla ayağa kalktı ve onu takip etmesini işaret etti.

Huysuzca ayağa kalktı, kölelik konusunda onunla daha fazla tartışmak istiyordu ama adamın inatçı çenesi meydan okurcasına yükseldi. Ayrıca, başka ne seçeneği vardı ki?

Sahip miydi? Şimdilik onunla gitmek zorundaydı ama daha sonra... daha sonra kölelerini serbest bırakması için onu ikna etmeye çalışacaktı.

Elbisesinin tozunu almak için büyük bir gösteri yaptı ve "Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Hiçbir yere gitmiyoruz. Otel odama dönüyorum ve orada bir şişe burbon içmeyi umuyorum. Cehennem gibi bir gün oldu."

"Gerçekten çok fazla içiyorsun."

"Gerçekten çok fazla konuşuyorsun."

Selene dilini ona doğru uzattı ve böyle çocukça bir şey yaptığı için kendini aptal gibi hissetti. Ama bu çıldırtıcı ahmaktan özür dilemeyi reddetti. "Sen kendini unutana kadar içerken benim o küçük dolabın içinde bunalacağımı sanma."

"Hiçbir konumda olmadığınız halde talepte bulunmak gibi kötü bir huyunuz var. Ve o dilini ağzında tutmanı tavsiye ederim, yoksa onu daha iyi kullanacağım."

Selene'in onun ne demek istediğini anlaması bir anını aldı. Hormonları sadece bu basit kelimelerle düşük bir uğultuya sıçradı. Ve o da bunu biliyordu, Selene onun lanet gamzesinin ortaya çıkmaya çalışmasından bunu anlayabiliyordu.

"Aslında sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem ama otelde sizin için bir oda bulabildim. Bir ekicinin karısı aniden hastalandı ve şehri terk etmek zorunda kaldı." Onu avludan çıkarmak için kolunu uzatırken spekülatif bir şekilde ona baktı. "Tabii bir şeyi ve yatağı paylaşmak istemezseniz."

Bu teklif karşısında kalp atışları hızlandı. Ciddi miydi? Yoksa yine onu kışkırtmaya mı çalışıyordu? Sıkı sıkıya koruduğu ifadesi gerçek duygularını saklıyordu. O muhteşem öpücük dışında, onun bu şekilde ilgisini çektiğini düşünmemişti.

bu sabah. Ama Selene'nin kolunu kendi kolunun arasına soktuğunda, iri, nasırlı eli Selene'nin elini sardı ve Selene onun bileğindeki hızlı nabızı hissedebildi. Evet, kesinlikle... ilgileniyordu.

Selene konuşmayı bu tehlikeli bölgeden uzaklaştırmaya karar verdi. "Eğer içkinin beni eve geri göndererek durumuma yardımcı olacağını düşünseydim, bir fiçı içerdim. Şu haliyle, muhtemelen bir kadehten sonra uyuyakalırım."

"Bardak mı? Kim bardaktan bahsetti ki? Bu şişeden içme zamanı, tatlım."

Selene bu ani ihtiyacın nedenini merak ediyordu. alkolün unutkanlığı. Ve adamın teklifinin diğer kısmını, yani yatağı paylaşmaktan bahsettiği cazip kısmını düşünmeden edemiyordu. "I

Senin zevkine göre çok uzun, sıska, geveze ve itici olduğumu düşündüm."

Selene'nin göndermesini hemen anlayan adamın gözleri muziplikle biraz kırıştı ve Selene istemeden de olsa ona yem atması için bir fırsat daha sunduğu için kendini azarladı.

"*Evet*, ama göğüslerin bir dünya kusuru telafi ediyor ve o tuhaf ipek çorapların içindeki bacakların da o kadar kötü değil."

Selene'nin öfkelenmesi gerekirdi, ama bunun yerine, içinde bir heyecan hissetti.

Adamın elinin tersiyle iltifat etmesinden duyduğu haz içini kapladı. "Ve her zaman ağzınıza bir tıkaç ve başınıza bir yem torbası koyabiliriz. vesilesiyle."

Kız elini onun elinden çekmeye çalıştı ama James bırakmayı reddetti. Kıkırdayarak, abartılı bir centilmenlikle onu selamladı ve Fergus ve Reba'nın onları endişeyle beklediği rotundaya geri götürmeye devam etti.

Selene onun iğnelerine aceleyle karşılık vermemek için alt dudağını öfkeyle ısırды. Sonunda yeterince sakinleştğinde, zoraki bir nezaketle, "Peki ya randevun?" diye sordu.

"Randevu mu?"

"Lizette ile. Operada."

İnledi. "Unutmuşum." Sonra ona baktı, parmak uçlarını düşünceli bir şekilde dolgun dudaklarına sürttü. Yüzünü koyu bir bıyık gölgesi kaplamıştı ve yorgunluk gözlerinin altını çiziyordu. "Sanırım bu akşamki törene katılmak istemezsiniz."

Lizette ile opera, benim yerimi alarak?"

"Ben mi? Pek sayılmaz. Ve Lizette'in beni iyi bir yedek olarak düşüneneğini sanmıyorum. Bu akşam için aklındaki kişinin ben olduğumdan şüpheliyim. eğlence."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Demek ki küçük Güneyli dilberin gözü senin üzerinde, bebeğim. Crimney, Lizette elbise mağazasında seni eve götürmek ve öğleden sonra bir zevk için sana sahip olmak istediğini açıkça belirtti. Hey, çarşafılara monogram yapmaya başladıysa hiç şaşırırmam."

"Öğleden sonra keyfi!" Gözleri hafifçe büyüdü. "Yanılıyorsunuz. Lizette beni bu şekilde düşünmüyor."

"Oh, Tanrım! Konu tek başına yaşayan kadınlar olduğunda erkekler çok kör oluyor. En sevdikleri organları beyinleri değil, bu kesin ve bir sarışın

İşin içinde kadın varsa, sağduyuları pencereden uçup gidiyor." "Lütfen beni bağışlayın. Bir sarışın şakası daha olmasın."

"Aslında James, uçurumdan atlayan sarışın ve esmeri duydun mu? Duymadın mı? Bil bakalım hangisi önce yere çarptı?"

"Esmer olan tabii ki," diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

"Haklısınız, çünkü sarışın durup yol sormak zorunda kaldı."

James başını iki yana sallarken dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kalktı. "Gerçekten de tuhaf bir mizah anlayışın var Selene."

"Öyle mi düşünüyorsun? Evlat, tanışmalıydın..." Selene'in sözleri, ajanı Georgia'nın daha genç ve daha güzel bir versiyonunun rotunda durduğunu gördüğünde bir nefesle kesildi. James'in kolunu tutarak çılgınca bağırdı, "Aman Tanrım, Fleur orada. Ve Victor'la birlikte."

"Fleur? Victor'un *yeri mi? Tanrım!* Onu nereden tanıyorsun?"

Ama Selene çoktan borsa katına doğru yola çıkmıştı. Neyse ki Victor güzel quadroom'un yanından bir anlığına ayrılmış ve bir elinde ölümcül bir kırbaç taşıyan iri bıyıklı bir adamla konuşmak için kısa bir mesafe ötede durmuştu. Selene, Georgia'nın atasını tehlikeye karşı uyarmak zorundaydı. Hiç şüphesiz, Victor'un ajanının peşinde olduğu adam olduğunu biliyordu. ona anlatmıştı, hamile eşini öldüren ya da öldürmeye çalışan kişi.

Placée, Georgia'nın atası.

Endişe, adrenalinin Selene'in içinde hızla yükselmesine neden oldu. En fazla on altı yaşında olan genç kız tıpkı Georgia'ya benziyordu ama ipeksi moka rengi tenini ve incecik belini öne çıkaran omzu açık pembe organze elbisesinin içinde masum bir güzelliği vardı. *Minik bel*. Fleur ya henüz hamile değildi ya da çok uzakta değildi. Belki de çok geç değildi.

James onun üst kolunu kısaç gibi kavradı ve onu durdurdu. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Başını sallayarak Victor'un metresini işaret etti. "Fleur'u kurtarmalıyım. O büyük bir tehlike altında."

"O kız Victor'un *yerine geçmeyi* kabul ettiği ilk andan itibaren tehlikedeydi ve sen, benim baş belası kızım, bunu yapmayacaksın. onun kurtarıcısı ol."

"Evet, öyleyim."

"Aynı fikirde değilim. Victor'a ya da onun mülküne yaklaşırsan ellerimi senden çekerim."

"Mülkiyet mi?" Selene sinirlendi.

"Evet, mülk," diye tısladı James, neredeyse onunla burun buruna gelmişti. "Şunu o kalın kafana bir kez olsun sok. Köleler ve *placées* bir gerçektir

Beğenin ya da beğenmeyin, burada bir hayat var. Söyleyeceğiniz

ya da yapacağınız hiçbir şey bunu değiştiremez." "Ama-"

"Aması yok," diye tersledi, parmakları kadının kollarının üst kısmına acıyla saplandı. "Ve tam da seni uyardığım şeyi yapıyorsun - bir olay yaratıyorsun."

Selene hızla etrafına bakındı. Adam haklıydı. İnsanlar onların öfkeli değişimini merakla izliyorlardı. Neyse ki Victor henüz onları fark etmemişti.

"Dinle, Fleur'la konuşmam için bana sadece beş dakika ver. Tek istediğim bu. Victor'un dikkatini birkaç dakikalığına dağıtamaz mısın? Lütfen," diye gözyaşları içinde yalvardı. "Onu öldürecek, biliyorsun, doğmamış çocuklarıyla birlikte. Georgia bana öyle söyledi."

James onun bu ifşası karşısında irkildi ve gözleri istemsizce efendisini sabırla bekleyen genç kıza kaydı.

Selene'e dönerek onu dikkatle inceledi ve sonunda kollarındaki tutuşunu gevşetti. "Beş dakika," diye sertçe onayladıktan sonra topuğunun üzerinde döndü ve hışımla kardeşine doğru ilerledi. Saniyeler içinde Selene onların öfkeli söz alışverişlerini duydu ve rotunda'daki tüm gözler iki kardeşe döndü.

Selene koşarak Fleur'un yanına gitti ve kız itiraz etmeye fırsat bulamadan onu gölgeli bir oyuğa doğru çekti.

"Fleur, beni dikkatle dinle. Sana zarar vermeyeceğim," dedi korkmuş kıza çabucak. "Bir akraban tarafından gönderildim-"

"Bir akraba mı? Kim?" Fleur merakı telaşını bastırarak sordu. "Önemli değil," dedi Selene, elini umursamaz bir tavırla sallayarak. "Benim yapmam gereken bir şey biliyorum. Hamile misin?"

Kızın nefesi kesildi ve küçük elini düz karnına götürdü. "Nereden biliyorsun? Henüz kimseye söylemedim, Victor'a bile."

"Tanrım, ne yaparsan yap, ona söyleme."

"Çocuğun babasına söylemeyeyim mi? Neden söylemeyeyim?" "Çünkü seni öldürmeye çalışacak."

Fleur usulca haykırdı ve kara gözlerinde dehşet gözyaşları birikti ama kız bu iddianın imkânsız olduğuna itiraz etmedi.

Fleur'un yumuşak haykırışı Victor'un başını onlara doğru çevirmesine neden oldu. Gözleri şüpheyle James ve onun arasında gidip geliyordu ve Selene sadece birkaç dakikası daha olduğunu biliyordu.

"Beni dikkatle dinle, Fleur. Ben bir dostum. Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Anlıyor musun?"

Kız tereddütle başını salladı, kahverengi gözleri korkudan irileşmişti.

"Benim adım Sandra Selente... Selene. Victor'un kardeşi James ile birlikte St. Louis Oteli'nde kalıyorum. Dört gün daha orada kalacağız. Sonra Bayou Noir'daki çiftliğine gideceğiz. Lütfen yardım için bana gel. Ne zaman isterseniz. Neresi olursa."

Genç kızın ellerini sıkarak uzun süre bakışlarını üzerinde tuttu. Fleur sonunda anlayışla başını sallayana kadar zaman geçti. Sonra Selene uzaklaştı ve James'in hırçın üvey kardeşine abartılı bir coşkuyla hitap etti: "Victor, seninle tekrar karşılaşmak ne güzel!"

Victor müstehcen bir şeyler homurdandı ve Fleur'un kolunu tutarak onu acımasızca kendine doğru çekti. Fleur acı içinde hafifçe haykırdı ama geri çekilmeye çalışmadı.

"Benim kadınımla ne halt ediyorsun?" diye homurdandı derin bir Güneyli ağzıyla.

"Ben de tam kendimi sevgili *eşin* Fleur ile tanıştıırıyordum," diye taklit etti dişlerini gıcırdatarak, Victor'un yüzünü kaplayan mor renkten keyif alarak quadroon'dan eşi olarak bahsetti. "Hepiniz bir ara Bayou Noir'a gelip bizi görmelisiniz," diye ballı bir aksanla devam etti.

O sırada küfür eden ve onu kolundan yakalayan James oldu. Onu dışarı çekerek

Rotunda'da "aptal kadınlar, aptal planlar ve aptal kadınları dinleyen daha aptal erkekler" hakkında bir şeyler mırıldandı.

Altıncı Bölüm

Victor Fleur'u Rampart Sokağı'ndaki evlerinin kapısından içeri itti ve kapıyı arkalarından çarptı. Nihayet, üvey kardeşiyle yaşadığı tartışmadan beri dizginlemek zorunda kaldığı öfkesini boşaltabilecekti.

"James'in nişanlısı senden ne istedi?" "Hiçbir şey... hiçbir şey."

"Yalancı," diye homurdanarak ona doğru ilerledi.

"Beni başka biriyle karıştırdı... bir arkadaşımın akrabasıyla. Yemin ederim." "Bana her şeyi anlat. *Her şeyi*."

"Arkadaşını tanımadığımı söylediğimde ilk başta bana inanmadı. Dediğim gibi Victor. Sana ne zaman yalan söyledim ki?"

"Bilmiyorum, benim küçük *putainim*," dedi soğuk bir şekilde, gözlerini şüpheyile kısarak. "Ama öğrenmenin yolları var, değil mi?"

Fleur inleyerek geri çekildi ve korkmuş bir kedi yavrusu gibi köşeye siniverdi. Dudağı tiksintiyle kıvrıldı. Son iki yıldır, on dördüncü yaş gününden beri ona hizmet eden bu ruhsuz kız

Bugünlerde ona pek çekici gelmiyordu. Tanrı'ya şükürler olsun ki ona çocuk doğurmamıştı; ondan kurtulmak çok daha kolay olacaktı.

İstediği şey, kolunu büktüğünde karşılık verecek, sözlü tacizine öfkeyle çığlık atacak, evcilleştirmekten zevk alacağı bir kadındı.

James'in yeni sürtüğü gibi, diye düşündü birden. Ya da eskisi.

Ve bu onu daha da sinirlendirdi. O sürtük Selene, onunla ilk karşılaştığında küçük boyuyla alay etmiş, onu bedensel zarar vermekle tehdit etmişti ve bugün de aksanını taklit etmişti. Hiçbir kadın Victor Baptiste'e bunu yapamazdı.

Bunu ödeyecekti. Oh, *evet*, ödeyecekti, piç kardeşiyle birlikte. Ve yakında.

Ama şimdilik, ürkek Fleur'un yeterli olması gerekiyordu. Hanımına doğru koşan Victor bir kolunu kaldırdı ve yanağına ters bir yumruk indirdi. Fleur çığlıklarını bastırmak için elinin tersini kanayan ağzına götürdü. Kadın çığlık atmaması gerektiğini biliyordu. Sadece bir kez onun dokunuşunu protesto etmek için çığlık atmıştı ve o zaman da bir hafta boyunca yürüyememişti.

"Yatak odasına git ve kendini benim için hazırla," diye emretti. Fleur sadece başını salladı ve temkinli bir şekilde ondan uzaklaştı.

"Ve ipleri hazırlayın," diye ekledi.

"Oh, *hayır, s'il vous plaît*, Victor. Bugün seni memnun edeceğim, söz veriyorum."

Victor onun merhameti için yalvarmasından hoşlanıyordu. Onun yalvarışlarına aldırmandan evin arka tarafını işaret etti. "Bugün nasıl?"

"Tedirgin. Dünden beri hiç... ilaç almadı."

"Güzel. Onu afyondan vazgeçirmenin zamanı geldi. Belge hâlâ bulunamamıştır ve şimdi bu yeni kadın James'in hayatına girmiştir. Bu tekrar evlenip daha fazla varis doğurması kabul edilemez. Daha fazla bekleyemem." Başını bir kez daha evin arka tarafına doğru salladı. "Benim için yapması gereken işler var, temiz bir kafa gerektiren işler."

"James'e karşı mı?"

Gözleri, *plasiyerinin* planlarını sormaya cüret *etmesine* duyduğu öfkeyle *parladı*.

Hatasını hemen fark etti. "*Pardonnez-moi*, demek istemedim ki _."

Burun delikleri öfkeyle alevlendi. "Ve kırbaç, *chérie*... unutma kırbaç."

Neredeyse kapının çerçevesine çarpıp bayılacaktı, korkusu o kadar şiddetliydi ki Victor anında bir tahrik dalgası hissetti. Uzun bir zevk gecesi olacaktı, kendi kendine söz verdi ve kulübenin arkasına doğru küçük, gizli bir odaya yöneldi.

Victor paletin üzerindeki cesedin durumunu görünce önce irkildi. Sonra bağları çözdü ve zavallı kadının ağzındaki tıkaçı çıkardı, usulca mırıldandı: "Bu senin iyiliğin içindi, sevgilim."

"Oh, şükürler olsun *Tanrım*, sonunda geldin. İlacım nerede?" diye haykırdı.

"Ah, ilaç," diye alay etti, cebinden küçük bir şişe çıkarıp ulaşamayacağı bir yerde tutarak. "Artık bunu hak ettiğini düşünmüyorum, tatlım. Sana bir yıl verdim ama hâlâ amacımıza ulaşamadın."

"Ama denedim Victor. Gerçekten denedim, *mon couer*. Voodoo yeteneğime rağmen James benim için fazla sinsî."

Kahverengi şişeyi yere fırlattı ve ayakkabısının altında ezdi. Bir zamanların güzel kadınının gözleri kafasının içinde çılgınca döndü ve çılgılık atarak uzun pençeli parmaklarıyla ona doğru geldi. "Seni sevmiştim. Lanet olsun, seni sevmiştim. Ödülüm bu mu?"

Ayağının ustaca bir hareketiyle onu çelmeleyip yatağa sırt üstü yatırdı, sonra da zayıflamış bedeninin üzerine çıktı. Yüzü, boynu ve göğüsleri kanla kaplanana ve morluklar oluşana kadar tekrar tekrar vurdu. Kadının feryatları hıçkırıklara dönüştüğünde, adam kadının karnının üzerine, kalçalarının üzerine oturdu.

"Seni uyarıyorum, kaltak. Bayou Noir'a dönmeye ve başladığın işi bitirmeye hazır ol. Vücudunu eski güzelliğine kavuşturman için sana altı hafta veriyorum - Aziz John Arifesi'ne kadar."

"Senin için yine çok güzel olurum Victor," dedi usulca, şişmiş göz kapaklarının arasından ona hayranlıkla bakarak.

O anda öfkesi içinden akıp gitti. Gerçekten de bu kadın, kusurlarına rağmen onu koşulsuz seven tek kişiydi. İşaret parmağını kadının çene çizgisi boyunca gezdirirken dokunuşu aniden şefkate dönüştü. "Ah, *güzelim*, seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Neden sana böyle davranmam için beni zorluyorsun?"

O zaman gülümsedi, ürkütücü, kanlı bir gülümseme ve kollarını ona açtı. Adam bedenini kılıfına soktuğunda kadın onun için hazırды. Onlar için her zaman böyleydi.

Dört gün sonra, Selene ve Reba Baton Rouge'da nehir kıyısında durmuş, her biri yaklaşık elli fit uzunluğunda üç büyük düz teknenin tüm malzemelerle yüklenmesini izliyorlardı.

Fleur rotundadaki buluşmadan sonra otellerine hiç gelmemişti ve James Selene'e genç kızın Rampart Sokağı'nda Victor'la paylaştığı kulübeye gitmesini yasaklamıştı. Selene isteksizce de olsa ona itaat etmişti ama James'in haberi olmadan kıza yardım teklifini yineleyen bir not göndermişti. Selene sadece Fleur'ün yardıma ihtiyacı olursa Bayou Noir'a gelme davetini hatırlayacağını umabilirdi.

Endişelerini bir kenara bırakan Selene, bir tür antebellum bluzu olan beyaz spencer'inin nemli kumaşını boynundan çekti ve giysisinin buharlı sınırlarının içine üflemeğe çalıştı, ama boşuna. Nefesi sanki etraflarını saran nemli hava kadar sıcaktı. Elbisesini terziden geri aldıklarında James onun için dört spencer, iki koyu renk etek ve üç yeni elbise almıştı. Bir hafta dolmadan muhtemelen hepsi terden çürüyecek, diye düşündü hayıflanarak.

"Siz bu sıcağa nasıl dayanıyorsunuz?" Selene Reba'ya sordu.

"Alışılıyorsunuz."

"Asla yapmayacağım. Bu sabah yaptığım makyaj şimdiden eridi. Ve deodorantım bittiğinde muhtemelen Buradaki diğer herkes." Bu dört gözle beklenecek bir şey olmalı, diye düşündü Selene. Dokuz yaşındayken ter önleyici kullanmaya başlayan bir anneye sahip olan Selene, kendi terini kokladığını hiç sanmıyordu. tüm hayatım boyunca.

"Sence kokuyor muyum?" Reba hakaret edercesine çenesini kaldırarak sordu.

"Sen değil tatlım, ama hemen hemen herkes. Burada insanlar sabahları zinde başlıyor ama öğlene doğru terlemeden dolayı vücutlarının kokmasına engel olamıyorlar. İç kesimlere doğru ilerlediğimizde hava daha serin olacak mı?"

Reba pek de hevesli olmayan bir sesle, "Bazen gölgede daha serin oluyor," dedi.

"Bu yüceltilmiş sallarda nasıl uyuyacağız?"

"Erkekler bataklık kıyısında kamp kuracak. Biz de kayıkların üzerindeki gölgeliklerin altında uyuyacağız," dedi ve her geniş salın ortasına dikilmiş ilkel, açık kenarlı barınakları işaret etti. "Geceleri etrafımıza cibinlik çekebiliriz."

"Neden New Orleans'tan yaptığımız gibi buharlı gemiyle devam edemedik?"

Reba ona şüpheyle baktı. "Nereye gittiğimiz hakkında bir fikrin var mı? Buharlı gemiler dar geçitlerde asla yol alamazdı." "Oh."

"Akarsular alçak olduğunda düz tekneler bile ancak bir yere kadar gidebiliyor."

James ona çiftliğinin "Tara-bon" Parish'teki ücra bir bataklıkta olduğunu söylemişti. Belli ki ilk düşündüğünden daha uzaktı. Ve Reba'nın çiftlikle ilgili her soru sorduğunda suçlulukla gözlerini kaçırması Selene'i kesinlikle rahatsız etmişti.

Hmmm. Görkemli bir nehir boyunca uzanan yeşil çimlerin üzerinde *Rüzgar Gibi Geçti* tarzı bir malikane hayal ediyordu. Tamam, yüzünü buruşturarak kendine itiraf etti, muhtemelen James'in Rhett Butler'a dönüşmesini bile umuyordu. Her kadının fantezisi.

Hah! Büyük şans!

İkisi de gömleksiz olan James ve Fergus'un kölelerle birlikte çalışarak ağır malzemeleri teknelere yükledikleri nehir kıyısına baktı. James'in hakkını vermek zorundaydı; New Orleans'tan ayrılır ayrılmaz zincirlerinden kurtardığı köleleri kadar sıkı çalışıyordu.

Geniş omuzlarında ve kaslı kollarında ter parlıyordu. Zayıf ve kaslıydı, tembel bir ekici gibi değil, yaşamak için çok çalışan bir adam gibi görünüyordu.

Hayır, kesinlikle Clark Gable değildi. Yine de, incelmış belini ve zayıf kalçalarını inceleyerek, daha iyi olabileceğine karar verdi. Özellikle de arada bir o gamzesini gösterebilirse. Yine de Selene gerçekçi olmak zorundaydı. James onu pek de Scarlett O'Hara olarak görmezdi. Her zaman kollarında ne kadar kemikli hissettiğiyle ilgili zekice yorumlar yapardı. Ya da çekici olmak için çok yaşlı olduğunu söylerdi.

Öte yandan, onun gözlerinde bir takdir ifadesi fark etmişti. Bazen onu hazırlıksız yakaladığında. Ya onu gerçekten çekici bulduysa? Ya onun tüm savunmasını kırıp ayaklarını yerden keserse? Yaşlı Rhett'in onu yatak odasına götürüp orada onunla sevişmesi gibi mi? Selene kıkırdadı. *Benimle birlikte olmak mı? Aklımı kaybediyorum.*

Yine de kısa, kışkırtıcı bir an için Selene'in düşünceleri dolaştı ve düşünceli ekiciyi romantik Rhett Butler rolünde hayal etmeye çalıştı. Geniş, kıvrımlı bir merdivenin dibinde duruyor, tartışıyor olabilirlerdi...

"İlk tanıştığımız günden beri benimle alay ediyorsun, Selene. Hesaplaşma zamanın nihayet geldi."

James'in olağanüstü etkileyici gözleri şehvetli kıvılcımlarla parıldıyordu. Onu kollarına alıp merdivenlerden yukarı taşıırken mavi buz.

Onun çelik gibi kollarına ve sevmemesi gereken bir adama duyduğu vahşi çekime karşı savaştı. Ama boşuna.

Koridorun sonunda bedenlerini bekleyen devasa sayvanlı yatağı düşünmemeye çalıştı. Kendi iradesi dışında, acaba Sonunda vücudunun arzuladığı tüm cinsel zevkleri yaşayacaktı.

Sanki onun düşüncelerini okumuş gibi, James'in sıcak dudakları boynunun kıvrımına sokuldu. Kısık sesle fısıldadı, "Bu gece... bu gece aşkım, tüm vücudunu, tüm sırlarını keşfedeceğim. Bana merhamet etmem için yalvaracaksın ve sonunda merhamet ettiğimde çılgın atacaksın."

Selene inledi. Göğüslerinin uçları ağrıyan çakıl taşlarına dönüştü ve kan, yakında araştıracağı tüm erotik noktalara çılgınca aktı.

"Neden orada ay gözlü bir buzağı gibi duruyorsun?"

"Ha?" Selene yavaşça ve utanç verici bir şekilde hayalinden sıyrıldı.

"Bütün gün orada süpürge sapı gibi mi duracaksın?"

Selene sarsılarak kendine geldi. Reba onun yanından ayrılmış, teknenin yanında Fergus'un yanında durmuş, hararetli bir şekilde konuşuyordu. Selene'i utandıracak şekilde, James önünde duruyordu, elleri kalçalarında, bacaklarını açmıştı. Hâlâ romantik fantezisinin büyüü altında olan Selene, geniş eteğinin kenarıyla James'in yüzünden akan terleri silmek için delice bir istek duydu. Çenesinden, göğsündeki simsiyah kılların arasından, pantolonunun düşük bel kemerine yakın nefis bir kıvrıma kadar inen perçemler oluşturdu.

Gözleri Selene'nin bakışlarının izini takip ederken tiksinti dolu bir ses çıkardı. Selene onun ne düşündüğünü tam olarak bildiğini dehşetle fark etti. Sonra gözleri bluzunun içinden görünen sivri meme uçlarına takıldı.

"Bu bir hayal olmalı," dedi kuru bir sesle.

İki elinin parmak uçlarını sıcak yanaklarına götürdü, hissettiği kızarıklığı sıcak güneşe bağlayacağını umuyordu.

Öyle bir şansımız yok.

"Aklında düşündüğüm şey varsa, zamanlaman çok yanlış tatlım."

"Ben..." diye zayıfça itiraz etti. "Yaptığımı düşündüğünüz şeyi aklınızda tutun, demek istiyorum." Kekelemesinin suçluluğuna daha da fazla ihanet ettiğini üzüntüyle fark etti.

"Pek iyi yalan söyleyemiyorsun ama madem konu açıldı, bir şeyi açıklığa kavuşturmamız gerektiğini düşünüyorum. Ben bir metres aramıyorum."

Selene öfkeyle keskin bir nefes aldı. "Seni kendini beğenmiş şovenist!"

Onun sözlerini duymazdan geldi ve devam etti, "New Orleans'ta seninle yatmayı düşünebilirdim, ne kadar akılsızca olsa da. Ama Bayou Noir'da bir metresin karışıklıklarıyla başa çıkamayacak kadar çok sorunum var. O yüzden *lütfen* baştan çıkarma oyunları oynamayalım."

Adamın yüzsüzlüğü, onu baştan çıkarmaya çalışacağını düşünmesi. Sanki nasıl yapılacağını biliyormuş gibi! "Sen kibirli bir piçsin."

"*Merci*. Denerim."

"Seninle bu şekilde kesinlikle ilgilenmiyorum."

Adam ona inanmayan bir bakış fırlattı.

"Ve *beni* baştan çıkarma oyunlarına kalkışmadığın için *sana* teşekkür ederim," diye karşılık verdi Selene. "Çünkü ilk fırsatta eve gideceğim. Bu saatten nefret ediyorum. Bu sıcaktan nefret ediyorum. Ve en çok da senden nefret ediyorum." Gözlerinden akan yaşları silkeleyerek ona sırtını döndü ve tepinerek uzaklaşmaya başladı.

"*Je m'en fous.*" Kadın tepki vermeyince, adam İngilizce olarak tekrarladı: "Açıkçası, Selene, umurumda değil."

Selene durdu.

Parmak uçlarında başlayan bir ürperti, kollarından beynine doğru ilerleyerek başının dönmesine neden oldu, sonra da ayak parmaklarına kadar indi.

"Ne... dedin...?" diye sordu kuşkuyla, topuklarının üzerinde dönüp ona bakarak.

"Yok bir şey," diye tersledi ve tekneye doğru giderken yanından geçip gitti.

Selene uzun bir süre ona baktı ve sonunda inleyerek, "Fantezime hoş geldin Rhett," diye mırıldandı.

Saatler sonra Selene, gölgeli salma tekne barınağının altındaki tahta bir sandığın üzerinde oturmuş, gizemli bataklık manzarasının geçişini izliyordu. Karmaşık bir dantel parçası gibi, Louisiana bataklıkları eyalet boyunca uzanıyordu. Bazı yerlerde, nehirler kadar geniş bir şekilde bir araya geldiler. Diğerlerinde, bunun gibi,

Su yolu o kadar dardı ki, her iki taraftaki dev İspanyol yosunu sakallı meşe ağaçları, dua etmek için kaldırılmış parmaklar gibi neredeyse birleşiyor ve bir katedralden farksız bir gölgelik oluşturuyordu.

Fısıltılı, uhrevi bir sessizlik duyularını kaplamıştı; ara sıra durgun akıntının şırıltısı ve sık ağaçlardan gelen kuşların sayısız, bazen de melodik sesleri bu sessizliği bozuyordu.

Selene aniden büyük bir gürültü duydu. Yan tarafa baktığında, bir Buick büyüklüğünde bir timsahın, kendisinden en fazla altı metre uzakta, salın yan tarafına gelişigüzel çarptığını gördü. Etrafına baktığında, canavarın bir düzine kardeşinin bataklık deresinde yüzdüğünü gördü; bazıları demir bir çubuğu hiç çaba harcamadan kırabilecek göz kamaştırıcı dişlerini sergiliyordu. Ve Imelda Marcos'a ayakkabılar ve giysiler sağlayacak kadar kösele deri.

Selene hastalıklı bir ilgisizlikle, abartılı hayatının geri kalanında el çantaları kullanacağını düşündü.

Gözleri telaşla teknenin içinde gezindi. Görünüşe göre tehlikeyi fark eden tek kişi oydu. James, Fergus ve köleler de dahil olmak üzere herkes verimli bir şekilde çalışıyor, tekneyi uzun sırkılarla itiyor ve

malzemeleri yeniden düzenliyordu. Reba bir kumaş yığınının üzerinde kayıtsızca dinleniyordu.

Sığınağın altındaki cıvatalar, gözleri kapalı, eli dalgınca yüzünü yelpazeliyordu. Selene doğal olanı yaptı elbette. Dehşet içinde çılgılık attı. Kapalı.

Ağaçlardaki ve çalılıklardaki yuvalarından yüzlerce kuş yükseldi, ölüleri bile uyandıracak bir gürültü çıkarıyordu. En az iki yüz kilo ağırlığındaki devasa bir kaplumbağa bile kıyıdaki yavaş yürüyüşünü durdurdu ve merakla ona doğru baktı. Timsah genişçe esnedi, çok sayıda sarı, endüstriyel boyutta dişini gösterdi ve sonra büyük gözleriyle ona bakıp bekledi.

James sendeledi ve görünüşe göre bir köleye uzun sıriklarla nasıl dümen tutacağını öğrettiği ön kenara yakın bir yerde neredeyse tekneden düşüyordu. Aceleyle onun yanına gitti.

"Ne oldu? Ne oldu?"

Selene bir avucunu göğsüne dayadı, kalbi korkudan patlayacakmış gibi hissediyordu. Diğer eliyle timsahı işaret etti, timsah tısladı ve sonra geçirir gibi alçak bir ses çıkardı. Öğle yemeğinde ne yemiş olabileceğini hayal ederek ürperdi. Sonra hayvan ahşap teknenin yan tarafını rahatça kemirmeye devam etti.

James timsaha baktı, sonra tekrar ona. Onu kollarından tutarak kabaca geri çekti ve endişeyle sordu, "Seni ısırды mı? Nerenden ısırды?"

"Hayır, beni ısırmadı. Ama ısırabilirdi. Isırmak istedi," diye kekeledi.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye hırladı sabırsızca, ellerini kızın kollarından çekerek. "Yaralandın mı, yaralanmadın mı?"

"Hayır, tam olarak değil. Ama etrafımıza bakın, timsahlar var." "Burası bir bataklık! Ne bekliyordun ki? Kuğular mı?" "Bizi yemek istiyorlar."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu.

"Ne olmuş yani?" "Bu konuda ne yapacaksın?"

"Bir daha böyle bağırırsan sana ne yapacağımı söyleyeyim. Seni suya atacağım. Ve umarım o kemikler yüzer, tatlım, çünkü senin sıska postunu kurtarmak için suya atlamayacağım."

Daha önce hiç yüksek sesle söylemediği çok kaba bir kelime söyledi. "Aynı şekilde," diye öfkeyle karşılık verdi ve tepinerek uzaklaştı.

Selene'in adrenalininin yatışması uzun zaman aldı. Aslında şimdi kendini biraz aptal gibi hissediyordu. Louisiana bataklıklarının tehlikelerine karşı hazırlıklı olmalıydı.

Tahta bir sandığa yaslandı ve asırlık bataklığın ilkel güzelliğinin, iç içe geçmiş yaban hayatının sınırlarını yatıştırmasına izin verdi. Balıkçılar delici çığlıklar atıyor, ördekler kanatlanıyor, ak balıkçılar beyaz spiraller çizerek yükseliyordu. Binlerce kurbağa gırtlaktan çiftleşme sesleri çıkarıyor, misk sıçanları küçük bulanık suya dalarken sıçradı.

Selene bataklığı dünyanın sürekli yenilenen ruhunun bir mikrokozmosu olarak görüyor ve onun mucizesinin sessiz bir gözlemcisi olduğu için kendini ayrıcalıklı hissediyordu. Ama bunun aldatıcı bir sakinlik olduğunu çok iyi biliyordu ve kısa bir süre için ürperdi. Buharlı gölgeler ve yüzyıllardır çürüyen bitki örtüsünün baskın misk kokusu.

"Şimdi iyi misin?" Reba endişeyle sordu. "Evet.

Sanırım kendimi aptal durumuna düşürdüm."

"Daha önce hiç timsah görmediysen, sanırım verdiğin tepki anlaşılabilir." Yine de şüpheli görünüyordu.

"Ama James de biraz aşırı tepki gösterdi, sence de öyle değil mi?"

"Aslında hayır. Öyle bir çığlık attığınızda, birisi şaşkınlıkla sarsılıp denize düşebilirdi, özellikle de henüz düz bir teknede sabit duramayan yeni kölelerden biri."

"Birini tehlikeye attığının farkında değildim." Selene gelecekte daha cesur olacağına, en ufak bir şeyde çığlık atmayacağına dair kendine söz verdi. Güneyliler ne düşünürse düşünsün, bir timsah küçük bir şey değildi.

Cesur duruşu yaklaşık yirmi dakika sürdü.

Reba onun yanında hafifçe uyuyordu ve Selene de güverte boyunca uzanan grimsi siyah uzun bir çubuğa bakarak yarı uyukluyordu. ile Gözleri zar zor açıldığında, kölelerden birinin tekneyi itmek için kullanılan bir sırtığı almayı unutup unutmadığını merak etti. Ama bunun bir sırık olamayacağını, en azından bu amaçla kullanılamayacağını hemen anladı. Çok kalındı ve çok ağır olmalıydı.

Sonra lanet direk hareket etti.

Vücudu soğuk terler döktü ve kulaklarında kan uğuldamaya başladı. Selene neredeyse ağır çekimde ağzının sonuna kadar açıldığını ve çığlık atmaya hazırlandığını hissetti. Ama sonra James'e bir daha çığlık atmayacağına dair söz verdiğini hatırladı. *Oh, Tanrım, oh, Tanrım, ne yapmalıyım?*

Sessiz ıgıllklarını bastırmak için bir elini ağızına kapattı. ılgınca, gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Yılan öne doğru eğildiğinde Selene Reba'nın kolunu yakaladı. Reba'yı sarsarak uyandırdı, Selene uykuya dalmış bedenini dikleştirdi. Yumuşak bir ıgılık atarak tahta fıçı ıtalarından oluşan bir balyanın üzerine atladı ve Reba da soluk soluğa, sorgusuz sualsiz onu takip etti.

Yılanın kömür karası dili dışarı fırladı ve havada titreyerek test etti. Sonra ağızını sonuna kadar açarak bembeyaz, pamuksu iç kısmını ortaya çıkardı. *Pamuksu! Oh, harika! Bu bir pamukağız olmalı... zehirli su mokasenleri.*

Yakınlarda onlara yardım edecek kimse olmadığından, Selene elindeki ilk şeye uzandı.

Elma dolu kocaman bir uval. İlk elmayı fırlattı ve canavar yılanın kürek şeklindeki kafasını bir kilometre farkla ıskaladı. Ama ikincisi sürüngenin eliptik gözlerinin tam ortasına düştü. "Bunu gördün mü?" diye heyecanla sordu, ağızı açık bir şekilde yılanı bakan Reba dehşet içinde sessizliğe gömülmüştü.

Elbette elma yılanı öldürmedi ama sürüngenin duraklamasına neden oldu. Selene yarım düzine daha fırlattı. Sadece bir tane daha isabet etti ama çabaları boşa gitmemişti. Yılan kapaksız gözleriyle ona bakıyor gibiydi, sonra kayığın kenarına doğru kayarak uzaklaştı.

"Ne halt ediyorsun sen?" James ona ve Reba'ya doğru koşarken havladı. Selene ve Reba konuşamayacak kadar korkmuş bir halde işaret ettiler. Hepsi de devasa yılanın bulanık sulara doğru kaymaya başlamasını izledi.

"Orospu ocuğu! Bir su mokaseni!" James'in gözleri bile endişeyle açılmıştı ama Selene artık yılanın ilk başta düşündüğü kadar büyük olmadığını görebiliyordu.

Yılanın su yüzeyinin birkaç santim altına sessizce dalıp yeni avına, yumuşak kabuklu genç bir kaplumbağaya doğru yönelmesini büyülenmiş bir halde izledi. Birkaç saniye içinde yılan ortaya çıktı, masum kaplumbağayı ağızına aldı ve onu kıyıya taşıdı. Çaresiz Kaplumbağa çılgınca çırpınarak yılanı ısırmaya çalışmış ama nafile. Yılan, türü kadar eski bir beceriyle, kaplumbağayı bütün olarak yutmak için güçlü ağız ve vücut kaslarını kullandı ve i spazmlarla onu, vücut parçalarının bir süre boyunca sindirileceği midesine doğru sıkıştırdı.

Eve gitmek istiyorum, diye düşündü Selene. *Tek tehlikenin gaspılar ya da terörist bombacılar olduğu güzel, güvenli Manhattan'a geri dönmek. İnledi*

istemsizce şoka girdim. *Tanrım, histerikleşiyorum.*

Fergus yürüdü ve karısını kaldırıp aşağı indirdi, ona yumuşak bir şekilde mırıldanarak teselli etti. Selene titreyerek duruyordu, bir elinde hâlâ bir elma tutuyordu. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

"Aşağı gel, Selene," diye ısrar etti James, kaba bir şekilde değil.

"Ben... Ben... yapamam," diye kekeledi Selene, tehlikeye karşı gecikmiş bir tepki olarak kontrolsüzce titriyordu.

James kendini biraz titrek hissetti. *Bir pamukağız! Tanrım! Yarım akıllı neden çılgılık atmamıştı?* Sonra hatırladı. Onu bir daha sesini yükseltmemesi için uyarmıştı yoksa onu bataklığa atacaktı.

Sacrebleu! Aptal kadın bir su mokasenini elmayla öldürmeye çalışmıştı. *Bir elmayla!* Gülmesi gerekirdi ama gülmüyordu, kızın birkaç dakika önce ölümüne ne kadar yaklaştığını çok iyi biliyordu. Tam gelişmiş miydi?

Deli mi? Hayır, hemen kabul etti, o sadece hayatın ona dağıttığı elden kurtulmaya çalışan cesur bir kadındı. Tıpkı onun gibi.

Uzandı ve ellerini kızın beline koyarak onu nazikçe kollarına doğru çekti. Sonra tahta bir sandığın üzerine oturarak onu zorla kucağına ve kollarının beşiğine aldı.

Kadın çok uzun, çok sıksa ve çok kemikliydi. Ama lanet olsun, adamın vücuduna tam oturuyordu.

James doğruluk hissinin tadını çıkarmak için gözlerini kapattı, dudaklarında ipek gibi hissettiren vahşi saçlarının tatlı çiçek kokusunu içine çekti.

Koruyucu bir tavırla alnındaki ve yanaklarındaki nemli saç tutamlarını fırçaladı ve sırtını yatıştırıcı bir şekilde ovdu. Vücudundan yayılan ve güneşle hiçbir ilgisi olmayan tatlı sıcaklık ruhunu ısıttı. Kalbi onununkine karşı mükemmel bir kontrpuanla çılgınca çarpıyordu.

Ve James o anda, açıkçası, umurunda olduğunu fark etti.

İki gün sonra, Selene köhne Cajun evine şöyle bir baktı durdukları yerde James'e döndü. "Durduğumuz yer burası mı? Davranışlarım için büyük ödülüm bu mu?"

Başını salladı. *Evet.* Gastoneau'lar bize nazikçe banyo yapma ve yemek yeme fırsatı sundular. Ve eğer senden bir şikayet daha duyarsam, *chérie*, yemin ederim Bayou Noir'a giden yolun geri kalanında bir timsaha bineceksin."

Elini tutup onu teknenin kenarına doğru götürürken Selene yüzünü buruşturdu.

Boyanmamış tahta yapı, bataklık kıyısındaki orantısız ayaklar üzerinde yerden yüksekte duruyordu. Üzerlerinde paçavradan başka bir şey olmayan her yaştan pis çocuklar, uzun ön verandanın her köşesinden, çalıların arkasından, hatta asırlık selvi ağacının dallarından utangaç bir şekilde bakıyorlardı.

Selene, bataklığın iç içe geçmiş su yollarından oluşan labirentinde ilerlerken iki gün iki gece boyunca kayıkta yaşadktan sonra Bir banyo, bir yatak ve bir galon kalamın losyonu için servet. Bunu James'e asla itiraf etmeyecekti, ama o yüceltilmiş baraka Plaza Hotel olsaydı, sallanan tekneden inmekten daha fazla memnun olamazdı.

Her sabah olduğu gibi makyajını titizlikle yapmasına rağmen, aynaya bakmadan bile berbat göründüğünü biliyordu. Uykusuzluktan gözleri acıyla yanıyordu. Yılanlar ve timsahlar pusuda beklerken kim gözlerini kapatacak kadar çılgın olabilirdi ki? Kir, yağ ve muhtemelen birkaç ölü böcek, karmakarışık saçlarını keçeletmişti.

Naftalin büyüklüğündeki sivrisinekler tarafından acımasızca ısırıldıktan sonra James'in ısrarı üzerine koruyucu bir çamur tabakası alnından ayak parmaklarına kadar cildini kapladı. James bir gün ona bu çamuru sürmekten aldığı zevkin bedelini ödeyecekti.

"Yukarı çık tatlım," dedi abartılı bir neşeyle, şüphesiz iyi ruh halinin onu rahatsız edeceğini biliyordu. Onu üzmemek için, James yılan olayından sonra ona gösterdiği şefkatten tamamen uzaklaşmıştı. Onu ya görmezden geliyor ya da her küçük şey için eleştiriyordu. Bu değişken ruh hali onu çılgına çeviriyordu.

Onu kolayca kollarına alan James, tekneden nehir kıyısına doğru kısa bir mesafe yürüdü. James'in diğer yatıştırıcı kucaklamasının tatlılığını hatırlayarak kollarını onun boynuna doladı ve başını göğsüne yasladı, terden sıırılsıklam olmuş gömleğini umursamadan, bir an için bile olsa kendini güvende ve el üstünde hissetmek istiyordu. Rahatlamak için hafifçe kıpırdandı ve bu masum hareketi, göğüslerinin adamın göğsüne değip zirveye çıkmasıyla o kadar da masum olmayan bir tepkiye neden oldu.

James keskin bir nefes aldı ve ayağı takıldı, neredeyse Selene'i bulanık suya düşürüyordu. "*Sacre bleu!* Kıvrınmayı kes," diye emretti boğuk bir sesle. "Sana benimle flört etmeyi deneme demiştim. İlgilenmiyorum."

Acısını gizlemek için kirpiklerini indirerek, artık yırtık pırtık olan elli dolarlık yontulmuş tırnaklarını avuçlarının içine gömdü ve adamın yüzünü pençeleme isteğini bastırdı. Ne zaman öğrenecekti? Bu pisliğe karşı ne zaman yumuşasa, adam onu iğneleyici sözlerinden biriyle hızla sert gerçekliğe geri döndürüyordu.

Tıpkı Devon gibi, ona kendini bir kadından daha az, eksik ve sevgiyi hak etmeyen biri gibi hissettirmişti.

Tanrı'nın, Damballa'nın ya da her kimse onun üzerine oynadığı bu korkunç şakadan bu kez uyanacağını umarak kolunu sertçe sıktı.

"Şimdi ne olacak? Kendini çimdikleyip sonra da güzel bir prensese dönüştüğün bir sihir numarası mı bu?"

"Argh! Ben güzelim."

"Sen delisin, işte sen busun," dedi. "Bir ayna görene kadar bekle."

Selene gözlerini kırıştırarak yaşların gözlerini yakmasına engel oldu.

"Şu anda çılgın bir güzel gibi görünmüyor olabilirim ama sana bir şey söyleyeyim. Beni bu kâbustan kurtaracak bir Beyaz Atlı Prens'e çok ihtiyacım var. Çünkü sen, dostum, daha çok bir kurbağaya benziyorsun."

Bir kurbağaya çok benzeyen alçak bir homurdanma sesi çıkardı, sonra kadınlar ve aptal masallar hakkında bir şeyler mırıldandı.

"Heck, bu noktada," diye devam etti, "modern bir Rhett çok iyi görünebilirdi." Başını arkaya yasladı ve onun öfkeli yüzünü inceledi. "Sen benim Rhett'im bile olamazsın, değil mi?"

James onu yere bırakırken hafifçe kıkırdadı ama Selene onun kahkahalarının bile hüzünlü gözlerini nadiren ısıttığını fark etti. Selene, James gibi karanlık tarafları olan erkeklere ilgi duymasının muhtemelen bağımlı kişiliğinin -ihtiyaç duyulma ihtiyacının- bir işareti olduğunu düşündü.

"Birkaç düşmanım tarafından sıçan olarak adlandırıldım, ama hiçbir kadın benden sıçanı olmamı istemedi."

Selene şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Sonra dudaklarının kenarlarını titreten gülümsemesine engel olamadı. "*Sıçan* değil, seni aptal. Rhett. Rhett Butler tam bir Güneyli beyefendisiydi."

"Şey, sevgilim," dedi. "Daha önce hiçbir kadın benden centilmen olmamı istememişti." Anlamlı bir şekilde göz kırptı.

"Aslında Rhett pek de centilmen sayılmazdı, şimdi düşünüyorum da. O da zaman zaman biraz kurbağa gibiydi. Tıpkı senin gibi," dedi kederle.

"Zavallı Selene," dedi James aniden. "Zor bir çift yıl geçirdin. değil mi, tatlım?" Birkaç dakika önceki keskin gözlemlerinden sonra onu şaşırtarak, çamurlu yüzündeki birkaç tutam saç nazikçe fırçaladı.

Oh, harika! Dengemi sarsacak bir ruh hali değişikliği daha. Kahretsin, zaten burada şehvet ve nefret arasında, öldürme dürtüsü ve kemiklerinin üzerine atlama dürtüsü arasında gidip geliyorum. Selene içten içe inledi. Adamın parmak eklemlerinin yanağına hafifçe sürtünmesi bile onun bir erkek olduğuna dair farkındalığını artırmıştı. Selene, yorgunluğuna ve vahşi doğasına rağmen, James'in kendisine tekrar dokunmasını anlaşılmaz bir şekilde arzuluyordu.

Bıyıkları yüzünü gölgeliyordu. Ter ince yüzünü sıvamıştı. beyaz gömleği zayıf vücuduna yapışmıştı. Kıvrılmış kolları ön kollarının gergin kaslarını ortaya çıkarıyordu. Göğsündeki ipeksi, abanoz tüyler, çözölmüş üç düğmenin yarattığı boşluktan dışarı bakıyordu.

James tam bir erkek şovenistiydi. İğrenç derecede kibirliydi. Açıkça, yakışıklı bir şekilde erkeksi. Alaycıydı, hatta zaman zaman zalimdi. Ve kesinlikle kaba ve hoyrattı. Selene'in bir erkekte nefret ettiği her şey.

Ve ona biraz aşık olmaya başladığından korktu, kederle iç geçirdi. *Scarlett de böyle hissediyor olmalıydı: Rhett'ten tiksindiği halde ona çekiliyordu.*

James alaycı bir kahkaha atarak, "Bana çörekmişim gibi bakıyorsun, Selene," diye onu azarladı.

Hemen aklı başına geldi. "Ne kadar da egoistsin! Sadece yorgunum," diye yalan söyledi.

James onun arkasına patronluk taslayan bir şaplak attı ve onu eve doğru itti. "Bu iyi bir şey... çünkü sana bir mavna direğiyle bile dokunmazdım. Bataklık çamuru gibi kokuyorsun ve bir yaban domuzu gibi görünüyorsun."

Bu Selene için bardağı taşıran son damlaydı. Zamanda 150 yıl geriye savrulmuş, timsahlar ve canavar yılanlar tarafından saldırıya uğramıştı... yani neredeyse saldırıya uğruyordu... kamikaze sivrisinekler tarafından yutulmuş ve dünyanın en çekilmez adamı tarafından aşağılanmış ve azarlanmıştı. Yeter artık!

Selene aniden döndü ve James'in ürkmüş bedenine doğru uçarcasına bir sıçrayış yaptı. James nehir kıyısındaki ıslak toprakta geriye doğru düştü ve Selene de onun üzerine indi. Sonra Selene çamurlu yüzünü ileri geri James'in yüzüne sürttü.

Zevkle, kirli kollarını adamın beyaz gömleğinin üzerinde gezdirdi, defalarca, ta ki elbisesi kadar kirlenene kadar. Ayağı kalkarak adamın sersemlemiş bedenine sarıldı ve şöyle haykırdı: "İşte! Şimdi bataklık çamuru gibi kokuyorsun ve bir yaban domuzu gibi de görünüyorsun."

Ancak James'in bir kahkaha patlatması ve gözyaşları yüzünden çenesine doğru çamurlu dereler oluşturarak akana kadar gülmeye devam etmesiyle öfkeli tiradının etkisi kayboldu. Selene şaşkınlıkla

James'in sergilediğini gördüğü ilk spontane kahkahayı hayranlıkla izledi. Sınırsız duygular onun kasvetli yüzünü değiştirmiş, onu genç ve inanılmaz derecede yakışıklı yapmıştı.

Reba'nın, James'in adamlarının ve ev sahipleri Pierre ve Amelie Gastoneau'nun şaşkın yüzlerini görmezden gelerek kibirli bir şekilde ayağı kalkıp eve doğru ilerlediğinde hâlâ gülüyordu.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Birkaç saat sonra James açık bir ocak ateşinin yanında oturmuş, bir fincan sert Acadian kahvesini yudumluyordu. Gastoneau evinin arkasındaki berrak derede yıkanmış, tıraş olmuş ve temiz kıyafetler giymiş olduğu için kendini yeni bir adam gibi hissediyordu. Nasırlı ellerini koyu renk iş pantolonunun kaba kumaşında ve mavi ev dokuması gömleğinin yıpranmış kumaşında gezdirdi. En ince ayrıntıları bile kaçırmazdı. New Orleans'tayken giymek zorunda kaldığı kıyafetler. Babası onun İngiliz köylü kanının ortaya çıktığını söylerdi.

James sosyetenin değil, toprağın adamıydı ve hep öyle olmuştu. Karısı Giselle'i bu kadar rahatsız eden de buydu. Başından beri, onun uzak çiftliğinden nefret etmişti. Sevdığı Fransız Mahallesi'ne geri taşınmayı reddetmesinden nefret etmişti. Şeker tarlalarında köleleriyle birlikte çalışırken kirli tırnaklarından ve alın terinden nefret etmişti. Onun "kaba" dokunuşundan nefret etmeye başlamıştı. Hatta ondan doğurduğu çocuktan, zavallı Etienne'den bile nefret etmişti.

Ama James kendini suçladı. Masum Giselle'i evinden ve ailesinden almamalıydı. Anlamalıydı ki Evinin vahşiliği ve ıssızlığıyla ilgili artan şikâyetleri, daha büyük bir iç kargaşaya işaret ediyordu. Karısının ruhsal gerginliğinin işaretlerini görmeli ve tehlikeli bataklıklara doğru kaçmadan önce onu kurtarmalıydı. Evet, karısının ölümü de dahil olmak üzere pek çok şey için kendini suçluyordu.

Asla ama asla yeniden evlenmeyecekti. Ve kesinlikle bir daha asla o aldatıcı uçuruma çekilmesine izin vermeyecekti. aşk diyelim. James evlilikte çok başarısız olmuştu ve bazı erkeklerin evlilik için uygun olmadığını kabul etmeye başlamıştı.

Ayrıca, bir insanın taşıması gerekenden çok daha fazla sorunu ve sorumluluğu vardı. Zamanını ve enerjisini sadece toprağa ve plantasyonunu başarıya ulaştırmaya odaklamalıydı. Bir eş... hatta bir metres bile... aşırı yüklü hayatında üstesinden gelemeyeceği bir karmaşa olurdu. Tartışmalarla dolu evliliği sırasında ve Giselle'in ölümünden sonra kendini suçladığı aylarda çiftliği nasıl da yıkımın uçurumunda bocalamıştı.

Bu yüzden kendisini duygusal olarak Selene'den uzak tutmak zorundaydı. Gerçekten de kadın onun için bir bilmeceydi. Gelecekte gelmediği kesindi. Bir kocadan ya da sevgiliden kaçıyor olabilir miydi... hatta bir suçtan? Deli miydi? Yoksa halüsinasyon görmesine neden olan fiziksel bir rahatsızlığı mı vardı?

Tüm kuşkularına rağmen, kadının Gastoneau evinin dik dış merdivenlerinden dikkatle inişini ve Reba'yla sürekli konuşmasını izlerken gülümsemesini zorlukla bastırdı. Tanrım, kadın konuşuyor, konuşuyor ve konuşuyordu. Onu gerçekten yere düşürdüğüne ve çamuruyla kapladığına inanamıyordu, onunla bu kadar dalga geçtikten sonra verdiği öfkeli tepkiyi hak etmediğinden değil. Eğlencesini gizlemek için alt dudağını ısırды, sonra son zamanlarda ne kadar çok gülümsediğini fark edince hayretle başını eğdi günler... son birkaç yıldan daha fazla, kesinlikle... Selene hayatına bir kaya gibi düştüğünden beri.

Ocak ateşine yaklaşırken onu yakından inceledi ve ona karşı duyduğu açıklanamaz çekimi anlamaya çalıştı. Kadın vücudundaki tüm çamuru yıkamış, saçlarını taramış ve bir kurdeleyle ensesinde toplamıştı.

Krem rengi dantellerle süslenmiş soluk altın rengi temiz bir elbise, çok uzun ve çok ince bedeninden bolca sarkıyordu. Sihirli kutusundan her zamanki "makyajını" sürmüş olmasına rağmen, sivrisinek ısırıkları hâlâ güneş yanığı yüzünü ve kollarını kaplıyordu. Pancar kırmızısı burnu soyulmaya başlamıştı.

Öyleyse neden onun sadece varlığı bile kalbini ve vücudunun başka bir bölümünü uçuruyordu? James boğazındaki sertleşme karşısında alçak sesle inledi.

kalçalarının arasındaki kanıtlar, onun çekiciliğini işe yaramaz bir şekilde inkâr etmesini yalanlıyordu. Muhtemelen New Orleans'ta bir hafta daha geçirmeli, şehvet dolu iştahını Maureen'in yemyeşil vücudunda gidermeliydi.

"Şimdi ne diye homurdanıyorsun James?" Selene, James'in yanındaki tahta banka çökerken sert bir şekilde yorum yaptı. Reba, bir ağaca yaslanmış tütün içen Fergus'la konuşmak için yanına gitti.

Ne yazık ki, Selene kollarını kalçalarına dayamaya fırsat bulamadan kucağına baktı. Yeşilimsi gözleri büyüdü ve yüzü daha da kızardı. "Yaban domuzuna benzediğimi söylediğini sanıyordum," dedi istenmeyen bir açık sözlülükle. Kızın aceleyle söylediği sözlerden hemen pişmanlık duyduğu belliydi.

Keyifle, umutsuz bir hareketle omuzlarını kaldırdı. "Bazı erkekler yaban domuzlarından tahrik oluyor sanırım."

"Evet, doğru. Güzel olduğumu kabul edemiyorsun, değil mi?"

Ona inanmayan bir bakış fırlattı. "Selene, sen güzel *değilsin*. Sana bunu söylerken acımasız olmak istemem ama dikkat çekici olmayan görünüşünle bir erkeği tuzağa düşürmeyi umuyorsan kendini incinmeye açık hale getiriyorsun demektir." Gözleri aşağıya, elbisesinin dar kesimiyle belirginleşen dolgun göğüslerine kaydılar. Yine de...

"Bir erkeği tuzağa düşürmeye çalıştığımı nereden çıkardın?" "Bütün kadınlar öyledir."

"Bu değil."

"Hah!"

Adamın küstahlığı! Selene dişlerini sıkarak ve kendini kontrol etmek için ona kadar sayarak adamın kafasına bir tane indirmeyi düşündü. James'in kadınlar ve özellikle de kendisi hakkındaki değerlendirmelerinde ciddi olup olmadığından emin değildi ama kendisini aşağılamaya devam etmesine izin veremezdi.

"Dikkatle dinle, James. Belki bir şeyler öğrenirsin. On altı yaşımdan beri kendi başıma yaşıyorum. Tanıdığım çoğu erkekten daha fazla kazanıyorum. New York'ta 500.000 dolarlık bir dairem var ve bankada 200.000 dolarım var. Neden bir erkeğe ihtiyacım olsun ki?"

Kızın öfkeli cevabı karşısında ağzı açık kaldı.

"Neden bu kadar çok yalan söylüyorsun, tatlım? Önce, gelecekle ilgili masalların. Şimdi de büyük bir servet iddiaların. Gerçekten, yalan söylemek sana yakışmıyor."

"Gerçek bu ve bunu kanıtlayabilirim." Alaycı bir tavırla tek kaşını kaldırdı.

"Dün makyaj çantamın dibinde bir dergi buldum. A 1996 dergisinin kapağında ben vardım."

James onun gönlünü almak için yeni kölelerinden biri olan Rufus'u "sihirli" çantasını alması için tekneye geri gönderdi. Selene, James'in kölelerine iyi davrandığını kabul etmek zorundaydı. köleler çok iyi. New Orleans'taki açık artırma zamanından beri James'in kendisi için çalışacak adamlara gösterdiği kişisel ilgiye tanık olmuştu. İyi beslendiklerinden ve giydirildiklerinden emin olmuştu. Onlarla düşünceli bir şekilde konuşmuş, ihtiyaçlarını ve yeteneklerini sormuştu. Hatta onlara, beş yıl boyunca onun için sıkı çalışırlarsa, sorun çıkarmazlarsa, kölelik bağlarını sınırlı bir sözleşmeye dönüştüreceğini bile söylemişti.

James'in "Neden görünüşünle bu kadar meşgulsün?" diye sormasıyla iç gözlemi aniden kesildi. Gerçekten güzelliğin çok önemli olduğunu mu düşünüyorsun?

önemli mi?"

"Ben mi?" Selene sanki adam ona tokat atmış gibi başını geriye doğru salladı. "Bu doğru değil. En azından o kadar yüzeysel olmadığımı umuyorum. Beni yanlış anlamayın, benim toplumumda güzellik çok önemli ama bence bu yanlış. Ve bunu düzeltmek için bir şeyler yapmak istiyorum."

"Gerçekten mi? Nasıl yani? Takma kirpik ve yüz boyası takarak mı? Cildinizi karartarak ve gözlerinize renkli cam yapıştırarak mı?"

Tamamen yersiz olmayan eleştirisine karşı gözlerini yorgun bir şekilde kapattı. Sonra doğrudan ona baktı. "Haklısın. Güzelliğe çok fazla değer veriyorum ama bunun üzerinde çalışıyorum. Çocukluğumdan beri annemin bana bir kadının tek varlığının dış görünüşü olduğu fikrini aşıladığını anlamalısınız. Ve birlikte çalıştığım herkes hemen hemen aynı tutuma sahip. Yine de değişmek istiyorum. Ve New York'taki çekim Orleans benim son modellik görevim olacaktı. Ben...okula geri dönüyordum-"

"Okul! Okul! Bu yaşta mı?" Adam ona şüpheyle baktı.

"Ben *o kadar* yaşlı değilim." Selene her şeye rağmen ona bir tane çakabileceğini düşündü.

Rufus, Selene şiddet eğilimlerini gerçekleştirme fırsatı bulamadan geri döndü. Kutusunu karıştırdı ve *We* dergisinin bir nüshasını çıkardı. "Bakın," dedi ve "Dünyanın En Güzel Yüzü" yazan ön kapağı göstererek.

Koyu kahverengi, gür saçları ve kırmızı dudakları olan bir kadın ön sayfadan hülyalı hülyalı bakıyordu. Muhteşem bir kadındı, James bile bunu kabul ederdi. Ve kapaktaki tarih 5 Ocak 1996'yı gösteriyordu.

Bir ona, bir kapağa, sonra tekrar ona baktı. "Tarihi taklit etmiş olmalısın."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Bilmiyorum. Belki de Victor için çalışıyorsun. Belki de onun için casusluk yapmanı istiyordur... benim sevgimi kazanmaya çalışmanı-"

"Bu mümkün mü?" diye alay etti. "Ben, benim gibi bir budala, senin kalp dediğin o buz parçasını kırabilir miyim?"

"Alaycılığın hiç hoş değil Selene," dedi ona küçümseyici bir bakış fırlatarak. "Ve hayır, senin gibi çirkin bir budala buz gibi kalbimi eritemez," diye aynı alaycılıkla karşılık verdi.

O daha cevap vermeden, adam derginin sayfalarını boş boş çevirmeye başladı. Parlak kâğıdı iki parmağının arasında ovuşturdu, büyülenmişti

doku. Renkli fotoğraflar ve baskı kalitesi ondan sürekli olarak "İnanılmaz!" şeklinde yumuşak ünlemler aldı.

Sonra ilgisini çeken bir sayfada durdu. "*Tanrım!* Okuduğum şeye inanamıyorum." Birkaç satır daha okuduktan sonra günahkâr uzun kirpiklerinin arasından ona baktı ve sıırttı. "Bu Dr. Ruth denen kişiyi tanıyor musun?"

"Ne?" Selene ciyak ciyak bağırdı ve dergisini almaya çalıştı.

Elinden bırakmadı ve birkaç satır daha okudu. "Hmmm," dedi ve şaşkınlıkla ona döndü. "Dr. Ruth Westheimer ile kadın cinselliği hakkında yapılan bu röportajı okudunuz mu?"

Aman Tanrım! Yüzü ısındı ama güneş yanığından değil. Ve James'in onun rahatsızlığından son derece keyif aldığıııı görebiliyordu.

"Ve tüm kadınların çoğunun zevk aldığı bu oral seks... bu ne olabilir?" diye sordu, ona masumca göz kırparak. Biraz daha okudu. "*Alors!* Bu rakamlar doğru olabilir mi? *Putainler* dışındaki kadınlar gerçekten tüm bunları yapıyor mu?

Yazarın iddia ettiğı skandal şeyler?"

Mahcup olan Selene ayağı kalktı ve elini uzatarak ona doğru eğildi. "Bana dergimi ver, seni hödük," diye rica etti, adamın dergiyi okumasından korkuyordu.

daha fazla, makalenin başka ne içerdığıinden emin değilim. "Ve sakın daha fazlasını okumaya cüret etme."

Elbette okumasını istemediğı şeyin ne olduğunu görmek için okumaya devam etti. Makalenin en önemli kısmına geldiğinde kıkırdadı. "Peki ya çoklu orgazm? Sizin 'zamanınızın' kadınları erkeklerinden bunu talep ediyor, değil mi? Ve mastur-"

Bir elini adamın ağzına kapatarak sözlerini kesti. "Kes şunu. Hemen şimdi."

Dilinin ucunu hâlâ dudaklarına değen parmak uçlarının üzerinde gezdirdi. Kadın yanmış gibi parmaklarını çekti.

"Sadece kapağı görmeni istedim. Dergiyi okumanı istememiştim."

"Eminim yapmamışsındır, tatlım." Sonra kaşlarını çatı ve birkaç dakika kızın yüzünü inceledi. "Öte yandan, belki de yaptın. Belki de sadece bir baştan çıkarma planlıyordun."

"Baştan çıkarma mı? Beni mi?" İlk kez onun şehvetli bir şekilde ayrılmış dudaklarını ve solgun gözlerindeki tutku pusunu fark etti. Hiç düşünmeden ona baktı.

kucağına indirdi ve onun sabit bakışları altında büyümesini hayranlıkla izledi.

Hızla gözlerini kaçırdı. "Baştan çıkarma mı?" diye tekrarladı. "Kendini övme, seni aptal herif!"

"Bana ne dedin sen?" diye hayret dolu bir sesle haykırdı. "Senin bile böyle kaba bir kelime kullanmana çok şaşırdım."

"Ha? Hangi kaba kelime?" Farkına vardığında, hiç de kadınsı olmayan bir tiksinti sesi çıkardı ve tekrar banka çöktü. "*Ahmak* dedim. Diğer kelimeyi değil."

James ilk başta şaşkınlıkla ona baktı. Sonra bir kolunu Selene'nin omzuna dolayarak onu sıcak bedenine yaklaştırdı. "Oh, Selene, her şeye rağmen sen bir mücevhersin. Beni sürekli şaşırtıyorsun. Ve bir erkeği böyle diken üstünde tutabilen bir kadının güzelliğe ihtiyacı yoktur."

Selene, dolaylı hakareti için onun kaburgalarına vurmak üzereydi ki, adam eğildi ve başının üstünü hafifçe öptü. Sadece bu hafif okşama bile Selene'nin nutkunu tutmasına yetmişti. Gürleyen kalbini duyabiliyor muydu?

Muhtemelen gerçekten aptalca bir şey yapacaktı, mesela daha yakın sarılacaktı ama adam kolunu bıraktı ve dergiyi biraz daha incelemeye başladı.

"O da ne?" "Bir araba."

Sabırsızlıkla bir açıklama bekledi. "Bu atsız bir araba."

İnanmadığını belli eden bir ses çıkardı. "Ve sanırım şuradaki şey gökyüzünde uçuyor," dedi alaycı bir tavırla, American Airlines'in reklamının tepesini işaret ederek.

"Aslında, öyle. Bu bir uçak. New Orleans'a geldiğimde bir tanesine binmiştim. Sadece üç saat sürdü."

Keskin bir nefes aldı ve dehşet içinde ona baktı. "Hayır, bu imkânsız," diye mırıldandı, gözleri istemsizce dergiye geri döndü. Dergiyi çevirirken Sayfaları yavaşça çevirirken, fotoğraf çekimlerindeki sıra dışı kıyafetlere ve siyah-beyaz modellerin karışımına hayran kaldı.

"Tampon nedir?"

Selene keskin bir nefes aldı ve boğulmaya başladı.

Kadının sırtına içten bir tokat attı ve "Tampon nedir?" sorusunu tekrarladı.

Oh, Tanrım. "Kadınsı bir ürün." "Ne amaçla?" diye ısrar etti.

Yüzü alev alev yanan Selene soruyu geçiştirmeyi düşündü ama adam ona öylesine içten bir merakla bakıyordu ki, Selene boyun eğerek omuz silkti. "Bir kadının aylık akışı."

Kafasını birkaç farklı yöne eğip reklamı incelerken kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Sonunda anladığında usulca güldü. "Ne kadar dikkat çekici!"

Sayfaları karıştırırken tekrar durdu. "Bu nedir?" diye sordu, başka bir reklamı göstererek.

Yüksek sesle nefes verdi. "Doğum kontrol hapları." "Ha?"

"Kadınlar gebe kalmayı önlemek için her gün bir hap alırlar." Kaşlarını şüpheyle kaldırdı.

Onun kuşku lu ifadesine gülümsedi. "Ve çalışıyorlar mı?"

Başını salladı.

Bu kavram üzerinde uzun süre düşünmüş gibi görünüyordu, sonra şu yorumu yaptı: "Bu mucize hapların kadınların cinsel faaliyetleri üzerinde özgürleştirici bir etkisi olmalı... ve tabii ki erkekler üzerinde de."

"Öyle de denebilir."

Birden dergiyi tokatlayarak kapattı ve dehşetle ona baktı. "*Sacre bleu!* Gerçekten de gelecekte geliyorsun, değil mi?"

"Ben de size bunu anlatmaya çalışıyordum. Zaman yolculuğu sayesinde buradayım."

"Zaman yolculuğu! Zaman yolculuğu! Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bilmiyorum," diye kederle itiraf etti. "Bir an balo salonunda dans ediyordum ve yıl 1996'ydı. Bir sonraki an, aynı balo salonunda duruyordum ama yıl 1845'ti. Belki de Lilith'in voodoo bebeğiydi. Belki de reenkarnasyondur. Belki de ölmüştüm ve burası öbür dünyaydı. Kim bilir?" Şaşkınlıkla ellerini havaya kaldırdı.

"Bundan kimseye bahsedemezsin. Ve kesinlikle dergiyi başka kimseye göstermemelisin." Dergiyi rulo yaptı ve arka cebine soktu. "Victor'un bu bilgiyle ne yapacağını hayal edebiliyor musun? Artık cadıları yakmıyorlar ama vudu büyüünün açıkça uygulanmasına karşı yasalar var. Ve inan bana, kara sanatlar mantıklı düşünen herhangi bir insanın senin bu çirkin iddiaların için bulabileceği tek açıklama olacaktır."

"Ama bana inanıyorsun, değil mi?"

"Evet," diye isteksizce itiraf etti, "ama sen hayatıma girdiğinden beri mantıklı bir şey düşünmedim."

"Artık bildiğine göre... ne yapacaksın?" diye sordu endişeyle. Vermek üzere olduğu cevap her ne idiyse

Amelie diye çağrılmakta ısrar eden Bayan Gastoneau.

Onlara Fransızca, Kızılderili ve İngilizcenin yerel bir karışımı olan zengin bir Akad lehçesiyle, "Akşam yemeği hazır, çocuklar," dedi. "Cajun yemeklerini seveceksiniz, evet. Çok güzeldir."

Reba ve Fergus gelip bankta yanlarına oturdular, yanlarında da Pierre Gastoneau vardı; sakallı, uzun saçlı, belirsiz yaşlarda, yırtık pırtık bir palmetto şapkası takan bir adam.

"Herkes sessiz olsun!" Pierre ciyaklayan çocuklara bağırdı. Hemen sustular.

Pierre özür dilemeksizin yanağındaki kocaman tıkaçtan çıkan tütün suyunu ayaklarının dibindeki toprağa tükürdü. Kaba ormancı açık bir merakla ona baktı ve sonra James'e sırtıttı. "Bu senin metresin, değil mi?"

"Hayır, değilim," diye reddetti Selene.

İkna olmayan Pierre, James'e erkekçe bir dostlukla göz kırptı. "Bu yıl tuzakçılık nasıl gidiyor?" James, Pierre'e konuyu değiştirerek Konu.

Pierre kalın Cajun aksanıyla, "İyi, iyi, dostum," dedi ve el salladı. Konuşurken elleri dramatik bir şekilde titriyordu. "*Le bon Dieu* bu yıl kutsamasını bataklığın üzerinde parlatıyor. Evet, öyle." Raflara ve evin etrafındaki akla gelebilecek her yüzeye gerilmiş yüzlerce kurutulmuş deriyi işaret etti -fareler, kunduzlar, hatta timsahlar.

Pierre, şehirde bataklık ürünleri için teklif edilen düşük fiyatlar hakkında hararetli bir tartışmaya giren Fergus'a doğru döndü. Konuşma boyunca James sürekli Selene'e baktı. Selene onun gelecekte gelmekle ilgili anlattıklarını anlamaya çalıştığını görebiliyordu.

Amelie Gastoneau onlara tahta tabakları ve kaba metal kapları uzatırken çok az konuştu. Kadın muhtemelen yorgunluktan bitap düşmüştü; açıklıkta koşuşturan çocuklardan on üçü onun çocuğuydu ve Otuz beş yaşında.

"Zavallı adamın operası," diye fısıldadı James, onun çok sayıda çocuğu gözlemlediğini gördüğünde.

"Ne?"

"Seni bütün çocukları sayarken gördüm. 'Seks fakir adamın operasıdır' sözünü hiç duymadınız mı?"

"Vay, vay! Tam bir filozofsun, değil mi? Peki zengin adam için seks nedir?"

"Zengin olmadığım için bilemem. Muhtemelen tatlısıdır." A

Aralarındaki dostane sessizlik daha da koyulaştı. "Yemekten bahsetmişken..." dedi sonunda, tabağını Gastoneau çocuklarının en büyüğü olan Jolie'ye doğru uzatmasını işaret ederek, on üç yaşında bir kız çocuğuydu ve kazanı ve kepçeyi taşıırken aşırı seksi bir Sharon Stone'un vücut diliyle hareket ediyordu

Onlara doğru. Tamamen gelişmiş göğüsleri elbisesinin tüylerle kaplı kumaşını zorluyor, meme uçları ince kumaşın arasından iki tane gibi görünüyordu. onun müsait olduğunu gösteren işaretler.

Reba ve Selene, yemeklerini servis ederken kızın gözleri James ve Fergus'a takıldığında birbirlerine tiksintiyle baktılar. Selene tedirgin bir şekilde Gastoneau'ların kızlarıyla birlikte birkaç kuruş için.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Selene, Jolie'nin kendisine sunduğu bamyayı reddederek. Ana malzemesi olan bamya nedeniyle sümüksü bir dokusu vardı.

Jolie, sanki Selene orada değilmiş gibi James'e, "Şuradaki bir deri bir kemik," dedi.

"Tanrıya şükür, yemeyeceği yiyecek yok. Güney'in yiyecek kaynağı artık yok olma tehlikesiyle karşı karşıya değil." Onunla dalga geçerken bile Selene hâlâ derin bir sıkıntı içinde olduğunu, zaman yolculuğu gerçeğini kabullenmekte zorlandığını görebiliyordu.

Selene, bir parça ateşte kararmış kedi balığı, biraz bataklık tavuğu ve taze tereyağı sürülmüş kalın bir dilim ev yapımı ekmeğin eşlik ettiği yeşillikleri kabul ederken yaralı bir gurur taklidi yaparak zoraki bir koklamayla çenesini kaldırdı. İlk başta her zamanki gibi doymak bilmez bir açlıkla yemeğine odaklandı. Karnı nihayet doyduğunda, koyu hindiba kahvesinden bir fincan yudumladı ve diğerlerinin manevralarını izledi. özellikle James'in önünde.

Genç kız, "M'sieur'ler yarın akşamki *fais-do-do* için kalacaklar mı?" diye sordu. "Size söyleyeyim, beyefendiler eğlence için kilometrelerce öteden gelecekler."

"Hayır," diye cevap verdi James bilmiş bir gülümsemeyle. "Bir an önce evime dönmeliyim."

Jolie tatlı tatlı dudak büktü. "Güzel kızlarla dans etmeyi sevmiyor musunuz, bayım?" Adamın cevap vermesine fırsat vermeden devam etti: "Ben dans etmeyi severim. Geç saatlere kadar ayakta kalmayı seviyorum."

Evet, eminim yapmayı sevdiği başka şeyler de vardır, diye düşündü Selene. Jolie Fergus'a döndü. "Ya siz, m'sieur? Dans etmeyi sever misiniz?"

Fergus cevap veremeden Reba kaburgalarına öyle sert bir yumruk indirdi ki Fergus yemeğini yuttu.

Yılmayan Jolie, James'e biraz daha kahve doldurmak ve akşam yemeğinden ikinci bir porsiyon ikram etmek için öne doğru eğilirken, elbisesinin açık yakası çıplak tenini neredeyse göbeğine kadar ortaya çıkardı. Onun elini tuttu

Klasik Kaliforniyalı kız modasına uygun olarak yağlı sarı saçlarını düzeltip geriye atmadan önce bir an için takdir dolu gözlerle baktı.

Sarı saç! Tanrım, erkekler ve sarışınlar hakkında ne vardı?

Selene eğildi ve Reba'nın yelpazesini elinden aldı. Sonra da yüzünün önünde açarak fiskeledi. "Hey, James," dedi, dikkatini çekmeye çalışıyordu, ama küçük tart tencerenin üzerine eğilmiş olduğu için bu hiç de kolay değildi. "James!" diye bağırdı ve sonunda çileden çıkarıcı bir sırtısla ona döndü.

Selene yelpazeyi hâlâ yüzünün önünde tutuyordu. Sonra başını bir o yana bir bu yana hareket ettirerek yelpazeyi sabit tuttu ve mırıltılı bir sesle sordu: "Bunun ne olduğunu biliyor musun James sevgilim?"

Ona sanki gözbebeklerinin arasında bir boynuz çıkmış gibi baktı. "Hayır. Ne oldu?"

"Kendini yelpazeleyen bir sarışın."

Şakanın farkına varması birkaç dakika sürdü. Farkına vardığında ise gözleri hemen, saçlarını omzunun üzerinden savurarak boğucu bakışlarını kendisine doğru çeviren sarışın Lolita'ya kaydı.

"Selene neden sana sürekli bu sarışın kadın bilmecelerini anlatıyor?" Fergus sordu.

"Çünkü sarışın kadınları tercih ettiğimi düşünüyor." Fergus başını salladı. "Öyle düşünüyorsun."

James ona kınayan bir bakış fırlattı ve Fergus güldü.

"Mississippi'yi hecelemesi istendiğinde sarışın ne dedi?" Selene devam etti. James onu duymamış gibi yaparak kahvesini yudumladı.

"Hangisi, nehir mi yoksa eyalet mi?"

Fergus kıkırdadı ve Reba kıkırdadı, ama James onu görmezden geldi, ona doğru bakmayı bile reddetti. Tanrım, adam tamamen fazla soğukkanlıydı. Neredeyse hiç gülmüyor ya da sırıtmıyordu.

"Bir sarışın için güzellik neden beyinden daha önemlidir?" "Selene, beni zorlama," diye uyardı yumuşak bir sesle, gözlerini dikmiş İleride.

"Çünkü pek çok insan aptaldır ama pek çoğu kör değildir."

"Sana neyin aptalca olduğunu söyleyeyim, tatlım," dedi aniden ayağa kalkarak. "Sen ve senin-"

"Bir sarışın kulağına üflediğinizde ne der?"

Tekrar yerine oturdu. Bu soru açıkça ilgisini çekmişti. Sabırsızlıkla beklerken gözleri onunkileri tuttu.

İşaret parmağını yontulmuş fincanının kenarında gezdirdi ve bir şakanın ortasında durduğunu unutmuş gibi yaptı.

"Eee?" James sonunda dürttü.

"Ne?" diye sordu doğal olmayan geniş gözlerle.

"Örümcek kirpiklerini bana doğru savurma. Şu lanet şakayı bitir de bitsin. Bir sarışın kulağına üflediğinde ne der?" diye sordu.

"Tekrar doldurduğun için teşekkürler."

Hepsi şaşkınlıkla ona baktı. Bay Gastoneau onun şakalarından hiçbir şey anlamamış gibiydi. "Ben anlamıyorum," deyip durdu ve Fergus'tan açıklamasını istedi.

"Biliyorsun... sarışınların kafalarında sadece hava vardır, beyinleri değil," diye açıklamaya başladı.

"Şakanı anladım Selene," dedi James yaklaşarak. Selene onun niyetini anlamadan önce açıkta kalan kulağına yaklaştı ve "Kulağına üflediğimde ne diyorsun?" diye fısıldadı. Sonra sıcak nefesini usulca kulağına üfledi.

Tatlı, tatlı zevk dalgaları hassas kulağından göğüslerine ve bacaklarının arasındaki damara doğru yayıldı. İstemsiz bir iç çekişle dudaklarını araladı. "Diyorum ki... 'Tekrar yapabilir misin?' diyorum." diye itiraf etti içtenlikle.

James düşündüğü şeyi duymuş olamazdı. Selene gerçekten ondan hoşlanacağını söylemiş miydi?

Ondan ve onun baştan çıkarıcı cazibesinden uzaklaştı. Kızın bastırılmış itirafı zihninde her türlü imkânsız resmi çizdi. Dili küçük kulak memesini okşuyordu. Dili, dış kulağının kabuğa benzeyen kıvrımlarını izliyordu. Dilinin kulağın iç derinliklerine dalması, hatta diğerlerini taklit etmesi. daha zevkli aktiviteler.

Uzun parmakları kahve fincanının etrafında gergin bir şekilde büküldü ve ayrık dudaklarını sert bir çizgi halinde birbirine bastırdı. Kadın onu ihtiyaçtan delirtiyordu. Neredeyse Gastoneau'nun teklifini kabul edecekti. ama henüz o kadar sapık değildi. Ya da o kadar çaresiz.

Gelecek! 1996! Selene'in anlattıklarını kabul etmekte zorlanıyordu ama nasıl kabul etmesin ki? Gerçekler siyah beyazdı... ve renkliydi... yanında taşıdığı o lanet dergide. Yine de, *zaman yolculuğu!* Belki de bitmek bilmeyen sorunlarının baskısı yüzünden sonunda deliren oydu. Belki de Giselle ve annesinin hastalıkları ona da bulaşmıştı.

Sonunda duygularını kontrol altına aldığı anda, kulaktan kulağa sırtan Selene'e baktı, saçma sarışın bilmeceleriyle onu şaşırttığı için böbürleniyordu. Ona gününü gösterecekti. Düşünceli bir tavırla, "Söylesene Selene, akşam yemeğini nasıl buldun?" diye sordu.

Sorduğu soru onu açıkça şaşırtmıştı. *Güzel!*

"Çok lezzetliydi, özellikle de tavuk. Tavuğu her zaman sevmişimdir."

"Ah, evet, tavuk... bataklık tavuğu," dedi yumuşak bir sesle ve Neşe sesini renklendirdi. "Bataklık tavuğunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Ne?"

"Çingiraklı yılan," dedi ve ona "Voilà!" bakışını attı.

Kızarmış yüzü yeşile döndü ve bir eliyle ağzını kapattı. Sonra ayağa fırladı ve tuvalete doğru koşmaya başladı. Garip bir şekilde, sözlü atışmalarının galibi olduğunu pek hissetmedi. o iyiydi.

Merde, belki de gerçekten teknesini geri döndürmeli ve Selene'i onun önerdiği gibi New Orleans'a geri götürmeliydi... kulağına üflemeden daha fazlasını yapmadan önce.

Sekizinci Bölüm

Ertesi gün öğleden sonra Selene, Bayou Noir ve James'in Terrebonne Parish'teki şeker plantasyonuna ilk kez baktığında, oraya neden Bayou Black dediklerini anladı. Bayou Bleak daha doğrudu.

Kayıklar, bir zamanlar plantasyon evine giden, neredeyse bir şehir bloğu uzunluğunda, özenle kesilmiş çimenlik bir yol olan yokuşun dibine yanaşmıştı. Aralarında yaklaşık otuz metre mesafe bulunan asırlık meşe ağaçları geçit üzerinde bir kemer oluşturacak şekilde eğitilmişti ama şimdi budaklı dalları yosun damlatarak çarpık şekillerde uzanıyordu.

Bataklıkların yemyeşil tropikal çiçekleri ve çalıları - canlı kırmızılar ve Pembeler ve turuncular durmadan yaklaşıyor, çimen gibi medeni olan her şeyin önüne geçiyordu. Ve her yerde keskin çiçeklerin, durgun suyun ve çürüyen bitkilerin kokusu yoğun bir miasma içinde asılı duruyordu.

Eğimli avlunun tepesinde bir zamanlar görkemli olan, yükseltilmiş bir çiftlik evi duruyordu. En az elli metre yüksekliğindeki devasa ahşap sütunlar yerden, evin her tarafını çevreleyen çatılı galerilerin ya da sundurmaların tepesine kadar uzanıyordu. Konağın ikinci ve üçüncü katlarıydı. Geniş bir merdiven, ana yaşam alanı olduğu belli olan ikinci katın ortasına doğru görkemli bir şekilde yükseliyordu.

İkinci kattaki geniş galerinin zemini, zemin kattaki evi çevreleyen ve hizmetkârların geniş alana girip çıkarken görülebildiği açık veranda için bir çatı oluşturuyordu. Selene evin bodrumunun olmayacağını biliyordu çünkü evin neredeyse her yerinde toprağa bir kürek saplanıyordu. Louisiana ovaları su getirdi. Mezarlıkların yer üstünde inşa edilmesi gerekmesinin nedeni de buydu.

Selene daha yukarılara baktığında, yüksek pencerelerin çoğunun, çatı katındaki dördüncü katta bile sıcağa aldırmadan açık olduğunu gördü. Konağın badanasının büyük bir kısmı çoktan solmuş, sarmaşıkların ve yabani salkımların sarmaşıklarını uzatmadığı yerlerde çıplak, soğuk ahşap kalmıştı. İçinde

Bazı yerlerde, güzel yapının bakımsızlığına dair üzücü bir yorum olan kepenkler tek menteşeden sarkıyordu.

"Tara'yı beklediğimi sanıyordum," diye mırıldandı Selene kayıktan inip çürük bir iskeleye çıkarken.

"Tara?" James yanına gelerek sordu. Dirseğinden tuttu ve onu ileriye doğru götürdü. "Sakın bana hâlâ *Rüzgâr Gibi Geçti* saçmalığından bahsettiğini söyleme."

Çenesini kibirle kaldırdı. "Quadroon Ball'da mürebbiye aramana şaşmamalı. Akı başında hiç kimse bu Allah'ın belasına yere... bu... bu Son Şans Çiftliği'ne isteyerek gelmez."

Başını geriye doğru salladı. Kısa bir an için, hakareti karşısında güzel gözlerinde dile gelmeyen bir acı parlamıştı. Sonra tekrar uzaklara daldılar. "Haklısın. Tanrı Bayou Noir'ı terk etti. Ve kesinlikle beni de uzun süre terk etti. önce."

Selene, James'in soğuk sözlerindeki umutsuzluk karşısında keskin bir nefes aldı. Aceleyle yaptığı kınamadan hemen pişman oldu.

"Last Chance Plantation'a gelince, hedefe düşündüğünden daha yakınsın," diye devam etti James, kız özür dilemeye fırsat bulamadan.

"Bu benim için son şans. Eğer bu toprakları kalkındıramazsam, sadece benim geleceğim değil, bana bağlı olan yüzlerce kölenin de geleceği olmayacak."

Gözleri kısıldı ve sertleşti. "Ne bekliyordun Selene? Hayır, sakın söyleme. Lanet olası peri masalın Tara ve Sıçan adında bir prens." Tiksintiyle homurdanarak rıhtımdan kıyıya doğru adım attı.

"Ah, James!" dedi kıkırdayarak, muhtemelen histeriden. "Hikâyelerimi birbirine karıştırıyorsun."

"Ki bu hiç de zor değil. Çok fazla şey anlatıyorsun."

Kafasının arkasına bir surat yaptı. Sonra onu takip ederken adımlarına dikkat etmediği için ayak bileğine kadar çamura battı.

James onun çılgılığı üzerine döndü ve soğukluk maskesinin arasından bir gülümseme süzüldü. Silahsız gülümsemesinin etkisiyle Selene bir an için nerede durduğunu unuttu ve zaten titrek olan savunması erimeye başladı. *O gamzeni sakla James, yoksa yaptıklarından ben sorumlu olmayacağım.*

"Çamurun içinde iyi görünmeye başlıyorsun Selene," dedi kıkırdayarak ve onu gerçekliğe geri döndürdü. "Aslında, kendi ülkenize döndüğünüzde bir trend başlatabilirsiniz." Adamın yüzünde kısa bir dehşet ifadesi belirdi ve Selene onun bunu kabullenmekte hâlâ zorlandığını anladı. Gelecekte gelmişti. "Sen ve şu Dr. Ruth denen adam, bir yaban domuzu gibi çamur içinde dururken nasıl çoklu orgazm olunacağı ve bir erkeğin nasıl sertleştirileceği üzerine bir kitap yazabilirsiniz."

James dergisini geri vermemişti ve belli ki daha fazla makale okuyarak harika vakit geçiriyordu. James'in alaycı tavrı soğuk bir su serpintisi gibiydi ve kızın savunmasını olması gerektiği gibi yerine kilitledi.

"Sen bir faresin."

"Daha önce de öyle demiştin." "Hayır. Rhett dedim, Rat değil."

"Biliyorum."

"Ve sana dergimi okumayı bırakmanı söylemiştim."

"Biliyorum." Alaycı bir şekilde eğildi ve ona yardım etmek yerine uzaklaştı. Yakınlardaki bir köle kalabalığına seslenip teknelerin boşaltılması için emirler verirken hâlâ gülümsüyordu.

Reba onaylamayarak gıdıkladı ve Selene'nin dirseğinin altına elini sokarak ayaklarını çamurdan çıkarmasına yardım etti. Bir ayakkabı geride kaldı.

"O serseriye öldüreceğim," dedi Selene uzanıp deri terliği iğrenç çamurdan yavaşça kaldırırken.

Reba onun yanında, "Şşşt," diye uyardı. "Bay James'i evi konusunda küçümsemek senin hatan."

"Ha?" Selene, son birkaç gündür paylaştıkları yakınlık sayesinde utangaçlığının bir kısmını kaybetmiş olan Reba'ya şaşkınlıkla baktı.

Reba cüretkârlığı karşısında kızardı. "Sadece Bayou Noir'ın gelişmesi için çok uğraştı. Gördüğünüz gibi pek çok ekici başarısız oldu, özellikle de sekiz yıl önceki banka krizinden sonra. Bay James için başarılı olması çok önemli."

"Burada pek refah göremiyorum Reba," dedi Selene, ama köleler tarafından el çapalarıyla işlenen dönümlerce şeker kamışının çok iyi bakılmış görüldüğünü kabul etmek zorundaydı. Köle mahalleleri de -ana evin solunda ve arkasında yer alan sıra sıra kulübeler- malikânenin kendisinden daha temiz ve bakımlıydı.

Reba üzüntüyle başını salladı. "Karısından beri evin gitmesine izin verdi. -O şeytani iblis Giselle geçen yıl öldü ama..." Sözlerini yarıda bıraktı ve konuşmanın uygunsuzluğunu fark edince solgun yüzü kızardı.

Kocasının işverenin özel hayatına. "Sadece dikkatli ol, Selene. Sanırım Bay James seni önemsemeye başladı ve senin iğneleyici sözlerinden biri yüzünden onu yalnız görmek istemem."

Selene'in çenesi Reba'nın eleştirileri karşısında savunmacı bir tavırla yukarı kalktı ama doğrusunu söylemek gerekirse, Reba tam bir cadaloz olmuştu. Ve dikenlerinin çoğu

James'e yöneltti. "James'in beni önemseydiğini düşünmekle hata ediyorsun."

Reba şüpheli görünüyordu. "Belki de."

"Benim çekici olduğumu bile düşünmüyor. Yaban domuzu gibi görüldüğümü söylüyor."

Reba'nın ağzında şaşkınlıktan yumuşak bir "O" harfi belirdi. "Yaban domuzu mu? *Bunu* hiç söylemedi!"

"Evet, söyledi. Ve bana bir mavna direğiyle bile dokunmayacağını söyledi."

Reba bir kıkırdamayı bastırmak için elini ağzına götürdü. "Sanırım sana bir sopayla dokunmak isterdi ama tahta bir sopayla değil."

Reba'nın sözlerinin ve kıkırmızı yüzünün anlamını kavradığında, Selene onunla alay etti, "Reba! Senin gibi utangaç küçük bir şeyden şüpheli bir açıklama mı?" Reba utangaç bir tavırla başını eğdi. "Bu senin hatan."

"Benim hatam mı?"

"Evet, seni izliyordum ve daha fazla olmayı öğreniyordum... ne diyordun? İddialı. Fergus beni kötü etkilediğini söylüyor."

"Oh, harika! Tam da ihtiyacım olan şey. Başka bir adam-"

Cümlesi, en fazla beş yaşında olan küçük bir çocuğun tepeden aşağıya doğru hızla inerken çıkardığı çığlık sesiyle kesildi. "Baba! Baba! Baba! Baba! Baba!"

Çocuğun çok kısa pantolonu kemikli ayak bileklerine ancak ulaşıyordu ve pamuklu gömleğinin düğmeleri yanlış iliklenmişti, birkaç düğmesi de eksikti. Başından ayak parmaklarına kadar kirli vücudunu kaplayan kirin altında dağınık saçları muhtemelen babasınıninki kadar siyahtı. Neşeli göz yaşlarıyla parlayan soluk mavi gözleri de James'inkilerin tıpatıp aynısıydı.

Yokuşun yarısında, James'in önünde gıcırdayarak durdu, bir dakika boyunca ona içli içli baktı, sonra sıska kolunu geniş bir kavis çizerek salladı ve babasının karnına bir yumruk indirdi. "İşte böyle!"

"Oomph!" James yüksek sesle nefes verirken haykırdı.

Serseri, James'in kaval kemiğine bir tekme attı, sonra da babasından çok kendini incittiği için tek ayağının üzerinde topallayarak yürümeye başladı. "Lanet olsun! Bu acıttı."

James çocuğun küfürleri karşısında gözlerini kıstı ve kollarını uzatarak ona doğru ilerledi. Oğlunun çırpınan bedenini kucakladı, çocuk çılgınca tekmelediği ve pençelediği için kolay bir başarı değildi.

"Beni de yanında götürmeliydin baba. Götürmeliydin," diye ağladı. "Ve iki gün önce döneceğine söz vermiştin. Bekleyip durdum."

James çocuğu göğsüne doğru sıkıca tuttu, bir elini de Biri kalçalarını, diğeri de pis kafasının arkasını okşuyordu. "Sus, Etienne."

Sus artık, *oğlum*," diye yatıştırdı. Çocuk burnunu çekerek sustu ve başını babasının boynuna gömüp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Bu dokunaklı sahne karşısında Selene'in gözlerinden yaşlar boşandı ve kalbi göğsünde neredeyse patlayacak kadar genişledi. James gözlerini kapadığında, hala oğlunu kucaklıyordu, hangisinin daha sıkı tuttuğunu söylemek zordu, baba mı oğul mu?

O anda Selene kaybolduğunu anladı. Adamın fiziksel görünüşünden etkilenmek, bazen saklamayı başaramadığı acı verici kırılganlığından etkilenmek ya da ona ne kadar nazik davrandığını görmek başka bir şeydi. Onun için çalışanlara. Ancak oğluna gösterdiği açık sevgiye tanık olmak, Selene'in dünyasının ekseninde dönmesine neden oldu ve onu daha önce hiç deneyimlemediği yeni duygular galaksisine sürükledi.

Adamı seviyordu. Gerçekten seviyordu. Umutsuzca, nefes nefese, tamamen.

Bir süredir, sinir bozucu ekiciye duyduğu çekimle savaşıyordu ama artık duygularını inkâr etmesine imkân yoktu. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Kanı şarkı söylüyordu. Sevinçle bağırmak ve hayal kırıklığıyla çığlık atmak istiyordu.

Bir anda, hayatı boyunca aradığı aşkın bu olduğunu fark etti. Başarısız ilişkilerinde asla başaramadığı şeyi kaderin nasıl başardığını anlamıyordu. Kesinlikle aşkı aramaya gelmemişti... en azından bilerek. Sadece oradaydı.

Geleceği önünde belirsiz ve tehlikeli bir şekilde belirirken, Selene'in sıkıntılı ruhları James'i sevdiğinin tartışılmaz bilgisi altında sakinleşti.

James, Etienne'i ayağa kaldırdı ve onun önünde çömeldi. İki eliyle çocuğun üst kollarını tutan James, yumuşak bir sesle onunla dikkatle konuştu. Çocuk ara sıra başını sallıyordu. Gözyaşları durmuş, kirli yüzünde beyaz izler bırakmıştı.

Sonunda James çocuğun saçlarını sevgiyle okşadı ve Selene'i ilk kez fark ederek ayağa kalktı. Reba, Fergus'la paylaştığı, ana evin arkasında küçük bir kulübe olan eve gitmişti. James ona işaret etti
Yaklaş.

"Etienne, bu Matmazel Selene. Yeni mürebbiyen olacak."

"Mürebbiye istemiyorum. Sen ve *büyükannem* bana öğretebilirsiniz."

"*Hayır*. Yapamayız. Ben şekerle çok meşgulüm ve *büyükannen* de... iyi değil," dedi James kararlı bir şekilde. "Kitaplarına *her gün* çalışmalısın."

gün, Etienne."

"Her gün mü? Öleceğim," diye inledi.

James'in dudakları bastırılmış bir gülümsemeyle seğirdi. "Yaşayacaksın."

Çocuk sanki bütün dertlerinin sebebi Selene'ymiş gibi ona ters ters baktı.

"Büyüyünce cahil bir bataklık çiftçisi mi olmak istiyorsun?" James devam etti.

"Oui."

"Buna izin vermeyeceğim."

Küçük çocuk tüm seçenekleri tartmış gibiydi, sonra isteksizce başını salladı. "O zaman beni New Orleans'taki o okula, College d'Orleans'a göndermeyeceksiniz, değil mi?"

"Göreceğiz," diye kaçamak bir cevap verdi James. "Şimdi Matmazel Selene'i eve götür ve ona okul odasını göster."

"Ben ve Jacob onu misk sıçanı derilerini kurutmak için kullanıyoruz."

James'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Evin içinde mi? Evin içinde hayvan derisi mi kurutuyorsun? Okul odasında mı?"

"Zaten kimse kullanmıyordu." Savunmacı bir tavırla çenesini kaldırdı.

"Etienne!"

"Oh, pekala. Onları barakaya geri götüreceğim, ama çatı fena halde akıyor. Ve her aptal ıslak derilerin değersiz olduğunu bilir."

"Etienne, bu kelimeyi kullanman konusunda sana ne demiştim?"

"Ne kelimesi?" diye sordu masumca, kocaman mavi gözleriyle babasına bakarak.

"Belki de kışınıza bir söğüt sopası ile hatırlatılmaya ihtiyacınız vardır."

Çocuk yüzünü buruşturdu, sonra küçük pantolonunu yukarı çekti ve babasına aptalca bir cesaretle baktı. "Bazen kötü kelimeler kullanıyorsun, mesela-"

"Etienne," diye uyardı James.

"- lanet, ve bok, ve *sacrebleu*, ve *mon Dieu*, ve-" "Etienne."

"-ve şu diğer kelime. F ile başlıyor sanırım." James'in minyatür versiyonu, yasak kelimeyi düşünmeye çalışıyormuş gibi düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Eğer cesaretin varsa-"

"Şimdi hatırladım. F-"

James bir eliyle oğlunun ağzını kapattı ve diğer eliyle onu gömleğinin arkasından tutup kaldırdı. James'i şaşırtan bir şekilde, yıpranmış kumaş yırtıldı ve Etienne kıkırdarak yere düştü.

Selene ve James çocuğun maskaralıklarına inanamayan bakışlarını birbirlerine çevirdiler, sonra şeytan toprakta yuvarlanırken ikisi de kahkahalarla gülmeye başladı.

Bir süre sonra James yüzüne tekrar sert bir ifade yerleştirdi ve çocuğa parmağını salladı. "Bunu daha sonra tartışacağız. Şimdi adamların tekneleri boşaltmasına yardım etmeliyim. Selene'i eve götür."

Döndü ve Fergus'un yönetimindeki kölelerin malları boşalttığı kayıklara doğru yürümeye başladı.

"Bana hediye aldın mı?" Etienne babasının ardından seslendi.

Babası arkasına bakmadan, "Hatırlamıyorum," diye cevap verdi.

"Vagon olsa iyi olur. Kırmızı bir tane." Babası hala onu görmezden gelip yürümeye devam edince, haylaz küçük gözlerini kararlılıkla kıstı ve babasının arkasından bağırdı, "Umarım biraz tütün almışsındır. İyi bir sigara içebilirim."

James'in adımları durakladı ve geri dönecek gibi oldu. Ama hemen kendini topladı ve yumrukları iki yanında sıkılı bir şekilde yoluna devam etti.

Sonra Etienne Selene'e döndü. "Çok çirkin bir kızsın. Babam seni nerede buldu? Çirkin bir fiçide mi?"

Selene'in çocuklarla pek deneyimi olmamıştı ama üç ayaklı bir gremlinin gözünü korkutmasına asla izin vermeyecekti. "Sanırım seninle başlayacağız Yarın iki saat aritmetik dersi var."

"Aritmetik mi? Aritmetik! Sayılarla uğraşmaktan nefret ediyorum. Kafamı bulandırıyor." "O zaman belki biraz şiir okuruz."

"Şiir!" Etienne iki elini kalçalarına koydu ve ciddi olup olmadığını anlamaya çalışarak ona kaşlarını çatı. Sonra meydan okurcasına döndü, pantolonunu indirdi ve çıplak sırtını ona doğru uzattı.

Selene'nin ağzı açık kaldı ve gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. *Beni ayarttı. Küçük velet bana asıldı. Ve bu çocuk neden iç çamaşırı giymiyordu?* Selene bırakın küçük bir çocuğu, hayatında hiç kimseye incitici bir el bile uzatmamıştı ama şimdi kötü bir niyetle elini uzatmıştı.

Pantolonunu hızla yukarı çeken Etienne, kızın ulaşamayacağı bir yere kaçarak tepeye doğru koşmaya başladı.

Selene, James'e karşı yeni keşfettiği tüm duygularına rağmen önünde uzanan uzun, sefil bir yaz görerek gözlerini yorgun bir şekilde kapattı. Belki de ölmüş ve cehenneme gitmişti.

Etienne fazla uzaklaşmadı. Eve doğru sadece birkaç metre koşmuştu ki bir tuğla duvara çarptı. Aslında kısa boylu, çok ağır, siyah bir kadın bastonuna dayanmış, zemin kattaki verandada onu bekliyordu. Çocuğun gözleri korkuyla irileşti ve kadının yolundan çekilmeye çalıştı ama kadın bastonunu ustalıkla kullanarak Etienne'i yakaladı ayak bileğinden vurup yere düşürdü.

"Ah! Blossom, bırak gideyim. Babamın bana söylediği gibi mürebbiyeme evi gösteriyordum."

Blossom. James'in aşçısı.

Yalancı küçük şeytanı kulağından yakalayan kadın, Etienne'i ayağa kaldırdı. "Bana yalan söyleme evlat. Bugün yaramazlık yapmaman konusunda seni uyarmıştım. Eğer baban az önce duyduğum küfürler yüzünden seni bir güzel pataklamazsa, ben kesinlikle pataklarım. Yessirree. Sana banyo yapmanı ve yıkanmanı söylemedim mi? Tanrım, beni öldüreceksin."

Sol eliyle hâlâ Etienne'in kulağını tutan kadın Selene'e döndü. Kömür karası teni abanoz ipeği kadar pürüzsüzdü ama kısa, kıvrırcık saçlarına aklar düşmüştü. Selene onun en az altmış yaşında olması gerektiğini düşündü, özellikle de şişmiş bacaklarını ve ayaklarını fark ettiğinde. Rahat ev terlikleri, uzun, uzun saatler ve muhtemelen yıllarca ayakta kaldığını gösteriyor.

Selene bir adım daha yaklaştı. "Merhaba. Adım Sandra Selente, ama herkes bana Selene der. Bay Baptiste beni buraya Etienne'in mürebbiyesi olmam için getirdi-"

"Oh, Tanrım!"

"-ve annesi için bir tür bakıcı-" "Oh, Tanrım!"

"-ve, sanırım, evini düzene sokmasına yardım etmek için." "Oh, Tanrım!"

"Etienne'in sana Blossom dediğini duydum," diye devam etti Selene, kadının hüzünlü haykırımlarını duymazdan gelerek. "Sanırım James bana yıllardır, hatta çiftliği satın almadan önce bile burada aşçılık yaptığınızı söyledi."

Elini sıkması için Blossom'a uzattı ve kadın ona deliymiş gibi baktı. Blossom'ın sol eli hâlâ Etienne'in kulağını tutuyordu ama bastonu sağ elinden kayıp yere düştü. Selene aldı

fırsattan yararlandı ve kadının elini kuvvetlice sıktı. "Seninle tanıştığım çok memnun oldum, Blossom."

Zenci kadın uzun bir süre onların kenetlenmiş ellerine baktı, sonra ağız dolusu bembeyaz dişlerini göstererek genişçe gülümsedi. Aşçı Etienne'i serbest bıraktı ve ona, "En iyisi Bob'u hemen sakla ve baban burada olduklarını öğrenmeden Dreadful'u bağla," dedi.

Etienne, şaşırtıcı bir şekilde, hiç tartışmadan kendisine söyleneni yaptı. "Bob kim ve Dreadful nedir?"

Blossom gözlerini devirerek, "Bilmek istemezsin," dedi.

Selene, Blossom'ın bastonunu aldı ve ona uzattı.

Onun bu düşüncesine şaşırdığı her halinden belli olan Blossom, Selene'e kendisine eşlik etmesini işaret etti. "Benimle gel, şili. Bir banyoya ve Blossom'ın güzel yemeklerine ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Acaba beignet yapmayı biliyor musun?"

Blossom gururlu bir gülümsemeyle gülümsedi. "Beşiğimde beignet yapıyordum."

"Belki de buradan düşündüğüm kadar nefret etmeyeceğim."

Saatler sonra, James evinin arka tarafına yaklaştı ve mutfağa. Sonunda tüm teçhizatı ve eşyaları kayıklardan indirmiş, yeni kölelere kamaralarını göstermiş ve Fergus'la birlikte kamışların nasıl geliştiğini görmek için tarlalara gitti ve şeker değirmenindeki bazı yeni ekipmanların kurulmasına yardımcı oldu.

Kasları ağrıyor, teni ter ve kirden kaşınıyor ve midesi açlıktan gurulduyordu. Ama evde olmak muhteşem bir duyguydu.

James arka kapının dışındaki bankta duran lavaboda ellerini ve kollarını sabunladı, suyun bir kısmını sakallı yüzüne sürdü. Büyük müstakil mutfağa girerken alçak seslerin mırıltısını duydu ve o an için görünmeden kapı aralığında durdu. Kalbi sıcak bir sesle çarptı.

Giselle hayattayken gördüğünü hiç hatırlamadığı yerli bir tablo.

Selene, yeni banyo yaptığı için pürüzsüz cildi parlıyor ve uzun saçları sırtından aşağı ıslak bir şekilde uzanıyordu, masada oturmuş Blossom'la arkadaşça konuşuyordu. Kahve içiyor ve beignet yiyorlardı.

Gülümsedi ve Selene'nin yemeklere, özellikle de tatlılara olan düşkünlüğü karşısında şaşkınlıkla başını salladı. İğrenmemişti. Aslında, Selene'nin sık sık bahsettiği yıllarca süren yiyecek yoksunluğu ona sempati duymasına neden oluyordu ve garip bir şekilde, hayatta kaçırdığı her şeyi telafi edebilmeyi diliyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse, küçük yaştan itibaren kıyafet mankenliği yaptığı için hiç normal bir çocukluk geçirmemişti. Baba sevgisini -babası o doğmadan önce onu terk etmişti- ya da anne sevgisini hiç tatmamıştı, gözü kârda olan soğuk bir anne tarafından büyütülmüştü.

Ama sonra, babası ve annesi de hiçbir zaman onun yanında olmamıştı. Babası onu yeterince önemsememiş, annesi de bencilliği yüzünden bir ömür boyu kendisini yeterince sevmeyen bir adamın özlemini çekmişti. Küçük bir çocuğun ihtiyaçları için hiç şefkati kalmamıştı.

New Orleans'ta annesi tarafından ihmal edilen, babası tarafından görmezden gelinen çocukluğunu düşündüğünde hâlâ ürperiyordu. Bir yerli gibi Fransız Mahallesi'nde ve dışarıdaki bataklıklarda çılgınca koşan piç bir çocuk.

Ama Selene'e geri dönelim. James, Fergus'un Reba'yla konuşmalarından aktardıklarından, Selene'in de erkeklerle ilişkilerinde kendini bir kadından daha az hissetmesine neden olduğunu sezmişti. Başarısızlığın nasıl bir duygu olduğunu herkesten iyi biliyordu, özellikle de fiyaskoyla sonuçlanan evliliğinden sonra.

Reba, Selene'in değerini hiç bilmeyen bir adamın yıllarca metresi olduğunu iddia ediyordu. Selene'in başka bir adamın kollarındaki görüntüsü karşısında içinde alışılmadık bir kıskançlık duygusu kabardı. Gelecekte gelen bu tuhaf kadına karşı sahiplenme duygusu hissetmemesi gerekirdi ama hissediyordu. Ve bu tehlikeliydi.

Çabalarını plantasyonunu zenginleştirmeye yoğunlaştırmak zorundaydı. Davranışları açıkça kontrolden çıkmış olan Etienne ile daha fazla zaman geçirmek zorundaydı. Annesinin zihinsel sorunlarının üstesinden gelmesine yardım etmeliydi. Kendisine bağımlı olan köleler için bir şeyler yapmalıydı. Pek çok yük ve sorumluluk onu ağırlıyordu.

Aşk söz konusu bile olamazdı. Şehvet bile aşırı yüklü hayatının kaldıramayacağı bir karmaşaydı.

"...ve sonra Quadroon Balosu'nda James'le tanıştım, beni koruyucu arayan açık tenli siyah kadınlardan biri sandı," diyordu Selene Blossom'a, bu arada parmaklarındaki şekeri çıldırtıcı bir duygusallıkla yalıyordu.

"Tsk tsk! Bu adam salak mı? Sende bir damla bile kan olmadığını herkes söyleyebilir, şili."

James odaya girdi. "Yani ben aptalım, öyle mi Blossom? Bu eve hoş geldin demek değil mi?"

Kadın oturduğu yerden beceriksizce kalktı ve bastonuyla adamın omzuna şefkatle vurdu. "Bana şımarıklık yapma, evlat."

Eğildi ve yaşlı kadını yanağından şefkatle öptü, kadın utançla onu itse bile. "Sana daha önce de söyledim evlat, bir efendinin kölelerinden birini öpmesi iyi görünmüyor, benim kadar yaşlı birini bile." Ama onun memnun olduğunu görebiliyordu.

"Ve sana söyledim, Blossom, benden daha fazla köle değilsin. Sana kağıtlarını verdim."

Güldü ve bankta Selene'nin yanına oturdu. Adamın kalçası Selene'ninkine değince Selene'nin yüzü pembeleşti ve poposunu yana kaydırarak aralarında kısa bir mesafe oluşturdu. Birden kaskatı kesildi, Giselle'in tarlada geçen bir günün ardından vücudundan duyduğu hoşnutsuzluğu hatırladı. Aptallığı yüzünden Selene'i farklı biri olarak resmetmişti. Kendi kendine umursamadığını söyledi.

Blossom'a geri döndü. "Hiç yemek kaldı mı? Eminim Selene'in midesinin dipsiz bir kuyu olduğunu çoktan keşfetmişsinizdir."

Blossom'ın geniş ağzı onaylamaz bir ifadeyle büzüldü. "Bir bayanın yanında diline dikkat et, evlat. Eve geldiğinde her zaman yaptığım gibi en sevdiğin yemekleri yaptığımı çok iyi biliyorsun; kaplumbağa çorbası, deniz mahsullü bamya, jambalaya, yeşillikler, bisküviler ve beignets."

"Beignets mi?" Selene haykırarak suçlayıcı bir tavırla James'e döndü. "Beignets'i de sevdiğini bana hiç söylemedin. Neden, seni zalim, bana kendimi hamur işlerine karşı oburca bir tutkusu olan tek kişi."

Sırıtmaktan kendini alamadı. Selene yemi çok kolay yutmuştu.

Onlar birbirlerine laf atarken Blossom'ın dikkatli bakışları ikisi arasında bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Sanırım açsın. Bu yüzden sadece kazmak İşte," dedi Blossom, James'in önüne bir kase bamya ve bir fincan sıcak kahvenin eşlik ettiği bir tabak koydu. Masanın ortasına bir tabak beignet koydu ve James, Selene'in açlıkla onlara baktığını gördü. Kıkırdadı ve Selene bir tane daha almak için çekingen bir şekilde uzandığında parmaklarına kaşıkla hafifçe vurdu. "Onlar benim."

"Bencil!"

"İhtiyatlı."

"Paylaşmalısın."

"Şişmanlayacaksın."

"Yarın aeroibiğe başlıyorum." "Ok sırtları mı?"

"Hayır, aerobik. Egzersiz."

"Harika. Birkaç kemiğin daha çıkıntı yapması lazım." Kızın kendisine yaptığı komik suratı görmezden geldi ve yemeğine daldı. Kısa bir süre sonra

acıdı ve ona bir beignet uzattı. "Al bakalım. Masaya salyalarını akıtmayı istemiyorum."

"Salyalarım akımıyordu. Asla salyam akmaz. Ayrıca, madem bu kadar küstahlaşıyorsun, bana iki tane beignet vermelisin."

"Cömertliğim için bana teşekkür etmelisiniz."

"Evet, nasıl bir ödeme beklediğinizi tahmin edebiliyorum."

"*Chérie*, nasıl bir ödeme istediğimi hayal bile edemezsin."

Ağzı... gürr, dolgun dudakları... adamın sözlerindeki olasılıkları düşünürken merakla aralandı. Gözleri birbirine kenetlenirken

Aralarında samimi bir söz oluştu. Onun sabit bakışları karşısında gözlerini kaçıramıyordu, her ne kadar yüksek sesleri duyabileceğinden korksa da

Kalbinin gümbürtüsünü, cazibesinin sıcaklığını hissetti. İnce elbisesinin altında göğüslerinin kabarışını... yeşilimsi gözlerindeki tutkulu ihtiyacı... dudaklarındaki şehvetli ayrılığı çoktan fark etmişti.

Mon Dieu! Dengesiz duygularını kontrol altına alması gerekiyordu.

Blossom'ın yüksek sesli zevk kahkahası, üzerlerine çöken erotik sisi böldü. "Tanrı'ya şükürler olsun. Efendinin kırık kalbini onarmak için bir kadın gönderdi."

"Ben mi? Kırık bir kalp mi?"

"Yessirree. Bayanı nasıl sevdiğini görebiliyorum. Bir de bakmışsın, etrafta bir sürü genç kız koşuşturuyor."

James yüksek sesle homurdanarak tiksinti dolu bir ses çıkardı ve yemeğine geri döndü. "Annem nerede?"

"Odasında kilitli." "Bu sefer ne kadar sürdü?"

"İki haftadır, sen gittiğinden beri. Yine hainler görmeye başladı ve o voodoo davulları onu fena halde kızdırdı."

James başını sallayarak kabul etti. Annesi geçmişte onun evini idare etmişti ama son zamanlarda "büyülerinin" sıklığı ve yoğunluğu artmıştı. Blossom da bu sorumlulukların üstesinden gelemeyecek kadar yaşlı ve donanımsızdı. Sonuç olarak, malikane kötü bir şekilde bozulmuştu. Belki de

Selene yardım edebilirdi ama geçmişine bakarak onun bu konudaki yeteneklerinden şüphe duyuyordu.

Selene sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi elini koluna koydu. "Yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Bu gece ona gitmemi ister misin?"

Onun endişesinden etkilenmemeye çalışarak başını salladı. "Muhtemelen şimdiye kadar uyumuştur. Yarın yeterince yakın olacak." Bakıyor

Hâlâ kolunda duran elini işaret ederek, "Bana dokunmamalısın. Tarlada çalışmaktan kirlenmişim."

Gözleri şaşkınlıkla kırıştı. "Dürüst çalışmalardan, James. Çalışkan bir adamda itici bir şey yoktur."

James bir an için gözlerini kapattı ve battığını hissetti.

"Bu arada, mermer küvet burada hiç beklemediğim bir lüks. Akan su olmasa bile muhteşem. Gerçi sarnıçta bir sürü ılık su var. Yukarı çıkıp senin için banyo yapmamı ister misin? Blossom'ın hasta ayaklarıyla bu gece yine o merdivenleri tırmanmak zorunda kalmasını istemem."

James sersemlemiş bir şekilde o konuşurken ona baktı. Onun için banyo mu yapacaktı? Sıradan bir köleyi düşünmesi onu şaşırtmıştı. *O daha iyi olurdu aptalca ya da cadalozca bir şey söylemezse onu öpebilirim. Ya da küveti benimle paylaşmasını isteyebilirim.*

Selene, James'in yakışıklı yüzünde dalgalanan sayısız duyguyu gördü. Ve, evet, bıyıkların bir günlük gölgesine rağmen, çizgilerine rağmen Alnını çatlatan yorgunluğa, çileden çıkaran, ısırın diline rağmen, yıkıcı derecede yakışıklı bir adamdı. Farkında olmadan, sanki bir mesaj iletiyormuş gibi kuru dudaklarını yaladı.

"Ne...de?" diye sordu. "Neden bana öyle bakıyorsun?" Blossom bilerek kıkırdadı ve James kafasını temizlemek istercesine salladı. Sonra kaşlarını çatarak Blossom'a döndü. "Etienne nerede?" "Senden saklanıyor, sanırım."

Kaşlarını çattı. "Neden? Hayır, bana şimdi söyleme. Kötü haberleri yarına saklamayı tercih ederim."

"Çocuk seni çok özledi."

James'in adem elması boğazında gözle görülür bir şekilde hareket etti ama hiçbir şey söylemedi. "Ona çok sert davranma."

"Blossom, şimdi ne yaptı?"

"Hiçbir şey. Sadece beş yaşında olduğunu unutma. Zavallı, annesiz, çaresiz ufaklık!"

"Hah! Çaresizlik tarif etmeye başlamıyor-"

James'in cümlesini korkunç bir ciyaklama sesi, ardından gelen kahkaha çığlıkları ve yüksek sesli havlamalar böldü.

Solgun gözleri inançsızlıkla irileşti. "Bana Dreadful'un öldüğünü söylemiştin," diye suçladı Blossom'ı, göz kapakları şüpheyile aralanırken.

Korkunç mu?

Blossom utangaç bir tavırla başını eğdi. "Şey, köpeğin öldüğünü sanmıştım. Ölü gibi görünüyordu. Evet, öldü."

Oh. Dreadful bir köpeğin adı.

"Bu it her zaman yarı ölü görünüyor."

Tavuk sanki cehennem köpekleri peşindeymiş gibi tekrar ciyakladı. "Ve sana o lanet Bob'u öldürmeni emrettim," dedi öfkeyle.

Bob mu? Blossom'ın bir adamı öldürmesini mi istedi?

"Voodoo tavuğu öldürmeyeceğim. Nosirree. Başka kimse de öldürmeyecek. O horozun ölmesini istiyorsan, boynunu kendin sıkacaksın."

Bob bir tavuk. Criminey! Bırakın Bob'u, bir tavuğa isim vermeyi kim duymuş ki? Selene kıkırdadı.

James ona ters bir bakış fırlattı ve kapıya doğru tepinmeden önce nefesinin altından kötü bir kelime söyledi. Selene ve aşçı da onu takip ederken Blossom, "Tanrım, şimdi tüyler uçuşacak," diye mırıldandı.

James hızla arka bahçedeki inanılmaz sahnenin ortasına doğru ilerledi. Yarı çoban köpeği, yarı at olan kocaman uyuz bir köpek, mutant üç bacaklı bir horozu kovalayarak daireler çiziyordu. Sakar köpek - uygun bir isimle Dreadful - kendi koca ayaklarına takılıp duruyor ama sakat yürüyüşlü tavuğun amansız takibinde adımlarını hiç bozmuyordu. Birden bıkan horoz köpeğe saldırdı ve şimdi Bob inleyen köpeğin peşindeydi. Etienne toprakta yuvarlandı, kahkahalarla gülüyordu.

James hem oğlunu hem de köpeği aynı derecede pis boyunlarından yakaladı ve ayak bileklerini gagalayan horozu tekmeledi. "Biri şu lanet tavuğu benden uzak tutsun," diye bağırdı ve yeni köle Rufus öne çıkararak onu ağaçların arasına itti. Rufus ayrıca köpeği yakalamayı ve dost canlısı hayvan onun sersemlemiş yüzünü kölece bir şefkatle yalarken kıvranan bedenini tutmayı başardı.

James sadece Etienne'le baş etmek zorunda kaldı. Çocuk birden başının büyük bir belada olduğunu anlamış gibiydi. "Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum baba. Blossom, sen onları görmeden önce Dreadful'u bağlamamı ve Bob'u saklamamı söyledi," diye sızlanarak suçu zavallı aşçıya attı.

Blossom öfkeyle yüksek sesle nefes verdi, ellerini kalçalarına koydu ve Etienne'e o uğursuz "Sadece bekle, evlat!" bakışlarından birini attı.

Selene gülmeye başladı ve duramadı. Gözlerinden yaşlar süzüldü ve yüzünden aşağı aktı. Etienne'in gönderilmesinden sonra bile

Meraklı köleler gittikten ve Blossom korkunç tehditler mırıldanarak mutfağına döndükten sonra bile banyo yapmak ve yatmaya hazırlanmak için eve gitti, Selene yanlarını tuttu ve elbisesinin koluyla gözlerini sildi ama gülmesini engelleyemedi.

"Beni eğlenceli buluyorsun, değil mi?" James yaklaşıp ellerini kalçalarına koyarak sordu.

"Çok komik," diye nefes nefese kaldı.

"Bana gülünmesinden hoşlanmam." Ağzının kenarında oynayan kolay, şehvetli bir gülümseme sözleriyle çelişiyordu.

"İstesem de duramam."

"Seni durdurabilirim," dedi çift anlamlı kalın bir sesle.

Selene onun bu kadar yaklaştığını fark etmemişti, ta ki adam eğilip dudakları onunkinden kıl payı uzaklaşana kadar. Adamın vücut ısısının kendisine doğru yayıldığını ve onu sardığını hissedebiliyordu.

"Nasıl?" diye fısıldadı.

"Biliyorsun," dedi onun ağzına karşı.

Kadının nefesi kesildi.

Ağır sessizlikte sesi düzensiz ve gürültülüydü.

Onu yerinde tutmak için bir elini boynuna koydu ve başparmağının nasırlı kısmını alt dudağına sürttü. Sonra parmaklarını saçlarının arasından geçirerek yüzünü eğdi. Yumuşak bir iç çekişle, yaklaşan öpücüğü memnuniyetle karşıladı.

İlk başta dudaklarını yumuşakça onunkilere değdirdi. "Günlerdir bunu yapmak istiyordum."

"Ben de öyle," diye inleyerek itiraf etti.

Vücudunu onunkine doğru aceleyle hareket ettirdi ve öpüşmeyi derinleştirdi. Kadın

Boğazının altından yumuşak bir miyavlama sesi çıkardı ve o da derin bir erkeksi tatmin iniltisiyle karşılık verdi. Erimiş arzu tüm vücudunda patladı ama aynı zamanda huzurlu bir bütünlük hissi duyularını sardı. Adamın kalbinin aynı ritimle kendisinininkine karşı attığını hissetti.

Dudaklarını onun yakıcı dili için ayırdığında, adam alçak bir tıslama sesi çıkardı. Kollarını adamın beline dolayarak onu daha da yaklaştırdı, ardından adamın karnına bastırıldığı uyarılma hissiyle irkildi.

Adam nefes almasına izin verdiğinde, "Tadın beignets gibi," diye mırıldandı.

Güldü... kulaklarına alçak bir müzik sesi gibi geldi. "Sen de öyle." Yaladı Dilinin ucuyla dudaklarının kenarını okşadı ve keskin elektrik zevk akımları vücudundaki tüm tatlı sinir uçlarına yayıldı.

Saniyeler içinde James onu hayal bile edemeyeceği şekillerde arzulamasını sağlamıştı. Onun özenle kurduğu savunmasını sadece bir öpücüğün açlığıyla paramparça etmişti. *Sadece bir öpücük! Hah! Onun öpücüğünde "sadece" olan hiçbir şey yoktu.* Tutkunun sancılarına kapılan Selene, geçmişten gelen bu adamla ilişkiye girmenin neden iyi bir fikir olmadığını hatırlamak istemiyordu. O, tanrıların bir armağanıydı ve bu paha biçilmez mirası sorgulamayacaktı.

"Beni çekici bulmadığını sanıyordum," dedi, işaret parmağıyla adamın güçlü çenesinin çizgisini sevgiyle çizerek. "Bana dokunmayacağını söylemiştin."

"Yalan söyledim." Onun ince boynunun ılık çukurunu öptü ve bedenini kendi bedenine daha da yakınlaştırdı.

"O senin metresin mi?"

James, Etienne'in sesini duyunca dehşet dolu bir iniltiyle öpüşmeyi kesti ve nefesleri sakinleşene kadar kısa bir süre için alnından alnına ona yaslandı. Sonra ikisi de hala kucaklaşarak, Etienne'in bir sandalyeye yaslanmış, küstah bir kibirle onları izlediği ve bir beignet'i çiğnediği mutfağa doğru döndüler.

"Onun benim mürebbiyem olacağını sanıyordum. Sanırım onunla aynı yatağı paylaşmayı planlıyorsan derilerini temizlememe gerek kalmayacak," dedi küstahça.

James yüzünde pişmanlık dolu bir ifadeyle Selene'den uzaklaştı. Parmak uçlarını kızın öpücükten şişmiş dudaklarının üzerinde gezdirdi ve ona akıl almaz bir duygusallıkla baktı. Sonra onu kendisinden uzaklaştırdı. bariz bir isteksizlikle mutfağa doğru ilerledi.

"Sanırım sana banyo yapmanı ve yatmaya hazırlanmanı söylediğimi unuttun."

Haylaz yıldırım hızıyla döndü ve arka merdivenlere doğru koştu. "Ben de tam gidiyordum, baba. Lanet olsun! Açlıktan ölmek üzere olan bir çocuk yemek için bile duramaz mı?"

James uzun bir süre oğlunun ardından baktı ve dehşetle başını salladı. Sonra tekrar Selene'e döndü. Omuzları, eve geldiğinden beri başına gelen tüm sorunlara gecikmiş bir tepki olarak çökmüştü. "Kendini Bedlam'a düşmüş gibi hissediyor olmalısın," dedi parmaklarını uzamış saçlarının arasından geçirerek.

Hâlâ onun yıkıcı öpücüğünün artçı şoklarını hisseden Selene başını salladı. "Ama geldiğime memnunum," diye itiraf etti yumuşak bir fısıltıyla.

"Şimdi böyle diyorsun. Ama yarın başka bir gün."

Yarın başka bir gün mü?

Eşzamanlılık ürpertisi Selene'in tüylerini diken diken etti. "Buna güvenme Rhett," diye mırıldandı adam uzaklaşırken. "Buna güvenme."

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

Kısa bir süre sonra, saat ancak sekiz olmasına rağmen, Selene uzun yolculuğunun kümülatif etkilerinden dolayı bitkin bir halde yatağa yöneldi. Zaman yolculuğu deneyimine verdiği gecikmiş tepkiden bahsetmiyorum bile. Ve James'in zihnini sarsan öpücüğünün duygusal etkisi.

Köle Iris'i alt kattaki mutfaktan evin önündeki koridora kadar takip ederken ayaklarını yorgun bir şekilde sürükledi.

"Hasta mısın, mam'zelle? Çok bitkin görünüyorsun."

Selene başını salladı ve kendisine tepeden bakan güzel kadına zayıf bir gülümsemeyle baktı. Iris iki metre boyunda olmalıydı. İri kemikli ama heykelsi bir vücudu vardı; yüksek elmacık kemikleri ve dolgun, şehvetli dudakları kameramanların rüyasıydı. Sıkı bukleleri, pürüzsüz, obsidyen tenine ve ince yontulmuş yüz hatlarına dikkat çekecek şekilde, ince biçimli başına yakın tutturulmuştu. Sadece

Mükemmel orantılı vücudundaki kusur, tam etekli elbisesi tarafından bile gizlenemeyen kocaman bir arkaydı.

Tanrım! İşte yine başladım. Bir insanın fiziksel özelliklerini düşünüyorum. Selene kıkırdadı, histerinin bir ipliği dolaşan, bitkin zihnini çekiştiriyordu.

"Sanırım düşündüğümde daha yorgunum, Iris. Bana bir yatak göster, sabah iyi olacağım." *Sabah mı?* Bugün yeni manzaralar, insanlar ve deneyimlerden oluşan şaşırtıcı bir kaleydoskop getirmişti. Yarının ne getireceğini sadece merak edebilirdi.

Yasak bir düşünce bilincine sızdı ve ensesindeki ince tüyler telaşla diken diken oldu. Belki de bu beyin uyuşturan İliklerine işleyen felç, geleceğe dönüşünün habercisiydi. Uykuya daldığında, belki de New York'taki güzel, klimalı yatak odasında, çok değer verdiği tüm modern ziynetlerle -elektrik, televizyon, akan su, telefonlar- çevrili olarak uyanacaktı.

Peki bu ihtimal neden artık cazip gelmiyordu? Geleceğe dönüş neden önünde soğuk ve davetkâr olmayan bir şekilde belirliyordu?

Cevap hemen aklına geldiğinde Selene dehşetle sarsıldı.

James.

James olmadan nasıl gidebilirdi? Onsuz eski hayatında nasıl mutlu olabilirdi?

Bu yeni endişeyle Selene geniş merdivenleri güçlükle çıkabildi - önce dar ve kapalı olan, aslında ana yaşam alanı olan ikinci kata, sonra da geniş ve açık olan, ana yatak odalarının bulunduğu üçüncü kata çıkıyordu. Bu noktada, çatı katındaki dördüncü katta hangi odaların olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Her katın ortasından geçen geniş bir koridor, kullanılmayan birçok odadaki kumaş kaplı mobilyalara kısa bir bakış atılmasını sağlıyordu.

"Buyurun, mam'zelle," dedi Iris saygıyla, kapıyı onun için açık tutarak. Selene'in yatak odası üçüncü kattaki altı odadan biriydi ve koridorun sonunda yer alıyordu. Arka bahçeye bakıyordu; arka bahçenin ötesinde ay ışığında minyatür bir k y  andıran gözetmenin kulübesi ve köle odaları vardı. Evin geri kalanı gibi onun odası da bakımsızlıktan muzdaripti; paha biçilmez antika mobilyaların üzerinde toz, zarif perdelerde k f, solmuş duvar k ğıtlarında ve yaldızlı resim  er eveslerinde sinek lekeleri vardı.

Iris  z r dileyerek, "Yatak  arşafalarını değiştirdim ama tozun kusuruna bakmayın," dedi. "Ben ve Verbena odayı iyice temizleyeceğiz. yarın."

Selene, kirden nefret edilen antiseptik bir evde büyümüştü. Annesi Selene'nin kariyerini yönetmenin yanı sıra haftanın her gününü belirli ev işleri için ayırmıştı. Günlük toz alma, süpürme, ovma ve fırçalamanın yanı sıra, Selene'nin annesi haftalık bazı ritüeller konusunda ısrarcıydı. Tüm ahşap ve duvarlar dezenfektanla yıkanmalı, şilteler çevrilmeli, tuvaletler ve fayans derzleri eski bir diş fırçasıyla ovulmalı ve pencereler ayna gibi parlayana kadar camsillenmeliydi.

Ta ki Selene'nin kariyeri ev işlerine yardımcı tutmaya yetecek kadar para getirene kadar, Annesiyle birlikte temizlik yapması beklenirdi. Annesi kanserden öldükten beş yıl sonra bile bu geleneği kendi evinde s rd rm ştı. Yıllar  nce.

Annesi muhtemelen cennetteki bulutların tozunu alıyordu. Muhtemelen melekleri temizlik ekipleri halinde organize etmişti. Göksel varlıklar da Selene gibi suçluluk duygusuyla kıvranıyor muydu? Kendilerini hiç annesinin yüce idealleriyle boy  l şemeyecek kadar yetersiz hissettiler mi?

Nedense artık bunların hiçbiri Selene için o kadar önemli görünmüyordu. Ne onun telkin edilmiş titizliği, ne de annesinin katı

beklentiler.

Bir hışımla yatağın kenarına çöktü ve çamura bulanmış ayakkabılarını çıkardı. Selene birdenbire New Orleans'tan ayrıldığından beri o çok önemli balo elbisesini görmediğini fark etti. "Iris, kıyafetlerim nerede?" diye sordu panikle.

"Kendini üzme." Köle uzun, gül ağacından bir gardıroba doğru yürüdü ve çift kapıyı açarak Selene'in balo elbisesi ve makyaj çantası da dahil olmak üzere yetersiz gardırobunu ortaya çıkardı.

Selene, Iris'in yardımıyla elbisesini ve tam boy kombinezonunu çıkardı. İçine kolsuz, kaşkorse tipi bir iç çamaşırı ve sadece kalçalarının üstüne kadar uzanan bir don giymişti. James ona gecelik almayı ihmal ettiğinden, uyumak için bu yeterli olacaktı. Her zaman biraz içbükey olan düz karnına baktı. Criminey, farkına varmadan orada bir göbek olacaktı. "Yarın diyeteye başlamam gerekecek," dedi yüksek sesle.

"Diyet mi?" Iris uzun önlüğünün kenarıyla yan masanın tozunu aldığı yerden başını kaldırdı.

"Geçen hafta çok fazla yedim. Dikkatli olmazsam şişmanlayacağım."

Iris aynı fikirde olmadığını belirten bir ses çıkardı ve ona şüpheyle baktı. "Güzel bir fiziğin var, mam'zelle. Duydun mu?"

"James çok zayıf olduğumu söylüyor."

"Erkekler! Hepsi aynı. Kadınlarının ince olmasını istediklerini söylüyorlar ama açlık başlarına vurduğunda tutunacakları bir et parçasının peşine düşüyorlar. Ben öyle bir adam tanıdım ki..." Konuşmasının uygunsuzluğunu fark ettiğinde sözleri kesildi. "Özür dilerim, mam'zelle."

"Özür dileme. Ve bu gerçek değil mi? Erkekler hakkında yani. Bu karışık mesajları verip duruyorlar. Sözde kadınlar için 'zayıflık moda' ama erkekler cinsel fantezileri konusunda tamamen dürüst olduklarında Tercihim daha şehvetli kadınlardan yana." Selene omuz silkti ve erkekleri anlamanın evrensel umutsuzluğu üzerine dostça sırtıttı.

Iris tereddüt etti, sonra ona sırtıttı. "Cinsel fanteziler mi?" dedi köle ve bu sözler hoşuna gitmiş gibiydi. "Tutunacak iyi bir iri kıyımım var." Kendini küçümseyen bir yüz ifadesiyle bir elini geniş poposuna vurdu. "Erkekler her zaman benim..."

Bilirsin işte. Ne söylersem söyleyeyim ya da ne yaparsam yapayım -çamaşır yıkamak, yemek servisi yapmak, gezgin vaiz geldiğinde ayine gitmek- gözleri hep aynı noktaya, kıcıma takılıyor. İnsan vücudundan utanıyor."

"Iris, sen gördüğüm en güzel kadınlardan birisin ve bunu sadece ben söylemiyorum. Ayrıca, birkaç bin kalça egzersizi muhtemelen kıcını sıkılaştırabilir ve..." Selene, James'in gelecekte bahsetme konusundaki uyarısını hatırlayarak kendini durdurdu.

"Popo egzersizi mi? Popo nedir?"

"Boş ver."

Iris yere baktı, hayal kırıklığına uğramıştı ve belli ki bir köle olarak beyaz bir kadını sorgulamaya hakkı olmadığını düşünüyordu.

Cehennem! "Popo, kalçanın diğer adıdır." Göstermek için kendi poposunu okşadı.

"Ve bir popo çıtırtısı?"

Selene boşboğazlığının başını bir kez daha belaya soktuğunu fark edince yüzünü buruşturdu. "Popoyu küçültmek için bir egzersiz," diye açıkladı kendinden iğrenerek yüksek sesle nefes vererek. "Ve bu konuda söyleyeceklerim bu kadar konu."

Genişçe esneyerek yatağın etrafındaki cibinliği çekmeye başladı. Döndüğünde, Selene tam arkasında, ellerini kavgacı bir tavırla kalçalarına dayamış duran Iris'i görünce neredeyse sıçrayacaktı.

"Bu koca kıcımdan kurtulmanın bir yolu olduğunu ve bana söylemeyeceğini mi söylüyorsun?"

Kısa bir süre sonra Iris gülümseyerek odadan çıktı. Selene, kölenin fiziksel sorununu düzeltmesine yardımcı olabilecek popo egzersizi ve diğer aerobik egzersizleri göstereceğine söz vermişti.

James onu öldürecekti.

Selene ertesi sabah geç saatlerde uyandı, vücudundaki her kas ağrısı da kendini nefis bir şekilde dinlenmiş hissediyordu. Zarif bir şekilde oyulmuş gül ağacından yapılmış, ağlarla kaplı sayvanlı yatakta doğrulup gerindi. James ona görevlerine başlamadan önce bir gün bekleyebileceğini söylemişti ama yine de Selene fazla uyuduğu için kendini suçlu hissetti.

Parmaklarını saçlarında gezdirmeye çalıştı ama parmakları korkunç sayıda hırıltıya takıldı. Selene bir inilti ile

saçını kurutmadan uyuyakalmış. Büyük bir hataydı. Şimdi saçındaki düğümleri taraması muhtemelen saatlerini alacaktı.

Bugün yeni hayatının ilk günüydü, diye karar verdi Selene, iyimser olmayı seçerek. Cibinliği kenara itti ve bir paravanın arkasına geçerek bir lazımlığın içinde tuvaletini yaptı; bu pek de sevinilecek bir deneyim değildi. Banyo yapmaya karar verdi, sonra da derslerine başlamak için Etienne'i arayacaktı. Gardıroba giderken, yılan gibi ayakları olan oval bir aynanın önünden geçti ve ona şöyle bir baktı. İki kez bakarak geri döndü.

Sonra çığlık atarak çatıyı uçurdu.

James evin arka tarafında Rufus'la yapılmasını istediği bazı işler hakkında konuşuyordu ki Selene'nin ilk çığlığını ve ardından gelen korkunç, kederli feryadı duydu.

Yıldırım hızıyla eve girip arka merdivenlerden çıktı ve kapıyı çalmadan kızın odasına daldı. "Ne oldu? Ne oldu?" diye bağırdı. "Yaralandın mı?"

Selene hıçkırıklara karışan hıçkırıklar arasında, "Hayır, yaralanmadım," diye hıçkırdı. Aynanın önünde durmuş yüksek sesle ağlıyordu, üzerinde sadece muhteşem göğüslerinin üst kısmını gösteren dantelli bir kombinezon ve kocaman bacaklarını ortaya çıkaran kısa bir külot vardı -son derece uzun ve güzel biçimli olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Dün gece uyuyamayan James saatlerce bunu düşünmüştü. gelecekte gelen garip bir kadın. Asil niyetlerle, ne pahasına olursa olsun ondan uzak durmaya yemin etmişti. Maureen gibi bir kadınla kısa bir cinsel ilişki yaşamak bir şeydi ama Selene'le sevişmenin şu anda yapamayacağı, belki de hiçbir zaman yapamayacağı taahhütler içereceğini biliyordu. Üstelik Selene onun evinde yaşıyordu. Bu ilişki sona erdiğinde, ki kesinlikle sona erecekti, onu terk edemez ya da gönderemezdi.

Bir gece önceki öpüşmeleri ne kadar kışkırtıcı olsa da, ona bir daha dokunmamaya, onu bir daha öpmemeye ve kesinlikle onunla sevişmemeye karar vermişti. Ama, *kutsaldır* ki, kadın şimdi karşısında nefis bir dishabille içinde dururken, kararlılığı sarsıldı. Ve bu niyetini gerçekleştirmenin ne kadar zor olacağını fark etti.

O ince bacakların kalçalarına sarıldığını hayal edebiliyordu. Dantelli sınırlarından dışarı fırlamış, emmesi için yalvaran meme uçlarının tadını alabiliyordu. Kaba göğüs ve bacak kıllarını onun pürüzsüz tenine tatlı bir aşındırıcılıkla sürtebilirdi. Yapabilirdi...

Zihinsel bir lanetle kendi kendini kesti. Kendini kararlılıkla kuşanarak, şehvetli görüntülerden arındırmak için elinin topuğuyla başının yan tarafına vurdu. Tehlikeli görüntüler. İkisi için de kendini yok etme yoluna götüren imgeler. Batakılık.

"Yine mi yılan?" diye mırıldandı, kollarının, bacaklarının ve ayaklarının çıplak derisinde diş izleri ararken.

Başını salladı ve karabuğdayla ilgili bir şeyler mırıldanarak küçük bir hıçkırık çıkardı.

"Karabuğday mı?" diye sordu kuşkuyla. "Karabuğday tarafından saldırıya mı uğradın?"

"Hayır, seni aptal. Karabuğday tarafından saldırıya uğramadım.

Karabuğday'a benziyorum.

Küçük Afacanlar'dan," diye feryat etti, korkunç büyüklükteki saçlarının uçlarını savurarak.

Sonra Selene'e daha yakından baktı ve saçlarını ilk kez fark etti. Karabuğday'ın kim olduğunu bilmiyordu ama Selene kafatasından her yöne doğru gelişigüzel patlayan koyu kahverengi yosunlarla kaplı bir selvi ağacına benziyordu. "Ne oldu, tatlım?" diye sordu, gülümsememek için kendini zor tutarak. "Bu senin zamanından kalma bir saç modeli mi?"

Ona mutlak bir tiksinti dolu bakış fırlattı. "Sen bir aptalsın. Sadece bir aptal herhangi bir kadının böyle görünmeyi seçeceğini düşünür."

Omuz silkti. "Sen herhangi bir kadın değilsin," diye hatırlattı ona. "Sen gözbebeklerini patlatan ve göz kapaklarına sahte örümcekler takan bir kadınsın. İskelet gibi görünmek için diyet yapıyorsun. Sen-"

"Ne demek istiyorsun?" diye tersledi.

"-bir köleye kışını nasıl küçülteceğini bildiğini söylüyorsun," diye devam etti.

Bu son öfkenin içinde yakalandığı için yüzü pembeleşti. "Iris'e popo egzersizi hakkında bir şey söylemek niyetinde değildim. Ağzımdan kaçırıldı."

"Öyle mi? Reba'ya dünyanın en ideal cinsel pozisyonu olan Mükemmel Uyum hakkında bilgi verirken ağzından çıkan kelimeler gibi mi?"

Selene'nin pembe yüzü yavaş yavaş pancar kırmızısına döndü. Başındaki koyu renkli çalıyla korkunç bir tezat oluşturunuyordu.

James'in tiksinişi gerekirdi. Bunun yerine, bir gece önce kemikleri eriten o öpücükle kaldıkları yerden devam etmeyi ciddi ciddi düşünüyordu. Belki yatakta. Ya da yerde. Duvara yaslanmak o kadar da kötü olmazdı. Ya da aynanın önünde... evet, kesinlikle aynanın önünde. Yakıcı bir arzu ateşi hayati organlarını sarmıştı.

Çalkalanan hislerini kontrol altına almak için başını ıslak bir köpek gibi salladı, özellikle de Selene'in konuştuğunu ve kendisinin dikkat etmediğini fark ettiğinde.

"-ve Reba'nın kendini güvensiz hissetmesi ve benden tavsiye istemesi benim suçum değil." Sahte örümceklerin yardımına gerçekten ihtiyacı olmayan kalın kirpiklerinin altından ona sinsi, spekülatif bir bakış fırlattı.

Tembelce bir yatak direğine yaslandı. "Şey, sevgilim, Fergus benden sürekli bu 'Mükemmel Uyum'u tarif etmemi istiyor ve ne demek istediğini biliyorsam lanetleneceğim. Bana açıklamak ister misin?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Ne olduğunu
unuttum." "Yalancı."

"Bu zaten tarif edebileceğiniz türden bir şey değil. Tarif etmek zorundasınız.

."

"-göstermek mi?"

"Bugün şeker tarlalarında olman gerektiğini sanıyordum."

"Olmalıyım, ama, *Mon Dieu*, saatlerce süren bir orgazm için Fergus'un devralmasına izin verebilirim. Reba'ya söylediğin buydu, değil mi? Saatler ve saatler?"

"Benimle alay ediyorsun, değil mi?" diye sordu gözlerini şüpheyle kısarak. "Yatakta harika olmadığımı biliyorsun ve bunun komik olduğunu düşünüyorsun. Devon bana erkeklerin kadınlar hakkında bunu söyleyebileceğini söyledi." Ona suçlayıcı bir şekilde bakarken gözlerinden yaşlar süzüldü.

"Devon bir aptaldı."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

"Selene, tatlım, dün geceki öpüşmemizden sonra, ikimizin birlikte muhteşem olacağımızdan nasıl şüphe duyabilirsin? Özel bir pozisyona ihtiyacımız olacağını da sanmıyorum."

Ona doğru adım attı, savunmasız gözlerindeki özlem açıkça belliydi. *Tanrım*, eğer yakında bir göz küresi patlatmak ya da bir kuş geçirmek gibi iğrenç bir şey yapmazsa, onu kaybedecekti.

Kulaklarında bir uğultu hissetti, muhtemelen özenle inşa ettiği iyi niyet duvarı tuğla tuğla yıkılıyordu. Bir adım geri çekilerek elini uzattı. "Hayır. Dokunma bana."

Adamın sert sözlerini yanlış anlayarak geri çekildi.

Merde! Gözlerindeki utanç ifadesi güçlü bir adamın kalbini yumuşatırdı ve adam her geçen saniye daha da güçsüzleşiyordu. "Selene, tatlım,

Merhamet et. Eğer sana dokunursam... eğer sen bana dokunursan... kendimi durduramam. Ve bu bir hata olur. Bunu biliyorsun. Ben de biliyorum."

Yüzünden tek bir damla gözyaşı süzülürken, dağılmakta olan beyninde bir mantık ipliği yakalamaya çalışarak içten içe inledi. "Selene, sorumluluklar içinde boğuluyorum. Romantik düşüncelerle dikkatimin dağılmasını göze alamam."

"Biliyorum," dedi ve buğulu fındık gözlerinden bir damla yaş daha süzüldü. "Bizim bir geleceğimiz yok."

"Biliyorum," diye kabul etti ama hain gözleri onun daha da yaklaşmasını istiyordu. "Ama bana bir şey söyle. Eğer sarışın olsaydım, bana bu kadar kolay karşı koyabilir miydin?"

Neşesiz bir şekilde güldü. "Seni her şeyden daha çok istediğimden bir an bile şüphe etme. Bir sarışından bile."

Kadın titreyerek gülümsedi ve adamın kalbi genişledi ve göğsünün duvarlarını patlatmakla tehdit etti. Tutkusunun sisi içinde, ikisini de karşılıklı çekimlerinin manyetik çekimine kapılmaktan kurtaracak bir güç için savaştı.

O da etraflarını saran yoğun havanın ağır uyuşukluğuyla savaşıyor gibiydi. Uzun ve yüklü bir sessizlikten sonra gözlerini adamın sabit bakışları karşısında bıraktı ve aynaya döndü. Belli ki konuyu değiştirmek istiyordu, dehşet dolu bir tıslama sesi çıkardı. "Saç difüzörüne ihtiyacım var."

"Difüzör nedir?" diye sordu, kadının aralarındaki gerilimi azaltma çabalarına müteşekkirdi ve her ikisinin de hayatını tam bir fiyaskoya dönüştürmeden odadan kaçabilmeyi umuyordu.

"Difüzör saçın kabarmasını önler. Dün gece ıslak saçla uyuyakalmamalıydım ama yorgundum ve beni öptün, durmanı istemedim," diye saçmaladı ve James onun duygularının da kendisinininkilerden daha fazla kontrol altında olmadığını gördü. "Şimdi kafam çok karışık. Eve gitmek istediğimden bile emin değilim. Ama işim olmadan bu Allah'ın belası yerde ne yaparım? Tanrım, ne yapacağım ben?" Ellerini gözlerine götürdü ve acıklı bir şekilde hıçkırmaya başladı.

James çaresizce Selene'e bakarken iyi niyet duvarından daha fazla tuğla parçalandı. O kadar çaresiz görünüyordu ki James kendine engel olamadı. İhtiyatı bir kenara bırakarak, hayatının en güçlü cazibesinin bataklığına doğru adım attı.

Kendine bunun sadece bir saniye süreceğini söyledi. Her an uzaklaşabilirdi.

Hah! Kimseyi kandıramıyordu, en azından kendisini.

Onu kollarına aldı ve omzunu okşayarak, avucunu sırtının pürüzsüz düzlemlerinde ve keskin omuz kemiklerinde gezdirerek onu yatıştırdı.

Gözlerini kapatarak yüzünü onun boynuna gömdü ve baştan çıkarıcı kokusunu derin derin içine çekti. Direnmeye çalıştı. Gerçekten denedi. Ama hızla batıyordu. Yüzünü onunkine çevirip dudaklarını sunmadan önce bile bunu biliyordu.

Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi, onun ağzını yalayıp yuttu. Sert ve yumuşak. Talepkar ve kandırıcı. Veriyor ve alıyor.

Öpücüğüne, onu şok eden ve kışkırtan pervasız bir vazgeçişle karşılık verdi.

"Selene... ah, sevgilim, kendime engel olamıyorum," diye inledi onun boynunun tatlı kıvrımına karşı.

"Biliyorum James. Biliyorum," diye inledi.

Parmakları saçlarında tünel açmış, kafa derisini çerçeveleyiyor, onu bir o yana bir bu yana çeviriyor, doyamıyordu. Dudaklarını ısırdı. Parmaklarını Dilini kızın ağzının derinliklerine soktu, sonra kız ona doğru çekingen bir şekilde yaklaştığında boğazından hırladı.

Giderek artan aciliyet onu acı verici tatlı ıstırapıyla yakaladı. "Bana durmamı söyle, tatlım. Çabuk." Onu vücuduna doğru çekerek, uyarılmışlığını hissetmesine izin verdi.

Nefes nefese kaldı ve sanki adam ondan uçurumdan atlamasını istemiş gibi iri gözlerle adama baktı. Ona durmasını söylemek yerine, cesurca bacaklarını ayırdı ve ona daha yakın erişim sağladı. Adam o belirli yere dokunduğunda, yumuşak ürpertiler vücudunu sarstı ve bacakları büküldü. İkisi de dizlerinin üzerinde yere çöktü, çılgınca öpüşmelerine hiç ara vermediler.

"Yüce Tanrım! Ben... daha önce... hiç... böyle... bir şey... istememiştim," diye homurdandı. Nefes nefese geri çekildi ve ona baktı. Morarmış dudakları ve tutku dolu gözleriyle, dağınık saçlarından bahsetmiyorum bile, vahşi, ahlaksız ve harika görünüyordu.

Başını eğerek, çakıl taşlı meme uçlarından birini iç çamaşırının şeffaf kumaşı arasından ağzına aldı ve ateşli bir yoğunlukla emdi. Kadın kıpırdanmaya başladı... Havva kadar eski, alçak, erotik bir ses... ve adam daha sert emdi, spazmodik bir şekilde onunkine bastıran alt bedeninin ritmine uyuyordu.

Dizleri güçsüzleştii ve onu yere bastırdı, muazzam bir tatmin hırıltısıyla ayrılmış uyluklarının arasına yerleştii. Zevk, sıcak ve acı verici bir şekilde yoğun, bacaklarının arasına yerleştii ve büyüdü, büyüdü, parmak uçlarına ve ayak parmaklarına, hatta kafa derisine kadar yayıldı.

Bunu yapmamalıyım. Güzel göğsünü tüm şeffaflığıyla ortaya çıkaran ıslak beze baktı ve eşine hizmet etmeye başladı.

Bunu yapmamalıyım. Bacaklarını beline doladı.

Bunu yapmamalıyım. Kendini onun nemli kadınlığına yasladı.

Bunu yapmamalıyım. Zevkinin başlangıcını haber veren kalçalarının sertleşmesi üzerine kalçalarını yerden kaldırdı.

"O-o-h," diye fısıldadı, göz kapakları titriyordu.

Kadının orgazmının ilk titreşimlerini gözlerinin irkilerek açılmasında, dudaklarının aralanmasında görebiliyordu. Bacakları sarsıldı ve geri çekilmeye çalıştı.

Gitmesine izin vermedi.

"Benim için gel, *chérie*," diye acımasızca ikna etti. "Bırak gitsin. Benim için." "Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti usulca.

Nasıl olduğunu bilmiyor muydu? Ani bir anlayışla ona şefkatle, "Rahatla sevgilim. Sadece gevşe ve rahatla."

Sonunda söylediği gibi yaptığında, yüzünü yakından izledi ve hafif, kontrollü hareketlerle ona doğru ilerlemeye başladı. Gözleri tutkuyla parlıyor ve bir yandan diğer yana kıvranıyordu. "Hayır," diye itiraz etti. "Hayır, bu çok fazla."

Acımasızca, onun bedenini kalçalarının beşiğine doğru tuttu ve doruğa ulaşmasının ilk dalgası onu vurduğunda, kadın eğilip çığlık atana kadar ona karşı sallandı ve sallandı. Kadınlığı refleks olarak adamın sertliğine bastırdı.

Şiddetli bir ürperti onu ele geçirdi. Kendine engel olamadı. Bekleyemedi.

Ona vurarak kendi kurtuluşunu aradı. Kadının yumuşak zevk çığlıklarının, kendi alçak inlemelerinin ve aşk sözcüklerinin, yıkıcı, sinirleri parçalayıcı

duyularının patlaması. Hayatı boyunca deneyimlediği her şeyin ötesinde, giderek artan bir uyarılma sarmalına yakalanmıştı.

Göğsünün derinliklerinden boğuk, hayvani bir teslimiyet sesi yükseldi. Duyuları uzayda savruluyor, giderek daha büyük, daha yoğun zevk zirvelerinden oluşan milyonlarca kıvılcıma dönüşüyordu.

Yavaşça akıl sağlığına geri döndü. Doymuş bir halde ağır ağır ona yaslandı, az önce yaşadığı coşkunun mükemmelliği ve onu sadece kollarında tutmaktan duyduğu daha da eksiksiz tatmin karşısında sersemlemişti. Onun da aynı şekilde etkilenip etkilenmediğini görmek için hafifçe geri çekildi.

"Bilmiyordum," dedi kadın, şaşkınlıkla ona bakarak. "Ben de bilmiyordum, *chérie*," diye mırıldandı. "Ben de bilmiyordum."

Derin bir iç çekerek dudaklarını kızın boynuna dayadı.

Aptalca hareketlerinden dolayı pişmanlık duymalıydı. O sadece sevinç hissetti.

Şeker tarlalarına ve onu bekleyen birçok sorumluluğa geri dönmeliydi. Hareket edemezdi.

Uzun bir süre onun üzerinde yattı, hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu, kalbi yüksek sesle çarpıyordu. Kollarının üzerinde doğruldu ve hâlâ kendisine hayretle bakan Selene'ye baktı.

Aniden, hiçbir uyarı olmadan, Blossom içeri daldı ve ağlayarak, "Ne Ne oldu? Mutfığa kadar çığlık seslerini duyduk ve... Tanrım!" Kahverengi gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi hızla etrafı süzdü, sonra Iris ve Reba'yı birkaç köyle birlikte kapıdan dışarı çıkardı, Etienne ve Iris'in küçük ikiz çocukları Cain ve Abel'dan bahsetmiyorum bile.

Blossom hemen, "Hanımefendi düştü ve efendimiz de onu kaldırmaya çalışıyor," diye açıkladı.

James kıs kıs gülüşmeler duyduğunu sandı. Sonra oğlu kaba bir sesle, "Babam muhtemelen o sıska kıza çakıyor," dedi.

Ardından yüksek bir vurma sesi geldi.

"Ah! Beni neden dövdün, Blossom? Ben sadece Habil ve Kabil'i anlatıyordum.

."

"Biraz daha anlatmaya devam edersen, gözlerin su toplayacak. Blossom azarladı. Kısa süre sonra merdivenlerden inerken sesleri kayboldu.

"Ah, çok utanıyorum," dedi Selene. "Kimsenin yüzüne nasıl bakabileceğim?"

James sonunda tarlaya döndüğünde Fergus ve işçilerinin tepkisini hayal edebiliyordu ama Selene'in bunu bilmesine gerek olmadığına karar verdi.

"Kendine çeki düzen verdiğinde eminim kimse gördüklerini hatırlamayacaktır," diyerek onu teselli etti. Ama kendi sözlerine inanmıyordu. *Mon Dieu*, kadının morarmış ve şişmiş dudakları tek başına onların

Son zamanlardaki hareketliliği. Sabahki kirli sakalının yüzünde ve boynunda bıraktığı yanıklar muhtemelen günlerce solmayacaktı.

Yabani saçları iki eliyle yüzünden itmeye çalıştı ama saçlar, tıpkı sahibi gibi, kendi iradesiyle tekrar yukarı ve dışarı fırlamaya devam etti. Sonunda pes etti.

"Belki de Güney'in diline düşeceksin ama daha çok fındık gözlerin ve karabuğday saçlarınla," diye alay etti. "Üzerinde başka hangi yiyecekleri sakladığını merak ediyorum."

"Ben ciddiym, James."

"Ben de öyle. Bakalım başka hangi yenilebilir vücut parçaların varmış." Onu düşünceli bir şekilde inceledi, sonra muzipçe sırıttı. "Çilek?" diye teklif etti, göğsündeki sertleşmiş tepelere bakarak. "Ya da bal, belki?" diye sordu gözlerini aşağıya dikerek.

"Ah, sen!" Onu şakacı bir şekilde itti ve o da üzerinden yuvarlandı. Adamın kollarından kurtulup ayağa kalktı ve dizleri son zamanlardaki hareketliliğin verdiği güçsüzlükle bükülme tehlikesi geçirdiğinden neredeyse düşüyordu.

Son derece memnundu.

Aynaya doğru yürüdü ve şok içinde ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım!" Islak kumaş halkaları göğüslerini ve donunun kıvrımlarını açıkça gösteriyordu.

Kıkırdadı, kollarını başının arkasında kavuşturdu ve için için yanan gözlerle onu izledi. Birden utanarak uzun bir sargı bezi kaptı ve açıkta kalan vücudunun önünde tuttu.

"Bunun için biraz geç değil mi, *canım*?"

Uygun bir şekilde kızardı. "Eğer benim durumumdan bu kadar keyif alıyorsanız, belki de kendinizi incelemelisiniz." Kadın dikkatle adamın kalçalarının birleştiği yere baktı.

Aşağı baktı ve pantolonundaki geniş, nemli lekeyi görerek sırıttı.

"Hiç utanmıyor musun?"

Öyle olmalıydı. Ama değildi. "Selene, tatlım, on iki yaşımdan beri tohumlarımı dökmekten bu kadar zevk almamıştım."

Selene iki elini kalçalarına koydu ve James'e -kibirli, çileden çıkarıcı, harika adama- dik dik baktı. Solgun gözleri tutkunun ışıltısıyla parlıyor, onu hayranlıkla okşuyordu. O zaman duruşunun yarı çıplak vücuduna dikkat çektiğini fark etti. Tiksintiyle gardırobun yanına gidip hafif bir poplin günlük elbise seçti ve

başının üzerine çekti. James'ten elbisenin arkasını bağlamasına yardım etmesini isteyecekti ki James'in artık yerde yatıp onu izlemediğini fark etti. Gülümseliyordu da.

Gömleğini ve pantolonunu düzeltmiş, yüzüne her zamanki kasvetli ifade geri gelmişti. Neredeyse dehşetle onun omzunun ötesine bakıyordu.

Bataklıktaki haşerelerden birinin, hatta belki de bir yılanın odasına girmiş olmasından korkarak hızla yolundan çekildi. "Oh, Tanrım! Ne oldu? Ne oldu?"

James konuşmadan onun yanından geçip gardırobun çift kapısını açtı. Beyaz balo elbisesini kaldırarak suçlayıcı bir tavırla ona doğru tuttu. Mavi gözleri aralarındaki mesafeyi delip geçti ve kız endişeyle titredi.

"Unutmuşum. Tüm azizler beni aptal olduğum için lanetlesin ama unutmuşum." Adam değerli elbiseye öyle bir küçümsemeyle bakıyordu ki, Selene onu parçalara ayırabileceğinden korktu.

"Unuttun mu?"

"Evet."

"Anlamıyorum." James'in gözlerindeki buz gibi ifade Selene'i korkutmuştu. Boğucu bir his boğazını sıktı. Nasıl bu kadar çabuk sıcak bir tutkudan soğuk bir tiksintiye dönüşebilmişti? Selene yıllar boyunca Devon'ın sözlü tacizlerine katlanmıştı. Onu istiyormuş gibi görünüyor, yumuşak sözlerle baştan çıkarıyor, bedenini ona teslim ettikten sonra acımasız alaylarla onunla alay ediyordu.

Tanrım, lütfen bu adamın da aynı olmasına izin verme. James uzun zamandır ilk kez kendisini kadınsı ve arzulanır hissetmesini sağlamıştı. Şimdi ondan gelecek kınamalara dayanabileceğini sanmıyordu.

Ama ya onun tutkusunu yanlış anladıysa? Ya onun için üzülüyse? Belki de sadece... şey, azgındı... ve o da uygun biriydi. Şimdi ondan iğreniyordu.

Gerçeği bilmek zorundaydı. Boğazındaki umutsuzluğun acı tadını yutarak kısık sesle yalvardı: "James, lütfen öpüştüğümüz için pişman olduğunu söyleme."

"Öpücük mü? Az önce aramızda geçen şeye öpücük mü diyorsun?" Adam ona tam bir inançsızlık ifadesiyle baktı ve parmaklarını dikkati dağılmış bir şekilde saçlarında gezdirdi.

"Buna ne diyorsunuz?" diye sordu alçak bir sesle, kendini tutmaya çalışarak.

Ağla.

"Sevişiyorduk Selene," dedi ona, küçük bir çocuğa talimat verir gibi sözcüklerini yavaşça ve dikkatle aralarken. "Eylemin tamamlanmamış olması onu daha az sevişme yapmaz ve bunu sen de biliyorsun."

Başını salladı. "O zaman neden şimdi bu kadar garip davranıyorsun?"

"Tuhaf mı?" Adam ona ciddiyetle baktı. "Sana neyin tuhaf olduğunu söyleyeyim. Ben."

Senin gerçekte kim olduğunu nasıl unutabilirim?" Balo elbisesini vurgulamak için yüzüne doğru salladı. "Her an bu elbiseyi giyip hayatımdan çıkabilirsin. Arkana bile bakmadan."

Selene ani bir anlayışla keskin bir nefes aldı. Adam haklıydı, bunu dehşetle fark etti. En azından onun bu zaman dilimini... ve onu... bir an bile düşünmeden terk etme olasılığı konusunda. Ama geriye dönüp bakma konusunda yanılıyordu.

"Sana başka neyin tuhaf olduğunu söyleyeyim," diye devam etti, elbiseyi tiksintiyle yere bıraktı ve tedirginlikle yerde adımlamaya başladı. "Kontrol eksikliğim. *Tanrım!* Dışarıda on beş bin arpent ayakta duran bastonum ve yüz kölem var ve ben gelecekte gelen aynı derecede beyinsiz bir cadıyla beyinsiz bir delikanlı gibi yerde yuvarlanıyorum."

"James, anlıyorum. Lütfen açıklamama izin ver."

"Otuz dört yaşındayım," diye devam etti, onun yalvarışlarını duymazdan gelerek, "ve bir babaya senin bir sevgiliye olduğundan çok daha fazla ihtiyacı olduğu açık olan oğlum kadar çılgınca davranıyorum."

Nefesi kesildi.

"Beni baştan çıkarma konusunda seni uyarmıştım. Sorumluluklarımın sınıra dayandığını söylemiştim. Bana öyle öfkeyle bakma, tatlım. Bu baştan çıkarma konusunda eşit derecede suçluyum, ama buna bir son vermeliyim. *Şimdi.*" Onu kolundan yakaladı.

kollarının üstünden tutup kendisine doğru kaldırdı. "Anlıyor musun?"

Çözülmüş elbisesi omuzlarından kaymaya başladı ve Selene bir an için, gözleri çıplak omuzlarına ve daha aşağılarına sabitlendiğinde onu tekrar kollarına çekmek üzere olduğunu düşündü. Ama adam vahşi bir tıslama sesi çıkardı ve ellerini bırakarak ondan uzaklaştı, belli ki tedirgindi.

"Delireceğim," diye mırıldandı.

"James, beni dinle," dedi, elini sempati ile onun koluna koydu. James onu omuz silkerek uzaklaştırdı. "Bana... dokunma..."

Selene elini çekti ama hakaret etmedi. Sadece bir dokunuşla aralarına giren elektrik akımını anlıyordu. "Ben de düşünmüyordum James. Ve söylediğin şeyi kabul ediyorum."

Ama eminim aramızdaki bu duyguları hafife aldığımı düşünmüyorsunuzdur. Buradan ayrıldığım için hiç pişmanlık duymayacağımı."

Adam ona dikkatle baktı, ağzı sıkı ve acımasızdı. "Gitmeyeceğini mi söylüyorsun?"

Selene'nin omuzları çöktü. "Bilmiyorum."

"Köprünüzü kendi zamanınıza kadar keserek elbiseyi yok eder miydiniz?"

"Hayır!" Çok hızlı cevap verince avucunu ağzına kapattı. James'in dudakları alaycı bir şekilde büküldü.

"Yani, henüz

değil." "Hiç mi?"

Adamın sert ses tonu karşısında irkildi. "Bilmiyorum. Sadece bilmiyorum." Üzerlerine kara bir bulut çökmüş gibiydi.

"Bana şunu söyle, Selene. Derginde reklamı yapılan o doğum kontrol haplarını kullanıyor musun?" Buz gibi kelimeleri ona taş gibi fırlattı.

Başını yavaşça salladı. "Artık değil." Nefesi boğazında yanıyor gibiydi.

"Peki hamile kalırsanız ne yapmayı planlıyordunuz? Çocuğumu da alıp gidecek miydin?"

"Hiç düşünmemiştim..."

Burun delikleri öfkeyle alevlendi.

Selene yaptıklarının sonuçlarını gözden kaçırdığına inanamıyordu. Bu onun yapacağı bir şey değildi.

"O zaman anlaştık mı?" Başını salladı.

"Sevişmeyeceğiz."

Konuşmadan tekrar başını salladı.

Gözleri birkaç uzun an boyunca onunkileri dikkatle, samimiyetle tuttu. Sonra kapıyı arkasından sessizce kapatarak çıktı. Ve söylenmemiş bir kelime havada acı verici bir şekilde çınladı. *Aşk*. İkisi de aşktan söz etmemişti.

Farkı yaratan da bu olabilirdi.

Onuncu Bölüm

Büyük bir hayal kırıklığı ve iki kırık taraktan sonra Selene, Blossom'ın ona verdiği, hafif sirke kokan özel bir krem karışımıyla saçlarını bir kez daha yıkadı. Aşçı bunun kalıcı bir koku bırakmayacağı konusunda onu temin etti. Sonra Reba'nın da yardımıyla Selene saçlarının uçlarından üçer santim kesti.

"Ne düşünüyorsun?" Selene yatak odasındaki aynanın önünde başını bir o yana bir bu yana çevirerek sordu.

"Bilmiyorum," dedi Reba, Selene'in yere serdiği çarşafın üzerine dağılmış iri siyah saç kümelerine kuşkuyla bakarak.

"Bence bu mükemmel. Menajerimin tavsiyesine rağmen bunu uzun zaman önce kesmeliydim."

"Yemin ederim Selene, çok tuhaf şeyler söylüyorsun. Herkes erkeklerin pamuk ve şeker gibi mallarını pazarlamak için aracılar tuttuğunu bilir. Bir kadının aracı tuttuğunu düşünsene!"

Selene, James'in gelecek hakkında konuşmamasını tembihlediğini hatırladı ve açıklama yapmamaya karar verdi. Bunun yerine ayağa kalktı ve omuzlarındaki keten havluyu çarşafın üzerine silkeledi. Sonra yeni arkadaşına hesapçı bir bakış attı. "Şimdi sıra sende mi Reba?"

Reba irkilmiş, korkmuş geyik gözlerini ona çevirdi. "Otur da saçını biraz düzeltelim."

"Oh, hayır. Yüce Tanrım, hayır. Fergus saçımı kestirmeme asla izin vermez."

"İzin vermek mi?" Selene'in sesindeki sert ton betonu kesebilirdi.

Reba'nın solgun yanaklarında kırmızı lekeler belirdi ve savunmaya geçercesine çenesini kaldırdı.

Selene başka bir zaman olsa bu kadar yargılayıcı olmamaya çalışarak, "Ben olsam kısa kesmezdim tatlım," dedi. "Sadece kenarlarını keserdim ve en önemlisi, daha kalın olması için kat kat yapardım. İnan bana Reba, çoğu kadın güzel doğmaz; sadece Tanrı'nın onlara verdiği yetenekleri nasıl geliştireceklerini öğrenirler."

"Hah! Ya Tanrı onlara hiç hediye vermediyse?"

"Reba, beni dinle. Bildiğim tek şey güzellik. Sen zaten güzel bir kızsın. Seni daha da güzelleştirebilirim."

Reba hüzünle içini çekti. "Kısa kesmeyeceğine söz veriyor musun?"

Selene kalbinin üzerine bir X işareti koyarak, "Kalbimin üzerine çarpı işareti koy ve ölmeyi umut et," dedi.

Reba hafifçe ondan uzaklaştı. "Bu bir voodoo işareti miydi?"

Selene güldü ve Reba'yı alçak tabureye itti. "Hayır. Sizin burada vudu büyüleriyle ne alıp veremediğiniz var?"

"Dün geceki davul seslerini duydun mu?" Reba ürpererek sordu Selene temiz bir havluyu dar omuzlarına yerleştirdi ve ensesindeki ince telli saçlarını taradı.

"Ne davulu?"

"Bataklıktaki voodoo davulları. Onlardan nefret ediyorum. Gerçekten nefret ediyorum. Fergus tüm bu saçmalıklarda korkulacak bir şey olmadığını söylüyor. Ama Giselle hayattayken yaşanan tüm kötü zamanları hatırlıyorum ve burada bazen ortaya çıkan hayaleti herkes bilir. Giselle'in hayaleti."

"Ne davulu? Hiçbir şey duymadım," dedi Selene ustalıkla kırparak, Giselle'in hayaletiyle ilgili saçma sözleri görmezden gelmeyi seçerek. Reba çok kolay etkileniyordu. "Genelde uykum hafiftir ama sanırım dün gece çok yoruldum."

Neyse ki konuşmaları kısa sürede vudu ve hayaletlerden uzaklaştı. Kısa bir süre sonra Selene Reba'nın saçlarının uçlarını kabartarak aynanın önünde arkasında durdu. "Şimdi daha iyi görünmüyor mu?"

"Oh, Selene, sen bir sihirbazsın." Reba aynanın önünde ıslıl ıslıl parlıyordu.

"Pek sihirbaz sayılmaz. Ve *lütfe*n bu kelimeyi benimle ilişkilendirerek tekrarlamayın. James, insanlar ne zaman benimle sihirbaz arasında bir bağ kursa kesinlikle rahatsız olur.

Benimle sihir yap." Reba'nın ayağa kalkmasına yardım etti ve ekledi: "Ayrıca, bir dahaki sefere saçını yıkadığında, saçını iyice kurutmalısın."

"Ezmek mi?" Reba parmak uçlarını dudaklarına götürerek kız gibi bir kıkırdamayı bastırdı. "Evet, sıkıştır." Selene belinden eğilerek gösterdi, Kendi uzun saçlarını başının üzerinde savuruyor, kalın tutamları tekrar tekrar toplayıp açıyordu. "Toplamak saçlarını daha da kalınlaştırır ve kabartır. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Reba başını salladı, onun her hareketini ezberliyordu.

Selene başını yana eğerek Reba'yı inceledi. "Bir şey daha var. Kımıldama." Gardirobun yanına giderek makyaj çantasını indirdi ve içindekileri dikkatle inceledikten sonra küçük bir pudra, kahverengi maskara ve göz kalemi ile bir tüp Pink Passion dudak parlaticısı seçti.

"Oh, hayır! Asla! Fergus'u saç kesimi konusunda ikna edebilirim ama yüz boyasını asla kabul etmez."

"Otur," diye emretti Selene alaycı bir sertlikle. "Tatlım, kaç bin erkeğin makyajdan nefret ettiğini, tıpkı kendi eşleri ya da kız arkadaşları gibi 'doğal görünümü' sevdiklerini söylediğini biliyor musun? Hah! Bildikleri çok az şey var, o doğal görünümü elde etmek için yüzlerce dolar ve bir araba dolusu Revlon gerekiyor. 'doğal görünüm'."

"Red-lawn? Oh, Selene, lütfen, yüz boyası yok. Saç kesimi yeterli."

"Makyajı beğenmediysen yıkayabilirsin."

Reba inleyerek isteksiz bir şekilde izin verdi. Kısa bir süre sonra Selene geri çekildi ve Reba'nın aynaya ilk kez bakmasına izin verdi.

Saç katları Reba'nın görünümünü iyileştirmişti; makyaj ise bir mucize yaratmıştı. Kirpiklerine çok az miktarda maskara ve kaşlarına kalem süren Selene, Reba'nın gözlerindeki canlı peygamber çiçeği mavisini daha da belirginleştirdi. Pudra Reba'nın gözlerine renk kattı. ve parlaticı, Selene'in dolgun ve oldukça şehvetli olduğunu fark etmediği dudaklara belirginlik kazandırdı.

Reba nakavt oldu.

Reba şaşkınlıkla yansımasına baktı. Sonra da kadınlara özgü doğal bir şey yaptı. Ağlamaya başladı.

"Reba! Tatlım, beğenmediysen yıkayabiliriz."

"Ben... bayıldım..." diye hıçkırdı Reba, kollarını Selene'in boynuna dolayıp ona minnetle sarıldı. "Fergus da çok sevecek ama ona söylemeyeceğim. Hayır, söylemeyeceğim. Aynen dediğin gibi. Biraz güneşlendiğimi ya da çilek yediğimi düşünecek. Erkekler görmek istediklerini görürler. Selene, Bayou Noir'a geldiğine çok sevindim."

Selene'in Reba'nın gözyaşlarından kaynaklanan hasarı onarması bir on dakika daha sürdü. Sonra Selene kullandığı kozmetik ürünlerini hediye olarak Reba'ya verdi ve kol kola girerek aşağıya indiler. İkinci merdivenin yarısında, Selene'in bir gece önce tanıştığı, kucak dolusu temiz çarşaf taşıyan uzun boylu köle Iris'le karşılaştılar. Iris, Reba'nın yeni şaşkın bir bakış attıktan sonra Selene'e suçlayıcı bir bakış fırlattı, "Ne zaman kıcımdan başlayacaksın?"

"Belki yarın, Iris. Bugün uyuyakalmışım," dedi Selene gülerek.

"Sümbül ve Gül Yaprığı'na senin ok sırt egzersizlerinden ve onlar da yapmak istiyor. Sakıncası var mı, mam'zelle?"

Oh, Tanrım. James mutlu olmayacak.

"Sümbül'ün göğüsleri inek memesi kadar büyük, Gül Yaprığı'nın ayakları da inek turtası kadar büyük," diye devam etti Iris.

"Aman Tanrım, Iris! Bir insanın ayak boyutunu küçültmek için yapabileceği hiçbir şey yoktur," dedi Selene, gülmemek için kendini zor tutarak. "Ve göğüs küçültme, şey..." Selene yirminci yüzyıl cerrahi yöntemlerini tartışmaktan kendini alıkoydu.

"Sen hiç endişelenme, mam'zelle. Sanırım böyle büyü yapabilen biri," dedi Reba'ya doğru bir el sallayarak, "ayakları ve göğüsleri kesinlikle daha küçük *gösterebilir*."

"Evet, doğru." Ve işte yine oradaydı. O kelime. *Sihir*. James kesinlikle memnun olmayacaktı.

Reba'nın gözleri büyüdü. "Benimkini daha büyük yapabilir misin?" diye sordu kızarak, düz göğüslerine bakarken.

"Hayır! Kesinlikle olmaz!" Selene kararlı bir şekilde iddia etti. Tanrım, bu insanlar ona bir tanrıymış, bir hevesle mükemmel vücut parçaları dağıtabilen bir tanrıçaymış gibi davranıyorlardı. Sonra zavallı Reba'yı terslediği için kendini kötü hissederek ekledi, "Belki."

"Lily'ye söyleyene kadar bekle," dedi Iris sevinç çılgınlıkları atarak. "Onun hiç memesi yok."

Evet! James mutlu bir kampçı olmayacak.

Bir saat sonra Selene, Blossom'la birlikte mutfak masasında oturmuş, ikinci fincan sert Creole kahvesini yudumluyordu. Saat öğleyi çoktan geçmişti ve mısır keki, hominy, domuz pastırması, yumurta, yeşillik, ev yapımı ekmek ve taze yayık tereyağından oluşan bir kahvaltı ve öğle yemeğini bir arada tüketmişti. Ertesi günkü menüsünde aerobik bir numaraydı.

Önündeki hokkaya bir tüy kalem batırdı ve Iris'in kendisi için getirdiği kâğıda bir şeyler karalamaya başladı. "Tamam, şimdi bana çiftlikteki tüm kölelerin ve özgür işçilerin isimlerini verin, James tarafından şeker tarlalarında veya diğer ağır işlerde çalıştırılmayanların." Uzun bir süre sonra Düşünüp taşınarak ve kütüphanede bulduğu kayıtlara danışarak, çoğu kadın ve yedi yaşından büyük çocuklardan oluşan yaklaşık otuz isim buldular.

"Şimdi bu hizmetkârlara verilecek görevlerin bir çizelgesini yapabiliriz, böylece en azından evin içi, avlu ve mutfak bahçeleri yeniden düzene girebilir."

"Zamanı gelmişti," diye onayladı Blossom. "Mam'zelle Baptiste bunu daha önce hep yapardı ama son zamanlarda... yani, rahatsız. Bacaklarım da artık o merdivenleri çıkmama izin vermiyor. Nosirree. Bu evin yeni bir hanımefendiye ihtiyacı var. Evet, öyle." Son sözleri üzerine Selene'e spekülâtif bir şekilde baktı.

"Ben değilim," dedi Selene gülerek. "Ben sadece kısa bir tatil için buradayım..." *Tatil, ha! Bayou'nun Club Med'i değil!*

Selene, evindeki antiseptik beyaz emaye mutfığa hiç benzemeyen sıcacık mutfaktan yayılan nefis kokuları derin derin içine çekti. Yemek pişirmek açık ocakta ve tuğla fırında yapılıyordu ama daha çok, kömür ocaklarının üzerinde yerleşik "güveç delikleri" olan eşsiz bir *çömlek* tezgahında yapılıyordu. Selene bunun gelecekteki set üstü ocakların habercisi olduğunu düşündü.

Şu anda geleneksel jambalaya *tencerede* kaynıyordu, Tütsülenmiş jambon, karides, soğan, domates, pirinç ve kırmızı biber kokuyordu. "Bu arada, Bayan Baptiste'e neden Mam'zelle diyorsunuz?" Selene sordu,

kendini elindeki işe geri çağırdı. Sonra James'in babasının annesiyle hiç evlenmediğini hatırladı. "Ve bu Bayan *Baptiste*, değil mi?"

"Bütün beyaz hanımlar Mam'zelle'dir," dedi Blossom omuz silkerek. "Ve bildiğim kadarıyla Mam'zelle kendine hep Baptiste derdi. Yasal bir hakkı var mı bilmiyorum. Burada çok da önemli olduğunu sanmıyorum."

Selene başıyla onayladı. "Bayan Baptiste ile ne zaman tanışabilirim?"

James bir gece önce annesini görmek için evin yan tarafında bulunan ve bazen bekârların kaldığı ayrı bir bina *olan garçonnière*'e gitmişti. Annesi kendini hapsettiği yerden çıkmayı reddetmişti.

Blossom çekingen davrandı. "Mam'zelle kendini daha iyi hissedene kadar ziyaretçi istemiyor."

Selene tekrar listesine döndü. "Bir şey fark ettim," dedi gülerek.

"Neredeyse tüm kadın kölelerin çiçek isimleri var ve erkek İncil'den olanlar. Şuraya bakın. Çiçek, Sümbül, Mine Çiçeği, Zambak, Süsen, Gül Yaprığı, Papatya, Gardenya, Azalia, Menekşe var. Ve erkekler... İbrahim, Yakup, Hezekiel, Habil ve *Kabil*... vay canına, Habil ve *Kabil* mi?"

"Bunlar Iris'in ikiz çocukları."

Selene bir annenin bebekleri için İncil'den bu isimleri seçmesine şaşırarak başını salladı ve devam etti, "Yeşaya, Musa, Nuh, Matta, Markos, Luka, Yuhanna-"

"Evet," diye gülümseyerek onayladı Blossom. Selene listesini hazırladığı ve onunla sohbet ettiği süre boyunca ekmek hamuru yoğurmuştu.

"Bunlar on yıl önce Efendi James çiftliği satın aldığında çiftlikle birlikte gelen köleler. Eski efendi ne zaman yeni bir erkek çocuk doğsa İncil'i açarmış ve hanımın da kız bebeklere isim vermek için kullandığı Fransa'dan gelen çiçeklerin olduğu bir eskiz defteri varmış. Bu şekilde fazla düşünmek gerekmiyordu."

Selene alaycı bir ifadeyle başını salladı.

Blossom gururla, "Efendi James geçen yıl ben de dahil olmak üzere o kölelerin çoğuna özgürlük belgelerini verdi, ama biz hepimiz kaldık," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Evet, on yıl önce buraya ilk geldiğinde Efendi James, onun için sıkı çalışır ve sorun çıkarmazsak, beş yıl sonra bize beş yıllık bir sözleşme vereceğini söyledi. Geçen yıl yaklaşık yirmi yedi kişiydik. Bu hasat mevsiminden sonra ve gelecek her yıl yaklaşık on kişi daha olacağız."

"Peki para alıyor musun? Yani, James'in fazla parası olmadığını biliyorum."

"Biraz," dedi Blossom, "ama erkekler kendi şeker mahsulleri için bir parça toprak açıyor ve onları efendininkilerle birlikte satıyorlar. Çoğumuzun sahip olduğundan daha fazla."

"Şey, bu... dikkate değer," dedi Selene. Bu politikalar James'in köle sahibi olmasını doğru kılmiyordu ama onun gözünde bir şekilde aklanmıştı. Onun hayranlığına ihtiyacı olduğundan ya da bunu istediğinden değil. Bu sabah ayrıldıklarında bunu açıkça belirtmişti. Selene bu acı verici düşünceyi bir kenara bıraktı, neredeyse sonuçlarını düşünmeden sevişmelerine neden olan güçlü çekimi düşünmek istemiyordu.

"Ve inanın bana, bu durum buradaki diğer ekicilerin pek hoşuna gitmiyor. Terrebonne Parish'e ya da bataklığın aşağısına." Blossom kocaman hamur topunu son bir kez sıvazladı ve unlu ellerini uzun beyaz önlüğüne silerek kenara koydu. "Bakalım şu çizelgede neler varmış."

Bir saat içinde evin içi için günlük bir program hazırladılar. Her seferinde bir oda ele alınarak, konak tavandan tabana kadar kapsamlı bir temizliğe tabi tutulurdu. Yün halılar ve ağır perdeler dışarı çıkarılır, dövülerek temizlenir, ardından güvelere karşı koruma olarak kışa kadar tütün yapraklarına sarılırdı. Cilalı ahşap zeminlerin üzerine temiz hasırlar serilir ve pencerelere hafif dantel perdeler asılırdı.

Kapsamlı bir ev temizliği muhtemelen en az bir hafta sürer, ancak Selene pencerelerin ıslıl ıslıl olacağına, mobilyaların parlayacağına ve

Evin içi bir insanın yapabileceği kadar temiz olacaktı. Sonra, annesinin organizasyon becerilerini kullanarak, Selene düzenli olarak yerine getirilmesi gereken günlük bir görev çizelgesi hazırladı. Iris'i baş kahya, Blossom'ı aşçı ve Verbena'yı da baş çamaşırcı olarak görevlendirdi.

Her gün yüzden fazla insan için elleriyle yemek pişirmenin ve çamaşır yıkamanın ne kadar büyük bir iş olduğunu yeni yeni anlamaya başlamıştı. Göz korkutucu bir görevdi ama tuhaf bir zevkle dört gözle beklediği bir görevdi.

Selene kâğıtları bir kenara bırakırken bir tatmin duygusu hissetti, önünde dolu dolu günler olacağını biliyordu. Ama önce daha önemli bir sorumluluğu vardı.

Bütün gün aklından rahatsız edici bir görüntü geçip durmuştu. Ona öyle geliyordu ki, o sabah James'le sevişmeleri uygunsuz bir şekilde bölündüğünde, kapıdaki izleyicilerden biri siyah saçlı ve soluk mavi gözlü küçük, pis bir çocuktı... babasının banyo yapma emrine itaat etmemiştir.

"Blossom, Iris'e üst kattaki küveti doldurmasını ve bir sürü temiz havlu ve sabun getirmesini söyler misin?"

Aşçı başıyla onayladı. "Bu sabah banyo yaptın sanıyordum."

"Yaptım. Şimdi de bataklıkta en küstah veledi yıkayacağım."

"Etienne'i değil!" Blossom ona inanamayarak baktı.

"Aynen öyle."

Selene kurbanını bulmaya giderken Blossom derin bir kahkaha atarak gülmeye başladı.

Selene araştırmasına malikânenin dördüncü katında, Etienne'in geniş yatak odasında başladı. Kapıyı açar açmaz, evi düzenlemek için hazırladığı programı hemen değiştirdi ve evi ilk kez tam anlamıyla temizlemek için bir haftadan daha uzun bir süreye ihtiyacı olacağına karar verdi. Sadece Etienne'in odası için bile en az iki gün gerekecekti.

Aramayı bir süreliğine bırakarak adamın kirli giysilerini toplamaya başladı. Bazı ceplerden neler çıkabileceğinden emin olamadığı için eldiven giymeyi diledi. Yırtık pırtık giysilerin çoğu atılmalı ya da daha küçük boylu kölelere devredilmelidir.

Selene, evin arkasındaki çamaşıraneye yaptığı üçüncü ziyaretten dönerken, aynı derecede kirli bir çarşafa sarılmış bir yığın kirli giysi taşıırken Iris'e rastladı. Kölenin elinde kahve ve kek dolu bir tepsi ile

Bir sürahi tafia, yerel bir rom, *jartiyere* doğru. Belli ki Bayan Baptiste için. Selene ilk kez Bayan Baptiste'in Baptiste'in melankolisi alkolle ilgili olabilir.

"Iris, Etienne'in giysileri neden bu kadar uzun süredir yıkanmadı... ya da odası temizlenmedi?"

"Çünkü küçük efendi kimsenin odasına girmesine izin vermiyor."

"İzin vermeyecek misiniz? İzin vermeyecek misiniz?" Selene tükürdü. "Criminey, çocuk daha beş yaşında."

"Hah! Yatağında ilk kez bir yılan bulduğunda kendini bu kadar cesur hissetmeyeceksin-"

"Buna cesaret edemez!" *Kapımı kilitlemeye başlasam iyi olacak.*

"-ya da sabah uyandığınızda yüzünüze oturan o Korkunç köpeği-"

"Buna cesaret edemez!" *O ite tasma takılacak.*

"-ya da banyodan çıktığınızda tüm giysilerinizin gitmiş olması... ve oradan geçen bir yabancıнын dikilmiş, böcek gözlerle sizi izlemesi-"

"Buna cesaret edemez!" *Tanrım! Ben de kıyafetlerimi banyo kapısının hemen yanına bırakıyordum... kilitli olmayan banyo kapısına.*

"-ya da en kötüsü, o voodoo tavuğuna seni lanetletir. Bir keresinde Bob'a bacağımı gagalattı ve ben de kaşınmaya başladım... çünkü sakladığı bir kutu örümceği çöpe atmıştım."

Örümcekler! Tanrım, bana güç ver.

"Ve Nuh, küçük efendinin boğaya binmesine yardım etmeyi reddettiği için mahrem yerlerinde çibanlar çıktı."

Yeter artık! Selene tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Gerçekten mi, Iris! Noah'nın cinsel organındaki çibanların, *onu yapmaması* gereken bir şeyin içine soktuğu için çıktığı hiç aklına geldi mi?"

Iris de aynı şekilde tiksinti dolu bir ses çıkararak ona küçümseyen bir bakış attı. "Noah yedi yaşında."

"Ne olursa olsun, buraya Etienne'i kontrol etmeye yardım etmek için getirildim ve yapacağım şey de tam olarak bu."

Iris güzel kahverengi gözlerini şüpheyle devirdi. Dikkatle dengelediği tepsisini alıp gitmeden önce Selene'e şunu hatırlattı: "Benim... ne diyorsun?.. popomu unutma. Ve sana söyledim mi, ok sırtlarına gelmek isteyen iki kişi daha var?" Iris kısa bir reverans yaptı ve görevlerini yerine getirmeye gitti.

Selene güldü ama Iris'in kirli numaralar hakkındaki uyarısı tohumları attı. Etienne şüphesiz işe alırdı. Yılanlar ve örümcekler ona göre değildi. Düşünceli bir şekilde çenesine vuran Selene'in aklına sonunda bir fikir geldi... tabiri caizse, küçük sefilin kendisine yöneltebileceği her türlü misillemeye karşı bir sigorta poliçesi. Birkaç modern "iyi şans tılsımı" almak için odasına geri döndü.

Sonra Selene memnuniyetle gülümseyerek dört katlı malikanenin her odasını aramaya başladı, en üstten başlayarak Etienne'in odada, okul odasına dönüştürülmüş bir çocuk odası vardı. Velede orada kuruttuğu tüm deriler kaldırılmıştı ama geniş oda hâlâ kötü kokuyordu, bu yüzden Selene pencereleri daha geniş açtı ve biraz temiz hava almak için dışarı eğildi.

Şeker kamışı tarlaları kilometrelerce uzanıyor, her biri yaklaşık kırk dönümlük düzgün dikdörtgen parsellere bölünüyordu. Tarlaların ortasından, her iki yanında derin sulama hendekleri bulunan elli metre genişliğinde bir yol geçiyordu. Daha dar olan diğer yollar da, drenaj hendekleriyle birlikte, her yirmi beş metrede bir paralel ve dik olarak uzanıyor, hepsi de ekinleri çaprazlama kesiyordu.

Kırmızı ve yeşil kamış... kurdele kamışı deniyordu ona... sadece birkaç ay önce dikildiği için boyu bir karış kadar uzamıştı. James ona kamışları Ekim ayına kadar hasat edemeyeceklerini söylemişti. Aslında bir şeker plantasyonunda en yorucu ama en neşeli dönem *olan* öğütme mevsimi, *roullaison*, başladıktan sonra iki ya da üç ay sürecekti.

Selene böylesine büyük bir girişimin başarılı olması için ne kadar büyük bir çaba gerektiğini görebiliyordu ve James'in başarılı olmak için gösterdiği çabayı takdir etmek zorundaydı. Şimdi dışarıda, köleler ve özgür işçilerle birlikte mi çalışıyordu?

Selene bütün gün James ve onun o sabahki sevişmesi hakkındaki düşüncelerini bir kenara itmişti. Spontane, patlayıcı ve harikaydı. Hatta Şimdi Selene'in dudakları dolgun, öpücüklerle şişmiş gibiydi. Eliyle yumuşakça dokundu onlara.

Parmaklarının uçları, dudaklarının onunkiler üzerindeki anısının tadını çıkarıyordu. Göğüsleri hâlâ erotik bir dolgunlukla ağrıyordu.

Onunla gerçekten sevişmek nasıl bir şey olurdu? Bu ağır sevişme bu kadar inanılmazsa, gerçek sevişme nasıl bir şey olabilirdi? Selene bunu asla öğrenemeyeceğini bildiği için yaralı bir gururla çenesini kaldırdı. James haklıydı. Onların bir geleceği yoktu. Ve bir ilişki onların ayrılıklarını daha da daha zor.

En azından evini düzene sokarak onun işini kolaylaştırabilirdi. Ve oğlunun.

Selene bu son düşünceyle yüzünü buruşturdu ve pencereden uzaklaştı. Dördüncü katın geri kalanını kaplayan boş hizmetçi odalarına, ardından yatak odalarına ve üçüncü kattaki banyoya baktı. Küvetin çoktan dolmuş olduğunu, temiz havluların ve giysilerin serilmiş olduğunu fark etti. Eksik olan tek şey Etienne'di.

Evden çıktıktan sonra, tavukların ve ara sıra bir domuzun dolaştığı, çitlerle çevrili sebze tarlalarının bulunduğu çift sıra köle kulübelerinin arasından geçen geniş caddede yürüdü. Reba ona James'in işçilerinin fazla ürünlerini ara sıra gelen bakkal tekneleri *olan caboteur*'lara satmalarına izin verdiğini söylemişti. Emziren anneler, örgü ören yaşlı kadınlarla birlikte kapı eşiklerinden ona başlarını sallıyorlardı. çoraplar ve ön bahçedeki sandalyelerinde sallanan birkaç güçsüz beyefendi.

Birçok meyve ve yemiş ağacının bulunduğu bakımsız meyve bahçesinden geçtikten sonra Selene sonunda kayıp veledi bir üzüm çardağında buldu. Her seferinde bir tane olmak üzere üzümleri havaya fırlatıyordu ve uyuz köpek, uygun bir şekilde Dreadful adını vermişti, yere düşmeden önce onları ağzında yakalıyordu.

Üzüm! Bir köpeği üzümle besliyor. Benim gibi bir şehir kızı bile üzümün bir hayvan için iyi olamayacağını bilir. Olabilir mi?

Köpek oyun sırasında çılgınca havlıyordu ve kocaman ağzından mor salyalar damlıyordu. *Gerçek bir Kodak anı.* Burnunu tiksintiyle kıvıran Selene, onu uyarmak istemeyerek kafesin yanına kadar yürüdü. Etienne'in niyetini.

"Etienne, evin yakınında çok tuhaf bir böcek buldum," diye ipek gibi yalan söyledi, cebinden boş bir mendil çıkardı ve içindekiler ilgisini çekmiş gibi yaptı. "Böceğin kırmızı gözleri ve büyük kısıkaçları var. Ne olduğunu biliyor musun?"

Kızın sorusunu duymazdan gelerek ağzıyla yüksek sesli, ahududu gibi bir ses çıkardı.

Dişlerini sıkarak öfkeli bir uyarıyı bastırdı. "Bilmiyorsan sorun değil," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Böcekler hakkında çok şey bildiğini sanıyordum ve bu *çok* büyük. Oh, pekala..." Dönerek eve doğru yürümeye başladı.

Arkasından gelen bir ses, Etienne'in çardaktan indiğini haber verdi. Ama o yürümeye devam etti.

"Ah, şu şeye bir bakayım," diye homurdandı, belli ki ilgisini çekmişti, yanına geldi. Tanrım, çocuk gübre yığınının içinde yuvarlanıyormuş gibi kokuyordu.

"Aha!" diye haykırdı, onu belinden yakalayıp omzunun üzerinden fırlattı. Tekmeledi, çırpındı ve omzunu ısırdı, aklına gelen her renkli, kötü ismi söyledi... ve bunlardan çok vardı... ama o inatla tutundu ve eve doğru koştu. Havlayan köpek ve yakınlarda oynayan bir grup şaşkın siyah çocuk da onu takip ediyordu. Birkaç kez Selene'in eli kaydı ama banyo odasına ulaşana kadar kıvranan yavruyu tutmayı başardı. Onu üzerine koydu arkasına uzandı, kapıyı kilitledi ve anahtarı açık pencereden dışarı fırlattı.

"Banyo yapacaksın," dedi ona doğru ilerleyerek.

"Sen çirkin bir *salipsin*... bir kaltak... ve ben banyo yapmayacağım."

"Genç adam, bu kötü kelime için diline bir sabun vurulacak."

"Kaltak, kaltak, kaltak, kaltak, kaltak," diye bağırdı. "Bu yedi vuruş yapar, sanırım."

"Eğer bana dokunursan, seni... seni *maigrichon*, babama söyleyeceğim."

"*Maigrichon*?"

"Sıska kemikler demek."

"Bana bu kadar çok Fransızca kelime öğrettiğin için teşekkür ederim, Etienne." Kuduz bir köpek gibi hırladı.

Selene onu çenesinin altından dürtükledi. "Ve bu arada, babana söyle. Sanırım sana banyo yaptırdığım için bana teşekkür edecek." "Ona bana tecavüz etmeye çalıştığını söyleyeceğim."

Selene çocuğun canlı hayal gücüne gülmek zorunda kaldı. "O kelimenin ne anlama geldiğini bildiğinden bile şüpheliyim."

Adamın yüzündeki hızlı şaşkınlık ifadesini gördü ve tahmininin doğru olduğunu anladı. O savunmasızlık anında saldırdı ve çocuğu yere yatırdı. Sonunda çocuğun karnına binmek ve ellerini başının üzerinde tutmak zorunda kaldı ve çıplak kalana kadar üzerindeki giysileri yırttı. Ayağa kalktı ve tüm kirli giysilerini pencereden dışarı attı, sonra onu bir kez daha yere yatırdı.

"Şimdi, Etienne, ya küvete girip kendi vücudunu keseleyeceksin ya da ben senin için yapacağım. Hangisi olsun?"

Babasınıninkilerin minyatür versiyonları olan mavi gözlerini kıstı ve çok hızlı bir şekilde cevap verdi, "Ben kendim banyo yapacağım. Artık gidebilirsin."

"İyi deneme, ufaklık. Asla olmaz! Sen tükürükle temizlenene ve temiz kıyafetler giyene kadar burada kalacağım."

Ona kendi nazar versiyonunu gösterdi ama kız sinmeyince omuzları teslimiyetle çöktü. "Oh, pekala. Yapacağım ama ağzıma sabun sürmek yok," diye pazarlık yaptı.

Selene kabul etti ama onun yerden kalkıp küvete girmesine izin vermeden önce, daha sonra misilleme yapmayacağından emin olması gerekiyordu. Sigorta poliçesinin, iyi şans tılsımlarının zamanı gelmişti.

"Etienne, bir anlaşmaya varmalıyız. Bana yılan, örümcek, hayalet, voodoo laneti ya da başka bir şey yapılmayacak. Duydun mu?"

Ona sinsice baktı, hiçbir şey söylemedi ama açıkça çoktan intikamını planlıyordu.

"Bana kötü bir şey yapmayacağını biliyorum, Etienne. Bunun nedeni de senden daha fazla numara biliyor olmam." Bununla birlikte, hala vücudunun üzerinde oturan ellerini tutmayı bıraktı ve kontakt lenslerini gözlerinden çıkarıp avuçlarının içinde görmesi için uzattı.

Küçük sinsi gözleri hayretle büyüdü. "Gözbebeklerini patlattın! Ve renklerini değiştirdin!" diye haykırdı.

Sonra Selene kısa bir süre önce yapıştırdığı uzun takma tırnakları teker teker çıkarmaya başladı.

"Sen de annem gibi vudu rahibesi misin?"

"Hayır. Voodoo yok. Sadece bazen küçük çocuklar yaramazlık yaptığında kullanmak zorunda kaldığım birkaç... gücüm var."

Etienne onun gözlerini ve sonra da avuçlarındaki uzun tırnaklarını inceledi. Sanki sonuçlarını düşünüyormuş gibi ürperdi. "Babamı lanetlemiş olmalısın. Senin gibi çirkin bir fahişeye dişlerini geçirmeye çalışmasına şaşmamalı."

Selene boğazından kısık bir hırlama sesi çıkardı ama trolü gırtlaklamamayı başardı. "Pekâlâ, seni de lanetleyebilirim, eğer

Bir şekilde sana banyo yaptırdığım için benden intikam almaya çalışıyorsun. Gözbebeklerinin dışarı fırlamasını nasıl istersin sence? Ya da tırnaklarının?"

Alt dudağı titriyordu ama yine de gözyaşlarıyla savaşıarak cesurca devam etti. "Babama söyleyebilirim. O vudu büyüünden nefret eder. *Evet*, eder."

"Oh, sanırım bu bizim küçük sırrımız olacak," dedi yumuşak bir sesle, altta yatan tehdit yüksek ve netti. Kontakt lensleri cebindeki plastik bir kutuya koydu, sonra sıkılmış bir şekilde tırnaklarını inceledi, hala çocuğu yere sabitliyordu. "Ayak tırnaklarını patlatmakta da oldukça iyiyimdir," utanmadan övünüyordu. "Bir keresinde bir erkeğin... pizzasını bile düşürmüştüm."

Selene bu son çirkin iddia karşısında neredeyse boğulacaktı. Çocuğa yalan söylediği, onu bu kadar korkuttuğu için utanması gerekirdi ama utanmadı. Aşırı

Şımarık veledi hizaya getirecekse önlem alması gerekiyordu.

Sonunda Etienne onun şartlarını kabul etti ve "büyüsünden" kimseye bahsetmeyeceğine söz verdi. Selene ayağa kalkarak haylazı serbest bıraktı. Suyun dibine kadar batan Etienne'in gördüğü son şey küçük sevimli topuzlarıydı, sonra bir küfür savurdu. "Su çok soğuk."

Sonra hesapçı bir tavırla gözlerinin içine baktı ve kasıtlı olarak suya osurdu.

Onu öldüreceğim.

Masum *bir* ifadeyle gözlerini kırıştırarak müthiş bir nezaketle, "*Pardonnez-moi,*" dedi.

Selene şeytanla küçük bir çatışmayı kazanmıştı. Ama belli ki savaş henüz bitmemişti.

Bir tabureye oturdu ve dirseklerini dizlerine dayayıp çenesini ellerinin arasına aldı. "Etienne, adın bu kadar küçük bir çocuk için çok büyük bir ağız dolusu," dedi boş boş onun yıkanmasını izlerken. "Senin bir adın yok mu? takma ad?"

"*Hayır,*" diye cevap verdi, vücudunu iştahla sabunladı, defalarca suyun altına eğildi, küvetin kenarına dikkatsizce su sıçrattı. Şimdi o küvetteydi, banyoda harika vakit geçiriyordu. Ona verecek bir Rubber Duckie'sinin olmaması çok kötü, diye düşündü kıkırdayarak. "Ayrıca, Etienne için bir takma ad yok. Bunu herkes bilir. Ne bekliyordun, Et?" diye alay etti.

Selene onun kıvrak zekâsına gülümsedi. "Hayır, ama belki E.T. Evet, bu harika olurdu. Tıpkı uzaylı E.T. gibi."

"Uzaylı nedir?"

"Başka bir gezegenden gelen bir varlık." Selene dilini ısırды, James'in bırakın başka bir dünyayı, kendi dünyasından bahsetmesinden bile hoşlanmayacağını biliyordu. Dikkatle devam etti. "Benim geldiğim yerde, dünyaya gelen bir yaratık hakkında harika... bir hikâye vardır." Etienne'e ünlü filmdeki hikayeyi kapsül şeklinde aktardı ve küçük çocuğu saran hayranlıktan memnun oldu. Bitirdiğinde, hikayeyi tekrar anlatıp anlatmayacağını sordu.

"Daha sonra. Şimdi, saçını kesebilmem için küvetten çıkmanı istiyorum."

"*Hayır!*" diye itiraz etti. Sonra gözlerini onunkilere dikti, muhtemelen bu sefer başka gözbebekleri, belki de bir burun ya da dil patlatacağından korkuyordu.

Homurdanarak küvetten çıktı ve havlularla vücudunu kurulamaya başladı. "O zaman bu benim lakabım olacak. E.T."

"Tamam."

Kısa bir süre sonra Selene arkasına yaslanmış, yeni Etienne'e hayranlıkla bakıyordu. Siyah saçları eski püskü ama temiz gömleğinin yakasına kadar dökülüyor, pırıl pırıl temiz yüzünü vurguluyordu. Soluk mavi gözleri, kalınlıkları neredeyse kadınsı olan muhteşem abanoz kirpiklerle gölgeleniyordu.

"Oh, Etienne... yani E.T., çok güzelsin."

"Güzel mi? Güzel mi?" diye öfkeyle bağırdı. "Ayna nerede? *Mon Dieu!* Eğer beni güzel yaptıysan, senden intikamımı alacağım, yemin ederim. Kıçımı patlatsan bile umurumda değil. Güzelim! Oh, kahretsin!"

James köleleri ve diğer işçileri o gün için odalarına geri gönderdiğinde saat beşi geçiyordu. O sabah altıdan beri çalışıyorlardı. Diğer çiftlik sahipleri kölelerini sabahtan akşama kadar çalıştırırdı ama James onları bu kadar uzun süre güneşin altında tuttuğu için kendini suçlu hissediyordu. Yapılacak o kadar çok iş vardı ki.

Şu anda banyo yapmak ve akşam yemeği yemekten başka bir şey istemiyordu. Sonra şeker kazanlarının tamiratını kontrol etmeli, Ezekeil'in ona yavrulamak üzere olduğunu söylediği kısırağa bakmalı, annesini odasından çıkarmaya çalışmalı, Rufus'la bugün başlamasını istediği bahçe işleri hakkında konuşmalıydı...

Sacrebleu, sorumlulukları hiç bitmedi. Ama mutsuz değildi.

Çok çalışmanın ve günün sonunda bazı somut sonuçlar görmenin verdiği bir tatmin vardı.

"Yemek ne zaman hazır olur?" diye sordu Blossom mutfığa girdiğinde. Adam, *tencerenin* üzerindeki güveç kazanına atmak üzere olduğu tabaktan yeni soyulmuş bir kerevit aldığı anda, Blossom onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı. Harika aroması karşısında midesi guruldadı ve çiğ kabuklu deniz hayvanını iştahla ağzına atarken mutfak masasının henüz kurulmamış olduğunu fark etti. Annesi "rahatsız" olduğunda Etienne'le birlikte orada yemek yiyorlardı.

"Mam'zelle Selene hepinizin medeni insanlar gibi yemek odasında yemeniz gerektiğini söylüyor. Fergus ve Reba'ya yemeğe gelmek isteyip istemediklerini sordum,

"Reba ve Fergus'la ilgili bu son kısımda gizli bir bilgiyle sırttı. Daha fazla soru soramayacak kadar yorgundu.

"Etienne nerede?"

Blossom kıkırdadı ve o "Gerçekten bilmek istemezsin" tavırlarından biriyle gözlerini devirdi.

"Şimdi ne yaptı?"

"Hiçbir şey yapmadı... en azından benim bildiğim bir şey yapmadı. Banyo yapıyor."

"Banyo mu?" James aptalca tekrarladı.

"Evet. Bayan Selene ona banyo yaptırıyor. Dışarıdaki tarlalardan gelen çığlıkları duymuyor musun?"

"Hayır." Blossom bastonuyla ona vuramadan bir parça kerevit daha kopardı. Tembelce duvara yaslanarak sordu, "Kimdi Çığlık mı? Etienne mi Selene mi?"

"Sanırım ikisi de. Tanrım, ne gündü ama. Reba'yı gördün mü?"

"Hayır. Neden?" diye sordu kuşkuyla.

"Sanırım buna inanmayacaksın. Nosirree, onu gördüğünde kendi gözlerine inanamayacaksın."

Blossom ona daha fazlasını anlatmayı reddedip yemek hazırlıklarına geri döndüğünde, tüm bu yaygaranın nedenini kendi gözleriyle görmeye karar vererek arka merdivenlerden çıkmaya başladı. Banyo odasının kapısının hemen dışında şunları duydu Etienne haykırdı, "Oh, kahretsin!" James dişlerini sıktı. Çocuğun kaba dili konusunda bir şeyler yapılması gerekiyordu.

Kapıyı denediğinde kilitli olduğunu fark etti. "Etienne? Selene? İçeride neler oluyor?"

Etienne tatlı tatlı cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu, "Sadece banyo yaptım, baba. Bana söylediğin gibi."

"Kapı neden kilitli?" Uzun bir sessizlik daha.

Selene sonunda hiçbir açıklama yapmadan, "Anahtarı pencereden attım," dedi.

Tiksintiyle homurdanarak arkasını döndü ve iki kat merdiven indikten sonra anahtarı bulmak için dışarı çıktı. Geri döndü ve kapının kilidini açtı. Odayı ve Etienne ile Selene'i ilk gördüğünde şokla irkildi.

Banyo odası darmadağınktı. Hâlâ yarısı dolu olan küvetteki suyun üstünü siyah bir köpük kapladı. Küvetteki suyun diğer yarısı yerdeydi...ve duvarlarda...ve Selene'de.

Hem Etienne hem de Selene saçlarını kestirmişlerdi. Etienne'in saçları yüzünde güzelce kuruyordu... yeni fırçalanmış yüzünde. Ama Selene'in saçları ıslak bir şekilde kafasına dökülmüştü ve sanki bir köpek dövuşüne katılmış gibi görünüyordu. Muhtemelen öyleydi... ama köpek Etienne'di. Ve şu anda, onu merdivenlerden yukarı kadar takip eden ve koridorda arkasından sızlanıp odaya girmek isteyen o korkunç hayvan kadar köpeğe benziyordu.

Siyah saçlar odanın her tarafına dağılmıştı; lavabonun üzerinde, lambanın üzerinde, küvetin suyunun üzerinde yüzüyordu.

"Ben de tam burayı temizlemek üzereydim, baba. İşim bittiğinde sana biraz banyo suyu getirmemi ister misin?" Etienne tatlı bir ilgiyle sordu.

Selene, James'in oğluna sanki gözbebeklerinden birini patlatmış gibi baktı; bu elbette onun değil, James'in hilesiydi.

Etienne'in son zamanlardaki yaramazlıklarının Blossom tarafından abartıldığını düşünmeye başlayan James, "Bu çok hoş olurdu," diye cevap verdi. "Ve bu arada, çok yakışıklı görünüyorsun."

Etienne Selene'e bilmiş bir bakış attı. "Yakışıklı, evet. Güzel, hayır," dedi ona kibirle. Sonra tekrar ona baktı, "Ama benim adım artık E.T. baba. Etienne değil. Bu benim lakabım."

"Ha?"

"E.T. başka bir dünyadan gelen bir yaratık, baba."

James Selene'e kınayan bir bakış fırlattı. Emirlerine karşı gelerek oğluyla gelecekte ve zaman yolculuğundan mı bahsediyordu?

"Bu sadece bir hikaye, baba. Bir peri masalı gibi. Ve E.T. bu kişiydi... aslında bir insan değildi... o bir...?" Etienne soru sorarcasına Selene'e baktı.

"Bir uzaylı," dedi Selene yumuşak bir iniltiyle, muhtemelen kendisiyle mutlu olmayacağını fark etmişti. "E.T. başka bir dünyadan gelen bir uzaylıydı."

Kendisine öyle bir coşkuyla bakan Etienne'e baktı ki, hayallerini yıkmakta zorlandı. "O zaman sanırım yeni adın *şimdilik* E.T. olmak zorunda."

Oğlu göz kamaştırıcı bir hayranlık gülümsemesiyle ona baktı ve kollarını ona doğru uzatarak onu havada salladı, sonra da kucağına aldı. Onun bu küçük hamlesi, köpeğe onu geçip içeri girme fırsatı verdi.

banyo odasına, küvete doğru uçarcasına bir sıçrayış yaptı. Su milyonlarca yöne uçararak Etienne'i, Selene'i, James'i ve odadaki diğer her şeyi ıslattı.

Selene bir süre sersemlemiş bir halde ona baktı, kirli sular yüzünden aşağıya, çenesinden damlayarak akıyordu. Sonra soluk soluğa gülmeye başladı: "Tanrım, sanırım buradaki uzaylı benim. Ve başka bir dünyaya indim, tamam mı?"

James de güldü ve Etienne ile üçlü bir kucaklaşmada onu kendi tarafına çekti. Evet, o bir "uzaylıydı", bu kesindi ve onun kendi "dünyasına" dönmesine nasıl izin vereceğini bilmiyordu.

Bu onu daha fazla ilgilendirmeyecekti. Selene bir hafta içinde Bayou Noir'dan ayrılacaktı.

Selene bütün gün onun moralini bozmuştu. Sonunda, sert önlemler almak zorunda kalmıştı. Eğer bir diş ağrıyorsa, onu sökersin. Günah büyürse, kaynağını ortadan kaldırırsın.

Tarlalardan ayrılmadan hemen önce komşu bir ekiciye bir not göndermişti. Selene'i sürgün etme planı çoktan harekete geçmişti.

Güdülerini saftı. Ama vicdanı temiz değildi.

Bayou Noir'da daha fazla kalamayacağını ona nasıl söyleyecekti?

Onu ve oğlunu kucaklamaya devam ederken, çılgınca bir an için neredeyse onun lanet olası "Rhett"i olmayı diledi.

On Birinci Bölüm

"Ve uzaylıların bi-i-g gözlü büyük kafaları ve küçük bedenleri var." Etienne yemek masasında Fergus ve Reba'nın yararlanması için coşkulu hareketlerle anlattı. Bir keresinde, masanın ortasındaki devasa epergne'yi neredeyse deviriyordu, taze gardenyalar damlayan on ayrı kristal vazo ile katmanlı bir merkez süsü. James bu canavarlıktan nefret ediyordu. Giselle ona bayılmıştı.

Etienne'e dönerek, oğlu Selene'in başka bir dünyadan dünyaya gelen bir yaratıkla ilgili hikâyesini tekrarlariken şaşkınlıkla gülümsedi. Bu hikâyeyi ona üç kez anlatmış ve her anlatışında biraz daha süslemişti.

Fergus ve Reba kibarca dinlediler ama aslında sadece birbirlerini görüyorlardı. *Sacrebleu!* Birbirlerine dokunmadan duramayan yeni evliler gibi davranıyorlardı.

Fergus, karısının dış görünüşündeki olağanüstü değişim karşısında sevdalı bir inek gibi ağzı açık kalmıştı... Selene buna "makyaj" demişti. *Merde*, o da ona bir makyaj göster.

Reba'nın her zaman sırtında oldukça gevşek bir şekilde duran saçları, şimdi solgun bir buğdayın ipeksi telleri gibi yüzünün etrafında kabarıyordu. Şaşırtıcı derecede güzel gözleri daha büyük, dudakları daha dolgun görünüyordu. Çok güzeldi. İnanılmazdı!

Muhtemelen bu büyülü dönüşümle bir ilgisi olan Selene'e hızlı ve şüpheli bir bakış fırlattı. Selene onun gözlerinden kaçındı, kaçınması da gerekirdi. Onu daha fazla sihir numarası yapmaması konusunda uyarmıştı. Yine de bir uyarıyı bastırmak için alt dudağını ısırды. Ne de olsa, planları harekete geçtiğine göre, onun maskaralıklarına kısa bir süre daha katlanmak zorunda kalacaktı.

"Peki baba, dünyanın bir gezegen olduğunu biliyor muydun?"

"Ha?" James'in dikkati tekrar oğluna yöneldi. "Bir bitki mi? Hiç sanmıyorum, oğlum."

"Bitki değil, baba." Etienne çocuksu bir kahkaha çılgılığıyla dizini tokatladı. "Bir plan-et. Ve gökyüzünde bir sürü gezegen var. Ve kimse bu diğer gezegenlerde E.T. gibi insanlar olup olmadığını kesin olarak bilmiyor, ama bence var. Değil mi baba? Sen düşünmüyor musun?"

James oğlunun heyecanlı konuşmalarını hoşgörüyle dinliyordu ama gözleri sürekli, sessizce oturup Sümbül'ün önüne koyduğu çorba kâsesini düşünen Selene'e takılıyordu. Selene muhtemelen onun gazabından korkuyordu. başka bir dünyanın hikayeleri. Etienne, akıcı diliyle, birkaç gün içinde bataklıkta dedikoduların havada uçuşmasını sağlardı.

"Çorban umurunda değil mi Selene?" diye sordu. "Blossom kerevit bamyasıyla gurur duyuyor."

"Ne? Oh, hayır, çorba çok lezzetli." Kaşığından birkaç yudum daha aldı. Hafifçe ayrılmış dudaklarından ince yudumlar. Ve James bu dudakların onunkilere karşı, onunkiler için, onunkilerin altında, onunkilerin üstünde nasıl hissettirdiğini hatırladı. O kadar yoğun bir özlem duyuyordu ki bunu zorlukla kontrol altına alabiliyordu. Elini tutup onu merdivenlerden yukarı çıkarmayı her şeyden çok istiyordu.

Eğer ona ait olsaydı... eğer hayatına başka bir kadın almakta özgür olsaydı... eğer onunla uzun zaman önce, Giselle'den önce tanışmış olsaydı... *Eğer! Eğer! Eğer!, diye kendini azarladı. Bu hayale bir son vermeliydi. Gerçekten, kadın bana bir büyü yapmış olmalı. Belki de vudu büyüü yapıyordur. Tanrı'ya şükürler olsun, yakında gitmiş olacak.*

"Neden Selene'in ağzına bakıyorsun?" Etienne sordu. "Çenesine çorba mı damlattı?"

Selene utançla başını eğdi ve masa örtüsüyle çenesini sildi.

James güldü. Onu bir sarsıntıyla gerçeğe döndürmeyi oğluna bırakmıştı. "Hayır, E.T., salyasını akıtmadı. Sadece iyi bir kız gibi çorbasını içtiğini görmek için izliyordum. Size iyi bir öğretmenlik yapmak istiyorsa gücünü korumalı." *Sadece birkaç günlüğüne olsa bile.* Göz kırptı Selene ve onun çabucak kızarmasından memnun oldu. "Ve yeni öğretmeninize daha fazla saygı göstermelisiniz. O senin için Matmazel Selene."

Etienne çorbasından gürültülü birkaç yudum aldıktan sonra gözlerini kurnazca kıstı. "Bir öğretmenin pizzle kelimesini kullanması saygılı bir davranış mı baba?"

Masadaki dört yetişkinin de nefesi kesildi ve Etienne'e dehşetle baktılar.

Haylaz, kümeste yakalanmış bir tilkinin masumiyetiyle onlara göz kırptı.

"Bu çirkin sözle tam olarak ne demek istiyorsun?" James elindeki peçeteyi masaya fırlatarak sordu.

"Hangi çirkin kelime? Oh. Pizzle." Elini kibirli bir şekilde salladı. "Sanırım *Mam'zelle* Selene bugün voodoo lanetleri ve pizzamın düşmesi hakkında bir şeyler söyledi."

Selene ayağa kalkmaya başlayarak, "Seni küçük velet," diye bağırdı. Baktı Sanki masanın üzerinden atlayıp oğlunu boğazlayacakmış gibi. Açıkçası bu ihtimal ona da cazip gelmişti. Yine de kızın koluna engelleyici bir el koydu.

Gözle görülür bir çabayla kendini sakinleştirdi, tırnaklarını avuçlarına geçirdi. Kısa bir süre sonra, dirseklerini masaya dayamış, elleriyle meydan okuyan çenesini tutarak Etienne'e hançer gibi bakışlar göndermeye başladı. Etienne kızardı ve rahatsız bir şekilde yerinden kaydı, Selene'in kaynayan öfkesinin boyutunu geç fark etmiş gibiydi.

"Az önce söylediklerinle ilgili fikrini değiştirmek ister misin, E.T.?" Selene abartılı bir tatlılıkla sordu. Gözlerini soruyla daha da büyüttü ve haylazın gözleri korkudan yerinden fırlayacakmış gibi baktı.

Etienne yutkunarak, "Belki de Selene değildi... Mam'zelle Selene, yani," diye kekeledi. Gözleri suçluluk duygusuyla Selene'den başka her yere bakıyordu. "Evet, sanırım o kelimeyi söyleyen Kabil'di... ya da belki Habil'di. Ben de onlara bunun kötü bir kelime olduğunu söyledim, tıpkı senin bana söylediğin gibi, baba."

Köşeden iki küçük ses öfkeyle haykırdı. Cain ve Abel, sinekleri kovmak ve serin bir esinti sağlamak için yemek masasının üzerine asılan mihrace tarzı vantilatör olan punkah'ın iplerini çekiyorlardı. İkizler, bariz yalanından dolayı Etienne'e öfkeyle baktılar.

James'in korkunç bir baş ağrısı vardı.

Ve hâlâ kırsağı kontrol etmesi, fazladan kazanı tamir etmesi ve Rufus'la bahçe işleri programını gözden geçirmesi gerekiyordu. Ayrıca Selene'e, onun ayrılışı için yaptığı planları gerçekten açıklamalıydı.

"Hmmm. Sanırım bu konuyu yemek masasından daha uzakta tartışabiliriz," dedi Selene uzlaşmacı bir tavırla Etienne'e. "Belki sabah ilk derslerinize başladığımızda."

Etienne coşkuyla başını salladı, şüphesiz onun gazabından kurtulduğunu düşünüyordu. Ama sonra Selene ekledi, "Acaba önce hangi konuyu çalışmalıyız?" Parmak uçlarını düşünceli bir şekilde masaya vurdu.

Etienne onun bakışlarından kaçındı, gözleri garip bir konsantrasyonla kızın kısa, küt tırnaklarına takıldı. Sonra omuzları teslimiyetle çöktü. "Sayılar. Bana sayıları mı yaptıracaksın, aintja?"

"Aynen öyle."

Etienne diliyle kaba bir tiksinti sesi çıkararak müsaade istedi ve James onu tekrar düzeltmeden aceleyle uzaklaştı. Fergus ve Reba da gitmişti ve James'in bunu hatırlatacak yüreği yoktu.

Fergus'a onunla daha sonra ahırda buluşacağını söyledi. Nedense Fergus'u bu gece tekrar göreceğini sanmıyordu.

Selene de Hyacinth'in masayı toplamasına yardım etmek üzere ayağa kalktı. "Bekle. Seninle biraz konuşmam gerek."

Aniden direksiyonu kırdı ve yeni kesilmiş saçları etrafında dönmeye başladı.

Kahverengi ipek dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Saçları kesilmiş olmasına rağmen hâlâ uzun ve kıvrıkcıktı. Yastığının üzerine yayılmış, yüzünün berrak tenini çerçeveleyen, beklentiyle ona bakan, ona teslim olan, karşılığında teslim olmasını talep eden saçlarını hayal etmekten kendini alamadı.... *Merde! Beynim eriyor.*

"James, yapma."

"Ne?" Hayal dünyasında o kadar kaybolmuştu ki, kadının masaya geri döndüğünü ve tekrar yanına oturmaya başladığını fark etmemişti. Kafası karışmış ve yönünü kaybetmiş hissediyordu. "Yapma... ne?"

"Bana öyle bakma. Sen olmadan sana direnmek benim için yeterince zor..." Sözlerini yarıda bıraktı.

Bana karşı koymakta zorlanıyor mu? Mon Dieu! Kayboldum. "Sana nasıl bakıyordum Selene?" diye sordu usulca. Sonra teslimiyetle omuz silkerek, bastırılmış tutkularının, kırık bir setten akan baraj suyu gibi dökülmesine izin verdi. "Sanki parmaklarımı saçlarında gezdirmek istiyormuşum gibi. görüldüğü kadar ipeksi hissettiriyor mu?" Elini uzattı ve boynunun kıvrımına yakın bir kıvrımı çekiştirerek başparmağı ile işaret parmağı arasında ovuşturdu.

Kadının nabzının parmak eklemlerinin arkasında zıpladığını hissetti. Kendi nabzı da pek belli olmayan bir yerde atmaya başladı.

"Yoksa pürüzsüz tenine bakıp tadının nasıl olacağını mı merak ediyordum... her yerinde?"

Boğazının derinliklerinden küçük bir inleme sesi çıkardı ama parmak uçları yavaşça kulaktan kulağa çenesini sıyırdığında geri çekilmedi. Hissetti Uyluklarının arasında biriken uyarılmanın tatlı acısıyla inliyor gibiydi.

"Yoksa açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi ağzınıza mı bakıyordum?" diye pervasızca devam etti, "bana arzuladığım yardımı verip veremeyeceğinizi mi merak ediyordum?" Adamın başparmağı kadının lezzetli bir şekilde titreyen alt dudağını sıyırdı.

"Ah, James," diye çaresizce inledi ve öpücüğünü bekleyerek dudaklarını araladı.

Daha yakına eğildi.

Selene'in kalbi, James'in güzel gözlerinde açığa çıkan için için yanan arzuyla göğsünde sıçradı. Tanrım, adamı nasıl da seviyordu! Bunu onun yüzünde görebiliyor muydu? Bir elini onunkinin üzerine koydu. "Oh, tatlım, benimle konuşmak istediğin şey bu muydu? Birlikte olmamız için bir yol düşündün mü?"

"Ne?" Elini yanmış gibi onunkinin altından çekti ve temizlemek için başını salladı. Aniden ayağa kalktı, sandalyesini yere vurdu ve parmaklarını dalgın dalgın saçlarında gezdirerek yürümeye başladı. Ona dehşet dolu bir bakış fırlatarak, "*Sacrebleu!* Bana ne yaptınız böyle?"

James'in sert sesi kızın alev alev yanan duygularına soğuk su serpti. "Ben mi? Ben sana ne yaptım?" Selene, James'in ani ruh hali değişikliğinden hiç memnun değildi. Bir an ona böylesine özlemle bakarken nasıl olur da bir sonraki an nefretle bakabilirdi? "Peki ya senin bana ne yaptığın? Lanet olsun, senin bu inişli çıkışlı ruh halinden bıktım."

"Bu hız trenini sen yaptın, *chérie*... hız treni her ne haltsa öyle."

Hayal kırıklığıyla homurdandı, ona söyleyecek doğru kelimeleri arıyordu tam da onun hissettiği gibi. "Birkaç dakika önce bu odadan ayrılıyordum. Kalmamı isteyen sendin. Bana söyleyecek bir şeyin olduğunu söyleyen sendin. Hah! Tek yapmak istediğin seksi sözlerinle beni baştan çıkarmak ve sonra kanımı kaynatmaya başladığında ateşi söndürmek."

"*Zut alors!*"

"Sen bir alaycısın, James... bir erkek alaycısı... işte sen busun."

Kadının suçlaması karşısında nutku tutulan adam birkaç saniye şaşkınlıkla ona baktıktan sonra kollarını yan bahçeye bakan uzun pencerenin çerçevesine dayamak için döndü. Uzaklardan bir dalgıç kuşunun çiftleşme çağrısı ve bataklık toprakları gece için yatarken cırcır böceklerinin cıvıltısı duyuluyordu. Yine de James hiçbir şey söylemedi, sadece dışarıya baktı, gözlerini kırpmadan, hayal kırıklığına uğramış ve mutsuz görünüyordu.
Güzel!

Sonunda pencereden uzaklaştı ve kararlılıkla ona doğru yürüdü. "Selene, beni dinle-"

"Hayır, sen beni dinle. Bu sabah beni kemiklerim eriyene kadar öptün, neredeyse yerde benimle seviştin... *yerde, lanet olsun sana.*" Derin bir nefes aldı ve devam etti, "Sonra döndün, istediğin kadar büyük ve benimle hiçbir şey yapmak istemediğini söyledin."

"Tam olarak böyle olmadı, *canım*," dedi masaya yaklaşarak.

Temkinli bir şekilde ayağa kalktı ve diğer tarafa, ondan uzağa doğru geri çekildi.

Onu takip ederken konuşmaya devam etti. "Olayı hatırladığım kadarıyla, kemiklerim eriyene kadar beni öptün, beni yere yatırdın, pantolonumun içine boşalmamı *sağladın*... ve *evet*, 'boşalmak' kelimesini kullandım. Sonra birlikte bir geleceğimiz olmadığı konusunda benimle *hemfikir* oldun."

"Ben de öyle dedim, seni aptal."

"Öyle mi dedin?"

"Elbette." Kadın ona burnunu kırıştırdı. "Belki de son zamanlarda kendi şekerini çok fazla içine çekiyorsun, çünkü kulaklarının arasında pamuk şeker varmış gibi görünüyor."

"Söylediklerinizin tek kelimesini bile anlamıyorum."

"Şey, keman-dee-dee!" Selene haykırdı ve sonra yüzünü buruşturdu. "Az önce bunu söylediğime inanamıyorum. Çiçek açan bir Scarlett O'Hara'ya dönüşüyorum."

"Gerçekten, Selene! Seninle şimdi konuşmak istememin bir nedeni var. Sadece dikkatim dağıldı." Bir elini yorgun bir şekilde alnına götürdü.

Selene'nin teninde bir önsezi dalgası dalgalandı. Adamın söyleyeceklerinin hoşuna gitmeyeceğini hissediyordu.

"Collins'i Pazar günü ziyarete davet ettim." Beklentiyle ona baktı.

Selene bu bilginin ne anlama geldiğini anlayamadı ya da Konuşurken gergin bir şekilde esneyen parmaklarının anlamını kavradı. "Collins de kim?"

Küfür edince yüzünü buruşturdu. "Collins-Andrew ve karısı Ellen-bataklığın bir saat aşağısında bir şeker plantasyonuna sahipler. Geliyorlar çünkü... çünkü onlara senden bahsettiğim bir not gönderdim. Andrew ve Ellen'ın iki küçük çocuğu var ve bir mürebbiyeye ihtiyaçları var. -"

"Yapmadın!" diye suçladı, aniden anlamıştı. Buğulu, yaralı gözlerle ona baktı. "Lütfen yapmadığını söyle."

"-ve bence Bayou Noir'dan ayrılıp onlar için çalışman en iyisi olur." Suçlulukla gözlerini indirdi ve zayıf bir sesle ekledi: "Ne de olsa yakında kendi zamanına döneceksin."

"Onlara ne zaman mesaj gönderdin, seni piç kurusu? Ve hayatımla ilgili böylesine önemli bir kararı bana danışmadan nasıl verirsin?"

"Beğenmediyseniz Collins'lerle gitmek zorunda değilsiniz. Başka ekiciler de var-"

"Peki ya beni istemezlerse James? Collins ya da diğer ekiciler? Tanrım, sana inanmıyorum!"

"Mantıklı ol, *chérie*-"

"Makul! Senin için neyim ben? Bir et parçası mı? İhaleye çıkarılacak kölelerinizden biri gibi bir meta mı?"

Sanki kadın ona tokat atmış gibi başını kaldırdı. Yapmak isterdi. Tanrım, adamı tokatlamak isterdi. İnatçı kafasını biraz sarsmak.

"Beni kasıtlı olarak yanlış anlıyorsun. Ben sadece senin için en iyi olanı yapmaya çalışıyorum... ikimiz için de."

"Mesele bu değil. Ne cüretle arkamdan iş çevirip benden kurtulmaya çalışırsın? Benden bu kadar çok mu nefret ediyorsun James?" diye sordu küçük bir hıçkırıkla.

"Hayır, senden hiç nefret etmiyorum," dedi inleyerek. "Eminim bunu biliyorsundur. Selene, şu anda bile beni bekleyen işler var. Yığınla iş. Yirmi adama yetecek kadar iş-"

"Yardım edebilirim. Gerçekten, birlikte çalışabiliriz."

Onun teklifini görmezden geldi. "Senden başka bir şey düşünemiyorum. Dikkatimi dağıtıyorsun."

"O zaman beni önemsiyorsun," diye iddia etti, aniden umutlanmıştı, ona yeni keşfettiği aşkını anlatmak üzereydi.

"Şehvet, Selene. Saf şehvet. Bu konuda hiç hata yapma." İnatçı çenesini kaldırdı, gözleri meydan okurcasına parlıyordu. "Çiftleşme dürtüsü güçlü bir dürtüdür ve kadınlar Cennet Bahçesi'nden beri bu zayıflığı erkekleri manipüle etmek için kullanıyor."

Onun hakareti karşısında keskin bir nefes aldı.

"*Asla ama asla* olamayacak şeyleri istememe neden oluyorsun. İki farklı zamandan iki insan-imkansız! İşime mantıklı bir şekilde devam edebilmemin tek yolu seni hayatımdan çıkarmak."

"Seni piç!" Öfkeyle gözlerini sildi.

"Bunu daha önce de söylemiştin. Ve kabalığın artık gereksiz hale geliyor." Sonra ona daha yakından bakar gibi oldu. "Ah, Selene, ağlama," dedi, onu teselli etmek için elini uzatarak. "*Mon Dieu!* Bu durumu çok kötü idare ettim. Tek yapmaya çalıştığım ikimiz için de her şeyi daha iyi hale getirmek. Gerçekten, seni asla incitmek istemedim, *canım*."

Adamın elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Bana... dokunma..." dedi sertçe. "Bana bir daha asla dokunma. Pazar günü buradan ayrılmaya hazır olacağım, bundan emin olabilirsin. Bu arada, beni işe aldığınız işi yapacağım. Sadece yolumdan çekil. Beni duyuyor musun? Yolumdan... çekil..."

Topukları üzerinde döndü ve kapıya doğru ilerledi.

"En iyisi bu Selene," diye seslendi arkasından. "Daha net düşünme şansın olduğunda bunu anlayacaksın. Kendine geldiğinde tekrar konuşuruz. Daha mantıklı şeyler. Hatırla, *chérie*. O kıpkırmızı kadının ne dediğini hatırla-"

"Ha?" Sonra anladı. "Kıpkırmızı değil, seni ahmak, Scarlett," diye omzunun üzerinden tersledi.

"O zaman Scarlett'in ne dediğini unutma. Yarın başka bir gün."

Adımları duraksadı ama arkasını dönmedi. "Canın cehenneme, Rhett."

Selene çözülmekte olan umutsuzluğunu dizginlemek zorundaydı. Henüz yıkılamazdı. *Benden kurtuluyor*. Önce mutfağa gidip Blossom'la ertesi günün temizlik programını konuşması gerekiyordu. *Serseri*.

"Blossom, sabah erkenden temizliğe başlamak istiyorum.

Yedi civarı. Kadınların hepsinin burada olduğundan emin olur musun?" *Kalbim kırılıyor ve o bana "Yarın başka bir gün" diyor. Pislik!*

"Yessum," diye kabul etti Blossom ve ekmek hamurunu yoğurmaya devam etti.

gece boyunca yükselmek için bahar mahzeninde yola çıkacaktı. Sümbül ve Zambak büyük leğenlerde bulaşık yıkıyorlardı.

Ona göstereceğim. Ne kaçırdığını göreceksin. "Yarın sabah Etienne'e de ilk derslerini vermem gerekiyor. Hizmetçileri çalıştırdıktan sonra buradan ayrılabilirim."

"Gitmek mi?" Blossom başını kaldırdı. "Neyin var tatlım?"

"Hiçbir şey," dedi, boğazındaki yumrudan güçlkle konuşabiliyordu.

Ve onu sevdiğimi sanıyordum. Tanrıya şükür ona söylemedim.

"Dünyanın sonu gelmiş gibi görünüyorsun, şirin şey. Şimdi yaşlı Blossom'a neler olduğunu anlat." Ellerini önlüğüne sildi ve Selene'i masaya çekerek ona bir fincan kahve doldurdu.

"Collins'ler Pazar günü geliyor," diye açıkladı ve kavurucu sıvıyla boğulmaya başladı.

"Ağlamak üzeresin çünkü Collins'ler ziyarete geliyor. Tanrım, kızım, o zamana kadar evi temizleriz. Böyle önemsiz bir mesele için kendini üzme."

"Ve James beni onlarla birlikte gönderiyor." Sesi duygusallıktan kırıldı.

Blossom'ın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Sonra bir çırpıda kapattı. "Efendi bunu yapamaz. Sen onun fi-an-cée'sisin."

Selene'in ağzından küçük, histerik bir kıkırdama çıktı. "Hayır, değilim." *Ben Crimson O'Hara, o Rat Butler ve bu da Tara-cum-Bedlam.*

"Tatlım, babasına senin onun fi-an-cée'si olduğunu söyledi. Ve efendi daha önce hiç yalan söylemedi."

"Bu bir numaraydı. Babası ve Victor'un benim bir quadroon olduğumu düşünüp beni götürmelerini engellemek için."

Blossom kaşlarını çattı, bu haber karşısında şaşkına dönmüştü. "Şimdi de seni gönderecek mi? Hayır, göndermeyecek. O çocukla konuşacağım. Evet, konuşacağım."

"Hayır, Blossom, bırak öyle kalsın. James böyle istiyor ve... muhtemelen de haklı. En iyisi bu." *Oh, evet, doğru. Ve yarın Başka bir gün.*

Blossom homurdanarak tiksinti dolu bir ses çıkardı, sonra uzaklarda gök gürleyince endişeyle başını kaldırdı. "Bu gece kapılarınızı kilitleseniz iyi olur. Hayalet her zaman fırtına olduğunda gelir."

"Hayalet mi? Harika! James beni istemiyor ve bir hayalet sinsi sinsi." Selene başını sallayarak Etienne'i bulmaya ve onu gece için yatırmaya gitti.

Şaşırtıcı bir şekilde, olması gereken yerde, yatak odasındaydı. Oturmuş, bahçeden topladığı yaklaşık elli yıldırım böceğinden oluşan bir kavanozu inceliyordu.

Etienne giysilerini donuna kadar çıkardı ve genişçe esneyerek yatağa girdi. Sonra rahat edene kadar biraz kıpırdandı.

"Şimdi bana bağırarak mısın, kırbaçlayacak mısın, yoksa" -yutkundu- "gözbebeklerimi mi patlatacaksın?"

"Bu sefer değil, Etienne. Ama söyle bana, yemek masasında bana neden böyle kötü bir şey yaptın?"

"Çünkü senin yönetimi devralmandan hoşlanmıyorum. Babam ve ben burada yetkiliz. Sen değil."

"Oh, Etienne-"

"E.T.," diye düzeltti onu.

"E.T. o zaman. Senden ya da babandan bir şey almak istemiyorum. Sadece yardım etmek istiyorum. Babanın çiftliği yönetmek için yapması gereken çok iş var ve sen, annesi ve ev için endişeleniyor. Hepsi bu."

Evin yakınlarında şimşekler gürültüyle çaktı ve Selene onun yanındaki yatağa oturdu. "Fırtınalardan korkuyor musun E.T.? Eğer korkuyorsan uyuyana kadar seninle kalırım."

"Ben mi? Fırtınadan mı korkuyorum? Hah! Ama hayalet muhtemelen gece gelecek."

Yine hayalet. "Hayaletten korkuyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Bana hiç zarar vermiyor. Sadece yatağımın yanında duruyor ve bana bakıyor. Sonra da gidiyor."

Vay anasını!

"Ama babamı sevmiyor. Bir keresinde odasında yangın çıkarmaya çalıştı." Selene'nin nefesi kesildi.

"Bir başka sefer de yatağına ölü bir horoz koydu."

James bir keresinde Selene'e ölü bir horozdan bahsetmişti, değil mi? Ve yılan yumurtalarından.

"Blossom'ın onun için yaptığı çorbada yılan yumurtası bile vardı." Bu anıyı hatırlayınca kıkırdadı. "*Merde!* Blossom çok kızmıştı. Eğer bir daha O hayaleti yakalarsa, boynunu kıracak. Blossom çok aptal.

Herkes bir hayaleti öldüremeyeceğini bilir," dedi kahkaha atarak. Selene de bir kahkahayı bastırdı. "Sana bir hikâye anlatmamı ister misin?"

"Yine mi E.T.?"

"Bunu tekrar anlatabilirim ya da sana bir hayalet hikayesi anlatabilirim. Bana o kocaman gözlerinle bakma. Korkunç bir hikaye değil. Bu Dost Hayalet Casper hakkında."

Casper'la ilgili bir hikâyeyi bitirip Dost Hayalet için bataklık ortamına ve büyük bir köpeği olan küçük bir çocuğa özel olarak uyarlanmış iki macera daha uydurduğunda, Etienne'in gözleri kapanıyordu.

"Hikâyelerini seviyorum, Selene... Mam'zelle Selene." Gülümsemeye başladı.

"Senden nefret ediyorum ama hikâyelerini seviyorum."

Bire karşı bir, diye düşündü Selene. "Baban genellikle geceleri seni yatırır mı, Etienne?"

"Takma adımı kullanmazsan bir daha sana cevap vermeyeceğim." "Baban genellikle geceleri seni yatırır mı, E.T.?"

"Bazen. Çok meşgul olmadığında ya da hatırladığında." Selene küçük çocuğun sesindeki incinmişlik karşısında keskin bir nefes aldı.

"Aslında, sanırım ben uyuduktan sonra bile her zaman geliyor. Bir keresinde uyandığımda yatağın yanında oturmuş beni izliyordu. Bu hoşuma gitmişti."

Boğazı daraldı. "İyi geceler, E.T." "İyi geceler, Mam'zelle Selene."

Verdiği kibar yanıt karşısında Selene'in içini bir memnuniyet dalgası kapladı. Uslanmaz çocuk konusunda ilerleme kaydediyor olmalıydı.

Ama sonra muzipçe ekledi, "Umarım hayalet seni yakalamaz."

Daha sonra odasında, Selene giysilerini çıkarıp bir bez ve porselen kâsedeki gül kokulu sabunla yıkandıktan sonra, Iris'in ona verdiği ince geceliği giydi. Bu gecelik yaşlı Bayan Iris'e aitti.

Baptiste ve çok kısıydı ama idare ederdi.

Evin gece için sakinleştiğini duyabiliyordu. Blossom'ın zemin kattaki mutfakta bir yatak odası olması dışında, tüm hizmetkârlar, hatta özgür olanlar bile kamaralarda uyuyordu.

Yatağa giren Selene, etrafındaki cibinliği çekti. Şimdi James'in yıkıcı haberi üzerine ağlamak için mahremiyete sahipti ama bunu yapamazdı. Bunu düşündükçe daha da öfkeleniyordu. Mesele James'in ne yaptığı değil, nasıl yaptığıydı.

Kalbi James'in onu uzaklara göndermeyi planlayarak ona ezici bir darbe indirdiğini söylüyordu ama akli onun hareketlerinin mantığını kabul ediyordu. Onun kendi zamanına döneceğini biliyordu, muhtemelen her an dönebilirdi. Ve karısı Giselle tarafından bu kadar kötü bir şekilde yakılmamış olsa bile, hayatında yeni bir ilişki için zamanı yoktu. Neden devam edemeyecek bir ilişkiye başlasındı ki?

Herhangi bir yerde?

James haklıydı.

Ama neden bu kadar yanlış hissettirdi?

Selene, zamanda geri döndüğünden beri başına gelenleri tekrar tekrar düşündü ve mantıksız bir olay için mantıklı açıklamalar bulmaya çalıştı. Bilimsel bir açıklaması olduğunu düşünmüyordu ama mucizelere inanıyordu. Belki de Tanrı'nın ya da orada her ne varsa, onu zamanda geri göndermesinin bir amacı vardı. Belki de James'e yardım etmesini istiyordu.

Ama artık James'le birlikte olmasaydı ona nasıl yardım edebilirdi?

Ya da belki Tanrı kurtarılması gerekenin o olduğunu hissetti. Belki de Tanrı Hayatının çarpışma rotası üzerindeydi ve Tanrı onu buraya hayatını yeniden yönlendirmekle ilgili bir ders alması için göndermişti. Ve belki de bu yönlendirmeyi yapmasını istediği kişi James değildi.

Bu son düşünce Selene'i daha da mutsuz hissettirdi. Nedense James'in "o kişi" olmasını istiyordu.

Blossom'ın ona verdiği kahve ve Selene yattıktan sonra usulca başlayan voodoo davulları arasında uyuyamadı. Ne için

Saatlerce tavana bakmış, sessiz davulların sabit ritmini ve çatıdaki yağmurun ritmik tıkırtılarını dinlemiş gibi görünüyordu.

Eğer uyanık olmasaydı, açık yatak odasının kapısının önündeki galeriden geçen figürü göremeyecekti. Tepeden tırnağa, tül gibi bir cibinlikten farksız, ince bir kumaşla kaplanmış bir figür. Bir hayalet mi?

Hayır, Selene hayaletlere inanmazdı. Yataktan çıktı ve soğuk şöminenin yanında duran maşayı kapıldığı gibi galerinin kapısından dışarı çıktı. Ruhani figür köşeyi henüz dönmüştü. Selene onu takip etti ve James'in yatak odasına girmeden önce iki tarafa da baktığını gördü.

Birden Etienne'in James'i tehdit eden hayalet hakkındaki sözlerini hatırladı. Olağanüstü gece görüşü sayesinde Selene, "hayaletin" elinde parlayan nesnenin bir bıçak olması gerektiğini fark etti.

Telaşla ilerleyerek James'in yatak odasına girdi. *Aman Tanrım! Lütfen, ölmesine izin verme.* "Hayalet" hançeri yatakta uyuyan bedenin kalbinin üzerine doğru kaldırıyordu. Şeytani bir sesle kıkırdıyordu. kadın sesi, "Öl, James! Sonunda öleceksin, *aşkım!*" "Hayır!" Selene çığlık attı, maşasını bıraktı ve James'in kolunu çekti. "hayalet", ki tüllerin altındaki ete bakılırsa kesinlikle hayalet değildi. "Hayır, onu öldürmene izin vermeyeceğim!"

Katille boğuştu ve bıçak çıplak kolunu sıyrıp geçti. Dirseğinden bileğine kadar. Acıyla haykırdı ama bıçak yere düşene kadar katili bırakmadı.

"Seni *salak!*" diye bağırdı kadın. "Seni kaltak! Bunun için sen de öleceksin."

"Selene! *Sacrebleu!* Burada ne yapıyorsun?"

Şaşırان Selene omzunun üzerinden baktığında James'in koşarak içeri girdiğini gördü.

koridorda, saklanıyor olması gereken yerde. Gözleri hızla onun ve çarşafın altında rulo haline getirilmiş olduğu belli olan şeyin arasında gidip geldi.

Bir anlık şaşkınlığı, katile onun elinden kurtulup galeri kapısından kaçma fırsatı verdi. James uzun bir süre tereddüt etti. "Sen iyi misin?"

Kadın başını salladığında, adam hayaletin peşinden koştu. Kısa bir süre sonra tek başına geri döndü ve sanki suikastçının kaçışının suçlusu oymuş gibi ona ters ters baktı. Muhtemelen öyleydi.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu buz gibi bir sesle, bir kandil yakarak.

Saçlarından damlayan yağmur, fırtınanın içindeki o kısa gezintiden dolayı gömleğini ve pantolonunu vücuduna yapıştırdı.

"Hayatını kurtarıyorum, seni nankör herif." Ama Selene James'e kıyamazdı. O hayattaydı. Tanrı'ya şükür. Odasına girdiğinde korktuğu gibi "hayalet" onu öldürmemişti.

Ama kolunda bir zonklama hissettiğinde, neredeyse ağır çekimde, yaralandığını fark etti. Sıcak bir sıvı -kan- kolundan parmak uçlarına doğru akıyor ve yağmur damlaları gibi haliya damlıyordu.

Sonunda gecikmiş bir tepki ortaya çıktı. Garip bir halsizlik dalga dalga onu sardı ve Selene şiddetli bir şekilde titremeye başladı, sonra yere kaydı.

James ileri atıldı, sonra Selene'in yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Selene! *Mon Dieu!* Kanaman var."

Hızla onun gevşek bedenini kollarının arasına aldı ve yatağın ortasına yerleştirdi. Yağmurdan ıslanmış elbisesinin şeffaflığından boynundan ayak parmaklarına kadar açıkça görülebilen teni buz gibiydi. Sırılsıklam olmuş giysisini başından çekip yere attı, çıplaklığının farkında değildi, odak noktası onun güvenliğiydi. Bir sandıktan birkaç sıcak battaniye alarak Yatağın ayak ucunda onu sıkıca sardı, sonra komodine bir tas ve su getirdi, tüm bu süre boyunca baygın bedenine mırıldandı, "Endişelenme, *canım*. İyi olacaksın. Ben seninle ilgileneceğim."

Neyse ki derin olmayan yarasını temizlemeyi neredeyse bitirdiğinde uyandı.

"Beni korkuttun, tatlım," dedi alçak ve boğuk bir sesle.

"Sen de öyle James," dedi usulca, ince bir keten şeridi ön koluna sarıp uçlarını düzgün bir düğümle bağlarken gözleri onun her hareketini izliyordu.

Eğildi ve yanağına hafifçe bir öpücük kondurdu, daha fazlasını yaparsa duramayacağından korkarak hemen geri çekildi.

Gözleri şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla açıldı. "Odaya ilk girdiğimde öldüğünü sanmıştım. 'Hayalet' için bir tuzak kuruyordun, değil mi?" diye kekeleydi, hâlâ şoktan titriyordu.

Başını salladı. "Son zamanlarda daha sık olmakla birlikte bu durum geçtiğimiz yıldan beri devam ediyor. Evin ve arazinin etrafına muhafızlar yerleştirdim ama şu ana kadar davetsiz misafir tuzaklarımdan kaçmayı başardı."

"Ama kim o? Hayalet olmadığı kesin." "Giselle."

Selene'nin nefesi kesildi. "Karınız mı? Öldüğünü sanıyordum." "Öldü. Giselle gibi davranan biri."

"Victor... Bu işin arkasında Victor var, değil mi?"

Belirsizlikle omuz silkti. "Muhtemelen."

"Neden ölmeni istiyor? Ne kazanacak?"

"Victor'un öldürmek için bir nedene ihtiyacı yok. Benden nefret ediyor. Hep nefret etti. Ama babamın öldüğünde vasiyetinde bana bir şey bırakmasından da korkuyor. Sanki ben o piçten bir şey istiyorum da!"

"Ama James," diye feryat etti, "bu gece öldürülebilirdin."

"Ve sen de." Çenesini sıkıca kavradı. "Tehlikeli bir katile bu şekilde saldırman çok aptalcaydı." Ayağa kalktı ve onun için hayatını neden tehlikeye attığını anlamaya çalışarak onu inceledi.

Selene kendini yataktan dışarı attı ve titreyerek ayağa kalktı.

"Belki de bu gece burada kalmalısın," diye teklif etti kararsızca.

Başını sorgulayıcı bir şekilde eğdi. "Fikrini mi değiştirdin? Beni göndermemeye mi karar verdin?"

Düşünmemeye çalıştı. Onu kollarının arasına alıp her şeyi bir kenara bırakma dürtüsünü takip etmeye çalıştı. Yarın. Sonuçları hakkında o zaman endişelenebilirdi - kendi zamanına döndüğünde nasıl hissedeceğini, onsuz hayatının nasıl olacağını, onun düşüncelerinin onu sorumluluklarından nasıl uzaklaştırdığını.

Ama hayır, Giselle'le geçirdiği kötü zamanlarda, onun ölümünden önce ve sonra çiftliği neredeyse kaybediyordu. Bunu tekrar riske atmazdı. Çok fazla hayatları onun tam bağlılığına bağlıydı. Ayrıca, Selene şu anda burada güvende olmayabilirdi. Derhal daha fazla muhafız görevlendirilmesi gerekecekti.

Kasvetli bir şekilde başını salladı.

"Gitmelisin." "Seni seviyorum James.

Eminim bunu biliyorsundur."

Kalbi göğüs duvarlarına çarptı. *Hayır. Kelimeleri söyleme. Eğer onları söylemezsen, var olmazlar.*

Düşünceleri yüzünden okunuyor olmalıydı, çünkü omuzları teslimiyetle çökmüştü. Karşılığında onu sevdiğini söylemesini istediğini biliyordu ama yapamadı. Söyleyemedi. Tanrım, yapamadı.

Selene yaralı bir gururla çenesini kaldırdı ve galeri kapılarına doğru dönmek üzereydi. "Senin için üzülyorum James. *Herkesin...* herkesin... sevmeye ve sevilmeye ihtiyacı vardır. Sevgi ruhun nefes alması gibidir. Sevgi olmadan, sen içeride ölülers."

Yine de konuşmaya cesaret edemiyordu. Tek bir kelime ederse, hangi düşüncelerin ortaya döküleceğinden, kalbinin hangi sırlarını açığa çıkarabileceğinden korkuyordu. Alt dudağını ısırarak ona sırtını döndü.

"Umurunda bile değil, değil mi?" dedi yumuşak bir hıçkırıkla.

"Önemişiyorum," diye fısıldadı alçak, çığ bir sesle. "Tanrı beni affetsin ama çok fazla önemişiyorum." Döndü.
Ama Selene çoktan gitmişti.

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

Ertesi sabah Selene mutfığa girdiğinde ilk gördüğü şey Blossom'ın Etienne'i kulağından tuttuğuydu. "Bak, şu köpeğin temiz mutfığıma ne yaptığına bak. Her yerde mor köpek pisliği var."

Üzümler, diye düşündü Selene kıkırdayarak.

Etienne'in mavi gözleri ani bir anlayışla genişledi. Şaşırmış ve biraz da etkilenmiş bir halde, köşede bir kilim gibi yayılmış, kocaman kafası kederli bir şekilde ön patilerinin üzerinde duran Dreadful'a baktı. Dreadful, nefesinin altında Etienne'e bir köpek merhabası mırıldandı. Her ikisi de bastonu duvara dayalı duran Blossom'la ince bir çizgide yürüyorlardı.

"Bu pisliği kendin temizleyeceksin, evlat. Hayır, hayır, hayır. O büyük kirpiklerini bana doğru savurma. Sana o canavarı eve getirmemeni söylemiştim. Onu neyle besliyordun?"

"Ben değildim, Blossom. Yemin ederim."

"Bana yalan söyleme, evlat. Dün eve bir ağız dolusu mor üzümle gelmedin mi?"

Etienne ellerini ince kalçalarına dayayarak Blossom'la tartışmaya başladı. Selene kıkırdayarak mutfığı es geçip dışarıdaki mahrem alana gitmeye karar verdi; on dokuzuncu yüzyılda yaşamının en hoş yanlarından biri de bu değildi.

Dönüş yolunda, et satırından kaçmayı başaran üç bacaklı, çılgınca gıdaklayan voodoo tavuğu Bob'dan kaçmak zorunda kaldı. Bob, kendine ait olduğunu iddia ettiği bölgeye, genellikle de evin dışına, on adım yaklaşan herkesin -insan ya da hayvan- ayak bileklerini gagalama eğilimindeydi.

Mutfığa döndüğünde Etienne ve Dreadful, köpeğin pisliğiyle birlikte gitmişlerdi. Blossom hala nefesinin altında mırıldanıyordu, köpekler ve küçük oğlanların onu öldüreceğine dair bir şeyler söylüyordu.

"Demek dün gece hayaleti gördün," dedi Blossom, Selene'e bir fincan sert hindiba kahvesi uzatırken.

"James mi söyledi?" diye sordu şaşkınlıkla.

Blossom başıyla onayladı ve Selene'in kolundaki çiziciğe dikkatle baktı. "Efendi için endişelenmeyin. O seninle ilgilenir. Kendisi." Selene'ye gülümsedi ve omzunu okşadı. "Özellikle de sen onun inatçı postunu kurtarmak için buradayken," diye ekledi. "Bana nasıl koşup hayalete saldırdığını anlattı."

"Etkilendi, değil mi?" Selene aniden umutlanarak sordu. Blossom ona bilmiş bir bakış attı. "Daha çok şaşırmış gibi." Selene'in omuzları çöktü.

"Ama 'hayret' de iyidir," diye onu teselli etti. "Efendi seni gönderiyor diye üzülme. Bataklik kadınlarından birinden sana bir aşk iksiri getireceğim. Ölü bir ördek gibi olacak, tam yolmalık. O zaman efendi sana karşı koyamayacak."

Selene o kadar emin değildi. Ve voodoo? Criminey! Ama bu fikir James'i "koparmak", işte bu olasılıklarla dolu bir düşünceydi.

Kahvaltıdan sonra Selene ve temizlik ekibi ön salonda toplandı. Iris yanında büyük göğüslü Sümbül'ü, var olmayan göğüslü Zambak'ı ve büyük ayaklı Gül Yaprağı'nı getirmişti. Ayrıca yarım düzine geveze kız ve kadın da kısa süre içinde ona sorunlarını anlattılar ve bir şekilde onun iyileştirmesini beklediler. Sivilcelerden dış çürüklerine ve aşırı yüz kılları.

Selene bu kadar mutsuz olmasaydı gülerdi. On dokuzuncu yüzyılda, gerçekten sevdiği tek adamla birlikte kaybolmuştu ve adam onu uzaklara göndermeye niyetliydi. Eğer durup tüm sorunlarını gerçekten düşünseydi, muhtemelen ağlamaya başlar ve asla durmazdı. Çalışmak... önümüzdeki birkaç günü atlatmanın anahtarının bu olduğuna karar verdi.

Önce küçük çocuklara ağır yün halıları -paha biçilmez Aubusson'lar ve Tabriz'e'ler, eşsiz yerel tasarımlara sahip bazı güzel, eski çengelli halılardan bahsetmiyorum bile- arka bahçedeki çamaşır iplerine sürükletti ve onları tel çırpıcılarla dövdüler. Ağır kadife ve damask perdeler de aynı şeyi yapıyor ve arkalarında toz tavşanlarından oluşan bir iz bırakıyorlardı.

Etienne ve ikizlerin de katıldığı çocuklar bu işi bir oyun olarak gördüler. Kısa süre içinde her yerde, her zaman gençler gibi gülüyor ve birbirlerine takılıyorlardı.

On yaşlarında iki köle kız, daha az zahmetli olan gümüşleri parlatma işi kendilerine verildiği için sevinçle el çırpıyorlardı. Selene onları yan sundurma ya da galeri, yemek odasının dışında. Sırtında ve kollarında lir oymaları olan uzun bir bankın üzerine tünemişlerdi.

önlerine bir çalışma masası çekti. Birkaç leğen su, parlatma bezleri, ev yapımı gümüş kremi ve yığınla Sheffield sofrta takımı, kahve ve çay servisleri ve çeşitli tabak ve vazolarla donanmış olan kızlar, hiç şüphesiz bütün gün meşgul olacaklardı.

Selene önlerine iki bardak ılık limonata koyduğunda, sanki Selene onlara ayı uzatmış gibi hayranlıkla ona baktılar.

Birinci ve ikinci salonlar, evin bir tarafını kaplayan büyük bir oda oluşturmak için açılabilen sürgülü ahşap kapılarla ayrılmıştı. Selene ve çalışma ekibi bu odalardaki tüm mobilyaları dışarı çıkardı. Oymalı alçı pervazları ve ortadaki madalyonlarıyla tavanlardan başlayarak toz aldılar ve fırçaladılar. Solmuş duvar kâğıtlarındaki desenler ortaya çıkmaya başladı. Ahşap işçiliği daha parlak görünüyordu. Uzun, yerden tavana kadar uzanan pencereler Blossom'ın sirkeli temizlik solüsyonu sayesinde kelimenin tam anlamıyla ışıltıyordu.

Kuyudan kova kova su taşıdılar ve bir o kadar kirli kovayı da galeriden aşağıya boşalttılar. Suyun bir kısmı, kahve rengi tenli, çok uzun boylu, çok yakışıklı bir adam olan yeni köle Rufus tarafından budanmakta olan gelişmekte olan bitki yaşamına sıçradı.

Selene, Iris'in kovaları döken kişi olmaya özen gösterdiğini ve bu fırsatı harika kirpiklerini Rufus'a fırlatmak için kullandığını fark etti. Rufus'un gözleri minnettarlıkla parıltıyor, hiç şikâyet etmiyordu. Bir keresinde zavallı adam neredeyse çapasıyla verandanın parmaklıklarını tırmıklıyordu, öyle ki Iris'in kendisinden uzakta sallanan devasa poposunu görünce kendinden geçmişti; bir kalça yukarı çıkarken diğeri aşağı iniyordu, yukarı ve aşağı, bu ritim şehvetli bir davetti. Bu sırada Iris ona küçük, gizli bir gülümseme attı.

Belki Selene ondan birkaç numara öğrenebilirdi. Eğer daha seksi olsaydı, James ona karşı koyamazdı. Onu arzulamaktan deliye döner, teslim olur ve onu sonsuza dek yanında tutardı.

Sonsuza dek mi? Selene işin zorluğunu hemen fark etti. Onlar için sonsuzluk diye bir şey olamazdı.

Yine de, gitmeye ya da kalmaya karar veren kişi o olmalıydı. Düşündükçe Selene, James tarafından sanki hiçbir değeri yokmuş gibi bir kenara atılma fikrinden hoşlanmıyordu.

Çenesini kaldırarak, bu işi yapacağına karar verdi. çekilmez adam üzgün. Elindeki tüm kozları kullanarak, tıpkı Rufus'un Iris'e yaptığı gibi, onun da peşinden koşmasını sağlayacaktı. James ona kalması için yalvaracaktı. O da ona burun kıvrıracaktı.

Sonunda bir planı olduğu için şükrederek beklentiyle gülümsedi.

Ahşap zeminleri fırçalayıp cilaladıktan sonra öğle yemeği için mola verdiler ve Blossom'la birlikte mutfakta dostça yemek yediler. Reba da onlara katıldı, saçları oldukça güzel bir şekilde toplanmıştı. Selene, Reba'nın yanaklarındaki pembeliğın rujdan değil, bir erkeğın bıyıklarının aşındırıcılığından kaynaklandığını fark etmekten kendini alamadı. Dudaklarının ezilmiş gül yaprağı rengi ise ancak kocasının ateşli öpücüklerinin bir sonucu olabilirdi. Kocasının bir sürü ateşli öpücüğü.

Reba'nın parlak mavi gözlerinin sessiz ışıltısı ve ince bedeninin kadınsı, bilgili duruşu nasıl bir gece geçirdiğı hakkında çok şey anlatıyordu. Selene daha önce bir erkek tarafından bu kadar sevildiğini hissettiğini hatırlamıyordu.

Reba sessizce Selene'e, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Belki Selene de Reba'dan ders almalı. Ya da belki de kendi tavsiyelerini dinlemeye başlamalı.

"Bugün o ok sırtlarını yapacak mıyız?" Iris, Bayan Baptiste'e bir tepsi götürdükten sonra her zamanki tafia payıyla birlikte sordu. Selene, James'in annesinin her gün öğleden önce kafayı bulup bulmadığını merak etti, artık onun asıl sorununun depresyon değil alkol olduğuna ikna olmuştu. Belki de bugün gizemli münzevi ile tanışacaktı.

"İsterseniz," dedi Selene, tabağındaki soğuk tavuk ve yeşillikleri karıştırırken, büyük iştahı nihayet yatışmıştı. "Siz kadınlar giymek için bir pantolon bulabilir misiniz... aerobik sırasında vücudunuzu serbestçe hareket ettirebileceğiniz bir şey?"

"Pantolon mu?" Sümbül sordu, kocaman gözleri daha da büyümüşü. "Erkek pantolonu giymemizi mi istiyorsun?"

"Sadece egzersiz programı için."

"Sanırım Verbena çamaşırhanede bizim için biraz bulabilir," dedi kuşkuyla.

"Ve müziğe ihtiyacımız var," dedi Selene, bu egzersiz olayı için havaya girmeye çalışarak. "Belki şarkı söyleyebiliriz. Siz hanımların iyi ritmi olan bir şarkı bildiğinizi sanmıyorum."

Hepsi aval aval ona baktı.

"Bilirsiniz, 'Give me that old time rock 'n roll' gibi," diye mırıldandı, parmaklarını şarkıya uygun şekilde şıklatarak.

"Rocking roll?" Iris sordu. "O da ne?" "Boş ver.

Şarkıyı benden sonra tekrar et."

En azından birkaç satırı öğrenene kadar birkaç kez yaptılar.

Aerobik için uygun şarkılar bulmak için beynini zorlayan Selene, "Jeremiah bir kurbağaydı," diye söze başladı. Bütün bu süre boyunca parmaklarını şıklatıyor ve sandalyesinde hoplayıp zıplıyordu.

Kadınlardan ikisi birbirlerine onun akıl sağlığını açıkça sorgulayan bakışlar attı. Ama Hyacinth'in devasa göğüsleri müziğin ritmine ayak uydurarak aşağı yukarı sallanıyor, Selene'in şaklamalarına karşılık alkış tutuyordu. Ve Rose Petal'ın ayakkabı kutusu büyüklüğündeki ayakları taş zeminde boogie ritmine göre zamanı işaretliyordu.

"Tabii ki, her zaman 'Achy Breaky Heart' vardır." Iris

genişçe gülümsedi. "Bu şarkının sesini seviyorum."

Selene, Billy Ray Cyrus'un şarkısının tren düdüğüne benzeyen "whoo-whoo" nakaratlı bölümüne geldiğinde, aerobik egzersiz şarkılarını bulduğunu anladı.

Kısa bir süre sonra kadınlar mutfaktan ikinci salona kadar adeta dans ettiler. Üzerlerine tam oturmayan ev pantolonu ve kolları kıvrılmış, belden düğümlü iş gömlekleri içinde yılan gibi kıvrılarak, Nashville'deki tüm arka gruplardan daha iyi şarkı söylediler.

Kısa süre içinde hepsi ter içinde kaldı ama bu iyi bir duyuydu. Selene, Sümbül, Lily ve Reba'ya avuç içlerini göğüslerinin önünde birbirine bastırarak dirseklerini yukarı ve dışarı doğru nasıl tutacaklarını gösteriyordu. "Şimdi baskıyı tutabildiğiniz kadar uzun tutun. Bakın. Bastır, bırak, bastır, bırak. Bunu yirmi kez yapın ve sonra size gösterdiğim gibi ön ve arka omuz yuvarlamalarını dönüşümlü olarak yapın."

"Bunun göğüslerimi küçülteceğinden emin misin?" Hyacinth kabaca sordu.

"Ve bizimkini büyütme mi?" Lily yanında duran Reba'ya bakarak sordu, konsantrasyon içinde mırıldanıyordu: "Bas, bırak, bırak, bırak..."

Selene ürperdi. Lily-of-the-lilypad-chest'e yardımcı olabilecek tek şeyin ömür boyu Wonder Bras tedarik etmek olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Hayır, hayır, hayır. Göğüsleri büyüteceğini ya da küçülteceğini hiç söylemedim. Sadece göğüslerin etrafındaki kasları geliştirecek, onları daha sıkı ve dik hale getirecek. Açıkçası Sümbül, biraz kilo verersen daha çok işe yarayabilir. Ve egzersiz yap."

Sümbül homurdandı ama denemeyi kabul etti.

"Şimdi kalça egzersizlerine geri dönelim."

"Yine mi?" diye inledi Iris. "Tanrım, kığım iki gündür ata biniyormuşum gibi hissediyor."

"Bu iyi. Bu iyi," dedi Selene, ayaklarının dibindeki bez halının üzerine çökerek. Diğer tüm hanımların da aynı şeyi yapmasını ve bacaklarını açıp dizlerini bükerek sırt üstü yatmalarını bekledi. "Şimdi unutmayın, leğen kemiğinizi her yukarı itişinizde, kalça yanaklarınızı birbirine bastırmalı ve sanki aralarında bir saman parçasını ezmeye çalışıyormuş gibi birkaç saniye tutmalısınız."

Hepsi bir ağızdan inledi.

"Şimdi sen şarkı söylemeye başla, ben de sayacağım."

Coşkuyla şarkı söylemeye başladılar ve o da ritmik bir şekilde seslenerek onlarla birlikte zamanı işaretledi, "İt, yukarı, tut...daha sert...daha sert...şimdi bırak. İt, yukarı, tut, bırak. Yukarı it, tut, bırak."

"Bu çapalardan bazılarının bilenmesi gerekiyor," dedi Fergus James'e. İkisi de kamış tarlalarının sıcak güneşinde durmuş, alınlarındaki ve boyunlarındaki teri zaten ıslak olan mendilleriyle silerken. James şapkasını kafasına geri itti, yiyecek ve su arabasının önünde sıralanan işçileri inceledi, sonra gölgede bulabildikleri çimenlik alanlara çöktü.

"Ben giderim," diye teklif etti James. "Rufus'un ona verdiğim bahçe işlerini nasıl yaptığını görmek istiyorum."

"Bitkiler hakkında çok şey biliyor gibi görünüyor."

James başını salladı. "Sahibi ölmeden önce Virginia'da bir çiftliğin peyzajına yardım ettiğini söylüyor. İyi bir işçiymiş. Bence iyi iş çıkaracak."

"Hâlâ Amen'in şoförlüğünü üstlenebileceğini umuyor musun?"

"Bilmiyorum. Amen ben göreve geldiğimden beri tüm saha çalışanlarının

buraya on yıl önce geldi. Şimdi özgür elbette ama adam altmış yaşında ve Blossom onun akciğer hastalığından muzdarip olduğunu düşünüyor."

"Neden önümüzdeki haftadan itibaren Rufus'u Amen'in yanında çalıştırıp Amen'in ne düşündüğünü görmüyoruz? O her zaman iyi bir insan sarrafı olmuştur."

"Evet." Sonra atının dizginlerini ağaçtan çözüp atına bindi ve hâlâ büyük bir ciddiyetle durumu düşünen Fergus'a baktı. James adamın biraz nazikçe azarlanması gerektiğine karar verdi. "Bu arada *dostum*, Blossom'ın boynundaki ısıriklara bakmasını isteyebilirsin. Enfeksiyon kapmalarını istemezsin." Konuşurken dudakları bastırılmış bir kakhaha ile seğirdi.

Fergus kızdırılmamak için neredeyse gururla boynuna dokundu ve göğsünü azgın bir horoz gibi kabarttı. "Şimdi kıskanmazsın, değil mi?"

James mi? Vücudumun başka yerlerinde de kaç tane ısırık olduğunu merak etmiyoursundur herhalde?"

James arkadaşının iyi geçirilmiş bir geceden aldığı bariz zevk karşısında başını sallayarak kıkırdadı.

"Ben kendi adıma Selene'e teşekkür etmek istiyorum," diye devam etti Fergus. "Hayatıma kesinlikle biraz lezzet kattı."

Benimkini de. Ne yazık ki.

"Bundan sonra ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Ben de öyle. Ne yazık ki.

"Ona şu 'Mükemmel Uyum' olayını sorabilir misin?" "Kafayı mı yedin sen?"

Fergus savunmacı bir tavırla, "Sormaktan zarar gelmez," diye karşılık verdi.

"Ona kendin sor," diye tersledi James atını döndürerek. *Sacrebleu! Zaman yolculuğu, patlayan gözler, başka bir dünyadan gelen uzaylılar, hayaletlere saldırmak... şimdi de dünyanın en mükemmel cinsel pozisyonu.*

Eve yaklaştığında, Rufus'un ikinci kattaki galeride, salon penceresinin yanında, gizlice içeriyi gözetlediğini gördü. *Bu da ne böyle?* Atından kayan James, dizginleri bir raya bağladı ve sessizce dış merdivenlerden yukarı çıktı.

Sonra tren düdüğünü duydu. *Tren düdüğü mü?* Temizlemek için elinin topuğuyla başının yan tarafına vurdu.

"Whoo-whoo, whoo-whoo."

İşte yine oradaydı, ama bu bir tren düdüğü değildi. Tren düdüğünü taklit eden kadın seslerine benziyordu. Düdük sesleri yüksek sesli hırıltılarla değişiyordu. Garip, ritmik bir şarkı...ha?...ağrıyan, kırılan kalpler hakkında.

James Rufus'un omzuna dokundu ve köle neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Oh, Tanrım. Beni fena halde korkuttun, Mastah James."

Bir grup tiz ses tekrar "Vuu-vuu, vuu-vuu" diye bağırdı.

Tren düdükleri ve acılı şarkı tınıları arasında Selene'nin sesini duydu, "İt, yukarı, tut, bırak. İt, yukarı, tut, serbest bırakın."

"Rufus, burada pencereleri dikizleyerek ne yapıyorsun?" James sertçe sordu. Siyah adam bir elini kulağına götürdü, arka plandaki cırtlak sesler yüzünden onu zar zor duyabiliyordu.

Rufus çenesini omuzlarının üzerinden salona doğru sallayarak, "Ok sırtlarını izliyorum," diye cevap verdi. "Mam'zelle Selene bir ok tutuyor."

ok sırtları sınıfı. Şu anda kalça egzersizi yapıyorlar. Pelvik itme hareketinin bir diğer adı da bu," diyerek James'e büyük bir bilgelik aktarır gibi bilgi verdi. "Tanrım, size söylüyorum Efendi James, Iris benim yatağında istediği zaman pelvik itme hareketleri yapabilir. Yessirree." Vurgulayarak gözlerini devirdi.

James Rufus'u kenara itti ve pencereden baktı... çok temiz bir pencere, diye not etti boş boş... ve ağzı neredeyse galerinin zeminine düşüyordu. Sekiz kadın Blossom'ın en iyi bez parçasının üzerinde sırt üstü yatıyordu.

Çıplak zemine kilimler serilmişti. Selene, Reba ve altı hizmetçi. Üzerlerinde dar erkek pantolonları ve ince pamuklu gömlekler vardı, hepsi de çiftleşme mevsimindeki boğa kurbağalarından daha yüksek sesle şarkı söylüyor ve vücutlarını son derece skandal bir şekilde hareket ettiriyorlardı.

"İt, kaldır, tut, bırak. Haydi bayanlar, burada tarçınlı çörekler için değil, çelik çörekler için çalışıyoruz. İt, kaldır, tut, bırak...."

James sırtıttı. "Acele et," diye fısıldadı Rufus'a, "git Fergus'u getir. Ona bunu görmesi gerektiğini söyle. Söyle ona... ona göstermek için Mükemmel Uyum'dan daha iyi bir şeyin olduğunu söyle."

Sonra James tekrar pencereye döndü. Gözleri Selene'e odaklandı, Kalın, siyah saçları bir kurdeleyle yüzünden geriye doğru uzun bir sıra halinde toplanmış, yanaklarının ve çenesinin ince kemiklerini, düz burnunu, dolgun, şehvetli dudaklarını vurguluyordu.

"İt, yukarı, tut, bırak...."

Oh, merde!

Sırt üstü yatarken iki elini boynunun arkasında kavuşturmuştu. Bacaklarını iki yana açmış, dizlerini bükmüş ve çıplak ayaklarını yere sağlamca basmıştı. Şarkının temposuna göre, neredeyse seks eylemini taklit edercesine kalçalarını yukarı doğru itti, bu pozunu korudu ve sonra kendini aşağı indirdi. Bu baştan çıkarıcı egzersizi defalarca tekrarladı.

"İt, yukarı, tut, bırak...."

Oh, merde!

James tembelce pencere çerçevesine yaslandı, aniden zayıflayan vücudunun duyularının bu alayına daha fazla dayanamayacağından korkuyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kendisinin sertleştiğini hissetti ve her ritmik itme ile Selene'nin ona karşı hareket ettiğini hayal etti. Çırlıçıplak. Onu sıcak kıvrımlarının içine çekiyor, sonra neredeyse dışarı çıkarıyordu. Yukarı, aşağı. İçeri, dışarı.

"İt, yukarı, tut, bırak...."

Oh, merde!

Elini üst dudağına sildi, buna daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Yürüyüp gidebileceğini bilmiyordu. Umursamıyordu.

Kendini okyanusun ortasına düşmüş ve hızla batıyormuş gibi hissediyordu. Ağır bir halsizlik kol ve bacaklarını çekiyordu, ama buna karşı koyamıyordu. lezzetli bir uyuşukluk. Refleks olarak bir elini uyarılmasına bastırdı, sonra zonklayan ihtiyaca rağmen geri çekti.

Mükemmel uyumu unut. Yüzlerce cinsel ilişki düşünebilirdi. Bu baştan çıkarıcı cadıyla denemek istediği pozisyonlar vardı ve hepsi de mükemmel olacaktı. Bunu biliyordu.

Selene bir robot gibi egzersiz sloganlarını seslendirdi, "öğrencilerinin" şimdiye kadarki coşkusundan memnundu. Gözleri odayı taradı, sonra James'in uzun pencerenin çerçevesine yaslandığını fark edince durdu.

İşıltılı gözleri onunkileri tutsak almış, için için yanıyordu; bu sırada yüz hatlarını öfke ve tutku gibi çelişkili duygular kaplamıştı. Şüphesiz öfke,

Çünkü onun kontrollü hayatında yarattığı karmaşadan hoşlanmıyordu. Tüm çabalarına ve onu uzaklaştırma planlarına rağmen kontrol edemediği tutku.

Selene o gün kendisini gönderdiği için onu pişman etmeye yemin ettiğini hatırladı. Onun kendisini sevmediği için pişman olmasını istiyordu. Bu düşünceyle, yaşlanmayan, ahlaksız bir niyetle gülümsedi.

Meydan okumanın farkına vararak sertleşti.

İlahisini ve vücut hareketlerini daha cinsel bir ritme doğru yavaşlatıyor, Selene onun yumruklarının sıkılışını ve çenesinin gerilmesini izledi ama gözlerini ondan ayıramıyor gibiydi. Göğüslerini dikleştirdi ve gergin kumaşın üzerinde zirve yaptıklarını hissetti. Pelvik itişlerini gereğinden fazla yüksek tutarak onun duyularını kışkırttı.

James çirkin bir küstahlıkla kendini avuçlayarak ona uyarılmışlığını gösterdi. Belli ki onun meydan okumasına cevap olarak eldiveni fırlatıyordu.

Nefes nefese kaldı ve arkasını döndü, alay etmenin iki ucu keskin bir kılıç olabileceğini fark etti. Onun arzusuyla alay ederken, kendi arzusunu da ateşlemişti. Ve Bunu biliyordu.

Tekrar pencereye döndüğünde James gitmişti. Selene inleyerek ilahilerini bıraktı ve yere uzandı. "Parti bitti hanımlar. İşe dönme zamanı."

Ama düşünceleri hâlâ James'in üzerindeydi. *Şovenist kışını sıkı tut, Rhett. İşte Scarlett geliyor. İnanın bana, bu savaş henüz bitmedi. James tarafından değil.*

yirminci yüzyılda uzun bir atış. Ve bir an için bile "Yarın başka bir gün" ile yetineceğimi düşünmeyin.

Öğleden sonra Selene, Etienne ile okul odasında ders planları ve günlük programlar hazırlayarak yoğun bir şekilde üç saat geçirmişti. Önce Etienne'in yeteneklerini anlamak için aritmetik, okuma, yazma ve temel fen bilimleri gibi bir dizi konudaki temel bilgileri gözden geçirdi.

Çocuk bir dahiydi.

Selene, Etienne'in yaramazlık yeteneğine sahip bir çocuğun entelektüel açıdan da yetenekli olduğunu tahmin etmeliydi. Sadece okuma seviyesi en az on yaşındaki bir çocuğunki kadar değildi, aynı zamanda muhtemelen etrafını saran bataklık biyolojik harikalar diyarına duyduğu hayranlık nedeniyle bilimleri de hızlı bir şekilde kavıyordu.

"Neden kaşlarını çatıyorsun? Alnında o kırıksıklıkları yaptığında boğa kurbağasına benziyorsun," dedi.

"Fark etmeniz ne kadar hoş!"

Bir kez olsun kurnazlık yapmadan gülümsedi ve kız onun temiz saçlarını karıştırdı. Görünüşe göre James oğluna günde bir kez yıkanması, her yemekten ve özel derslerden önce yüzünü ve ellerini yıkaması için sıkı emirler vermişti. Selene, James'in Etienne'in kafasında böyle bir itaat sağlamak için nasıl bir tehdit oluşturduğunu bilmiyordu, ama güçlü bir tehdit olmalıydı.

Oturmuş onun bir başka uzun ek problemi çözmesini izliyor, ısıırıyordu. Kalemı sayfayı karıştırırken dili konsantrasyon içindeydi. Velet her türlü zorluğu severdi.

"Bu kaç dakika sürdü?" diye sordu, kalemını büyük bir gürültüyle yere bırakarak. İkisi de duvardaki banjo saate baktı. "Üç dakika," dedi Selene, cevabının doğruluğunu kontrol ederek. Onun Yüzünü buruşturarak cevabının yine doğru olduğunu söyledi.

"Ben kazandım. Ben kazandım. Yarın benimle birlikte bataklığa gidip ders çalışacaksın... ne diyordun ona?"

"Biyoloji." Yılanların, yarasaların ve kim bilir ne tür iğrenç yaratıkların cenneti olan bu yere girme ihtimali onu ürpertmişti. Ama o Etienne'e aptalca bir vaatte bulunarak, en zor üç problemi beş dakika içinde çözmesi halinde bazı derslerini açık havada yapabileceklerini söyledi. Onun Bugünkü seansın tamamı birbiri ardına yapılan pazarlıklarla geçmişti. "Güvenli olduğuna emin misin, Etienne?"

Ayağa kalkarak ellerini kalçalarına koydu ve ona ters ters baktı. "E.T. unutmuşum."

"Her zaman unutuyorsun. Ve *evet*, benimle güvendesin," diye böbürlendi. "Şimdi benim için E.T.'nin bir resmini çizer misin?"

"Benim için biraz daha *Oliver Twist* okur musun?"

"*Merde!* Oku, oku, oku. Başım dönüyor."

"Etienne... E.T.," diye düzeltti onun hemen kaşlarını çatması üzerine, "küfür etmeyi bırakmayı kabul etmemiş miydin?"

"Hatırlamıyorum. Öyle mi?" diye sordu, yerdeki bir kâğıt topunu tekmeleyerek. Sonra, kızın okuma anlaşmasından vazgeçmeyeceğini görünce homurdandı, "Pekala. Bir sayfa daha okuyacağım ama sonra benim için E.T.'nin resmini çizeceksin. Habil ve Kabil'e bunu göstereceğime söz verdim."

Selene açık kapıdan, koridorda oturmuş Etienne'in dersinin bitmesini sabırla bekleyen iki siyah çocuğa baktı. Aslında o kadar hevesle dinliyorlardı ki, muhtemelen onlar da James kadar bilgi edinmişlerdi. Selene, James'e diğer çocukları da derse dahil edip etmeyeceğini sormaya niyetlendi. dersler.

Okumayı bitirdiğinde, zor kelimelerin üzerinde tökezleyerek, Selene E.T. tarzı bir figürün ilkel bir karakalem taslağını çizdi ve hatta arka plana bir uzay gemisi ekledi.

Etienne çizime hayretle baktı. Sonra göz kamaştırıcı bakışlarını takdirle ona çevirdi ve gülümsedi. Selene, teşekkür etmek için neredeyse ona sarılacağına yemin edebilirdi. Kalbi sıcaklıkla genişledi.

Etienne gittikten sonra odayı biraz topladı, sonra ikinci kata döndü, hizmetçiler Iris'in emriyle çoktan temiz paspaslar sermişlerdi. Mobilyaları cilalamayı bitirdiler ve iki mobilyacıya geri verdiler. salonlar ve yemek odası.

Odaları dolaştı, limonlu temizlik solüsyonlarının ve güçlü balmumu cilasının keskin kokularını derin derin içine çekti. Orada burada hayranlıkla bir mobilyaya dokundu - köşedeki bembeyaz zigon sehpalar, Duncan'a ait olabilecek maun döşemeli bir kanepa Phyfe, kaydırma tepeli ve ogee braket ayaklı uzun bir kasa saati, bir Amerikan imparatorluk büfesi, ince Hitchcock sandalyeleri.

Mobilyaların çoğu sade federal tarzda olup, zengin kırmızımsı kahverengi maunlar ya da yüksek damarlı yerli selvi ağaçları kullanılmış ve hepsi de Avrupa'da çok popüler olan saten ağaçlarına benzeyecek şekilde boyanmıştır. Ancak en zarif parçalar

Zarif kalıplı panelleri, *palissandre* veya menekşe abanozundan yapılmış ve Seignouret adında bir New Orleans mobilya üreticisi tarafından imzalanmıştır.

Selene, geleceğe döndüğünde Seignouret'nin çalışmalarının kendi zamanında takdir edilip edilmediğini görmek için araştırma yapmaya yemin etti. Sonra, aslında tarihin bu döneminden ayrılmak zorunda kalacağını hatırlayınca morali bozuldu,

Bu insanlar... James... hepsine değer vermeye başlamıştı.

Bu istenmeyen düşüncelerden sıyrılarak büyükbabasının saatinin beş kez çalmasını dinledi. Sonra Iris'e, "Sanırım bugünlük durabiliriz," dedi.

Iris başını salladı. "Yarın yine ok atacak mıyız?"

Selene gülümsedi. "Eğer istersen. Gerçi buradaki mobilyaları değiştirdiğimiz için çalışmak için başka bir yer bulmamız gerekecek. Belki Etienne'in okul odası ya da hava güzelse dışarıda."

Siyah kadın poposunu okşadı ve Selene'e göz kırptı. "Şimdiden daha küçük hissediyorum, Mam'zelle. Bahse girerim daha küçük bir kırım olsaydı o Rufus'u yakalayabilirdim. Eminim vücudum daha küçük olsaydı tanıdığım diğer erkeklerden daha uzun süre kalırdı..." Kelimeyi aradı.

"...mükemmel mi?" Selene, kendileri mutlu olabilmek için sürekli başkalarını memnun etmeye çalışan kadınların evrensel zayıflığına içten içe ağladı. "Iris, sanırım Rufus'u çoktan yakaladın. Ama bir başkasını memnun etmek için kendini değiştirmeye çalışmanın yanlış olduğunu göremiyor musun?"

"Bir adamı başka nasıl yakalayıp tutabilirim ki?"

"Erkekler önemlidir. Erkeklerden *çok* hoşlanıyorum. Ancak bir kocaya ya da sevgiliye sahip olmak kadınların kendilerini tanımlama biçimi olmamalı."

"Ha?"

"Dinleyin, kadınlar zaman boyunca daha güzel, daha akıllı, daha seksi, daha uysal ya da daha agresif olurlarsa erkeklerin onları daha çok seveceğini düşünerek yerlerinde saydılar. Bu işe yaramıyor. Bana inanın. Kadınların daha güçlü olmaları, önce kendilerini sevmeyi öğrenmeleri gerektiğini anlamam beş yıl süren grup terapilerimi aldı."

"Ah, Selene, söylediğin her şey tam da öğrenmem gereken şeyler," diye heyecanla araya girdi Reba.

Selene o anda tüm kadınların Iris'le yaptığı konuşmayı ilgiyle dinlediğini fark etti.

"Terapi mi?" Iris sordu, güzel gözleri merakla açılmıştı. "Nedir o? Kafaya ok atmak gibi bir şey mi?"

Selene bir kahkaha patlattı. "Öyle de diyebilirsin. Oh, Iris, gerçekten, terapinin zihin egzersizi gibi olduğunu söyleyebilirsin."

"Güzel! O zaman her gün ok sırtlarımızı döndükten hemen sonra terapi yapabiliriz," dedi Iris heyecanla ve diğer tüm kadınlar da başlarını sallayarak onayladılar. "Tanrım, benimle işiniz bittiğinde çok mükemmel olacağım. benim için yeterince iyi bir erkek olmayacak."

Hepsi güldü ve temizlik malzemelerini toplamaya başladı.

"*Selam!* Terapi grubunuza ben de katılabilir miyim?"

Selene bir sarsıntıyla döndüğünde kapının girişinde duran ince, elli yaşlarında bir kadın gördü. Gümüş teller serpiştirilmiş siyah saçları ensesinde düzgün bir topuz haline getirilmişti. Mavi gözleri derin bir hüznle buğulanmıştı.

Gri ipek hareli, kenarları bembeyaz dantelle süslenmiş ve yakasında zarif bir kameo broşla vurgulanmış elbisesiyle Selene'e doğru zarif bir zarafetle yürüyen hanımefendi, selamlamak için zayıf bir el uzattı. "Siz Mademoiselle Selene ol. Ben Marie Baptiste, James'in annesiyim. Bayou Noir'a gecikmiş bir hoş geldin diyebilir miyim?"

Selene, James'in münzevi annesiyle nihayet tanışmış olmanın şokuyla nutku tutulmuştu.

Bayan Baptiste onun rahatsızlığının farkında olarak belli belirsiz gülümsedi. "Özel bir sohbeti böldüğüm için çok özür dilerim canım. Ama kadınların daha güçlü olmayı öğrenmesi gerektiğini söylediğinizi duyunca kendimi tutamadım. Gerçekten, benim yaşında bile bu dersi öğrenmeye dayanabilirim."

Selene hafifçe başını sallayarak selamını aldı, sonra Bayan Baptiste'in Selene'den bir şeyler öğrenmeye... amatör terapi grubuna katılmaya yaptığı göndermeyi geç de olsa fark etti.

James, James, James. Bugün benimle kesinlikle mutlu olmayacaksın.

On Üçüncü Bölüm

James o akşam yemeğe gelmedi ve Blossom aracılığıyla kırık bir kazan bobinini değiştirecek bir parça için komşu bir çiftliğe gitmesi gerektiğini bildirdi. Selene, hasarın Victor'un kötü davranışlarıyla mı ilgili olduğunu yoksa James'in kendisinden kaçmak için bahaneler mi bulduğunu merak etti.

Bayan Baptiste, Etienne, Fergus ve Reba ile birlikte gelmişti. James'in annesi, yumuşak konuşması, Creole dilini andıran üslubu ve zarif tavırlarıyla pırıl pırıl yemek salonunun atmosferine incelikli bir dokunuş kattı. tavırları ve kibar konuşmaları.

Selene, James'in yirmi beş yaşlarında, Bayan Baptiste'in ise daha sağlıklı ve hevesli bir kadın olduğu on yıl önce Bayou Noir'a gelişiyle ilgili anlattıklarını hayranlıkla dinledi.

"Ah, canım," dedi Selene'e nazikçe bakarak, "o zaman görseydin bu çiftliğin bugünkü halini bu kadar üzücü bulmazdın."

Selene itiraz etmeye başladı ama Bayan Baptiste elini umursamaz bir tavırla salladı ve devam etti, "*Alors!* Sanırım evde bir tabur fare ve bir o kadar da yarasa yaşıyordu. Ve bataklık... *Tanrım*, bataklık!.. kapı eşiklerine kadar büyümüştü."

"O zamanlar burada yaşayan insanlar yok muydu?" Selene sordu. "Yani Blossom, James geldiğinde kendisinin ve diğer bazı kölelerin burada olduğundan bahsetmişti."

"*Evet*, ama M'sieur Declouet ve karısı yurtdışına seyahat ediyorlardı ve mülkü bir gözetmenin bakımına bırakmışlardı. Dönene kadar onun görevlerini ne kadar ihmal ettiğini fark etmemişler." Gözleri anılarla buğulanırken alçak sesle tiksinti dolu bir tıslama sesi çıkardı.

Sohbetleri, Hyacinth tarafından muhteşem bir porselen tencerede taşınan zengin bir kaplumbağa çorbası olan ilk yemeğin gelmesiyle kesildi. Ardından maydanozlu İrlanda patatesi ve bezelyeyle birlikte tuzlu, ev yapımı jambon geldi,

pastırma ve sirke soslu karahindiba, taze ekmek ve tereyağı. Ve tabii ki masada kabarık beyaz pirinç üzerinde servis edilen sassafras aromalı Creole bamyası hiç eksik olmazdı.

Reba ve Fergus, günahkâr bir tatlı olan karamelli *glac  *'nin ardından, a  gözlerini birbirlerinden ayıramadan ayrıldılar.

Sonra Etienne *de b  y  kannesinin* izniyle muhallebilerden    tanesini yiyip kalktı. Selene'e muzip bir sırıtı la yarın bir okulda "bye-olive-gee"  alı acaklarını hatırlattı.

en sevdiği bataklık ortamını ona göstermek istedi. Blossom ona çok uzağa gitmedikleri sürece sorun olmayacağını söylemişti.

"Dersleriniz için New Orleans'tan aldığım hayvan çizimlerini ve açıklamalarını içeren kitabı getirmeyi unutmayın."

"*Sacrebleu!* Beni açık havada bile okutacaksın." Giderken gözlerini komik bir şekilde devirdi.

Selene ve Bayan Baptiste narin porselen fincanlarda sert Creole kahvesi içerek oyalandılar. Selene, Bayan Baptiste'in James hakkında daha önce yaptığı konuşmaya devam etmesini diledi.

Bayan Baptiste sanki onun düşüncelerini okumuş gibi aniden, "O iyi bir evlat, biliyorsun. Size zor geliyor olmalı, ama bana göre o sadece iyi bir evlat. Gayrime ru olduğunun farkındasınız elbette.  ey, o asla Durumumuzu kabullenebildi. Şimdi anlıyorum ki, bizim yaşam tarzımızla babasının ailesi arasındaki zıtlığı her gün gördüğü bu şehirde yaşamak bir hataydı. Her zaman, *her zaman*, kendi hayatını üvey kardeşi Victor'un kiyle kar ıla tırdı ve kendisinin yetersiz kaldığını g rd  ."

Selene boğazında b  y yen yumruyu bastırmak için sertçe yutkundu, James hakkında onu daha fazla ilgilendirecek bir şey duymak istediğinden emin değildi.

O zaten yaptı.

"Ve en önemlisi, beni bu kadar al almı  görmek ona acı veriyordu. Sıradan bir metres olmak için yeti tirilmedim. Babam bir İngiliz tüccardı, annem ise bir Kreol, kendinden aşağı biriyle evlendi inde ailesi tarafından reddedilmi ti. Varlıklı değildik ama iyi ya ıyorduk, ta ki ailem Jean-Paul ile planladığım d   nden hemen önce bir gemi kazasında ölene kadar."

"D   n m ?" Selene'nin nefesi kesildi. "Ama ben..."

Bayan Baptiste anlayışla başını e di. "*Evet*, aksini d    nmenizi anlayabiliyorum ama Jean-Paul beni seviyordu. Bu yüzden onun hayatında böylesine küçük d    r  c  bir rolü kabul ettim." Hayallere dalmı  bir halde işaret parmağının ucunu fincanın kenarında gezdirdi. "Ama bu benim bencilliğimdi çünkü a kımızın oğlum üzerinde yaratacağı etkiyi hiç d    nmemi tim. James vahşi b  y d  ve giderek daha da acı. Şimdi anlıyorum ki, bataklıklara yaptığı geziler

O zamanlar sadece çocukça şakalar olarak görülen şeyler, aslında onun için hayatımızın aşığılanmasından bir kaçış yoluydu... benim kulak vermediğim bir yardım çığlığıydı."

"Bayan Baptiste, belki de tüm bunları bana anlatmamalısınız."

Kadın kararlılıkla gözlerini kaldırdı. "*Hayır*, size söylemek istiyorum. Yalvarırım onu çok sert yargılamayın."

Selene itiraz etmeye çalıştıysa da Bayan Baptiste elini kaldırarak devam etti: "Annem ve babam düğünümünden hemen önce ölünce çeyizimi kaybettim ve beş parasız kaldım. Jean-Paul'un varlıklı bir kadınla evlenmesi gerekiyordu, çünkü kendi mali durumu bazı talihsiz kumar kayıplarından zarar görmüştü. Eğer varlıklı olsaydım, asla bir sorun çıkmazdı."

"Bu tahammül edilemez," dedi Selene, dilini daha fazla ısırarak peçetesini tiksintiyle masaya fırlatırken. "Ben de öğleden sonra Iris'e tam bunu söylüyordum. Kadınlar... zaman boyunca kadınlar... sürekli kendilerini suçluyorlar. Bir şekilde daha iyi olsalar -daha zengin, daha güzel, daha ince, daha şişman, her neyse- o zaman her şey yoluna girecek. Ne zaman... *Tanrı aşkına*... kadınlar başka bir insanı... bir erkeği... memnun etmek için kendilerini değiştirmenin çözüm olmadığını öğrenecekler?"

Bayan Baptiste'in küçük ağzı hayretle açıldı. "Özür dilerim. Buna hakkım yoktu."

"*Hayır*, hassasiyetlerimi rencide etmekten korktuğunuz için durmayın." Selene'i spekülâtif bir şekilde inceledi. "Sen çok ilginç bir kadınsın, *tatlım*. Oğlumun hayatında oynayacağınız rolü görmek için sabırsızlanıyorum."

"Yok aslında. Beni gönderiyor." "Asla! O böyle bir şey yapmaz."

"Pazar günü Collins'leri buraya davet etti, beni de onlarla birlikte götürmek niyetindeydi."

"Gerçekten mi? Ne kadar meraklı! Hmmm. Göreceğiz bakalım. Her halükarda, oğlumun neden böyle olduğunu anlamanızı istedim."

Selene kaşlarını çattı, Bayan Baptiste'in sözlerinden nasıl bir mesaj çıkarması gerektiğinden emin değildi.

Selene'in şaşkınlığını gören Bayan Baptiste devam etti: "James on üç yaşına geldiğinde, her kurşumuz için babasının cömertliğine muhtaç olan şehirdeki konumumuzun rezilliğine daha fazla tahammül edemedi. Kaçtı, bir nakliye firmasıyla sözleşme imzaladı ve bu sözleşme onu Santo Domingo'ya ve oradaki şeker plantasyonlarına götürdü. On yıldan fazla bir süre boyunca, benim için geri dönüp Bayou Noir'ı satın almaya yetecek kadar kazanana kadar bir köleden biraz daha fazlası olarak çalıştı."

Selene ani bir anlayışla keskin bir nefes aldı. Şimdi James'in onunla bir ilişkiye girmemesi konusundaki ısrarını anlıyordu. Bağlılık olmadan, tıpkı babasının annesine yüklediği gibi, onurlu bir ilişki olmayacaktı onlarınki de. Ve

James, şehvetin bir anlık hafiflemesinden kaynaklanabilecek acıyı herkesten iyi biliyordu, özellikle de işin içinde bir çocuk varsa.

"Bayan Baptiste, bu çiftliği ya da sizi, hatta James'i küçümsemiş gibi göründüysem lütfen beni affedin. Beni üzen James'in buradaki işi değil... kölelikten nefret etmeme rağmen. James'in kendisi. Her zaman beni kızdıracak bir şeyler söylüyor ya da yapıyor."

"Seni kızdırıyor, değil mi?" Bayan Baptiste usulca, bilerek gülümsedi. "Bu iyi bir şey. *Evet. Très bien.*"

"Hayır, hayır, hayır. Ne düşündüğünü görebiliyorum ve yanıyorsun. James bana defalarca beni ne kadar itici bulduğunu, konuşmamın ne kadar kadınsı ve şirret olduğunu, nasıl... onun için sadece bir rahatsızlık olduğumu söyledi. Ayrıca, ben sarışın değilim."

Bayan Baptiste güldü, yumuşak bir sevinç sesiydi bu. "Sarışın mı? Oh, canım, sarışın mı? Ama *evet*, bunu nasıl düşündüğünüzü anlayabiliyorum. Giselle sarışındı ve-"

"Giselle sarışın mıydı?" Selene araya girdi, kalbi daha da sıkışmıştı.

"Bilmiyor muydun?"

"Hayır, sadece James'in nerede olursa olsun gözlerinin hep sarışınlara takıldığını fark ettim. Ona anlatıp durduğum sarışın şakalarını duymadın mı?"

"Sarışın şakaları mı? *Hayır.*" Selene'e muzip bir bakış fırlattıktan sonra elini katlanmış yelpazesine vurdu. "Ama bana bir tane anlatmanı istiyorum. Şimdi."

Endişelerine rağmen Selene, "Bir sarışın evcil zebrasına ne der?" diye sordu.

"Ne?"

"Spot."

Bayan Baptiste'in şakayı anlaması bir an aldı. Sonra neşeyle ellerini birbirine vurarak güldü. "Bir bilmece. Şimdi anladım."

"Bir sarışın bir kuşu nasıl öldürür?"

Bayan Baptiste dikkatle kaşlarını çattı. "Nasıl?" "Onu bir uçurumdan aşağı atıyor."

Kız gibi gülümseyen Bayan Baptiste, "Bir tane daha" diye sordu. "Şey, bu seferki oldukça müstehcen."

"Yani?"

"Bir sarışın ile Büyük York Dükü arasında ne fark var?"

"Ne?"

"Büyük Eski Dük'ün sadece on bin adamı vardı."

Bayan Baptiste elinin tersiyle kıkırdadı. "Oh, bu skandaldı, ama çok lezzetli bir şekilde kötüydü. Tabii ki ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum. Jean Paul'ün karısı sarışın, biliyorsunuz," diye yüzünü buruşturarak itiraf etti. Kahvesinden son bir yudum alarak fincanı ve tabağı itti. "İnanılmazsın çocuğum. Geldiğinizden beri çiftlik hakkında bu kadar çok neşe duymama şaşmamalı. *Non*, oğlumun senin gibi bu kadar çabuk gitmene izin veremem."

Selene cevap veremedi, aniden yorgun görünen Bayan Baptiste masanın üzerindeki küçük zili çaldı. Iris içeri girdiğinde, ona odasına dönmek istediğini söyledi. Sonra Selene'nin elini okşadı. "Yarın beni ziyarete geleceksin ve konuşmamıza devam edeceğiz. Belki terapi grubumuzdan sonra çay içebiliriz... böyle diyordunuz, değil mi?"

Selene içten içe inledi. Yine terapi olayı! "Oh, hayır, Bayan Baptiste. Profesyonel olmayan biri olarak benim danışmanlık seansları düzenlememin akıllıca olacağını sanmıyorum. Kesinlikle olmaz. Çay iyi olurdu ama grup terapisi asla olmaz. Asla olmaz."

Bayan Baptiste ve Iris sadece gülümsediler ve sessizlikleriyle Selene'in itirazlarını bastırdılar. Selene yüzünü buruşturarak, on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir Güney plantasyonunda aerobik dersleri vermenin yanı sıra bir psikolog olmayı da bir şekilde başardığı gerçeğini kabul etti.

Dünyası ne hale geliyordu? Ve gerçekten bilmek istiyor muydu?

Selene yemekten sonra banyo yaptı ve yatak odasında okumak için kütüphaneden bir kitap getirdi. *Jane Eyre*'i liseden beri okumamıştı.

Bir masanın yanındaki berjer koltuğa oturan Selene, bu yüzyılda insanların neden bu kadar erken yattığını kısa sürede anladı. Çok dallı bir şamdanla bile aydınlatma berbattı.

Selene, James'in Blossom'ın kendisi için bıraktığı tepside bir şeyler atıştırmak için mutfaktan çıktığını duymadan önce büyükbabasının saati dokuzu çalıyordu. Kısa bir süre sonra suyun

küvet, banyo sesleri ve sonra tekrar giyilen kıyafetlerin hışırtılı sesleri. Bir keresinde James muhtemelen tabureyi devirdiğinde bir küfür duydu.

Kitabı kucağında, kalbi deli gibi çarparak, adamın adımları onu odasının önünden geçirirken bekledi. Ancak onun ön taraftaki yatak odasına gitmek yerine aşağıya indiğini duydu. Ayak seslerinin yönüne bakılırsa, sanki kütüphaneye girmiş gibiydi.

Odasında mı kalmalı, yoksa aşağı inip James'le mi konuşmalı?

Evet, aşağı inecek ve onunla Etienne'in dersleri ve sınıflarının diğer çocukları da kapsayacak şekilde genişletilmesi hakkında konuşacaktı.

Hayır, geç olmuştu ve muhtemelen tanık olduğu aerobik seansı yüzünden hâlâ ona kızgındı.

Evet, ama yine de James'e haddini bildirmek, onu gönderdiğinde neler kaçıracağını göstermek istiyordu.

Öte yandan, James'e sataşmak, bir aslana şeker sunmak ve bu sırada onu yutmak gibi bir şey olabilirdi.

Iris'in o akşam Bayan Baptiste'ten getirdiği, James'in annesinin gönderdiği tuhaf bir hediye olan tüllü şalvarı giyebilirdi, şimdi düşününce.

Selene durmadan kendisiyle sessiz bir savaş yürütüyordu. Mantık, saf, inatçı, kadınsı beyinsizliğe karşı.

Beyinsizlik kazandı.

James kütüphanede oturmuş bir bardak yıllanmış viski içiyordu. İçkinin sarhoş edici kokusunu ve Selene ile evdeki iblislerinin o gün kullandıkları temizlik malzemelerinin keskin kokularını içine çekti.

Çiftlik hesaplarını anlamlandırmaktan vazgeçti. Bunun yerine, sandalyesinde tehlikeli bir şekilde arkasına yaslandı ve bileklerinden çaprazladığı uzun bacaklarını masanın kenarına dayadı. Selene'in *We* adlı dergisini eline alıp yorgun bir inançsızlıkla başını salladı. *Tanrım!* Bir dergiye *Biz* adını vermek kimin aklına gelirdi ki? Bu, *People* ya da *Life* gibi aptalca basit bir başlık seçmek gibi bir şey olurdu. Selene'nin zamanındaki kadın ve erkekler inanılmaz derecede hayal gücünden yoksun olmalıydı.

Selene. İşte yine oradaydı, kendini onun her düşüncesine sokuyordu. Dergiyi bir kez daha incelerken derin düşüncelere dalmış bir halde parmak uçlarını üst dudağının üzerinde ileri geri ovuşturdu ve boş yere onun zamanındaki... hayatındaki varlığını anlamaya çalıştı.

"Oh, nasıl yaparsın? Buna inanamıyorum!" Söz konusu cadı odaya hışımla girdi, elleri kalçalarında, uzun boyuyla ona dik dik bakıyordu. Ancak tüm etkisi kaybolmuştu, çünkü üzerindeki ince giysi uzun boyunu ve zayıf kıvrımlarını zar zor gizliyordu. Kahretsin, onun sıska kemikleri ne zaman onun uyuşmuş beyninde "zayıf kıvrımlara" dönüşmüştü?

"Pis çizmelerini o temiz masadan çek," dedi. "O ucubeyi parlatmak için ne kadar uğraştığımı biliyor musun?"

"Canavarlık mı?" diye sordu, onun tiradı karşısında şaşırmıştı. "Bu masayı sevdim." Bardağından uzun bir yudum aldı.

"Ve yine içiyor!"

"Kapa çeneni, Selene. Ve yatağına dön," dedi yorgun bir sesle. "Çok yorgunum. İçki içtim. Ve tehlikeli bir ruh halindeyim. Şansın varken kaç."

"Hayır."

Adam ona inanmayan bir bakış fırlattı. "Hayır mı? Bana 'hayır' mı dedin?"

Yüzündeki bir tutam saçı temizlemek için dalgınca elini kaldırdı ve adam ön kolundan aşağıya doğru inen uzun çizdiği gördü. Ani bir endişeyle yutkundu. "Kesiği Blossom'a mı tedavi ettirdin?"

"Evet. Önemli bir şey değildi." Elini havalı bir şekilde salladı. "Bataklıkta kesikler kolayca enfekte olur."

"Ben iyiyim James," diye ısrar etti. "Seninle konuşmam gerek," diye ekledi, rahatsız bir şekilde çıplak ayaktan çıplak ayağa geçerek.

Oh, merde. Ayakları çıplaksa, bu, o dayanıksız sargının altında hiçbir şey giymediği anlamına mı geliyor? "Benimle konuşmak mı istiyorsun, çıplak?"

Yüzü pembenin büyüleyici bir tonuna dönmüştü ve bu durumun onu rahatsız ettiğini söyleyebilirdi. "Ben çıplak değilim."

Onu cesurca inceledi, ne kadar çıplak gördüğünü söze gerek duymadan anlattı.

On

u. Gözleri suçlulukla kaydı.

Kendi gözlerini şüpheyle kıstı. "Selene, buraya beni yatağına mı atacaksın?" "Kesinlikle hayır!"

Adam onun nedenlerini analiz etmeye fırsat bulamadan, kadın masanın diğer tarafındaki sandalyeye çöktü. Masasının üzerindeki yağ lambasının ışığı ve

Pencerenin yanındaki şamdan hafif esintide titriyordu. Baştan çıkarıcı gölgeler karanlık odada dans ediyor, bir mahremiyet havası yaratıyordu.

dünyanın geri kalanından izole edilmişti. Tehlikeli, kışkırtıcı bir atmosfer olduğuna hemen karar verdi.

"Oprah'ın geçen yıl on milyon dolar kazandığına gerçekten inanıyor musun?"

"Yıl?" diye sordu, onu sadece yıkımına yol açabilecek bir rotaya fırlatmayacak tarafsız bir konu arıyordu.

"Ha?" Kadın adamın kucağındaki dergiye baktı. "Oh, yine benim dergimi okuyorsun. Artık geri alabilir miyim?"

"Hayır."

Dudaklarını tiksintiyle kıvırdı ve beyninin dişlilerinin ona söylemeyi sevdiği o kelimeyi öğüttüğünü duyabiliyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmadı.

"Pislik!"

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. Sonra kızın gözlerinin ağzının hemen sağındaki bir noktaya dikildiğini fark etti ve bir keresinde gamzesi hakkında yaptığı bir yorumu hatırladı. Ne demişti? Oh, *oui*, şimdi hatırladı. Arada bir gamzesini gösterirse bir kadından dünyadaki her şeyi elde edebileceğine dair bir şeydi.

Kasıtlı olarak daha geniş gülümsedi, dudaklarının takdirle ayrıldığını ve fındık gözlerinin tutkuyla buğulu bir yeşile dönüştüğünü görmekten memnun oldu. *Tutku!* Burada durup öldürmeyi bekleyerek aklını mı kaçırmıştı?

Tiksintiyle homurdanarak dergiyi masaya fırlattı ve ayağa kalktı. Yan masaya doğru yürüyerek kendine yarım bardak daha burbon doldurdu.

"Teşekkür ederim. Ben de bir bardak istiyorum."

Misafirperverlikten yoksun olduğunu hatırlattığı için ona ters ters baktı, sonra da nezaketsizce itaat etti. Çabalarının karşılığını, kadın güçlü içkinin ilk yudumunda boğulduğunda aldı.

"Yatağına git Selene ve benimle oyun oynamayı bırak."

Selene sanki ağzına sıvı ateş dökülmüş gibi hissetti. Isı dilini ve boğazını yaktı, sonra da midesine bir şimşek gibi indi. Ama karıncalanan bir sıcaklık... lezzetli ve neredeyse şehvetli... onu takip etti ve James'in burbonunu sevdiğine karar verdi. Bir yudum daha aldı, James'in içkiye verdiği tepkiye attığı sessiz kahkahadan etkilenmemişti. Dudaklarını yaladı ve James'in artık ne içten ne de dıştan gülmediğini gördü.

"Peki dergimde Oprah dışında kafanı kurcalayan başka ne okudun?" Selene sohbet eder gibi sordu.

"Şey, bu otomobil işlerini anladığımdan emin değilim, ya da Bana daha önce bahsettiğin uçaklar," dedi. İçkisini yere bıraktı,

masanın kenarına oturdu ve Chrysler ve American Airlines reklamlarına gelene kadar sayfaları karıştırdı.

"Yollarda ve gökyüzünde seyahat eden atsız arabalar" bulabildiği tek açıklamaydı.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Yine de, bu mucizelere rağmen sizin zamanınızda yaşamaktan hoşlanacağımı sanmıyorum."

"Gerçekten mi? Neden?" Soru sorarcasına başını eğdi ve hafif bir vızıltı hissederek içkisini yudumladı.

"Herkes bir yerlere varmak için acele ediyor gibi görünüyor. Başka bir şehre.

Başka bir iş. Başka bir kadın ya da erkek. Devam etme baskısı sonsuz gibi görünüyor. Memnuniyet duygusu yok."

"Haklı olabilirsin," dedi usulca, onun sözlerini düşünerek.

"Yine de bu oyuncakları sevdiğimi düşünüyorum," diye ekledi, o lanet gamzesi bir neon tabelası gibi yanıp sönererek "Seksi. Seksi. Seksi."

"Teddy'ler mi?" diye sordu, bakışlarını onun baştan çıkarıcı ağzından büyük bir çabayla ayırarak. Dudaklarını çekiştiren bir gülümseme miydi? Onun üzerinde nasıl bir etki bıraktığının farkında mıydı ve bundan zevk alıyor muydu? Vahşi herif! Kızın ona neyi kaçıracağı konusunda bir ders vermesi gerekiyordu, tam tersi değil.

"*Oui*, on altıncı sayfada giydiğin o açık giysiye böyle demiyor muydun?"

Selene, Victoria's Secret için hazırladığı mizanpajı unutmuştu. Yüzünün utançtan kızardığını hissetti, ama bir model olarak bir reklamdan neden utanması gerektiğini gerçekten söyleyemezdi.

"Selene, vücudunu herkesin görebileceği şekilde teşhir etmene şaşırdığımı söylemeliyim. Zamanında süslü bir hanımefendi olmadığınıza emin misiniz?"

"Süslü bir bayan mı? Ne demek o? Kendimi hep klas biri olarak görmüşümdür.

Bunu mu demek istiyorsun?"

Başını yavaşça bir o yana bir bu yana salladı.

"Ah, seni pislik!" diye bağırdı, birden adamın genelevlerden süslü evler olarak bahsettiği New Orleans müzayedesini hatırladı. "Ben fahişe değilim. İç çamaşırı modelliği yapmanın yanlış bir tarafı yok. 1996'da standartlar farklı."

Tereddütle başını salladı, açıklamasını kabul etmiş gibi görünüyordu. Sonra başka bir sayfaya geçti ve ona göz kırptı. Şimdi hangi başlığın dikkatini çektiğini görmek için öne doğru eğildi. *Oh, Tanrım.*

"Peki 'Sevgilinin Ateşini Yakmanın On Yolu'nu biliyor musun?"

Selene dergiye uzandı ama o gülerek dergiye ulaşamayacağı bir yerde tuttu.

"Tatlım, senin ateşini salıya kadar on şekilde yakabilirim ve Başladı," diye aptalca böbürlendi, korkmuş bir fare gibi kaçmasına izin vermeyi reddederek.

Burbon ve James'in daha da sarhoş edici yakınlığı beynini macuna çevirmeden önce Selene'in konuyu değiştirmesi gerekiyordu, hem de hemen. Bu baştan çıkarma işinin kontrolünün onda olması gerekiyordu.

"Buraya seninle Etienne hakkında konuşmaya geldim," dedi hışımlla, boş bardağını yere bırakarak. Konuşurken dudakları uyuşmuştu ve James'in harika dudaklarındaki o küçük gülümsemenin, sözlerini gevelediğinin bir göstergesi olup olmadığını merak etti.

"Peki ya Etienne? Sana bir şekilde eziyet mi ediyor? Yine o yılan şakalarını yapmıyor, değil mi?"

Yılanlar! Selene bu korkunç olasılık karşısında ürperdi. "Hayır, onun hilelerini kontrol altına aldım."

"Peki bu büyük başarıyı elde etmek için hangi hileleri kullandınız?"

Onun sorusunu duymazdan geldi. "O yetenekli, James. Bunu bilmen gerek. Etienne üstün yetenekli bir çocuk ve onun yeteneklerini geliştirmek için elinizden gelen her şeyi yapmalısınız."

"Yetenekli mi? Üstün yetenekli de ne demek?"

"Son derece zeki. Yaşının iki katı seviyesinde okuyor. O Karmaşık kavramları kolaylıkla kavrar. Bu konularda uzman değilim ama IQ'sunun son derece yüksek olduğuna inanıyorum. Onun geleceği için plan yapmalısınız."

"Göz işaretinin ne olduğunu sormayacağım bile. Ama, *oui*, onun fark ettim parlaklık." Omuz silkti. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz? Bilgin bir şeker çiftçisine pek ihtiyaç yok."

Selene öfkeyle çenesini kaldırdı. "Aptal bir şeker çiftçisine de pek ihtiyaç yok."

"Touché," dedi, o lanet gamzesini yine ona göstererek. "Peki ne öneriyorsun? Etienne'in eğitimini doğru yönde yönlendirmen için seni burada tutmamı mı?"

Selene parladı. "Aslında bunu hiç düşünmemiştim, ama şimdi sen söyleyince-"

Güldü. "Selene, *ma chérie*, sen de onun kadar şeffafsın. Gösteriş yaptığınız çirkin giysi. Nedir bu? Sivrisinek. "Yatağındaki *barre*?"

"Hayır, seni vahşi. Ve bu şeffaf değil," dedi, bir şey kaçırmış olma ihtimaline karşı kontrol etmek için aşağı bakarak. "Ve bunun annenden bir hediye olduğunu bilmeni isterim."

Bu haberle çenesi neredeyse yere düşecekti. "Annem mi? Annem mi?" diye kekeleydi. "Şimdi de annemi entrikalarına alet ediyorsun."

"Ben öyle bir şey yapmadım," diye öfkeyle karşılık verdi.

"Pazar günü buradan ayrılıyorsun ve bu son sözüm."

Neyin nihai olup olmadığı konusunda çok emin olma, iyi dostum. Henüz savaşılmaya başlamadım, Rhett, bebeğim.

"Aklında başka ne var?" diye sordu ve Selene önce onun düşüncelerini okumuş olabileceğinden endişelendi. "Benimle yumruk yumruğa dövüşmeye hazır mı gibi görünüyorsun."

"Biri seni aptal yerine koymalı." Öfkesini kontrol altına almak için sessizce ona kadar saydı. "Etienne'in sınıfındaki diğer çocuklardan bazılarını da dahil edip edemeyeceğimi öğrenmek istedim. Cain, Abel, kim ilgilenirse. Bence on çocuğa eğitim vermek bir çocuğa eğitim vermekten daha zor olmaz. Ve bu utanç verici görünüyor... Ne? Neden bana öyle bakıyorsun? komik mi?"

"Çocuklara mahalleden ders vermeye istekli misiniz? Bu sizi rahatsız etmez mi?"

"Neden olsun ki?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Çünkü onlar renkli."

"Aman Tanrım!"

Garip bir şekilde ona baktı, sanki bir iç kargaşayla boğuşuyormuş gibi birkaç kez sertçe yutkundu. "Seni anlamıyorum," dedi sonunda alçak bir sesle.

"Sorun değil," dedi gülümseyerek, kafasındaki uğultu bir kükremeye dönüşmüştü. Her nasılsa asıl planını unutmuştu: Kendisini gönderdiği için o ahmağa acı çektirmek. Baştan çıkarıcı olmak için ona baştan çıkarıcı, kirpiklerinin altından bir bakış attı. "Anlamadığın şeylerden hoşlanıyor musun?"

Sırıttı. "Evet. Sanırım bundan çok hoşlandım." "Bu cesaret verici."

"Neden?"

Sözde çekingenliğini abartılı bir şekilde göstermek için ona kirpiklerini kırıştırdı. Sadece sarhoşluktan şaşkınlıkla bakmadığını umuyordu. "Bir kızın birkaç sırrı olmalı. Dünyada beğenilmekten hoşlanan herhangi biri gibi davrandığımı varsayalım."

"Sana bir sır vereceğim," dedi ve ayağa kalktı. Birdenbire tüm kâğıtları ve boş bardağını elinin geniş bir hareketiyle masasından kaldırdı. "Farz edelim ki ben bu masaya sırt üstü uzanmışım ve sen de

O uzun bacaklarınla kalçalarımın sarıl. Ve sonra bana nasıl yapılacağını öğretiyormuşsun gibi yapalım... ne diyordun onlara?... pelvik itişler."

Touché, James, diye düşündü, daha önceki sözlerini ona tekrarlayarak. Kanı hızla akıyor, yüzünü ısıtıyor, göğüslerini şişiriyor, kalçalarının tepesinde birikiyordu. Denedi ama onun boğuk sözlerinin uyandırdığı canlı görüntüyü silemedi. Onunla alay ettiğini biliyordu. Önerdiği şeyi gerçekten kastetmemişti.

Öyle mi yaptı?

Ama sonra birden Selene onun oyununu fark etti. Bir şekilde onun, kendisini sevmesi için süründürme planını keşfetmişti, onu o kadar çok istemesini sağlayacaktı ki, onu gönderdiğinde pişman olacaktı. Selene'nin planını

masalar onun üzerinde, iyi ve iyi.

Hah! Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Sallanan bacaklarını sabitlemek için bir sandalyenin arkasına yaslanarak yüksek sesle düşündü, "Hmmm. Kulağa ilginç geliyor. Ama uygulayabileceğimiz daha da ilginç bir egzersiz biliyorum. Tabii ki penisin vücudumun içinde olmalı-"

"Ama tabii ki," diye yutkundu James, gözleri şoktan neredeyse fal taşı gibi açılmıştı.

"-ve sonra Kegel Kası egzersizini uygulayabilirim," dedi Selene konuşurcasına, bu özel egzersizin ayrıntılarını hatırlamaya çalışarak. "Bu, kadının iç kaslarını sıkma ve gevşetme alıştırmaları yaptığı, böylece sonunda bir tür süt sağma eylemi yapabileceği bir alıştırmadır. Erkeğin pasif kalması zordur, ama hareketsiz kalması kritik önem taşır, eğer-"

"Yalan söylüyorsun. Bunların hiçbirine inanmıyorum."

Ama Selene onun açıkça ilgisini çektiğini görebiliyordu.

"Asla bilemeyeceksin tatlım," dedi Selene, sendeleyerek değil de dramatik bir şekilde kapıya doğru ilerleyerek.

Dönüp onun kollarına atılmamak için kendi yükselen tutkularına karşı umutsuzca savaştı. "Çünkü Bayou Noir'dan çoktan gitmiş olacağım. Senin aptal emrinle."

Sessiz odadaki tek ses onun hırıltılı nefes alışıydı.

"Ve aptal, inatçı hayatının geri kalanında bunu düşünebilirsin. Sahip olup da çöpe attıklarınız."

"Yine dokundun Selene," diye seslendi arkasından gülerek. "Ama dikkatli ol *canım*, henüz yenilmedim. Ve rotamı belirledikten sonra hiçbir savaşı kaybetmem."

Selene koridorda durmuş, önseziyle titriyordu. Ve beklentiyle.

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

"Şşşşt! Çok fazla gürültü yapıyorsun," diye tısladı Etienne.

Hah! Bu yılan harikalar diyarında Indiana *E.T. ile* parmak ucunda yürümesinin imkânı yoktu. Blossom'ın ona verdiği deri ayakkabılarla bile Selene, üzerine atlamak için bekleyen milyonlarca sümüksü emici olması gerektiğini biliyordu.

Tanrım, yılanlar da saldırır mı? diye merak etti, sınırları gerginlikten gerilmişti. Sonra aklına başka bir şey geldi. Muhtemelen tekne de kendisine "saldıran" o canavar yılan onu Bayou Noir'a kadar takip etmişti. Evet, o Jurasik sürünge tam bir maraton yüzücüsüydü.

"Geri dönelim E.T. Burası evden çok uzak."

"Neden? Korkuyor musun?" diye alay ederek omzunun üzerinden ona baktı.

Sık bataklık çalılıklarında yollarını açmak için büyük bir sopa taşıyordu. Tanrı aşkına, bir sopa! Cehennemden gelen yılanla karşı tek cephanesi değersiz bir sopa olan üç ayaklı bir gremlini pervasızca takip etmesinin çığnılığı karşısında başını salladı.

"Ayrıca, neredeyse vardık," diye ekledi, bir fidanın ince dalının... muhtemelen zehirli bir şey ya da başka bir şey... geri sallanmasına ve at kuyruğunu yakalamasına izin verdi.

Tiksintiyle homurdanarak biyoloji kitabını çenesinin altına sıkıştırdı ve parmaklarını saçlarında gezdirerek ensesindeki kurdeleyi yeniden bağladı.

Neredeyse bir bataklık deresinin kenarına varmışlardı ki Etienne döndü ve parmağını dudaklarına götürerek sessizlik işareti yaptı. Sonra eski bir selvi ağacının yarılmış gövdesine tırmanmaya başladı ve kıza kendisini takip etmesi için suyun yaklaşık sekiz metre yukarısına uzanan geniş, neredeyse yatay bir dala çıkmasını işaret etti. İyi ki egzersiz kıyafetini -erkek pantolonu ve düğmeli gömlek- giymişti.

Etienne'in yanına oturduğunda, Etienne tekrar sessiz olmasını işaret etti. Aslında, Etienne'in yanında oturmak, şehrin sayısız sesini dinlemek oldukça güzeldi.

Bayou'nun hiç durmayan orkestrası - cıvıltılar ve cıvıltılar, tıslamalar ve homurdanmalar, çıtırtılar ve gümbürtüler, su sıçramaları ve damlamalar.

Etienne eliyle işaret etti ve Selene önce, bir köstebeğin, türünün bitmek bilmeyen solucan ve kurtçuk arayışında süngerimsi zeminde yoğun bir şekilde yuva yaptığı çamurlu kıyıya bakmasını istediğini düşündü.

Ama hayır, başını derenin kenarına doğru salladı; burada çamur, ıslak bitki örtüsü ve taze saz parçalarından oluşan garip bir kombinasyon, yaklaşık altı fit çapında ve üç fit yüksekliğinde bir platform oluşturuyordu. Ortasında otuz kadar uzun yumurta yatıyordu, üzerleri bir çamur tabakası ve daha fazla bitkisel materyalle kaplıydı, şüphesiz kamuflaj amaçlıydı. Yumurtalar tavuk yumurtasından daha geniş değildi ama en az on santim uzunluğundaydı. Burası bir bataklık su kuşunun yuvası olmalıydı. Selene biyoloji kitabını hazır tutuyordu.

Ama sonra gururlu anne, ağzında büyük yuva için daha fazla çamur ve saz taşıyarak çamurlu kıyı boyunca ilerledi. Ve bu kesinlikle bir kuş değildi.

Selene hiç düşünmeden bir çığlık attı ve neredeyse ağaç dalından düşüyordu. Etienne onu yakaladı ve tehlikeli tüneğine geri çekti, ancak kitabı bir takırtıyla yere düştü.

Anne Imelda yüksek sesle homurdanarak piyano tuşu büyüklüğündeki jilet gibi dişleriyle kitabı kemirmeye başladı ve öğrendiği sayfaları ağzındaki yapışkan maddeyle birleştirdi. Sonra on ayaklı cep kitabı yürüdü... kerplunk, kerplunk, kerplunk... komik derecede kısa bacakları üzerinde yuvaya doğru etkileyici kuyruğu yerde sürükleniyordu. Devasa hayvan ağzındaki çiğnenmiş pisliği yumurtaların üzerine bıraktı ve cüssesine göre inanılmaz bir çeviklikle yumurtadan çıkmamış yavrularının üzerine tırmandı ve üzerlerinden ve etraflarından sürünerek çamurlu pisliği düzeltti.

Bu iş tamamlandığında, Buick olabilecek canavar devasa burnunu kaldırdı, ağaçtaki Selene ve Etienne'e baktı ve yüksek sesle kükreyerek, görünüşe göre yaklaşık yirmi metre ötede sakin bir öğleden sonra yüzmekte olan eşine seslendi. Anne timsah muhtemelen baba timsaha, "Hey, Harry, bu ağaçtaki iki aptala inanabiliyor musun?" diyordu.

Timsahın kükremesi aynı zamanda milyonlarca türden milyonlarca kuşun ciyaklamasına ve çığlık atmasına, gökyüzüne uçmasına ve ağaçların arasında koşuşturmasına neden oldu. Ve akli başında olan her hayvan hemen etrafı terk etti. Hatta Selene bazı çiçeklerin de organlarını katlayıp kaçtığına yemin edebilirdi.

Geriye o ve Etienne kalmıştı.

"Elinin altında bir uzay gemisi var mı, E.T.? şimdi ne yapacağız?"

Geniş, korkmuş gözlerle ona baktı, alt dudağı titriyordu. "Bilmiyorum. Daha önce geldiğimde timsahlar hiç burada değildi."

"Bilmiyorsun!" diye bağırdı, sonra Imelda ve Harry ağacın dibinde durup kösele gibi başlarını kaldırarak bacaklarını ısırmaya çalışırken ayaklarını daha yukarı kaldırdı. "Kahretsin," dedi Selene ve aklına gelen tek şeyi yaptı. Çığlık atmak.

"Yardım edin! James! İmdat!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Çok geçmeden Etienne de ona katıldı, "İmdat! Baba! İmdat!"

Lütfen Tanrım, şimdi beni güzel, güvenli New York'a geri göndermek için iyi bir zaman.

Selene ve Etienne, sesleri kısılana kadar sırayla yardım çığlıkları attılar. Saatler gibi geliyordu ama muhtemelen sadece on James ve Fergus tüfeklerini kaldırmış ağaçların arasından fırlayarak gelene kadar dakikalar geçti. Tarla işçileri tırmık ve çapa taşıyarak onları yakından takip etti.

"*Sacrebleu!*" James, Etienne için kollarını uzatarak küfretti. İşçiler iki timsahı uzun kollarıyla yuvaya doğru geri ittiler. Fergus da tüfeğini ateşleme pozisyonunda tutuyordu. Bir keresinde, baba timsah Rufus'un çapasının ucunu ısırđı ve metal pençe ucunu yumuşak bir yudumla yuttu.

Etienne'i tehlikeden uzaklaştırdıktan birkaç saniye sonra James, Selene'e uzandı.

Buz gibi bir sesle, "Atla," diye emretti.

"Ben... Ben... yapamam," diye kekeledi, ağacın dalına tutunduğu yerden kurtulamıyordu.

"*Merde!*" Silahını Fergus'a verdi ve Selene'nin arkasından tırmanarak parmaklarını çözdü ve onu ağaçtan aşağıya doğru kabaca çekti. Selene gözlerini iki timsahtan ayırmıyordu; timsahlar tıslıyor ve Fergus ve köleler, James onu kucağına alıp ağaçların arasından bir açıklığa taşıyana kadar.

Onu Fergus'un kiyle birlikte bağlı olan atının yanına bıraktıktan sonra Etienne'i yakaladı ve küçük çocuğu iki kolundan tutarak göz hizasına kaldırdı. Fergus ve işçiler şeker tarlalarına dönerken yanlarından geçerken merakla onlara baktılar.

"Bu Şimdiye kadar yaptığın en kötü Şey. Bunu nasıl yaparsın, Etienne? Nasıl yapabildin?" Sesinde çocuğuna karşı duyduğu hayal kırıklığı vardı. "Benim adım E.T.," dedi Etienne aptalca.

Babası onu sarstı. "Dinle! Seni aptal çocuk, Selene ile birlikte sen de ölebilirdin." James'in sesi duygusallıktan titriyordu. Sert bir Şekilde nefes vererek Etienne'i kollarının arasına aldı, hızlıca sarıldı, rahatlamıŐ bir Şekilde gözlerini kapattı, sonra onu tekrar yere bıraktı ve arkasına vurdu. "Eve geri dön ve ben dönene kadar odanda kal. Cezalandırılacaksın, bundan hiç Őüphlen olmasın."

"Ama-"

"Git! Hemen!"

"Sakın ona zarar vermeyin," diye araya girdi Selene, titrek bacaklarıyla yanlarına gelerek. "Sakın bir daha o çocuğa vurmayı aklından bile geçirme. Bana asla zarar vermek istemedi."

"Bir kişi ölüy ya da sakat kalırsa iyi niyetin hiçbir anlamı kalmaz. Ve ben kesinlikle çocuğa vurmadım. Sadece poposunu okŐadım," diye öfkeyle karşılık verdi. "Çocuğumu nasıl terbiye edeceğime karıŐmayı aklından bile geçirme."

"Birine vurmak istiyorsan, bana vur," dedi Selene meydan okurcasına, onunla oğlunun arasına girerek.

James inanamayarak Selene'e baktı. Onun Etienne'e zarar vereceğini nasıl düşünebilirdi? Tiksintiyle nefes vererek, dönüp çiftlik evine doğru koŐma sağduyusunu gösteren Etienne'e ters ters baktı. Sonra Selene'e buz gibi bir sesle, "Atıma bin," dedi.

"Hayır."

"Hayır mı? *Hayır mı?* Dikkatli olun hanımefendi. İnatçı çocuklar ve daha da inatçı kadınlarla yeterince uğraŐtım. Bin Şu lanet ata."

"Yapamam," diye itiraf etti, ayaklarını toprakta sürüyerek. "Ata nasıl binilir bilmiyorum."

"Ha?"

"Ben New York'luyum, seni ahmak. Şehirde ata binmeyiz; metroya bineriz."

"Ne? Boş ver." James bir elini alnına sildi ve tüfeğini eyerin sağ tarafındaki deri kınına yerleştirdi. Onun sabrı Selene'yi belinden yakaladı. Selene erkek pantolonu giydiği için onu ata bindirdi ve bir sıçrayıŐta ata bindi

arkasında. Kollarını ona dolayarak dizginleri eline aldı ve atı yavaş bir yürüyüşe yönlendirdi.

Blossom'ın lavanta sabununun hafif kokusu, Selene'in yeşil bir kurdeleyle yüzünü kapatan saçlarından yayılıyordu. Selene'nin teninin de aynı kokuyu alıp almadığını görmek için dudaklarını keskin elmacık kemiklerine değdirmemek için kendini zor tuttu.

"Nereye gidiyoruz? Ev diğer tarafta." "Geri dönmeden önce sakinleşmelisin."

"İyi ki bütün çocukları bu gezi için buraya getirmemişim." Sesindeki histeri tonu sakin sözlerini yalanlıyordu ve aniden vücudu gecikmiş şokun şiddetli sarsıntılarıyla titremeye başladı.

"Saha gezisi mi?" diye mırıldandı, kollarını ince bedenine sıkıca sararak onu kendine çekti. Boğazında kocaman bir yumru oluştu. Kadın tehlikeye karşı bir mıknatıs gibiydi - önce Victor, şerif, yılan, şimdi de timsahlar. Bundan sonra başına ne tür bir felaket geleceğini hayal bile edemiyordu.

Tek bildiği, onu tüm acılarından -geçmişinden, bugününden ve geleceğinden- korumak istediğiydi. Ve bu imkânsızdı. Sahip olduğu tek şey o andı. "Şşşt. Artık her şey yolunda. Güvendesin."

"Çok korkmuştum. Etienne için. Ve ben," dedi titreyerek. Onun O konuşurken parmak uçları dikkati dağılmış bir şekilde adamın çıplak kollarını bilekten dirseğe ve tekrar geriye doğru okşadı.

Sessiz bir iniltiyle göz kapaklarını kısa süreliğine kapattı. Bu dokunuşun bile kanını nasıl ısıttığından, kalbini nasıl hızlandırdığından şüphelenmiş miydi? Hayır, erkekler üzerindeki etkisi konusunda masumdu... onun üzerindeki etkisi konusunda. O ahmak sevgilisiyle geçirdiği onca yıl... Devon... onun şehvetli cazibesine karşı gözlerini kör etmişti.

"Etienne ile gurur duymalısın James. O küçük cesur bir çocuk ve kimseye kasten zarar vereceğini sanmıyorum. En azından ciddi bir şekilde," diye düzeltti biraz daha düşündükten sonra.

Eğlenerek homurdandı. "Yavrusunu koruyan bir dişi aslan gibisin." Sonra aklına endişe verici bir şey geldi ve kelimeleri düşünmeden söyledi. "Etienne'in daha önce benden başka onu savunan biri olduğunu sanmıyorum. Annem de önemsiyor, Blossom da ama hiç kimse onu senin kadar şiddetle savunmamıştı. Neden umursuyorsun ki?"

"O senin oğlun," diye mırıldandı.

Bu basit açıklama karşısında kalbi göğüs duvarlarına çarptı. Hayatının bir parçası olamayacak bir kadına karşı giderek artan bu hayranlığa bir son vermeliydi.

Adamın göğsüne yaslandı, titremeleri nihayet azalmıştı ve bu sırada poposu adamın kalçalarına sürtündü ve sertleşen "hayranlığının" kanıtı. İnledi.

"Seni incittim mi?" Hafifçe öne doğru kaydı.

Daha çok hırıltıyı andıran alçak bir sesle güldü ve "Cehenneme kadar yolu var" diye düşündü. Dizginleri sol eline alarak sağ kolunu kızın beline sıkıca doladı ve onu vücuduna doğru çekti.

Sertçe nefes aldı, şimdi onun kendisine duyduğu arzusun farkındaydı. Adam onun geri çekileceğini düşündü ama bir anlık kararsızlıktan sonra rahatladı ve adamın kucağına yerleşti.

"Bana kendinden bahset Selene," dedi, atın bataklığa paralel giden patikayı takip etmesine izin vererek. "Bana çocukluğundan, ailenden, işinden... sevgililerinden bahset."

"O zaman karşılık verecek misin? Bana çocukluğundan, Santo Domingo'dan, buradaki çiftlikte geçirdiğin ilk günlerden... Giselle'den bahseder misin?"

Birkaç uzun saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. Sonunda konuştu.

"Belki." Bu onu tatmin etmiş görünüyordu.

"Babamı hiç tanımadım," diye başladı ve soğuk, son derece yapılandırılmış bir çocukluktan, tüm hayatını Selene'e tek değerinin fiziksel görünüşü olduğunu söyleyerek geçiren kontrolcü, hırslı bir anneden bahsetmeye devam etti. Çenesini başının üzerine eğdi ve nasırlı bir avucunu rahatlatmak için çıplak kolunun üzerinde gezdirdi, hiç konuşmadı.

Ona arkadaşı Tessa'nın açlıktan kaynaklanan tuhaf bir hastalıktan öldüğünü söylediğinde... anoreksiya denen bir şey... yumuşak sözlerle onun üzüntüsünü paylaştı. Başını hafifçe çevirerek şaşkınlıkla ona baktı. "Tessa öldüğünde, Devon onun her zaman aptal olduğunu söylemişti. geniş."

"Devon...ne diyorsunuz?...pisliğin tekiydi."

Tereddütlü bir gülümsemeyle başını salladı. "Evet, Devon bir pislikti. Ve hayatımda üç yıllık bir hata." Aralarında rahat bir sessizlik hüküm sürerken

"Hayatında hiç hata yaptın mı James?" diye eklemekten önce at ilerliyordu.

Kendini tutamayıp kıkırdadı. "Ah, Selene, *canım*, hayatım uzun bir hatadan ibaretmiş. Eğer bir piç olarak durumumu kabullenebilseydim

New Orleans'ta annemle yaşadığım ilk hayatım katlanılabilirdi. Babam bize kötü davranmazdı. Çoğu zaman bizi görmezden gelirdi."

Anılarına omuz silkti, artık ona bu kadar acı vermemelerine şaşırıyordu.
"Ama gençtim ve inatçıydım-"

"Ve hala da öyle."

Onu alaycı bir azarlamayla sıktı ve devam etti, "ve on üç yaşındayken bir erkek olduğuma karar verdim. Gözü kara bir şekilde, beni Santo Domingo'ya götüren üç yıllık bir sözleşmeye imza attım, sonra anneme dönecek kadar kazanana kadar yedi yıl daha kaldım. O yıllar inanılmayacak kadar dayanılmazdı. Ama Güney'de zenci kölelerin her gün karşılaştıklarından daha kötü değildi."

"Ama senin çiftliğinde değil, James," diye teklif etti. "Onlar için daha iyisini yapmaya çalıştığını görebiliyorum. Sana kölelik ve gelecek hakkında bir şey söyleyebilir miyim?"

Tereddüt etti, gelecekteki olayları bilmek istediğinden emin değildi.

"Kölelik, bence 1861'de Sumter Kalesi'ne ateş açılmasıyla başlayacak olan İç Savaş'tan sonra kaldırılacak. Kuzey ve Güney arasındaki savaş, kardeşin kardeşe karşı savaştığı korkunç, kanlı bir rezalet olacak."

James dehşet içinde yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Ne kadar... ne kadar sürecek?"

"1865'e kadar."

"Aman Tanrım!"

"Ve James, Güney'in dize getirileceğini bilmelisin. Harap olacak. Bazı yerlerde yerle bir olacak."

James onun anlattıklarını zar zor anlayabiliyordu. Bu mümkün olabilir miydi? "Ama o zaman zenciler özgür olacak?"

"Evet, ama Özgürlük Bildirgesi hemen bir çözüm getirmedi. Yüz otuz küsur yıl sonra, 1996'da, siyahlar hala eşitlik için mücadele ediyor olacaklar."

"İç Savaş'ın on altı yıl sonra başlayacağını söylüyorsunuz. Ben elli yaşında olacağım.

Etienne ise yirmi bir yaşında olacak. Umarım o zamana kadar Güney'den çoktan gitmiş olurum."

"İç Savaş'ta Kuzey için savaşmak istemez miydiniz?"

"Bilemiyorum. Amaç kulağa asil geliyor ama komşularımla savaşma fikri... Bilemiyorum. O zaman ben de çok genç olmazdım."

"Ama Etienne yapardı. Oh, James, sana gelecekte bahsetmeye başladığımda bunu düşünmemiştim. Gelecekte ne olacağını bilmek hoşuma gitmiyor.

önümüzdeki yıllarda."

"Ben de bilmiyorum, ama artık bildiğime göre, Etienne konusunda bir karar vermek zorunda kalacağım, değil mi?"

Başını salladı. "Ve bunu başka kimseye söyleyemeyiz James. Ben söylemem.

Neden geçmişe gönderildiğimi bilmiyorum ama bir şekilde tarihi değiştirmeye çalışmamın yanlış olduğunu biliyorum... Aslında bu imkânsız."

"Haklısın." James'in daha sonra düşünecek çok şeyi olacaktı ama şimdi değil. Bir anda sindirmek için çok fazla şey vardı. Ayrıca, Selene'in aklını timsahlarla yaşadığı üzücü deneyimden uzaklaştırması gerekiyordu. Bir şey hatırlayarak kendi kendine gülümsedi. "Hmmm. İç Savaş... üzerinde durup durduğun hikâyenin zamanı, değil mi? Bilirsin işte... Kızıl ve Sıçan."

Onun kolunu şakacı bir şekilde çimdikledi. "Ah, sen! Scarlett O'Hara ve Rhett Butler, bunu biliyorsunuz. *Ve Rüzgar Gibi Geçti* en ünlüsüdür, romantik bir aşk hikayesi."

"Bence Crimson ve Rat isimleriyle daha iyi bir kitap olurdu."

"Sanırım sadece konuyu değiştiriyorsun. Şimdi senin sıran. Bana Bayou Noir'daki ilk günlerinden ve... ve Giselle'den bahset."

Bir an dondu kaldı, sonra teslimiyetle içini çekti. "Santo Domingo'dan cebimde yirmi bin dolarla döndüğümde neredeyse yirmi dört yaşındaydım."

"Bu zamanlar için çok para, değil mi?"

"Hatırı sayılır bir miktar," diye kabul etti, "ama bir araba almaya yetecek kadar değil.

New Orleans'ta müreffeh bir plantasyon, hatta gelişen bir iş. Bu yüzden, Güney'e gelen pek çok Amerikalı ve şansları yaver gitmeyen Kreoller gibi ben de bir bataklık şekerinin köhne bir harabesinde şansımı denedim. plantasyon."

"Son Şans Çiftliği," dedi gülerek ve ona daha önce evi için kullandığı lakabı hatırlattı.

"Hikâyemin geri kalanı o kadar da sıra dışı değil. Burada, bataklıklarda çok yalnızdım. O zamanlar şehre daha az seyahat edebiliyordum. Ve gittiğimde de Giselle ile tanıştım. İronik bir şekilde, bizi Victor tanıştırdı. Onun hayallerimin cevabı olduğunu düşündüm." "Değilmiş." diye eklemekten önce kısık bir tiksinti sesi çıkardı.

"Ah, James." James'in ellerini iki eliyle kavradı ve bu jest James'i de derinden etkiledi. Sonra usulca sordu, "Peki şimdi ne hayal ediyorsun?"

Cevap vermekte tereddüt etmedi. "Benim hiç hayalim yok. Ya da en azından daha basit hayaller. Oğlum ve annem için köleliğin utancından uzakta bir yuva kurmak, belki daha az sert bir ortamda, daha az doğanın ruh haline duyarlı."

"Yani Louisiana'dan taşınmak mı istiyorsun?"

"Evet, kesinlikle, ama nerede olduğundan emin değilim. Belki Batı, belki de başka bir ülke."

Durdular ve James attan inerek dizginlerini bir huş ağacı fidanına bağladı. Sonra Selene'nin kucağına kayması için kollarını uzattı.

Çiftlik evinden yaklaşık bir mil uzaklaşmışlardı ama şeker tarlaları sadece kısa bir mesafe uzaktaydı. Bataklık deresinin kıvrımındaki bu nokta onun favorisiydi. Bazı nedenlerden dolayı burayı Selene... gitmeden önce.

Selene ellerini adamın omuzlarına koydu, adam da onu eyerden kaldırmak için ellerini beline koydu. Önünde durduğunda, hala kollarının arasındaydı, Fındık rengi gözlerinin geniş kirpiklerini kaldırdı; yeşil parçacıklarla beneklenmiş sıvı kahverenginin derin havuzları.

"Neden durduk dedin?" diye sordu boğuk bir sesle.

Kızın yumuşak göğüslerinin göğsüne yaslandığını, her iki kalbin de tatlı bir kontrpuanla çılginca çarptığını fark edince önce şaşırdı, sonra ayağa kalktı. İçini burkan bir ihtiyaçla nutku tutulmuştu. Sonunda, mırıltının ötesinde konuşabildiğinde, oğlunun yapmaya alışkın olduğu gibi kaşlarını muzipçe oynattı ve esrarengiz bir şekilde, "Seni bir... ne diyordun?... saha gezisine götürüyorum," dedi.

Selene'nin kafası uyanıklıkla yukarı fırladı.

Hafifçe iterek, James'i yarı kapalı, aniden şüpheci gözlerle inceledi. Adamın parlak mavi gözlerinde, üzerlerinde gezinen ılık gökyüzüne benzer bir eğlence titreşimi mi sezmişti? Ve dudaklarının köşelerindeki o hafif seğirme... James ona bakmamış mıydı?

Dün gece ona meydan okuduğu zamanki gibi mi? "Rotamı belirledikten sonra hiçbir savaşı kaybetmedim," demişti ona, aptalca onu göndermeyi seçtiği için asla gerçekleştirilemeyeceği cinsel fantezilerle alay ettiğinde.

"Bir okul gezisi, ha?" dedi, onun kucağından çevik bir adımla çıkarak. "Yani öğretmene bir ders vermeyi umuyorsun, öyle mi?"

"Evet," diye itiraf etti utanmadan, kızın elini tuttu ve onu bataklık deresinin geniş bir kıvrımının yakınındaki sık ağaçlıklı bir alana götürdü.

"Dikkatli ol James, kendi ipinle kuyuya inme..." James'in tek yanıtı kısık bir kıkırdama ve elini sıkmak oldu.

Neredeyse su kenarına yakın çalılık bir perdenin kenarına geldiklerinde, sessiz kalması için parmağının ucuyla ağzına işaret etti. Sonra onu da yanına alarak sessizce yere çöktü. Vücutlarında yaptığı birkaç etkili ayarlamayla onu, geniş dizlerinin arasında, her ikisi de öne bakacak şekilde yere oturttu.

"Beni daha fazla yılan ya da timsahla korkutmaya niyetliysen gerçekten çok adisin," diye fısıldadı.

Kendisi hakkında böyle kötü düşünmesinden incinmiş gibi başını sertçe salladı, sonra bir kez daha sessiz kalması gerektiğini işaret etti. Kadının bedenini kendi kıvrımlarına daha da yaklaştırmak için ağzını kadının sağ kulağına yaklaştırdı ve fısıldadı: "Burası benim için özel bir yer. Seninle olağanüstü bir gösteriyi paylaşmak istiyorum, tatlım."

Selene onun ılık nefesini kulağının dibinde hissetti, ardından dudaklarının boynunun kıvrımını sıyırdığını duyumsadı. Omzunun üzerinden ona baktı, neredeyse dudaklarını onunkilere değdirecekti.

Zorlayıcı gözleri uzun bir süre onunkileri tuttu. "Sadece izle, *chérie*, ve benim dünyamı öğren."

Selene tekrar öne döndüğünde, adamın bedenleriyle çalıların arasında açtığı, ikisinin de suyun kenarını görebileceği kadar geniş boşluğa baktı. Dünyanın geri kalanından korunaklı özel kozalarının rüya gibi samimiyetini ve adamın nasırlı parmak uçlarının dirsekten bileğe kollarının hassas iç derisini defalarca sıyırıp geçerken karıncalanan yolunu görmezden gelmeye çalıştı.

Rahatlayan Selene, görüşüne saldıran canlı renklerin spektrumunu içti ve sonra o kadar inanılmaz güzellikte bir portreye karıştı ki, görüntüyü tüm zamanlar için yakalayacak sanatsal yeteneğe sahip olmayı diledi. Canlı ve ölü toprağın, hayvan miskin ve bitki yaşamının keskin kokuları bile duyularını rahatsız etmedi, sadece baş döndürücü renklerle güzel bir tezat oluşturdu. kır çiçeklerinin parfümü.

Sevimli, tarçın renkli bir misk sıçanı sadece birkaç metre ötede arka ayakları üzerine tünemiş, uzun beyaz bir misk faresini kemirirken merakla onları izliyordu.

yaban havucuna benzeyen bir kök. Yaratık sonunda yoluna devam ederken James onun koluna bastırdı ve Selene sahnenin ortasındaki hayvanın farkına vardı, belli ki James'in gezisinin amacı buydu.

İki metreden uzun, aerodinamik gövdeli ve uzun boyunlu büyük bir dişi balıkçıl, suyun üzerinde ölü bir ağacın çıkıntılı ucuna tünemişti. Zengin grimsi mor tüyler kuşu tepesinden kuyruğuna kadar kaplıyor, sırtında ipeksi saç tellerini andıran tüylerle son buluyordu. Hançer keskinliğindeki gagası on beş santim kadar dışarı çıkmış, lavanta derisinden halkalar kırmızı gözlerini çevrelemişti.

Dişi kuş sıkı boynunu bir o yana bir bu yana eğmiş, beklenti içinde gökyüzünü inceliyordu. Belli ki beklediği erkek balıkçıl, dalda yanına tünemek için yumuşak bir şekilde aşağı inmeden önce birkaç kez alçalıp yükselirken, onaylar gibi başını birkaç kez salladı. Görünüş olarak dişiye benzeyen, ancak biraz daha iri olan bu adam, azgın erkeğe karşı evrensel bir dişi kibiriyle onun varlığını görmezden gelen dişiye doğru santim santim yaklaştı.

"Akıllı kadın... o azgın aygırı görmezden geliyor," diye takıldı Selene ve James sessizlik için onun kolunu usulca sıktı. Aynı zamanda bir avucunu kızın karnına dayadı ve sırtını kalçalarının hizasına çekti.

Açıklıktaki tek azgın aygır balıkçıl değildi.

Uzun, çok uzun bir süre kuşlar hiçbir şey yapmadılar, sadece birbirlerinin yanına tünediler, ancak Selene birbirlerinin keskin farkındalıklarını hissetti. Tıpkı James'in aldığı her hırıltılı nefesin, vücudunu keşfederken giderek daha cesur davranan parmak uçlarının her çırpınışının farkında olduğu gibi - köprücük kemiği, kaburgaları, karnı ve göbeği, pamuklu gömleğinin ince kumaşı altında şişen ve ağrıyan göğüslerinden her zaman kaçınarak.

Sonunda dişi kendini silkeleyip daha alçak bir dala indi ve uzun boynunu erkeğin böğrüne yasladı. Bu jest basit ama bir o kadar da dokunaklıydı.

"Onu eşi olarak kabul ettiğinin sinyalini veriyor," diye mırıldandı James kulağının dibinde. Selene aynı şekilde James'e yaslanma dürtüsüyle savaştık zorunda kaldı ve aslında boynunu eğdi, böylece başı omzuna yaslandı, göğüsleri hafifçe kalktı.

James en hafif dokunuşuyla parmak uçlarını Selene'nin sertleşen meme uçlarına yerleştirdi ve saf ve patlayıcı bir zevk Selene'nin

Vücudu sıvı bir ateş gibi, bacaklarının arasında erimiş bir ihtiyaç kütlesi halinde birikiyordu.

"*Mon Dieu!*" James nefesinin altında mırıldandı ve ellerini onun göğüslerinden çekti. Ama Selene, onu sıkıca saran kalçalarında ve arkasına bastıran sertlikte onun uyarılmasının istemsiz titremelerini hissetti. Bilinçli bir kısıtlamayla onu balıkçılara doğru bakmaya zorladı.

Bir kez daha, iki kuş son derece uzun bir süre neredeyse hareketsiz kaldılar, ta ki aniden ikisi de aynı anda başlarını kaldırıncaya kadar. Gagalarından yüksek sesle vıraklama sesleri geldi ve Etraflarındaki bataklığın durgunluğu, kontrolleri dışında sürüklenen aşıkların iniltilerine çok benziyordu.

Ve evet, Selene duygularını anlayabiliyordu. O da yüksek sesle inleyecek kadar tahrik olmuştu.

Dişi gerindi ve kanatlarını çırpıttı, sanki zamanı işaretliyormuş gibi ayaklarını sürüyerek ilerledi. Birkaç dakikada bir, biri ya da her ikisi birden gagasını yukarı kaldırıyor, göğsünü dışarı çıkarıyor ve kısık sesle vıraklıyordu. Arzuyla kavis çizen aşıklar gibi.

Ve Selene, James'in bedenine girdiğini, sırtının tam da böyle eğildiğini, boynunun bastırılmış tutkuyla gerildiğini hayal etti.

Şimdi erkek kuş daha saldırganlaştı, bir daldan diğerine zıplıyor, kendini sallıyor, tepe tüylerini kaldırıp indiriyordu. Bu hareketleri zarif bir baştan çıkarma dansıyla tekrar tekrar yapıyordu.

Sonunda ritmik hareketleri durdurup bir kez daha seçtiği eşinin yanına tünediğinde, eğildi ve boynunu onunkine doladı. O da aynısını yaptı ve kısa süre içinde inanılmaz bir aşk düğümüne kilitlendiler.

"Oh, James, bu çok güzel."

"*Evet*, böyle düşüneceğinizi biliyordum," diye yorumladı çiğ bir sesle.

Kuşlar uzun bir süre boyunlarını birbirine dolamış bir şekilde durdular, periyodik olarak boyunlarını çözdüler ve duyuşsal bir kucaklaşmayla sardılar.

Selene yeterince görmüştü ve ayağa kalkacakmış gibi hareket etti.

"Louisiana balıkçılıının çiftleşme ritüeli," dedi James yumuşak bir sesle, onu kollarından tutup kaldırdı ve önünde diz çökmesi için çevirdi.

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Düşündüğümden daha güçlü bir rakip olduğunu düşünüyorum."

"Öyle mi?"

"Beni buraya kasıtlı olarak, herhangi bir davayı kazanacağınızı kanıtlamak için mi getirdiniz?"

baştan çıkarma savaşı mı? Yoksa gerçekten özel bir deneyimi paylaşmak mı istediniz?" Gözleri onun cevabından korkarak gözlerine yapıştı.

"İkisi de," diye itiraf etti. "İlk başta bu duygusal gösteriyi kendi yararına kullanmayı amaçladığımı inkâr edemem. Ama sanırım bu anıyı kendi zamanınıza götürmenizi de istedim." Sefilce omuz silkti.

"Eğer istersen bana vermeni istediğim bir anı da var." "Oh, James."

Kalbi, James'in ona bir anı verebileceği düşüncesiyle Sonunda onunla sevişecekti. Duyuları harekete geçti ve baş dönmesiyle gözlerini kırıştırdı.

"O değil, Selene. Sadece sana bir kez bakmak istiyorum. Gömleğini çıkarıp bana göğüslerini gösterir misin? Lütfen, *chérie*?"

Hipnotize olan Selene, onun yanan gözlerindeki içten içe yanan çekiciliği, onu memnun etme ve memnun edilme ihtiyacından daha fazla inkâr edemezdi. ile

Selene yavaş bir beceriksizlikle düğmeleri birbiri ardına çözdü ve her seferinde onun gözlerini tuttu. Beyaz boğumlu avuç içleri dizlerine bastırdı ve Nefes alış verişleri, ruhunu saran uyarılmışlığını ele veriyordu.

Selene, damarlarında dolaşan kan ve kulaklarında tatlı bir uğultuyla gömleğini çıkarıp kaşkorse askılarını indirdi ve boynundan beline kadar kendini onun sıcak bakışlarına bıraktı.

Utanması gerekirdi. Bunun yerine omuzlarını gururla kaldırdı ve meydan okurcasına ona baktı.

"Kaldır kendini... benim için," diye vahşice ikna etmeye çalıştı.

Hiç sorgulamadan ellerini göğüslerinin altına koydu ve ağırlaşan göğüslerini kaldırdı. Selene büyülenmiş bir halde aşağıya bakarken, ağaçların arasından süzülen güneş pürüzsüz teninde parıltıyor ve göğüsleri kendi samimi bir dokunuş.

Bu erotik bir teslimiyetti. Ama aynı zamanda güçlendiriciydi de, diye fark etti Selene, James'in çenesinin acı verici bir kısıtlamayla sıkılmasını izlerken.

Sonra, her seferinde nefes kesici bir inç, James başını indirdi, onun Elleri hâlâ kalçalarında sabitti. Bir yaz esintisi gibi nazikçe, zonklayan göğüs uçlarından birini, sonra diğerini öptü, sonra geri çekildi.

Hepsi bu kadar.

Ama yeterliydi.

Selene boğazından alçak sesle inledi ve kendini o kadar güçlü bir doruğa bıraktı ki, uyuşuk uzuvları titredi ve giderek daha büyük bir sarsıntıyla sarsıldı

Spazmlar, olduğu ya da daha önce olduğu her şey paramparça olup yerini yeni Selene'e bırakana kadar devam etti. Bir daha asla eskisi gibi olamayacaktı.

Ani bir içgörüyle sarsılan Selene, şimdi kendini James'in kollarına atabileceğini ve James'in onları birbirine bağlayan öfkeli ateşe karşı güçsüz kalacağını biliyordu. Ama aynı zamanda James'in büyük hava akımlarını nasıl emdiğini, onları sonsuza dek bağlayacak olan eylemin tamamlanmasına karşı nasıl savaştığını ve bunun kör edici sonuçları olduğunu da gördü.

Kaderlerine karar vermeyi ona bırakıyordu.

James'i her an terk etmek zorunda kalabileceğini çok iyi bilerek, onları geri dönüşü olmayan bir noktaya sürükleyen tutkuya teslim mi olacaktı? Yoksa yüksek yolu seçip, kaçınılmaz ayrılıkları geldiğinde onu kuşatacak olan acıyı ondan esirgeyecek miydi?

Selene gözyaşları yüzünden akarken arkasını döndü ve gömleğini tekrar giydi. Bu hayatında verdiği en zor karardı.

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

Aralarındaki cinsel oyunların zamanı geçmişti.

Ormandan patıkaya çıktıklarında Selene de James kadar sessiz ve asık suratlıydı. Aralarında geçenler çok özeldi ve bunun bir başlangıca değil, bir sona işaret ettiğine kesinlikle şüphe yoktu.

Atına binmesine yardım etmeden hemen önce James eğildi ve hayal edebileceği kadar alçak bir sesle onun dudaklarına doğru mırıldandı: "Teşekkür ederim."

Sonra onu öptü. Ateşten kelebek kanatları gibi yumuşak, sert dudakların hafif, geçici bir fırçası. Bu hareketin acı-tatlı dokunaklılığı onun ruhunun derinliklerine kadar ulaştı ve sadece bu adamın ona verebileceği şeyler için kavrayışının ötesinde bir özlem duymasına neden oldu.

"James, ben-"

Parmak uçlarını dudaklarının üzerine koydu ve başını sallayarak duymak istemediği kelimeleri durdurdu.

Sessizlik içinde, dokunmamak için ellerinden geleni yaparak çiftlik evine doğru at sürdüler. Ön kolun ön kola sürtünmesi kadar masum bile olsa, yanlışlıkla etin ete sürtünmesi Selene'in içinden duygu sellerinin yükselmesine neden oldu. James'in kesik kesik nefes alışından onun da aynı ruhsal zorlukları yaşadığını anlıyordu.

Evin arka tarafına yakın bir yerde attan inip atı bir askıya bağladığında, göz temasından kaçınarak Selene'nin kaba bir şekilde inmesine yardım etti.

"Şimdi Mam'zelle Selene'e ne yaptın?" Blossom James'e sordu. Elleri kalçalarında, mutfağın arka galerisinde durmuş, iki genç kıza yeşil fasulye ayıklama işinde gözetmenlik yapıyordu. Bob yere atılmış olanları gagalıyor, üç ayağı üzerinde sallanarak ilerleyen James'e düşmanca bakıyordu.

"Ben mi?" James neşesiz bir kıkırdamayla cevap verdi. Sık sık kuşun keskin saldırılarının kurbanı olduğu için horozu her zaman dikkatle izliyordu.

"Sana bir şey yaptığımı düşündüren ne? Neden benim için endişelenmiyorsun?"

"Çünkü saçları, onu bir bataklık kasırgasında baş aşağı bırakmışsın gibi görünüyor."

Selene bir solukla ellerini, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde kurdelesini kaybetmiş olan vahşi saçlarına götürdü. Ve evet, saçlarını çimento mikseriyle şekillendirmiş gibi hissediyordu.

"Her zaman böyle görünür," diye yorumladı James boş boş, bir çiğ fasulye alıp çiğnerken.

"Ve düğmeleri yanlış iliklenmiş."

Gömleğini düzeltirken Selene'in yüzü kızardı. James bile kızardı. Blossom'ın keskin bakışları altında gerçekten kızardı.

"Ve ağzını arılar sokmuş gibi görünüyor."

Gözleri Selene'nin dudaklarına kayd, sonra suçlulukla başka yöne kayd. "Öyle değil," diye itiraz etti.

"Kolajen enjeksiyonları," diye önerdi Selene.

"Hah!" Blossom istediği bilgiyi elde ettiğini söyledi. "Etienne nerede?

Onunla konuşmam gerek," dedi James sert bir sesle.

"Odasında. Çocuğun üzerine fazla gitme. Korkunç bir şeyden korkuyor."

"Öyle olmalı. Bu sefer ne yaptığını biliyor musun?"

"Evet, biliyorum. Bu şimdiye kadarkilerin en kötüsü. Dayak yemesi gerektiğini biliyorum ama unutmayın, o sadece küçük bir çocuk."

"Hayır!" Selene emretti.

James ve Blossom şaşkınlıkla ona döndüler.

Selene yutkundu. "Bu olayla ilgili olarak Etienne'i disipline etmek benim sorumluluğum. Olaya karışan bendim ve cezasını da ben belirlemeliyim."

James'in gözleri kısıldı ve onunla tartışmak üzereydi.

"Bu Etienne ve benim aramızda halletmemiz gereken bir şey. Gerekirse onunla daha sonra konuş James, ama önce benim ona gitmeme izin ver."

Tereddüt etti, sonra başını salladı.

Blossom, James'e, "*Kabotaj* gemisi bu sabah geldi ve bazı postalar bıraktı," diye bilgi verdikten sonra Selene'e döndü. "Sizin için de bir paket var, küçük hanım."

"Benim için mi?"

Blossom ona kınayan gözlerle baktı ve ekledi: "Marie Laveau'dan." Selene'in kalbi bir an çarptı, sonra kulaklarında gürledi. *Olamaz!*

Şimdi olmaz! Bayan Laveau bebeği talimatlarla birlikte göndereceğini söyledi.

zaman doğruydu. Şimdi doğru zaman olabilir mi?

Başını kaldırıp James'e baktı; James, voodoo büyüsünü kasıtlı olarak evine soktuğu için ona öfkeyle ve bu sabah onu terk etmek üzere olduğunu bile bile etrafında bir baştan çıkarma ağı ördüğü için acıyla bakıyordu. Onun peşinden evin üst girişine gitti; mektuplar, birkaç gazete ve şeker dergisiyle birlikte salondaki masanın üzerine bırakılmıştı.

Pirinç şömine demirlerini ve paravanları limon ve tuzla parlatmaya devam eden hizmetkârları görmezden gelen James, postayı kapıldığı gibi Selene'i kabaca kütüphaneye çekti. Tiksintiyle homurdanarak boş kitap raflarını ve yerde oturmuş nemli bir bezle her bir kitabın tozunu alan Rose Petal'ı fark etti.

Köle bir bakışta James'in öfkeli yüzünü gördü ve büyük ayaklarının onu taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde ayrıldı.

James elindeki mektupları okumadan masaya fırlattı ve Selene'in paketini ona doğru itti. "Aç şunu," dedi, ağzının kenarında öfkeli bir tik çalışıyordu.

Selene, James'in ona uzattığı gümüş mektup açacağını aldı ve yavaşça, korkuyla ilerledi. Ne de olsa içinde ölü kurbağalar ya da aynı derecede iğrenç bir şey olabilirdi.

"*Sacrebleu!*" James, Selene'in çıkardığı vudu bebeğini gördüğünde küfür etti - Phillipe'in balo elbisesinin bir kopyası içinde kendisinin minyatür siyah saçlı modeli. Öfkeyle ona uzandı ama Selene onu arkasından tuttu ve Bayan Laveau'nun mektubunu okumaya devam etti.

Aziz John Güünü.

Bebek ve tohumlar.

Bataklığın yanında dur.

Yıldırım düşecek.

Kapıdan sadece bir kişi girebilir.

Kötü hayalete dikkat et.

Selene hiç konuşmadan mektubu James'e uzattı. Hızlıca okudu, sonra da "Ne tohumu?" diye tersledi.

"Bayan Laveau onu ziyaret ettiğim gün bana biraz tohum verdi. Muhtemelen zamanda yolculuğa yardımcı olurlar."

"Ve bu bilgiyi benden sakladın?" diye sordu buz gibi. "Evime voodoo getirmeni özellikle yasakladığım halde mi?"

Selene rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Sana söyleyemedim çünkü o zaman hiç-"

"-evine git," diye bitirdi sözlerini tiksintiyle. Sonra mektubu masasının üzerine fırlattı. "*Mon Dieu!* En başından beri, Gitmeyi planlıyordun. Voodoo ile uğraşıyordun. Tıpkı Giselle gibi. Victor'a da komplo kuruyor musun?"

"Victor? James, bu hiç adil değil," diye söze başladı ama kütüphane kapısının dışında parlayan lavanta rengi etekler dikkatini bir an için başka yöne çekti. Önce birinin onu dinliyor olabileceğini düşündü, ama sonra bunun bir hizmetçinin geçişi olduğuna karar verdi. Tekrar James'e baktığında ve yüzündeki kapalı ifadeyi gördüğünde, daha fazla açıklamanın duyulmayacağını biliyordu. "Aziz John Günü ne zaman?" diye sordu boğazındaki yumrunun üzerine.

"Haziran'ın yirmi üçü."

Hızlı bir zihinsel hesaplama yaptı, sonra hafifçe parladı. "Bu demek oluyor ki burada altı haftam daha var."

"*Burada* değil," diye hatırlattı, yanından geçip giderken. "O zamana kadar Bayou Noir'dan çoktan gitmiş olacaksın. Notta bu bataklığın yanında durman gerektiği yazmıyordu." Kütüphane kapısını arkasından gürültüyle çarptı.

Sabahki olayların toplam etkisi o anda onu yakaladı ve ürkütücü bebeği göğsüne bastırırken Selene'nin yüzünden yaşlar süzüldü.

Kapı kapanır kapanmaz tekrar açıldı. Gelen James'ti.

Öne doğru yürüdü, onu sertçe kendine çekti, sonra bir kolunun üzerine eğdi ve onu öptü. Sert, aç, zihin parçalayan bir öpücük. Dudakları ikna etti ve emretti. Dili yağmaladı ve yaktı. Rhett bu adamdan ders alabilirdi.

Zaman ve mekân Selene'nin şaşkın hisleri arasında dönüp duruyordu. Bu yanlış zaman ve tehlikeli yerdeki bu adamın onun için yanlış olduğunu biliyor ya da umursuyordu. Kendini çok doğru hissediyordu.

Kız yumuşakça inlediğinde ve öpücüğün içinde istekli bir coşkuyla eridiğinde, James hafifçe geri çekildi. Güzel ve sert dudakları ayrıldı, öpücüğünden ıslanmıştı. Solgun gözleri için için yanan bir tutkuyla buğulandı... onun için.

Selene'nin kanı o anın güzelliğiyle şakıyordu.

Sonra hâlâ kolunun üzerine eğilmiş olan kadına baktı. Gözlerindeki erotik ışıltı yavaşça öfkeye dönüştü.

"Süpürgele zamanda yolculuk yaparken bunu bir düşün, Scarlett."

Yapardı.

"Sağ ayağını içeri sokarsın... sağ ayağını dışarı çıkarırsın... sağ ayağını içeri sokarsın ve sallarsın..."

Selene ve altı öğrencisi -Etienne, Cain, Abel ve diğer üç siyah çocuk Daisy, Moses ve Goliath- üç saat sonra okul odasında hokey pokey yapıyorlardı.

Etienne ve hiçbirisi yedi yaşından büyük olmayan tüm küçük çocuklar, derse gelmeden önce genç bedenlerini titizlikle fırçalayarak ve saçlarını tarayarak Selene'yi ölçüsüz bir şekilde etkilemişlerdi. Ve öğrenme hevesleri görülmeye değerdi.

Elbette diğer çocuklar okuma yazma öğrenemedikleri için Etienne'in çok gerisinde kalmışlardı ama Selene çok geçmeden Etienne'in öğretmenin yardımcısı rolünü sevdiğini fark etti. Ve arkadaşlarına karşı ona gösterdiğinden çok daha fazla sabır gösteriyordu.

Genç zihinlerinin dikkat süresi kısa olduğu için Selene derslerin sıkıcı kısımlarını oyunlar ve hikâyelerle geçiştiriyordu.

E.T. ve Casper the Friendly Ghost Selene'in repertuarına katıldı. Modern çocuk hikâyelerinden hatırlayabildiklerini on dokuzuncu yüzyıl bataklığına uyarlama konusunda özel bir yeteneği olduğunu keşfetmişti. Örneğin, "Kermit, Bayou Bullfrog," "Kırmızı Başlıklı Kız ve Büyük Kötü Yılan," "Goldilocks ve Üç Timsah," ve her zaman popüler olan "Yeşil Yumurta ve Grits."

Selene dersler başlamadan önce Etienne'le özel olarak konuşmuş ve onu tehlikeye attığı için gerçekten pişman olduğuna ikna etmişti. Selene, cezasının önümüzdeki hafta boyunca erken yatmak ve tatlı yememek olduğunu söylediğinde bile çok fazla itiraz etmemişti.

"Bu öğleden sonra da ders yapabilir miyiz?" Selene öğle yemeği için ara verme zamanının geldiğini söylediğinde Etienne sordu. Diğer çocuklar da sevinç çığlıkları atarak onayladılar.

Selene inanmayarak bir kaşını kaldırdı ama okul ödevlerine duydukları ilginin muhtemelen yakında azalacağını bildiğinden başını salladı. Zorunlu ayrılışından önce yapabiliyorken tüm yalamalarını yapmak istedi.

Öğle yemeğinden sonra Selene'in aerobik sınıfı evin arkasındaki çimenlik alanda onu bekliyordu. Sınıfa iki kişi daha katılmış ve sayıları on kadına çıkmıştı, hepsi de iş gömleği ve pantolonu giyiyordu. Acemi askerler gibi, bez kilimlerinin yanında hazır olda durmuş, onun emirlerini bekliyorlardı. Bayan Baptiste oturdu.

Blossom kerevit ayıkladığı verandadan onu izlerken, kenara çekilmiş sallanan bir sandalyede örgü örüyordu.

Canlandırıcı bir antrenmanın ardından kadınlar bir daire şeklinde oturdular ve ilk "grup terapisi" seanslarına başladılar. Selene'nin ısrarıyla her kadın kendini tanıttı ve kendisini rahatsız eden özel bir şeyi paylaşması istendi.

Selene onları başlattı. "Hayatım boyunca tek varlığımın dış görünüşüm olduğu öğretildi ve üç yıl boyunca bana pek bir değerim yokmuş gibi hissettiren bir adamla yaşadım. Gerçek benle ilgili hoşuma gidecek başka bir şey bulabilmek için kendi imajımı değiştirmem gerekiyor."

Kadınlar başlarını sallayarak onu anlayışlarıyla şaşırttılar.

Sonra Reba konuştu. Utancından kızarak utangaç bir tavırla, "Ben tam tersiyim. Daha iyi görünebilmek için görünüşümü değiştirmem gerekiyor. Eğer daha iyi görünseydim, hayatımın daha iyi olacağını biliyorum. Zaten öyle."

Kadınlar da başlarıyla onu onayladılar.

Iris, kocasının ikizleri doğmadan önce nasıl öldüğünü ve onun koca poposunun ötesini gören tek erkek olduğunu anlattı. "Bu kas yığınınan kurtulur kurtulmaz Rufus'la kapışmak istiyorum," diye uyardı diğer hanımları. "Unutmayın, o benim."

"Keşke daha büyük bir popom olsaydı," dedi Reba.

Iris, Reba'nın aptallığı karşısında başını iki yana sallayarak, "Ah, evet, benimkinin yarısını sana veririm ve elli turta pişirecek kadar domuz yağım kalır," dedi.

Herkes güldü.

Grubun yeni üyelerinden Delphinium, "Ben çok siyahım," diye yakındı.

"Ah, Delphy, böyle söyleme," dedi Selene. "Benim geldiğim yerde siyah güzeldir."

"Gerçekten mi?" diye sordu bazı kadınlar inanamayarak.

Selene başını salladı, zaman yolculuğu geçmişini ortaya çıkarabilecek bu konuda temkinli davranması gerektiğini biliyordu. "Siyah insanlar... benim geldiğim yerde... görünüş olarak beyazlara benzemeye çalışmak yerine... bilirsiniz, saçlarını düzeltmek, kıyafetlerini taklit etmek... kendi miraslarıyla gurur duymaları gerektiğini fark ettiler. Tüm kültürlerde, tüm renklerde güzellik vardır." Selene omuz silkti, daha fazlasını söylemek istemiyordu.

O sırada tüm siyah kadınlar biraz daha uzun oturarak onun sözlerini düşünmeye başladılar. Mrs.

Baptiste onu hayranlıkla inceledi, sonra gitmek için ayağa kalktı, görünüşe göre

gruba katılmamaya karar verdi. Başının bir hareketiyle Selene'e daha sonra çay içmek için kendisine katılmasını işaret etti.

Bundan sonra konuşma, tüm kadın konuşmalarının sonunda yöneldiği yöne doğru yokuş aşağı gidiyor gibiydi: seks.

"Jeremiah'ın... bilirsiniz işte... bir saat boyunca sertliğini koruyabildiğini biliyor muydunuz?" diye kıkırdayan bir kadın yeni erkek kölelerden birini anlattı. Düz göğüslü Lily'ydi bu.

"Hayır-o-o," dedi diğer siyah kadınlar toplu bir iç çekişle. "Nereden biliyorsun, Lily?" Iris alaycı bir tavırla sordu.

"Kamaramdaki bir saatle zaman tuttu," dedi Lily övünç dolu bir neşeyle.

"Peki o tüm bu zamanlama işlerini yaparken sen ne yapıyordun?"

Iris alay etti.

"Bir parça iple ölçüm yapıyordum." Pantolonunun cebinden tuhaf bir şekilde uzun bir ip çıkardı ve hepsi kahkahalarla güldü.

"Bence sen ve Jeremiah zamanlama ve ölçüm yapmak yerine bol bol dilek tutuyordunuz," dedi Iris şüpheyle, on iki inç uzunluğundaki sicime bakarak.

"Neyi sevdiğimi biliyor musun?" Hyacinth aniden söze karıştı, coşkuyla ayağa kalkarken iri göğüsleri sallanıyordu. "Sevişme sırasında tatlı tatlı konuşan erkekleri severim. Evet, konuşanı severim."

"Tatlı konuşmak iyidir, ama bana doğru zamanda edepsiz konuşabilen bir adam verin. Whoo-ee!" Verbena gözlerini göğsü doğru devirerek ekledi.

"Kulübenizden tek duyduğum inilti," diye yorumladı Sümbül kuru bir sesle. "İnlemek de iyidir," diye onayladı Verbena, kahkahalar karşısında yılmadan.

Reba tüm bu güzel bilgileri bir sünger gibi emiyordu. Hiç şüphe yok, Fergus o gece yine mutlu bir adam olacaktı. Sonra gözetmenin karısı kendi katkısını sunma hatasını yaptı. Reba, "Selene, bir doruğun nasıl saatlerce sürebileceğini anlatan *Mükemmel Uyum* adlı bir kitap biliyor," diye gönüllü oldu ve sonra ilgi odağı olduğu için kızardı.

Bütün kadınlar Selene'e döndü, ağızları şaşkınlık ve ne yazık ki merakla açık kalmıştı. Selene Reba'ya sitem dolu bir bakış fırlattı ama Reba sadece başını utangaç bir şekilde eğdi.

Selene'in o zaman dünyanın en harika cinsel pozisyonunun ne olması gerektiğini hatırlayabildiği kadarıyla tarif etmeye çalışmaktan başka çaresi yoktu.

"Tanrım, çift ertesi sabah nasıl yürüyebildi?" Selene açıklamasını tamamladığında Iris öğrenmek istedi.

"Bilmiyorum ve Tanrım, işe yaradığını hiç söylemedim. Sadece bir yerde okuduğumu söyledim."

Ama kimse Selene'in uyarılarını dinlemiyordu. Hepsi akşam eğlenceleri için planlar yapıyordu ve Selene Bayou Noir'da okul odasından başka bir şeyle hatırlanacağından korkuyordu E.T. ile dersleri ya da aerobik egzersizleri.

Selene bir saat sonra *garçonnière*'lerin dairesine girdi. Bayan Baptiste, Kutsal Bakire'ye adanmış minyatür bir mabedin önünde, rahip kürsüsünün üzerinde diz çökmüştü. Zayıf kadın misafirini görünce hızlı bir haç işareti yaptı ve ayağa kalktı. Selene'i, önünde çay servisi yapılan küçük bir kanepeye doğru yönlendirdi.

Selene çayına bir domuz dolusu şeker ve krema eklerken, Mrs. Baptiste yakındaki bir sürahidenden fincanına gizlice büyük bir topak likör koydu. Tıpayı yerine koyarken gözleri Selene'ye takıldı. sürahi.

"Her zaman... şımarmadım," diye itiraf etti Bayan Baptiste, menekşe desenli kambrik sabahlığının dokumasını sinirli bir şekilde karıştırırken.

"Oh, lütfen, Bayan Baptiste, sizi yargıladığımı düşünmeyin. Bağımlılıklar ya da diğer zayıflıklar konusunda taş atacak son kişi benim."

Bayan Baptiste nazikçe gülümsedi. "Sizinle liköre olan ihtiyacım hakkında konuşmak istiyorum. Bugünkü grup terapisi seansınız beni çok etkiledi ama hizmetkârların önünde konuşmaya dayanamadım."

Selene onun suskunluğunu tamamen anlayarak başını salladı.

Bayan Baptiste kıpırdandı. Sonra bıkkınlık dolu bir iç çekişle, çırpınan ellerini kucağında birleştirdi. "James benim zayıf bir kadın olduğumu düşünüyor ama ben onun tahmin edebileceğinden çok çok daha güçlüyüm. Sadece bilmediği şeyler var. Bu yüzden bugün seni buraya davet ettim."

"Hayır!" Selene aniden ayağa kalktı. "Sırlarını James'e değil de bana anlatman doğru değil."

"Gidecek olmanızın ne önemi var ki?" Bayan Baptiste yüzünde sinsî ve bilmiş bir ifadeyle sordu.

"Pazar günü Collins'ler gelecek diye mi?" "Hayır, kastettiğim bu değil, *canım*."

Selene'in o sabah kütüphanenin önünde duraklayan lavanta rengi elbiseli figürü hatırlaması sadece bir an sürdü. Önseziyle, o tekrar kanepeye uzandı. "Biliyor musun?" diye nefes aldı, korkusu teninde dalgalanıyordu.

"Evet, ama günlerdir şüpheleniyordum. Derginiz çok... ilginç."

"Benim dergimi de mi gördün? James çok kızacak." "James'in haberi olmayacak," dedi Bayan Baptiste kararlılıkla. "Bu bizim Sır. Buraya nasıl geldiğinizi anlamıyorum. Kutsal Bakire'ye ettiğim duaların cevabı olduğunuzdan şüpheleniyorum." Gözleri dikkatle köşedeki tapınağa kaydı.

Selene histerik bir şekilde kıkırdayacak gibi hissetti. *Tanrım! Şimdi de Güneyli bir hanımefendinin dualarına cevap oldum. Güneyli bir beyefendinin değil ama Güneyli bir hanımefendinin. Oh, Tanrım.*

"Tanrı'nın sizi buraya James için gönderdiğine inanıyorum," diye ekledi Bayan Baptiste, sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi.

Selene'nin gözleri hayretle açıldı.

"Bir beignet al canım. Blossom'a onları özellikle Sen," diye yumuşak bir gülümsemeyle teklif etti. Selene'nin ağzı leziz şekerlemelerle dolduğunda ve itiraz edemediğinde, Mrs. Baptiste ekledi, "Hayaleti öldürmek için yardımınıza ihtiyacım var."

Aman Tanrım.

"Elbette, bu Giselle..."

Aman Tanrım.

"...şeytani Victor'un yardımıyla."

Aman Tanrım.

"Bir beignet daha al. Oh, söylemeyi unuttum mu... Giselle'in James ile evlenmeden önce Victor ile bir ilişkisi vardı?"

Aman Tanrım.

Selene boğulmaya başladı ve Bayan Baptiste ona bir fincan daha doldurdu. Çay.

"Giselle'in Victor'la komplo kurduğunu keşfettim.

Oğlumla evliliğinin başlangıcı ve tabii ki onu bu yüzden öldürdüm."

Aman Tanrım. Selene'in boğazına kocaman bir parça çörek takıldı ve bir an nefes alamadı. *Bu benim başıma gelmiyor. Bedlam'a düşmedim.* "Bebek Jane'e Ne Oldu?" *filmindeki Joan Crawford değil bu. Bu ağırbaşlı hanımefendinin karşımda oturduğunu hayal ettim.*

Çay, birini öldürdüğünü söyledi. Ama Bette Davis'e uzaktan da olsa benzeyen birinin o merdivenlerden indiğini görürsem kesinlikle altına işeyeceğim.

"Onu öldürmekten zevk aldım, biliyorsun. Bunu itiraf etmemeliyim ama ettim. O ölmeyi hak eden kötü, şeytani bir kadındı."

"Bayan Baptiste, bu konuyu James'le konuşmalısınız." *Ve bir ya da iki rahip. Bir psikiyatristten bahsetmiyorum bile.*

Bayan Baptiste parmaklarını umursamaz bir şekilde sallayarak onun tavsiyesini duymazdan geldi. "Giselle'i öldürdüğüm günden beri kefaret için her gün bir tespih çekiyorum ama Tanrı beni henüz affetmemiş olmalı. Bu yüzden hayalet bana ve Bayou Noir'a musallat olmak için geri geliyor. Bu yüzden... içiyorum."

Selene elindeki fincanı masaya bıraktı ve çatık kaşlarını ovuşturarak Bayan Baptiste'in karmakarışık sözlerini anlamaya çalıştı. "Şunu doğru anlamama izin verin... Giselle'i siz mi öldürdünüz? Nasıl?"

"Onu Victor'la sevişirken görmüştüm. Bu kötülüğü durdurmalıyım, özellikle de sinsi planları oğluma ve torunuma sıçrayıp hayatlarını tehlikeye attığında."

"Soruma cevap vermedin. Giselle'i nasıl öldürdün?"

"Zehir," dedi kesin bir ifadeyle. "Sonra cesedini bataklığa, bataklık çukurunun yanına sürükledim ve batmaya başlamasını izledim-"

"Aman Tanrım!"

"-ama ruhu uzun siyah bir pelerin içindeki karanlık bir figür tarafından alındı. Sanırım o şeytandı." Son cümleyi kısık bir fısıltıyla söyledi ve haç işareti yaptı.

"Bayan Baptiste, James'e güvenin. Buna mecbursunuz."

"Hayır, hayır! Bunu asla yapamam. James kendini zaten suçlu hissettiğinden daha da suçlu hisseder."

Selene kaşlarını çattı, James'in suçluluk duygusu ile annesinin davranışları arasındaki ilişkiyi anlayamıyordu.

"O gece sık sık yaptıkları gibi şiddetli bir şekilde tartıştılar. Aylardır aynı yatağı paylaştıklarını bile sanmıyorum," dedi başını bilerek sallayarak.

"Gördüklerimden ve yaptıklarımın şüphelenirse, suçluluk duygusuyla yanıp tutuşurdu. Ve Victor'u öldürür, belki de bu suç yüzünden hapse atılır ve idam edilirdi. Çok fazla risk var."

Bayan Baptiste'in anlattıkları Selene'in beynini allak bullak etmişti. "Ve benden bir hayaleti öldürmene yardım etmemi mi istiyorsun?"

Bayan Baptiste parmak uçlarını kız gibi dudaklarına götürerek kıkırdadı. "Aslında hayalet falan yok canım. Eminim bunu biliyorsundur."

"Tabii ki." *Evet, burası Bedlam ve ben de kendimi başrol oyuncusu gibi hissetmeye başladım.*

"James'i ve hatta belki de beni öldürmeye çalışan Victor. Hayalet ise hiç şüphesiz onun *yerine geçen* Giselle'in üvey kız kardeşi Fleur."

"Giselle'in üvey kardeşi mi?" Selene inleyerek sordu. Vermont büyüklüğünde bir baş ağrısı gözlerinin arkasında zonkluyordu. Ve Selene bu dokunuşun Zaman içinde dans etmek düşündüğünden daha fazla sorun yaratıyordu.

"*Evet.* O bir quadroon elbette, ama sarı saçları dışında Giselle'in daha koyu bir versiyonuna benziyor. Victor'un şeytani bir şekilde iki kız kardeşi de yatağına getirmekten büyük zevk aldığına inanıyorum."

Selene iki elinin topuklarını gözlerine dayadı ve acıyı dindirmeyi umdu. Sonunda sabırla bekleyen ve çayını yudumlayan Bayan Baptiste'e baktı. "Tamam, sanırım anladım. Şimdi ne yapmamı istiyorsunuz?"

Bayan Baptiste ayaklarının dibinde duran goblen bir retiküle uzandı ve yaşlılıktan kahverengileşmiş, gevrek bir parşömen çıkardı. Selene'e anlamlı bir şekilde uzatarak, "Bunu sana emanet ediyorum. Artık yanımda güvende olduğunu hissetmiyorum. Bu Victor ve Giselle'in yıllar boyunca aradığı şey... Victor'un aramaya devam ettiği şey. Sadece bu kâğıt ya da James'in ölümü onun açgözlülüğünü tatmin edecek."

"Nedir bu?" Selene yıllanmış yasal belgeyi açarken sordu. Marie Verdon Edmunds ve Jean-Paul Baptiste tarafından imzalanmış ve Yargıç Rene Laporte tarafından şahitlik edilmiş 1810 tarihli bir vasiyetnameydi. On sekiz on, diye düşündü Selene. Bu James'in doğumundan önce olmalı.

Selene kısa belgeyi okurken Bayan Baptiste açıkladı: "Size daha önce Jean-Paul'un beni sevdiğini söylemiştim. *Enceinte* olduğumu ve Jean-Paul'un benimle evlenemeyeceğini öğrendiğimde, İngiltere'ye babamın ailesinin yanına gitmeye karar verdim. Jean-Paul kalmam için yalvardı. Bana ve çocuğumuza bakacağına söz verdi... bize bir ev ve aylık nafaka verecekti. Ama en önemlisi, ölümü halinde mirasının yarısı çocuğumuza kalacaktı." Kucağındaki belgeyi işaret etti. "Ve şu maddelere dikkat edin ...vasiyeti, James'in bu hükmünü silmek için asla gözden geçirilemez."

Selene ani bir anlayışla, "Şimdi Victor onu geri istiyor," dedi. "*Evet.* Umutsuzca."

"Peki Jean-Paul?"

Bayan Baptiste sefilce omuz silkti. "Sanırım o da fikrini değiştirdi... James'e böyle bir şey sağlamak gibi bir niyeti varsa tabii. Hatta bir keresinde saklaması için ona geri vermemi istemişti. Saklamak! Neden herkes kadınlarda beyin yerine syllabub olduğunu düşünüyor?"

"Neden bu vasiyeti James'e vermiyorsun?"

"Hah! O sadece yırtar atar. Babasından hiçbir şey istemiyor." "Peki, o zaman?"

"*Hayır.* Ben çok acı çektim... James de çok acı çekti. En azından bunu hak ediyor," dedi, parmak uçlarını sert kâğıda vururken elleri duygudan titriyordu.

"Tamam, diyelim ki bu vasiyeti sakladım. Bu sana hiç yardımcı olmaz, çünkü James'in beni göndereceğini zaten biliyorsun ve-"

"James'in seni göndermesine izin veremeyiz," dedi Bayan Baptiste kayıtsızca. "-ve bu hâlâ hayalet sorununu çözmiyor."

Bayan Baptiste onun elini okşayarak, "Ah, çok basit canım," dedi. "Sen ve ben hayalet için bir tuzak kuracağız-"

Aman Tanrım.

"-voodoo kullanarak."

Oh, oğlum, oh, oğlum, oh, oğlum.

Selene kısa bir süre sonra Bayan Baptiste'in kapısından dışarı adımını atar atmaz James onu kollarından yakalayıp ayaklarından kaldırdı ve *garçonnière*'in duvarına çarptı. James'in itiř gücü, duvarı kaplayan salkım sarmaşıkların minik tomurcuklarının aromatik bir sağanak halinde etraflarında uçuşmasına neden oldu.

"Annem senden ne istedi?" "James, bırak gideyim. Beni incitiyorsun."

Ellerini kızın kollarının üstünden çekti ama iki kolunu yukarıdaki duvara dayayarak vücudunu kızın vücuduna bastırdı.

"James, sen misin?" Bayan Baptiste üstlerindeki pencereden eğilerek seslendi. "Oh, görüyorum ki Selene'i bulmuşsun," dedi tatlı, memnun bir sesle, onun agresif duruşunu kasten bir kucaklama olarak yanlış yorumladı.

"Bu akşam yemekte bana ve nişanlına katılmayı unutma, sevgilim. Seninle fazla konuşma fırsatım olmadı, *sevgilim.*"

James itiraz edecek gibi oldu ama annesi çoktan pencereyi kapatmıştı. "Anneme evlenmek üzere nişanlandığımızı mı söyledin?" diye suçladı.

"Söylemedim," dedi hışımla, adamın kollarından sıyrılıp eve doğru yürürken. "Nişanlandığınızı kimseye söylemedim. Sen söyledin, seni koca... ahmak."

"Galoot nedir?"

"Hiçbir fikrim yok ama eminim tarife tam olarak uyuyorsunuzdur."

Kelimenin tam anlamıyla hayal kırıklığıyla homurdandı ve onun elinden tutarak evin önündeki geniş merdivenden yukarı ve ardından koridora doğru çekti.

kütüphanede. Selene birbirine dolanmış parmaklarına baktı ve adamın avucunun kendi avucuna yaptığı baskı karşısında aşırı bir heyecan hissetti.

"Ne?"

"Seninle el ele tutuşmayı seviyorum," dedi yumuşak bir sesle. Adam hemen onun elini bıraktı.

Gülümsedi.

Kaşlarını

çattı.

Selene eğleniyordu.

James eğlenmiyordu.

"Daha çok ne isterdim biliyor musun?" dedi.

"Hayır! Bilmek istemiyorum." Onu önünden kütüphaneye doğru itti ve kapıyı arkasından kapattı.

"Şimdi masanın üzerinde sevişecek miyiz? Geçen gece bahsettiğin gibi mi?"

Gözleri irileşti ve çenesi kurşun bir ağırlık gibi düştü. Sonra kendini tuttu ve kafasını sallayarak havada uçuşan erotik görüntülerden arındırdı.

Hey, bu alay etme işi çok güzel. Sanırım bu konuda gerçekten yetenekli olabilirim.

"Selene, annemle ne yapıyorsun?" diye sordu bıkkınlıkla, dikkatini tekrar öfkesine çekerek. "O çok zayıf ve onu planlarına dahil etmene izin veremem."

"Planlarım! Dinle beni, James. Annen güçlü bir kadın, bundan asla şüphe etme. Ve inan bana onu herhangi bir entrikaya dahil etmeme gerek yok. Onun entrikaları var."

"Ne entrikası? Aman Tanrım, sakın size babamın vasiyetinden bahsettiğini söylemeyin."

Selene kollarını göğsünde kavuşturmuş, inatla sessiz kalmaya devam ediyordu. "Eğer bana şu lanet kağıtları verseydi, onları Victor'a teslim ederdim.

ve belki de bu çiftlikteki tüm hayaletler ve ihanetler

sonunda bitecek."

"İhanet mi?"

Acımasızca başını salladı. "Dün gece birisi yeni şeker kazanını havaya uçurmuş. Bir gün önce de kuzeydeki tarlaların bir kısmı yakılmaya çalışıldı."

"Oh, James! Ama belgeyi geri vermenin Victor'un kötülüğünü durduracağını gerçekten düşünüyor musun?" Selene söz konusu kâğıdı bulmak için derin cebini yoklayarak sordu.

"Hayır. Victor ben ölene kadar durmayacak ama ben ona bu zevki tattırmayacağım. Son bir yıldır geceleri evin etrafına adamlar yerleştirdim ve şimdi onların dikkatini artırdım, bu yüzden sen, Etienne ve annem için çok endişelenmiyorum," dedi yüksek sesle düşünüyormuş gibi.

Peki ya sen James? Seni kim koruyacak?

"Şimdi geceleri tarlaları ve ekipmanları korumak için gündüz işçilerimden çok ihtiyaç duyduğum insan gücünü almam gerekecek," diye devam etti.

"Yapılacak bir şey yok... Ne? Neden bana öyle bakıyorsun?"

James'e bakarken Selene'in gözlerinden yaşlar süzüldü. O kadar çok şeyi vardı ki

sorunlar onu ağırlaştırıyordu. Ona yardım etmesine izin vermesini diledi. Belki de dolaylı olarak... annesiyle birlikte çalışarak ona yardım edebilirdi.

"Senin merhametini istemiyorum," diye hırladı, gözyaşlarını yanlış okuyarak. "Buna sahip değilsin."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

Kadın ona doğru bir adım attı ve adam bir adım geri çekildi.

"Seni istemiyorum, Selene."

Güldü, alçak, boğucu bir ses, tıpkı Havva'nın Adem'e elmayı vermeden önce çıkarmış olması gerektiği gibi.

"Seni istiyorum bebeğim."

"Bu çok saçma. Seni buraya annemden uzak durmanı ve ayrılışına hazırlanmanı söylemek için getirdim ve sen bunun yerine bana bir-"

"-beignet?" Selene abartılı bir ilgiyle kaşlarını kaldırdı. "Beignet yemenin en sevdiğim yolu nedir biliyor musunuz? Önce dilimin uzun, yumuşak darbeleriyle tüm şekerini yalamayı severim, sonra da-"

Ona inançsız bir bakış fırlattı. "-

Dişlerimle ezeceğim."

Yüzünü buruşturdu ve parmağını kızın yüzüne doğru salladı. "Seni uyarıyorum Selene. Oyunlarınız artık eğlenceli değil ve annemin zaten karışık olan zihnine karışmanıza izin veremem. Benim sorunlarım olacak ya da olmayacak.

Sen gittikten sonra da Victor'la sorunlarım olacak. Onlar seni ilgilendirmez."

Kütüphane kapısını açarken tereddüt etti, sonra son bir uyarıda bulundu.
"Beignet'i çok sert ısırmaktan sakının. Bazıları diğerlerinden daha serttir."

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

"Bu hayatım boyunca yaptığım en çılgınca şey," diye homurdandı Selene, onları çiftlik evinin arkasındaki ormanda bir patikadan geçiren Iris'in arkasına takılıp neredeyse ona çarpıyordu.

"Şşşt," dedi Bayan Baptiste arkasından. "James'in muhafızlarının bizi duymasını istemeyiz."

Zifiri karanlık gecede yolu aydınlatmak için mum taşıyorlardı, çiftlik evinin ve arazisinin çevresinde devriye gezen çok sayıda adamdan ikisini çoktan atlatmışlardı. Neyse ki James o öğleden sonra bir şeker simsarıyla buluşmak için Iberville'e gitmişti ve sabaha kadar dönmeye niyeti yoktu. Ama evine ve ailesine ek koruma sağlama sözünü yerine getirmişti ve ekstra dikkati kaçışlarını daha da zorlaştırmıştı.

Cırcır böceklerinin ve ara sıra öten baykuşların olağan gece sesleri, uzaktaki gök gürültüsünden bahsetmiyorum bile, güçlendirilmiş nefeslerine fon oluşturuyordu. Aslında, onları harekete geçiren şey yaklaşmakta olan fırtınaydı. James'in yokluğuyla birlikte bu geceki kaçış. Hayaletin genellikle fırtınanın ortasında ortaya çıktığını bilen Bayan Baptiste, bunun planlarını uygulamaya koymak için mükemmel bir fırsat olduğunu ilan etmişti.

"Titremeyi kes, *chérie*. Bu sadece bir vudu töreni."

Oh, Tanrım. "Bu 'hayaleti' yakalamak konusunda James'ten daha iyi bir iş çıkarabileceğimizi düşündüren nedir?" Selene omzunun üzerinden fısıldadı, bütün gün Bayan Baptiste ile bu tartışmayı yapmadığından değil. "Kahretsin, biz de hayalet gibi görünüyoruz." Üçü de modern zamanlarda vudu büyüsüne katılanların geleneksel kıyafeti olan ve Hubbard Ana olarak bilinen bol elbiseler giymişlerdi ama buna ek olarak kimliklerini gizlemek için uzun, siyah peçeler takmışlardı.

"Çünkü canım, James vudu törenlerinin yapıldığı yere nasıl gideceğini bilmiyor," diye açıkladı Bayan Baptiste sabırla, ancak fısıltının üzerinde bir sesle. "Kölelerin ölüm tehdidiyle bile olsa efendilerinden sakladıkları tek sır bu."

"O zaman Iris neden bize gösteriyor?"

"Çünkü senin de sihirli güçlere sahip olduğunu düşünüyor."

"Ben mi?" *Oh, Tanrım.*

"Belki de kendi zamanınızda bir rahibesinizdir, *chérie*?"

"Pek sayılmaz." *Ve eğer bir kişi benden bir tavuğun kafasını kesmemi isterse, ya da*

Kan içerse kusacağım. Sonra aklına başka bir şey geldi. "Ben bir Hristiyanım. Bu pagan törenlerinden birine gitmemeliyim."

"Ama neden olmasın?" James'in annesi şaşkınlıkla sordu. "Birçok voodoo ritüellerinde Vaftizci Aziz John'a da saygı gösterilmektedir. O, gök gürültüsü ve şimşek için Afrika *loa*'sının karşılığıdır." "Aslında pek çok tören vaftizle sona erer." diye eklemekten önce gökyüzü, sözlerini vurgulamak için uygun bir anda bir gök gürültüsü daha sağladı.

Harika! Aziz John Bayou Baptist. Ben de Zaman Yolculuğu Arkı'nın Aziz Joan'ıyım.

Şimdiye kadar çiftlik evinden yaklaşık bir mil uzaklaşmışlar, iç kısımlara doğru dolambaçlı, bazen de var olmayan bir patikayı takip etmişlerdi. Ne kadar uzağa giderlerse davullar o kadar yüksek sesle çalıyor, neredeyse devam eden gök gürültüsü ve ara sıra çakan şimşeklerle ritim tutuyordu.

Iris daha önce voodoo uygulayıcılarının çevredeki plantasyonlardan da geldiğini ve gizli tören alanını keşfetmek isteyen yabancıları yanıltmak için birçok yere davulcular yerleştirildiğini açıklamıştı.

Şimdi ikisine de dönen Iris, elini kaldırarak sessiz olmalarını işaret etti ve az ilerideki açıklığı gösterdi. "Konuşmamalısınız," dedi kısık bir sesle, "ne görürseniz görün."

Selene ve Bayan Baptiste başlarıyla onayladılar.

Bayan Baptiste tüm bu ürkütücü girişimden garip bir şekilde heyecanlanmış görünüyordu.

Selene çok korkmuştu.

Selene, "Yemin ederim, bir tane bile insan kurban edildiğini görürsem eve giderim," diye mırıldandı.

Sonra dili tutuldu.

Geniş bir daire şeklinde yanan çok sayıda mum, küçük açıklığı dolduran ve büyüleyici davulların ritmiyle sallanan elliden fazla kişinin üzerine korkutucu gölgeler düşürüyordu. Bir o yana bir bu yana sallanan katılımcılar sarhoş ya da hipnotize edici ritüelin etkisi altında görünüyorlardı. İçlerinden birkaçı açıkça beyazdı ve bazıları onlarınki gibi peçeler takmıştı.

Iris onları çemberin arka tarafına, daha karanlık bir yere çekti ve Selene önseziyle ürperdi.

"Duy ve gel, ey büyük *zombi*. Duy ve sihrini göstermeye gel," diye seslendi zorlayıcı bir erkek sesi. Birdenbire çakan şimşek derme çatma sunağın neredeyse tam arkasına düşer gibi oldu. Buharlı bataklık sislerinin arasından Selene siyah bir adam ve kadın gördü; muhtemelen vudu rahibi Papaloi ve kraliçe Mamoloi'ydi bunlar.

Kıvrıcık gri saçlı, uzun boylu, heybetli adam şimdi başka bir dilde ilahi söylemeye devam etti ve sonunda anlamlı bir şekilde ortağına doğru döndü. Yerdeki tahta bir kutuya uzanıp uzun, siyah bir yılan alırken kadının kömür karası teni terden parlıyordu.

Bir yılan! Selene'in kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı.

Sonra kadın kutunun üzerine çıktı ve tıpkı bir kadın gibi kıvranmaya başladı.

yaratığı boynuna doladı. Sürüngen vücudunda geziniyordu - sivri göğüslerinin üzerinde, belinin etrafında, hatta elbisesinin altından ayrılmış bacaklarından yukarı çıkıp boynundan çıkıyordu.

Tüm bu süre boyunca kadın cinsel bir parodi içinde dalgalandı. Ve erotik dansını izleyen katılımcılar, büyük bir fincan uyuşturucu katılmış tafia dağıtıldı. Onun etkisiyle çılgınca dans etmeye başladılar, dillerinde konuştular, vücutlarını salladılar, birbirlerine dokundular. kendilerini yakından tanırlar.

Tuhaf işaretlerle kaplı bir cübbe giyen voodoo kralı Yılan çingiraklarından oluşan kolye, siyah bir maddeyle geniş bir daire çizerek adayları inisiyasyon için öne çıkmaya çağırdı. Rahip diz çökmüş inisiyelerin her birine tahta bir kürekle vurdu. Bu arada, ritmik bir Afrika ilahisi söyledi ve bu ilahi, transa girmiş gibi görünen kalabalık tarafından hemen benimsendi; bazıları bayılıyor, diğerleri çılgına dönüyor, etraflarında dönüyor ve kıyafetlerini yırtıyor, hatta orgazmik bir ateşle etlerini ısıyorlardı.

Törenin doruğunda, ciyaklayan bir tavuk alçak bir masanın üzerine yatırıldı. Rahip keskin bir bıçak darbesiyle tavuğun başını keser ve kanının bakır bir kaseye damlamasına izin verir.

Genç Mamoloi yılanı kutuya geri koydu ve cübbesini hâlâ dalgalanan bedeninin üzerinden kaldırdı. Rahibe daha sonra parmak uçlarını kana batırarak kıpkırmızı sıvıyı artık çıplak olan vücuduna bulaştırdı. Diğer Kutlamaya katılanlar teker teker aynı şeyi yaptıktan sonra kadın ve erkek olarak eşleştiler ve oracıkta seks yapmaya başladılar.

İsyan eden Selene yeterince görmüştü.

Iris ve Bayan Baptiste'e döndüğünde, dikkatlerinin çemberin diğer tarafında kayan bir çift üzerinde yoğunlaştığını fark etti

gizlice ormanın kenarına doğru ilerliyordu. Maske ve uzun siyah bir pelerin giyen beyaz adam, kısa boylu, peçeli bir kadınla güçlü bir şekilde konuşuyordu

önünde, emirlerine karşı çıkar gibi görüldüğünde parmağıyla yüzünü işaret ediyordu. Sonunda onu çiftlik evine doğru itti ve etraflarını saran seks partisine geri döndü. Şüphesiz, sapkın cinsel oyunlara katılmaya niyetliydi.

Bataklıkta çakan bir şimşek açıklığı kısa bir süreliğine aydınlatırken Selene iki arkadaşıyla bilmiş bilmiş bakıştı.

Victor ve "hayalet "ti.

Iris başıyla evden beri izledikleri yolu işaret etti ve üçü birlikte karanlığa gömüldüler. Voodoo cümbüşçülerinin duyma menzilinın dışına çıktıklarında Iris aceleyle fısıldadı, "Ben büyük eve döneceğim... bataklık boyunca uzanan kısa yoldan. Siz ikiniz hayaletin peşinden gidin ama mesafenizi koruyun. Ve Victor'un yolda peşinizden gelmediğinden emin olun."

Selene ve Bayan Baptiste başlarıyla onayladılar.

"Eve vardığınızda planımızı takip edin. Rufus belirlenen yerde bekliyor." Sonra Iris karanlık ormanın içinde kayboldu.

Fırtına büyük bir hiddetle kopmuş, kısa sürede Selene ve James'in annesini sıırıslıklam etmiş, önlerini bir metreden fazla göremez hale getirmişti. Selene, vudu aleminin erken dağılması ve Victor'un onları takip etmesi ihtimaline karşı omzunun üzerinden korkulu bakışlar fırlatıp duruyordu. Victor'dan herhangi bir "ruhtan" daha çok korkuyordu.

Çiftliğe vardıklarında hayaletten hiçbir iz yoktu; bu yüzden Selene ve Bayan Baptiste ayrılarak hayaleti yakalamak için önceden belirledikleri yerlere gittiler. Bayan Baptiste'in şüphelendiği gibi hayalet Fleur ise, Selene onun öldürölmesini istemiyordu ve bütün Suç ortakları yakalamada sadece minimum güç kullanacaklarına söz verdiler. Fleur'dan bilgi almak istiyorlardı, ölmesini değil.

Islak, üstü başı perişan bir kedi gibi görünen Bayan Baptiste, James'in muhafızlarından biri devriyeye çıkana kadar bekledi, sonra Blossom'ın onu korkunç silahlarla -pirinç çorba kepçeleri ve tahta bir elma tereyağı küreği- beklediği mutfak kapısından içeri süzölldü. Selene, planlandığı gibi Bayan Baptiste'in arkasındaki kilidin yerine oturduğunu duydu.

Sonra ön tarafa doğru süzölldü. Rufus üçüncü katta, Victor'un gelme ihtimaline karşı bir tüfek ve bir tabanca ile yatak odalarının yakınında konuşlanmıştı.

"Hayalet "in üzerine atmak için büyük bir balık ağı yığını. Iris, Etienne'i korumak için dördüncü kata çıkmıştı.

İkinci kattaki merkezi kapı hariç tüm kapı ve pencereleri iki kez kontrol etmek Selene'in göreviydi, böylece "hayalet" etrafı sarıldığında kaçamayacaktı. Selene'in ıslak terlikleri ürkütücü sessizlikte gürültüyle ezildi. İkinci katın güvenli olduğundan emin olan Selene tam merdivenleri çıkmak üzereydi ki kütüphanede hafif bir hışırtı duydu ve ardından kapalı kapının altında loş bir ışık gördü.

Gürültülü ayakkabılarını çıkardı ve koridorda parmak uçlarında ilerleyerek koridordaki sehpadan kapalı bir şemsiye aldı. Saçaklı şemsiyesini kaldırarak odaya koştu, sonra aniden durdu. Tek bir mumun ışığında, "hayaletin" James'in büfedeki burbon şişesine beyaz bir toz döktüğünü görebiliyordu.

Zehir mi?

"Hayalet" şaşkın bir solukla barut paketini bıraktı ve eteklerinden bir hançer çıkararak keskin bıçağı havaya kaldırdı. Ama peçeli hayalet Selene'e doğru saldırmak yerine temkinli bir şekilde geri çekildi.

Bıçağı tutan el titredi ve korkunç "hayalet" acınası bir şekilde inledi.

"Fleur, sen misin?" Selene şemsiyesini indirerek sordu. El daha da titredi ve "hayalet" hıçkırmaya başladı.

"Korkma, Fleur. Sana zarar vermeyeceğim. Sadece bıçağı indir ve konuşalım."

Selene öne çıktı ve Fleur'un titreyen elinden bıçağı aldı. Sonra da kızın korkmuş yüzündeki örtüyü kaldırarak onu bir sandalyeye doğru yönlendirdi. Bu sırada Victor'un *placée*'si zarif bir dantel mendile yüksek sesle ağlıyor, "Ah, Mam'zelle, bunu yapmak istemedim. Victor beni zorladı. Affet beni, affet beni. Başarısız olduğum için beni şimdi öldürecek."

Tam o sırada Selene aşağıda, mutfakta büyük bir gürültü duydu ve ardından bir erkek sesi küfretti. "*Sacrebleu!* Burada ne haltlar dönüyor? Neden bana o çorba kepçesiyle vurdun?"

Uh oh!

Selene ilk başta Victor olabileceğini düşündü, hatta umdu. Ama öyle olmadı! James geri dönmüştü.

Ve evin her yerinde yankılanan renkli lakaplarının seslerine bakılırsa, birinin yapması gereken çok fazla açıklama olacaktı.

"Hepiniz çıldırdınız mı? Ah, kimin sorumlu olduğunu biliyorum. Selene nerede? Cadıyı öldüreceğim," diye bağırdığını duydu. Sonra, onu aramak için arka basamakları hızla tırmandı.

Altmışlı yılların eski bir melodisi aklından geçip duruyordu: "James geri döndü ve sorun çıkacak..."

Evet, beynim kesinlikle rock'n roll siber uzayına doğru parçalanıyor.

Bir saat sonra James, hıçkırarak ağlayan Fleur'dan alabileceği tüm bilgileri almıştı. Fleur, James'in kütüphanedeki ve yatak odasındaki içkilerine zehir koymasına için Victor tarafından gönderildiğini itiraf etmiş, ancak inanılmaz bir şekilde bunun Bayou Noir'a yaptığı ilk yolculuk olduğunu iddia etmişti. Hayalet rolünü başka biri oynamış olmalı. Fleur, korkak kardeşinin "hayalet" tarafından fiziksel saldırıya uğramaktan vazgeçtiğini söylemişti. ve yeni bir taktik denemeye karar vermişti: zehir.

James yine de zavallı *placée*'yi suçlayamazdı. Fleur, şeytani planlarına karşı çıksa da efendisine itaatsizlik edecek durumda değildi.

Yine de Fleur belli ki ifşa etmekten korktuğu bir sır saklıyordu. Dehşete kapılmış, doe'ye benzeyen gözleri kaçamak bakışlarla odada geziniyor, onun incelemesinden kaçınıyor ama daha fazlasını söylemeyi reddediyordu.

Sonunda James, Fergus'u çağırarak Fleur'u geçmişte kullandıkları bir saklanma yerine götürmesini emretti, hem onu kesinlikle arayacak olan Victor'dan korumak hem de sabah onu daha fazla sorgulamak için.

James şimdi diğer suçluları da inatçı çocuklar gibi mutfağa dizmişti: Selene, annesi, Iris ve Rufus. Blossom onun emirlerine itaat etmeyi reddetti ve temiz mutfak zemininde oluşturdıkları su birikintileri hakkında homurdandı. Bunun yerine büyük bir cezvede kahve kaydattı ve masaya biraz yemek koydu, her soruna cevabı tok bir mideydi.

James'in kafasında kan öfkeyle kükredi ve aptallıkları yüzünden onlardan herhangi birine bedensel zarar verebileceğinden korktu. Selene, annesini, Blossom'ı ve iki köleyi böyle bir tehlikeye atmaması gerektiğini herkesten daha iyi bilmeliydi. Bunun yerine lezzetli dudaklarını yalamaya devam etti, gözleri istemsizce Blossom'ın bir tabak beignet koyduğu masaya kaydı. Eğer bu kadar kızgın olmasaydı gülerdi.

Annesi garip bir şekilde sessiz kaldı, sırlıslık giysileri içinde titriyordu. Bu tuhaf plana katılımı hakkında onu sorguladığında gözleri meydan okurcasına parlamıştı ama dudaklarını inatla kapatmıştı.

"Iris, annemi kurulamanı ve misafir odalarından birinde yatırmanı istiyorum. Victor'un pusuya yatma ihtimali varken bu gece *garçonnière*'de uyumasını istemiyorum. Rufus, sen dışarı çık ve muhafızlara yardım et. Yarın ikinizle de bu plandaki rolünüz hakkında konuşacağım. Elbette sen Bana karşı çalışan kölelere tahammül edemeyeceğimi biliyorum."

İkisi de pişmanlıkla başlarını öne eğdi ama Selene'nin çenesi öfkeyle yukarı kalktı. "Sana karşı! Neden, seni hödük, sana yardım etmeye çalışıyorlardı."

Mavi gözleri takdirle parıldayan annesi hariç, herkesin ağzı onu azarlama cüreti karşısında hayretle açık kaldı. James dişlerini sıktı. Selene onun emirlerini sorgulamaya nasıl cüret edebilirdi?

Selene'i kolundan tutup odadan çıkardı, onu diğerlerinin önünde azarlamak istemiyordu. Ya da güvenliğinden duyduğu rahatlamayla onu aptalca öpmek. Tanrım, bu gece öldürülebilirdi, diye düşündü gecikmiş şoku yaşarken.

"Annene... yani bana yardım ettikleri için Rufus ve Iris'i cezalandırmaya cüret etme," diye tersledi Selene kütüphane kapısı kapanır kapanmaz.

Sesi şaşkınlıkla yükseldi. "Bu beyinsiz komplonun altında annem mi var?"

İstemeden de olsa gerçeği ortaya çıkardığı için yüzü suçluluk duygusuyla kızardı.

"Hayır," diye yalan söyledi, "hepsi benim fikrimdi. Ve beyinsiz bir komplo değildi. Eve gelmen gerekenden önce gelmeseydin plan işe yarayacaktı. Aslında işe yaradı çünkü 'hayalet' şu anda gözaltında. İşte böyle! Neden eve erken geldin ki?"

"Bu seni ilgilendirmez ama Fleur ve kardeşimi yakalamak için kendi planım vardı... bu arada bu geceki davranışlarınla bunu engelledin."

Kendine bir içki doldurmaya başladı, sonra Fleur'un içine koyduğu tozun ışığında bunun ölümcül bir hata olacağına karar verdi. Galerinin kapısını serin gece havasına açtı -fırtına yavaş yavaş çiselemeye başlamıştı- galeriye doğru yürüdü ve sürahinin içindekileri parmaklıkların üzerinden döktü.

Kütüphaneye döndüğünde Selene'i nemli elbisesinin kenarıyla fazla tozu silerken gördü. "Etienne'in, hatta Dreadful'un bile bu zehrin yanına yaklaşmasını istemem," diye açıkladı soğuktan titreyerek.

Tanrım, boğulmuş bir fareye benziyordu. Islak saçları kalın tutamlar halinde yüzüne yapışmış, yanaklarından boynuna doğru süzülüyordu. Ayaklarının dibindeki ahşap zeminde bir su birikintisi oluşuyordu. Bol elbisesi onu sarıyordu.

İnce vücudu, muhteşem göğüslerini ve kalçalarının pürüzsüz kıvrımlarını, hatta aşırı uzun bacaklarını belirginleştiriyordu.

Gözleri ona ziyafet çekti ve sonra yutkundu, özellikle de fındık gözleri yaşlarla dolduğunda ve ona muhtaç bir şekilde baktığında. O gece büyük bir çile yaşadığını ve kendisini rahatlatması için kollarına almasını istediğini biliyordu.

Bunun yerine masasından bir anahtar aldı ve içinde birkaç açılmamış içki şişesi bulunan bir dolabı açtı. İki bardak burbon doldurdu ve birini ona uzattı. "İç," diye emretti, "titreyerek derini yüzmeden önce."

Sert ses tonu karşısında gözleri dirençle parladı ama sonra masanın önündeki sandalyeye çöktü ve bardağı iki eliyle tutarak yudumladı. "Fleur'u nereye götürdün?"

Ona söylemeyi reddetti.

Azarlar gibi bir ses çıkardı. "Güvende olacak mı?" Başını salladı.

"Victor'un onun peşinden geleceğini düşünüyor musun?"

"Kuşkusuz. Kendince çarpık bir şekilde, bunu kendisine ait bir şeyi almam olarak görecektir."

Kadın üzüntüyle başını sallayarak onayladı. "Peki geldiğinde onu tuzağa düşürebilecek misin?"

"Sadece kendisi saldırırsa, ki bunu nadiren yapar, korkaktır."

"Hiç bitmeyecek mi?" diye sordu yorgun bir şekilde.

"Öyle ya da böyle, *evet*, olacak." Kardeşiyle aralarındaki meseleyi yakın zamanda çözmeye niyetliydi ama Selene'in bunu bilmesine gerek yoktu.

"James, bu gece korkunçtu... şu voodoo töreni. Hiç bu kadar tuhaf ve şeytani bir şeye tanık olmamıştım. Sen hiç katıldın mı?"

"*Evet*, Santo Domingo'da birçok kez. Voodoo her zaman şeytani bir karaktere sahip değildir. Aslında bazen ayinler bir Hristiyan kilise ayinine benziyor."

"Bunu annen söyledi."

Bir an için şaşkınlıktan dili tutuldu. Görünüşe göre annesi son zamanlarda düşündüğü kadar bilgisiz ve zayıf bir kadın değildi. Onu daha dikkatli izlemesi gerekecekti. "Bana bu gece ne gördüğünü anlat."

Selene içkisini yudumlarken, konuşurken bir yandan da parmak ucuyla bardağın ağzını yokluyor, ona o gece yaptıkları ve gördükleri her şeyi anlatıyordu.

"Tavuğun Bob olmadığına emin misin?" diye sordu bir ara umutla ve kadın kendiliğinden güldü... gözleri birleşirken ortak bir neşe anı. Ve kalbi özlemle göğüs duvarlarına çarptı.

Güç almak için içkisinden kocaman bir yudum daha aldı, bardağı boşalttı ve yeniden doldurdu.

"Babana gidip vasiyeti ona geri verirsen, sence Victor'un planlarını durdurabilir mi?" Selene sordu.

"Ben öyle düşünmüyorum. Victor'un kontrolden çıktığına, açgözlülük ve kıskançlıktan deliye döndüğüne inanıyorum... gerçi beni neden kıskandığını anlayamıyorum."

"Belki de Giselle'le bir ilgisi vardır," dedi Selene çekingen bir tavırla.

"Neden böyle düşündünüz?" diye sordu merakla.
kendi kişisel sorusuna kızgınlık duymaması.

"Anneniz Victor ve Giselle'in evlenmeden önce... bir ilişkilerinin olduğuna inanıyor gibi görünüyor... ve siz de Giselle ile Victor aracılığıyla tanıştığınızı söylemişsiniz."

"Bunu annem mi söyledi? Gerçekten, onunla uzun uzun konuşmam lazım. Ama haklısın. Victor'un Giselle'e karşı bir şeyler hissettiğinden şüpheleniyorum ama babam onların evliliğini asla kabul etmezdi. Gerçi geriye dönüp baktığımda, Victor'un onu kendisi için istemiş olmasını dilerdim."

Sözleri üzerine Selene'nin açık yüzünün aydınlandığını gördü ve içinde bulundukları imkânsız durum karşısında kıkırdadı. Adam onu istiyordu. Selene de onu istiyordu. Ve ikisi de diğerine sahip olamazdı.

"Yarın Perşembe. Pazar günü Collins'lerle birlikte gideceksin, tatlım," dedi yumuşak bir sesle. "Bu geceden sonra Bayou Noir'dan uzak durmanın daha iyi olacağına daha da ikna oldum. Ne düşünürseniz düşünün, güvenliğiniz benim için önemli."

Uzun kirpikleri aşağıya doğru dalgalanmadan önce bir an için soru sorar gibi gözlerini adamın gözlerinden ayırmadı. "Evet, sanırım umursuyorsun."

"Önemsediğimi söylemedim," diye düzeltti hemen.

Ona bilmiş bir bakış atarak, kesin bir ifadeyle, "Önemsiyorsun," dedi.

Kendini kontrol etmekle akıl almaz bir şehvet arasında yürüdüğü bu ipte dengesini korumaya çalışıyordu. "Beni zorlama, Selene."

"Aramızda tutuşacak kıvılcımdan korktuğun için bana dokunmaya bile katlanamıyorsun James."

"Oh, ve sen 'ateşimi' bu kadar kolay yakabileceğini düşünüyorsun. Bir daha düşün canım," diye alay etti.

"James, James, James," dedi alaycı bir umutsuzlukla, "ateşin haftalardır yanıyor. Görebildiğim kadarıyla alev alev yanan bir yangın bu. Sadece umursadığını kabul edemiyorsun." Sonra ayağa kalktı, omuzları yorgunluktan çökmüştü ve yorgunluğunu atmak için yatak odasına gitti.

Kadın gittikten sonra yüksek sesle "İtiraf ediyorum," diye mırıldandı ve burbonundan uzun bir yudum daha aldı. "İtiraf ediyorum, *chérie*."

Ertesi gün öğleden sonra Selene ve on öğrencisi, Rufus'un çiftlik evinin önünde açtığı çimenlik alanda oturuyorlardı. Matematik kâğıtlarını önüne yığıp, o gün hem sabah oturumunda hem de öğle yemeğinden sonra başardıkları her şeyden memnun görünüyordu. Selene'in kalbi, çocukların öğrenme hevesinden ve kendisinin öğretme yeteneğine sahip olduğunun farkına varmasından dolayı gururla kabardı.

"İsim şarkısını tekrar söyleyebilir miyiz?" Etienne sordu.

Selene onun saçlarını karıştırdı ve hemen geri çekilmeyince olağanüstü şaşırdı. "Elbette. Kim başlamak ister?"

"Ben! Ben!" Hollyhock eksik iki ön dişinin arasından peltek peltek konuştu. "Tamam Holly, sen başla ve hepimiz nakaratı tekrarlayalım. Sonra da

Daha önce yaptığımız gibi çemberin etrafında devam edin."

Küçük, tel saçlı kız ayağa kalktı ve neşeyle şarkı söyledi, "Holly, Holly, fo folly, fee fie, fo folly. Holly."

Holly kıkırdayarak yere çökerken Cain ayağa kalktı ve "Cain fain, fo fain..." diye başladı. Gözleri korkuyla açılıp Selene'nin omzunun üzerinden bakarken sözleri cümlelerin ortasında kesildi. Diğer çocuklar nefes nefese kalmış ve inleyerek Selene'nin eteklerine yaklaşmışlardı.

Kafası karışan Selene ayağa kalktı ve James'in babası Jean-Paul'un gözcüsü Jake Colbert'i görmek için arkasını döndü. Bataklık iskelesine bir kayık yanaştırıyordu. James onu New Orleans'taki köle müzayedesinde Selene'e göstermişti.

Colbert ve diğer iki kaba görümlü adam tekmeden atladılar ve önlerinde uzun tasmalarla havlayan yarım düzine vahşi tazi götürdüler. Ayaklarının dibinde uyumakta olan Dreadful, kocaman kafasını kaldırdı, yüksek sesle hırlayan köpeklerin yaklaştığını gördü, şaşkınlıkla birkaç kez gözlerini kırptırdı ve sonra Blossom'ın mutfağının güvenliğine doğru uçarcasına bir sıçrayışla havalanma sağduyusunu gösterdi.

"Bu bir köle devriyesi," diye bilgilendirdi Etienne onu, dokunaklı bir korumacılıkla yanına geçerek.

Colbert ve adamları, köpüren köpekleri zar zor kontrol altında tutarak yokuşu tırmanıp onlara doğru ilerlediler. Selene ve eteklerinin arkasına sinmiş öğrencilerine yaklaştıklarında, Selene gözetmenin sarkık bıyıklarının altındaki ince dudaklarında ve düğümlü bir kırbacın sapında neredeyse beklentiyle esneyen sağ elinin beyaz parmaklarında zalimliği görebiliyordu.

"Nerede o kaltak, Fleur?" diye sordu Selene'e herhangi bir tanıtım yapmadan. "Kim?" Selene kaçamak bir cevap verdi.

"Kim olduğunu çok iyi biliyorsunuz hanımefendi ve bana yalan söylemeyin."

Selene kibirle çenesini kaldırdı. "Buraya izinsiz giriyorsunuz Bay Colbert. Ayrıca Fleur özgür bir siyah... bir *placée*. Onu aramaya hakkınız yok."

Şeytani gözleri kurnazca kısıldı ve kasıtlı bir küçümsemeyle yere tütün suyu tükürdü. "Demek kaltak burada saklanıyor. Sana bir şey söyleyeyim mi küçük hanım," dedi kırbacının sapıyla onun göğsünü dürterek, "duyduğuma göre sende de biraz kan varmış. Sen de yüksek yaller'den başka bir şey değilsin. Sen de Fleur gibi açık artırmaya çıkarılabilirsin. Evraklar bir şey ifade etmez. Victor Fleur'un sahibi ve senin de sahibin. Bunu kabul etsen iyi olur."

Sonra gözleri etrafını saran çocuklara takıldı. "Bu çocuklarla ne yapıyorsunuz?"

Selene yumruklarını sıktı ve dudakları aşağılayıcı bir şekilde kıvrıldı. "Bunlar benim öğrencilerim, Bay Colbert."

Adamlardan biri öfkeyle, "Zencilere ders veriyor," diye bağırdı. "Bunu Nawleans'ta duyana kadar bekleyin. Baptiste sadece zencilerini serbest bırakmakla kalmıyor, şimdi onlara bir de ej-e-ca-tion veriyor."

Selene adamın sözlerini duymazdan geldi ve dikkatini gözetmene yöneltti. "Ben Bay Baptiste için birini gönderirken sizin burada, avluda beklemenizi öneririm Bay Colbert." Gözleri sırayla her bir adamı taradı ve çamurlu botlarına takıldı. "Bay Baptiste'in içeriye gelmenizi isteyeceğini sanmıyorum."

"Bu konuda haklısın," dedi James buz gibi bir sesle.

Selene döndüğünde onun Fergus ve birkaç siyah işçiyle birlikte tarlalardan yaklaştığını gördü. Hepsinin elinde kaldırılmış tüfekler vardı.

James'in gözleri bir an için onunkilerle birleşti. Güvende olduğundan emin olduktan sonra eliyle Selene ve çocuklara içeri girmelerini işaret etti. Selene arkasından öfkeli sözlerin söylendiğini duydu ama o sırada

James'in güvenliği konusunda gerçekten endişeliyim. Colbert ve arkadaşlarının sayısı azdı.

Yine de zamanın acımasızlığı Selene'i hayrete düşürmüştü. Hakkında okumak için

Bir tarih kitabında köle devriyeleri başka bir şeydi; sadist uygulamaya gerçekten tanık olmak bambaşka bir şeydi. Zavallı köleler için yüreği kan ağlıyordu.

Bu alçaltıcı adalet rezaletini, hayvanlar gibi avlanmayı.

Selene'in kafası çelişkili duygularla dolup taşıyordu. Geri dönmek ve James'in yanında durmak, karşısına çıkan her türlü zorlukla mücadele etmek istiyordu.

Ve geleceğe ve güzel, karmaşık olmayan hayatına geri dönmekten başka bir şey istemiyordu.

Aslında pek de zihinsel bir mücadele sayılmazdı. Selene, ister Bayou Noir'dan uzakta başka bir çiftlikte ister 1996 New York'unda olsun, James olmadan asla mutlu olamayacağını biliyordu.

Birbirini önemseyen iki insan... ve James'in önemseyişine dair aklında hiçbir şüphe yoktu... sorunlarını çözmek için birlikte çalışmalıydılar. Onlardan kaçmak için değil.

Selene'in, James'i onu bir daha görmemesi için ikna etmesi için üç günü vardı.

Collins ailesi. Gözlerinden hayal kırıklığı gözyaşları akıyordu. Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Belki de takviyeye ihtiyacı vardı... tabiri caizse destek kuvvetlerine... eğer tam kapsamlı bir saldırı başlatacaksa. Hmmm. Çocuklarla birlikte Blossom ve birkaç kölenin gergin bir şekilde fısıldaşarak oturduğu mutfığa girerken düşünceli bir şekilde çenesine vurdu, kanlı köpeklerden biri uzaktan havladığında istemsizce sarsıldı.

"Çocuklar, size söylemem gereken bir şey var. Sadece üç gün daha ders yapabileceğiz. Bay Baptiste beni Pazar günü gönderiyor," diye herkesin duyacağı şekilde kesin bir dille duyurdu.

Hepsi yüksek sesle itiraz etti ve Etienne haykırdı: "*Hayır*, babam böyle bir şey yapmaz. Yalan söylüyorsunuz. Yalan söylüyorsun." Gözlerinden hançer gibi suçlama fişkırıyordu.

Odadan kaçmadan önce arka merdivenlerden odasına doğru koştu.

Selene el altından uyguladığı taktikler yüzünden sadece bir anlık suçluluk hissetti. *Pekala, fiddle-dee-dee! Bir kızın yapması gerekeni yapması gerekir.*

"Ve Iris, o zamana kadar tüm temizliğin bittiğinden ve programın kusursuz olduğundan emin olmalıyız," diye ekledi Selene, kendisini uzun boyundan kuşkuyla süzen siyah kadına dönerek. "Ve Bayan Baptiste'e bu öğleden sonra ayrılışım hakkında onunla konuşmam gerektiğini söyle."

Odanın etrafına bir göz attı. "Blossom, sen ve ben tüm çalışanları ve işlerini kapsadığımızdan emin olmak için listemin üzerinden tekrar geçmeliyiz. Ben yokken bile her şeyin sorunsuz yürümesini istiyorum."

Blossom kıkırdadı ve tencerenin üzerindeki bamya tenceresini karıştırırken başını salladı. "Efendinin hiç şansı yok. O ölü bir ördek, o öyle."

Sonraki üç gün boyunca James kendi evinde cüzamlı gibi hissetmeye başladı.

Evin arkasındaki ormanda bir ağaca yaslanmış, Selene'in öğleden sonra Collins'ler gelmeden önce kadınlarına son bir ok atma dersi vermesini izliyordu. Kendini gerçek bir... Selene ona ne diyordu?... ah, evet, bir pislik gibi hissediyordu. Ama onu gönderme konusundaki fikrini değiştirmeyecekti, değiştiremezdi.

O başka bir zamandan geliyordu. Her an uçup gidebilirdi. Hayatını ve özenle hazırladığı planlarını altüst etmişti. Ve Victor'un hainliği durdurulana kadar burada, Bayou Noir'da tehlikedeydi.

Ama Selene bir şekilde... kasten, hiç şüphesiz... ailesini ve işçilerini kendi kucağına çekmişti ve hepsi ona karşı birleşmişti. Selene'yi gönderme planlarını bildiklerinden, ona sesli ve sessiz saldırılarda bulundular. onu savunmak için protestolar.

Etienne onu sürekli azarladı. "Neden? Neden onu göndermek zorundasın? O iyi bir öğretmen, şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisi. Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum."

Blossom onunla alay etti. "Etienne'in sürekli bahsettiği o uzaylılar senin beynini çalmış olmalı, evlat. O, Bayou Noir'ın ya da senin başına gelen en iyi şey ve bunu biliyorsun. Evet, biliyorsun. Etrafına bir bak. Ev ıslıl ıslıl. Halkın onu seviyor. Etienne doğduğu günden beri hiç bu kadar iyi davranmamıştı."

Ve Reba! Tanrım, ne zaman Selene onun yanına gelse ağlıyordu. Fergus'un karısının Selene geldiğinden ve görünüşünü düzeltmesi için ona talimat verdiğinden beri çok iyi görüldüğünü kabul etmek zorundaydı. Ama Reba, Selene'in sürekli vesayeti olmadan devam edemez miydi?

Selene'in cinsel tavsiyelerinden dolayı olarak yararlanmış olan Fergus bile, günlük ilişkilerinde ona neredeyse hiç nazik davranmıyordu. Şüphesiz Fergus, yeni geliştirdiği yatak odası aktivitelerinin bir kez sıkıcı bir ton alacağını düşünüyordu
Selene gitti.

Aslında, işçilerinden bazıları somurtkanlaşmıştı. Aynı siyahlar son zamanlarda her sabah tarlalara memnun gülümsemelerle geliyorlardı ve James'in aklına siyah kadınların Selene'den kalça egzersizi yapmaktan daha fazlasını öğrendikleri şüphesi geliyordu.

En kötüsü, annesi onunla *hiç* konuşmuyordu ve daha fazla içmesinden korkuyordu.

Sefil bir halde önüne baktı ve Selene'in kalçalarını havaya kaldırarak, "İt, yukarı, tut, bırak... it, yukarı, tut, bırak," diye seslenişini izledi.

James, Selene'i izlerken belinde bir kalınlaşma ve sertleşen ereksiyonunu hissetti ama onun baştan çıkarıcı egzersizlerini suçlayamazdı. Gerçekte, onunla Quadroon Balosu'nda ilk tanıştığından beri haftalardır sürekli bir uyarılma halindeydi.

Dehşet içinde, onu sadece şu anda yaptığı gibi açık kalçalarını davet edercesine yukarı doğru ittiğinde değil, neredeyse onu her gördüğünde arzuladığını fark etti. Beignets yerken. Çamura bulandığında ya da saçma makyajını yaptığında, hatta örümcek kirpiklerini bile taktığında. Oğlunu savunduğunda, sonra da onu bağıra çağıra azarladığında. Korkuyla haykırdığında, sonra hayatını kurtarmaya çalıştığında.

Arkasını dönen James, yapmak zorunda kaldığı bu zor seçim karşısında inledi. Selene ona sürekli onun Rhett'i bile olamayacağını söylüyordu. Sonunda kendine itiraf etti, her şeyden çok olmak istiyordu.

Ama ne yazık ki bu peri masalında prens değil kurbağa olacaktı. Ve bu bir gerçektir.

On Yedinci Bölüm

James nihayet Pazar öğleden sonra erken saatlerde ön galerideki misafirlerine doğru ilerlediğinde, şunları hesaba katmayı unuttuğunu fark etti Selene'in Collins plantasyonuna götürülmesinde üç önemli faktör vardır:

-Andrew Collins'in kardeşi Pierce, izci olarak gittiği Batı'dan dönmüştü.

-Pierce Collins bekârdı.

-Kadınlar Pierce Collins'in yakışıklılığını ve vahşi şöhretini kedilerin bir kase sütü yalayıp yuttuğu gibi yalayıp yuttu.

James'in kaşlarını çatmasına rağmen Selene, annesi ve Ellen Collins ile birlikte adeta mırıldanıyordu. Sandalyelerinde öne doğru eğilmiş, Pierce'ın anlattığı büyüleyici hikâyenin büyüüne kapılmışlardı.

Oh, merde!

"...ve ondan sonra Kızılderililer bizi Şef Kara Yara'nın bulunduğu köylerine geri götürdüler..."

Kızılderililer! Harika! Pierce'ın kahramanlıklarını tekrar dinleyeceğim.

"...James, dostum, seni orada dikilirken görmedim."

James mutfağa girdiğinde kibarca ayağa kalkan Andrew ve Pierce, James'in en az iki metre boyundaydı. *Tanrım, kadınlar bu ikisi gibi iri yarı devlerde ne buluyor?*

Yaklaşık otuz yaşlarında olan iki adamın da kumral saçları ve çamurlu kahverengi gözleri vardı ama benzerlik burada sona eriyordu. Andrew'un beli daha kalın ve boyu daha boğa gibiydi, kasları şeker tarlalarındaki ağır işlerde çalışarak bilenmiş gibiydi. Pierce ise zayıf ve sıırım gibiydi, bir erkeğe göre aşırı uzun saçları, hoyrat bir bıyığı ve aynı derecede hoyrat bir gülümsemesi vardı. *Muhtemelen o lanet gülümsemeyi her gün aynanın karşısında yapıyordu.*

gün. Ve o göz kırpma! Az önce Selene'e göz mü kırptı? Onu öldüreceğim.

Pierce bir elini onun omzuna attı. "James, nasılsın? Üç yıl önce buraya döndüğümünden beri seni gördüğümü sanmıyorum. Giselle'e olanlara çok üzuldüm."

James onun başsağlığı dileklerini kabul etti ve Andrew'a başıyla selam verdi.

Sonra eğildi ve Ellen Collins'in gevşek elini avucunun içine alarak öptü.

Creole tarzı. Pembe ve beyazın çeşitli tonlarında giyinmiş, tatlı bir şekerleme gibi görünüyordu. "Ellen, *chérie*, her zamanki gibi çok hoş görünüyorsun."

Selene kaskatı kesildi.

Hah, diye düşündü, gözlerinin Ellen'in ortadan ayrılmış ve yüzünün yanından halka halka sarkan soluk sarı saçlarına sabitlendiğini görünce. Sızan bir ses tonuyla Ellen'a iltifat etti: "Bu yeni bir saç modeli mi, Dahlin'? Yemin ederim Güney'deki en güzel saçlara sahipsin. Herkes her zaman altın gibi görüldüğünü söyler."

Ellen utangaç bir tavırla pembe bir yelpazenin üzerinden ona baktı. Selene onun arkasından küçük bir öğürme sesi çıkardı.

Sırıttı.

"Anne," dedi eğilip annesinin yanağına bir öpücük kondurarak, "varlığınızla bizi onurlandırmanız ne güzel... nihayet." Annesi, onu ziyaret etmeyi reddetmişti.

Selene'i göndermesini protesto etmek için günlerce odasını terk etmişti ve şimdi onun hafifçe azarlaması karşısında gözleri meydan okurcasına parlıyordu.

"James, otur ve bize katıl, *lütfen*," dedi annesi, Selene'in yanındaki boş koltuğu işaret ederek. "Önümde hoş olmayan bir gölge oluşturun."

Annesinin sinirli ses tonuna kaşlarını çattı. Uzun bir gün olacağını hissederek verandadaki alçak bir sandalyeye çöktü ve ayak bileklerini rahatça çaprazladı.

Kayıtsızca Selene'ye ilk kez dikkatlice baktı. Sonra hemen tekrar baktı. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Selene görünüşüne sonsuz özen göstermiş, elindeki tüm makyaj malzemelerini kullanmıştı. Cildi, yanaklarındaki usta işi allığa ve dolgun dudaklarındaki renk tonuna kadar, bir yaz günündeki ılık şeftaliler gibi kusursuz parlıyordu. Fındık gözlerindeki yeşil, göz kapaklarına sürülen ince bir sürmeyle ve tabii ki o lanet örümcek kirpiklerle vurgulanmıştı.

Boynunun pürüzsüz sütunu ve kulaklarının inci kabukları, saçlarının zarif düzenlemesinin altında neredeyse çıplak görünüyordu. Parlak, koyu kahverengi saçlarını yüzüne doğru savurmuş ve başının arkasında gevşek bir düğüm haline getirmişti.

Ama en kötüsü, annesinin ona ikinci bir deri gibi uyacak şekilde değiştirdiğine şüphe olmayan elbisesiydi. Kenarları krem rengi dantelle süslenmiş yeşim yeşili ipek korsaj, neredeyse muhteşem göğüslerinin arasındaki açık dekolteye kadar bir tül şeklinde kesilmişti. Pırıltılı kumaşı onu omuzlarından

beline kadar uzanıyor, sonra da sandalyesinde her hareket ettiğinde dikkatleri uzun bacaklarına çeken tam bir eteğe dönüşüyordu. En az beş krinolin giyen Ellen'in aksine, Selene sadece bir tane giyyordu... o da olsa olsa.

"James, dik dik bakıyorsun," diye uyardı onu nefesinin altından.

"Tabii ki bakıyorum. O elbisenin altında ne giyyorsun?"

Gözleri meydan okurcasına onunkilere dikildi. Sonra o gülünç örümcekleri ona doğru salladı ve "Hiçbir şey" diye fısıldadı.

Hiçbir şey mi? Yapmazdı. Evet, yapardı. Cadı!

Sırıttı ve inanamayarak başını salladı.

"Bir puan alabilir miyim?" diye tatlı tatlı sordu ve bir irade yarışına girdiklerini açıklama gereği duymadı.

"Bunun için iki tane alıyorsun," diye gülerek kabul etti. Ellen Collins'e baktığında, annesine beş ve altı yaşındaki kızları Celestine ve Eglantine'in son maceralarını anlatırken zaten yıpranmış olan sinirlerini daha da bozan kıkırdama sesiyle irkildi. Etienne, E.T. çizimlerini göstermek için küçük sevgilileri okul odasına götürmüştü. James, Etienne onlara bir yılan, timsah gözü ya da kendi yasak vücut parçalarından birini gösterirken kızların her an çılgılık atmasını bekliyordu.

Ellen'a bakmaya devam etmesini yanlış yorumlayan Selene başını ona doğru eğerek alttan alta sordu: "Bir sarışının gözünü nasıl parlatırsın?"

"Selene, şimdi sırası değil," diye tıslayarak uyardı. "Onun kulağına mum tutuyorsun."

Diğerleri hâlâ konuşmaya devam ediyordu, o da devam etti: "Sarışınlar neden iç çamaşırı giyer?"

"Öyle mi? İç çamaşırı giyyorlar mı?" diye sordu.

Sözünü kestiği için tiksinti dolu bir ses çıkardı. Ayak bileklerini sıcak tutmak için."

Ne yazık ki, onun acımasız gülümsemesini cesaret olarak algıladı. "Elinde iki yeşil top olan bir sarışın ne yapabilir ki?"

Şaşkınlık içinde, onun aptalca bilmecelelerini anlamaya başladığını fark etti ve "Bir kurbağanın tüm dikkati?" diye cevap verdi.

Pembe parlatılmış dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Bu doğru cevap değil."

Memnuniyetle gülümsedi. "Ah, ama daha iyisi, sence de öyle değil mi? Sanırım demek istediğim de bu, Selene. Skor nedir?"

Andrew'a ekinlerinin bu sıcak yaz havasında nasıl olduğunu sormak için döndü ama komşusu karısıyla tartışmaya dalmıştı ve James'in

Rufus'un başlattığı peyzaj çalışmaları hakkında konuşuyordu. Öte yandan Pierce, Selene'le yaptığı konuşmayı takip ediyordu; Selene'in vücudunu inceleyen takdir dolu gözlerinden de anlaşılacağı gibi, hiç şüphesiz altındaki tüm o çıplak teni hayal ediyordu. Bıyığının altından bir sırıtış seğirdi.

Tanrım, bıyıklardan nefret ediyorum. James hırıltısını zorlukla bastırdı.

"İyi bir şakayı her zaman sevmişimdir, Bayan Selene. Aslında Kızılderililer bilmeceleri çok iyi anlatırlar, bilirsiniz. Belki birkaç yıl önce bir Sioux esiriyken öğrendiğim birkaç bilmeceyi duymak istersiniz."

"Hayır!"

Selene ve Pierce, James'in sert cevabı karşısında kaşlarını kaldırdılar. Kendini sakinleştirmek için ona kadar saydı ve sonra açıkça sordu, "Peki Batı'ya ne zaman döneceksin?"

"Ah, bilmiyorum," diye söylendi Pierce. "Sadece birkaç hafta kalmayı düşünüyordum ama şimdi..." Omuz silkti, gözleri hâlâ Selene'nin bedenine kilitlenmişti.

Annesinin Ellen'a uzattığı sümbül çiçeğini daha iyi görebilmek için koltuğunda hafifçe döndü ve James onun yukarı kaldırdığı göğüslerinin hemen altındaki kıvrımlarda dikişlerin çekildiğini gördüğüne yemin edebilirdi.

Pierce da fark etti. Gözleri James'inkilerle birleşti ve sanki *"Bu kadından kurtulacak mısın?"* der gibiydi. *Delirdin mi sen?*

Selene aniden ayağa kalktı. "Sanırım mutfağa gidip Blossom'ın bizim için içecek bir şeyler hazırlayıp hazırlamadığına bakacağım. Bir saat daha yemek yemeyeceğiz."

Pierce ayağa kalkarak, "Ben de seninle geliyorum," diye gönüllü oldu. Konuşurken Selene'e imalı bir şekilde göz kırptı.

"Cesedimi çiğnemen lazım."

Selene ve Pierce bir kez daha sorgulayarak James'e baktılar.

"Selene'e yardım edeceğim. Biraz kitap almak için kütüphaneye gitmem gerekiyor."

Burbon," diye zayıfça açıkladı James, boynundan yüzüne doğru süzülen kızarıklıktan nefret ediyordu.

Selene şaşkınlıkla ona göz kırptı. Pierce ani bir anlayışla başını salladı.

Yanından geçerken Pierce'ı kabaca sandalyesine geri iten James alçak sesle, "Selene'e bir kez daha göz kırparsan taşaklarını keserim," dedi.

Eve girerken Pierce'ın arkasından neşeyle kıkırdadığını duydu.

"Pierce'a ne dedin?"

"Pantolonunun düğmelerinin açık olduğunu söyledim." Nefesi kesildi. "Söylemedin."

"Nereden biliyorsun, Selene? *Oraya* mı bakıyordun?"

Hızlı düşünerek, "Emin ol öyleydim James ve gördüklerimden hoşlandım. Hem de çok."

Onun ulaşamayacağı bir yere eğilerek arka merdivenlerden mutfığa doğru ilerledi. "Yakaladım seni, James. Bu benim için bir puan daha," diye neşeyle omzunun üzerinden seslendi. Sonra köşeden geri baktı, harika ifadeli gözleri şeytanla parıltıyordu. "Bir sarışının gerçekten kibirli olduğunu nasıl anlarsın?"

Sahte bir umutsuzlukla başını salladı.

"Geldiğinde kendi adını söylüyor." Bu açık sözlerle birlikte, onu çarpık mizah anlayışına hayret etmek zorunda bırakarak gitti. Tanıdığı kadınlar asla böyle müstehcen bir şaka yapmazdı. Ama sonra, itiraf etti, tanıdığı kadınlar onu sıkıyordu. Selene sıkılmıyordu.

O dolaptan birkaç şişe çıkarırken Andrew ve Pierce kütüphaneye girdiler ve kapıyı arkalarından kapattılar.

Andrew endişeyle, "Bayou Noir'daki faaliyetlerle ilgili bazı endişe verici hikâyeler duyuyoruz," dedi. "Birinin sizi öldürmeye çalıştığı doğru mu?"

James başıyla onayladı ve Victor'un faaliyetleri hakkında onları bilgilendirdi. Her iki adam da hain kardeşini yakalayıp adalete teslim etmek için yardım teklif etti. Onlara ihtiyacı olabilirdi.

Kısa bir süre sonra Selene başını kaldırdığında James'in, Blossom'ın ona nasıl syllabub yapılacağını gösterdiği mutfığa girdiğini gördü. Elinde iki tane Burbon şişeleri, bunlardan birini nane likörü için aşçıya uzattı, birkaç kristal kadehle birlikte.

"James, az önce en muhteşem içeceği keşfettim. Sıvı beignets gibi."

Kuşkuyla bir kaşını kaldırdı.

Selene çömlek bir kâsede taze krema, şeker ve elma şarabını köpürene kadar çırpıyordu. Bir parmağını daldırarak tatlı içeceğin tadına baktı ve kendinden geçerek gözlerini kapadı. "Ummmm. Bu çok lezzetli." Dayanamadı ve işaret parmağını tekrar soktu.

"İşte, bir bakayım," dedi James, şişeleri masaya koydu ve bileğini eline aldı.

"Ne?"

Damlayan parmağını ağızına götürdü, tüm bu süre boyunca Selene'nin gözlerini tuttu, sonra köpüklü karışımı parmağının dibinden ucuna kadar tekrar tekrar yaladı. Her uzun vuruşta Selene okşayışları göğüslerinin üzerinde, kalçalarının arasında, hatta ayaklarının hassas topraklarında hissetti. Ayak parmaklarının kıvrıldığına yemin edebilirdi.

"Oh."

Kıkırdadı ve parmağının ucunu ağızına alıp sertçe emdi ve Selene kadınının merkezinin derinliklerinde cevap veren bir çekim hissetti. Destek almak için mutfak masasına yaslandı.

"Touché, James. Demek istediğin bu."

"Tanrım, siz ikiniz kızıymış kediler gibisiniz."

"Ne?" dediler ikisi de aynı anda, Blossom'ın odada olduğunu unutmuşlardı.

"Birbirinizin... kürkünü yalayabilmeniz için herkesi eve göndermemi mi istiyorsunuz?" Blossom önerdi.

Selene utanarak içkiyi karıştırmaya geri döndü ama James sırtıtmakla yetindi. *Erkek kedi!*

"Al, syllabub biraz tekmeyle daha lezzetli olur." Kasesine bolca burbon döktü.

"Uh oh," dedi Blossom.

"Bilmiyorum James. Daha öğleden sonra. Akşam yemeğinden önce bitmiş oluruz."

"Şu anda hissettiklerime bakılırsa, çürümüş olmak kulağa oldukça iyi geliyor."

Selene bir tepsi dolusu bardağı galeriye taşıdı; bazılarında naneli julep, bazılarında çivili syllabub, bazılarında da sade limonata vardı.

James burbonu ve bardakları getirdi, misafirlerine katılmadan önce iki kez şişeden bir yudum aldı. Bir keresinde avucunu onun sırtına koydu ve sıktı.

"*Mon Dieu!* Gerçekten de hiç iç çamaşırı giymemişsin."

Selene'nin eli boşta olsaydı adamın yüzündeki aptal sırıtışı silip atardı.

Gülümseyen topluluğa yeniden katılmadan hemen önce, "Kendine gel Selene," diye öğüt verdi. Ama Selene çok geçmeden onun kendi tavsiyesine uymaya niyetli olmadığını anladı.

"Selene sana ok sırtları derslerinden ve grup terapisinden bahsetti mi?" James sadece limonata kabul eden Ellen'a sordu

"hassas bir durumda" olduğunu utanarak itiraf etti ve kız gibi kendini yelpazeledi.

Ellen, Andrew, Pierce ve James'in annesine naneli julep dağıtırken Selene'e bakarak, "Hayır, içmedi," dedi ve kendisi için bir bardak syllabub aldı.

James onun kaşlarını çatmasına aldırmadan kendine bir atı sersemletecek kadar burbon doldurdu ve eğlence için sandalyesine yerleşti.

Selene galeriye bakarken kısa bir an için aklından *Rüzgâr Gibi Geçti* filminden bir görüntü geçti. Tara'nın savaştan önce böyle olması gerekirdi, diye düşündü.

Ellen, "Bana kendiniz hakkında her şeyi anlatmalısınız, Bayan Selene," diye mırıldandı.

Peki, keman-dee-dee, diye düşündü Selene, kendine zorla şunu hatırlatarak Scarlett değildi ve elbisesinin yakasını süzen çapkın, yarı sarhoş sersem de kesinlikle Rhett değildi.

"Arkadaşlığınızı dört gözle bekliyorum. Eminim sizinle pek çok ortak ilgi alanımız olacaktır. Nakış işliyor musunuz?"

Selene başını salladı.

"Sadece hikâyeler," diye katkıda bulundu James. Kız ona tiksinti dolu bir bakış fırlattı. "Piyano çalmak mı?" Ellen sordu.

Selene bir kez daha başını salladı.

"Dans mı?"

"Fazla değil."

"Sadece boogie," diye teklif etti James, tırnaklarını masumca inceleyerek. *Pislik!* Son egzersiz dersini duymuş olmalı. "Şarkı söylemek mi?"

Selene neredeyse dehşetle homurdanıyordu. "Hayır."

"Pekala, Selene, bu tam olarak doğru değil," dedi James, zaten yarısı boş olan kadehinin üzerinden ona bakarak. "Şu kırık kalp şarkısını hatırla."

"Achy breaky...?" Ellen sanki bunlar kaba şarkı sözleriymiş gibi boğuk boğuk konuştu.

James, "Elbette, 'Who Put the Bop in the Bop She Bop' için kararlı bir tercihim var" dedi.

Selene hırladı.

Bayan Baptiste onun pençeli ellerini fark etmiş olacak ki, "Sakin ol canım," diye uyardı.

Ellen ilk başta üzgün görünüyordu, muhtemelen ne tür bir Genç kızları için mürebbiye tutuyordu. Ama sonra saf bir Güneyli dilberin nezaketiyle gülümsedi. "Hiç korkma canım, ben Eminim senin gizli bir yeteneğini bulacağız." Elini uzatıp Selene'nin kolunu kibirli bir şekilde okşadı ve bu sırada yelpazesini düşürdü.

Üç adam da onu kurtarmak için ayağa fırladı.

Tanrım! Belki de bu antebellum kadınlarının uyguladıkları yapmacık, çaresiz, kirpiklerini kırıştıran cilve tarzında bir şeyler vardı. Syllabub'ından bir yudum aldı ve Pierce'a takma kirpiklerini kırıştıtararak denemeye karar verdi. James üzerinde böyle bariz taktikler denemekten daha iyisini biliyordu.

Pierce'ın gözleri onun flörtünü fark ederek büyüdü. Sonra da göz kırptı.

James'in daha fazla vücut parçası kesmekle ilgili bir şeyler mırıldandığını duydu. "Ok sırtları nedir?" Pierce sordu.

"Peki ya grup terapisi?" Andrew ekledi.

Bayan Baptiste nane likörünü yudumlarken mavi gözleri sohbetin alışılmadık bir hal almasından duyduğu zevkle dans ediyordu.

Selene cevap veremeden James zevkle egzersiz derslerini anlatmaya başladı.

"Popo nedir?" Ellen gıcırtilı bir sesle sordu, Selene'in poposuyla ilgilenmesinin uygunsuzluğu konusundaki endişesini zaten dile getirmişti. Aerobikte köleler. *Entegre sınıfımı öğrenene kadar bekle.*

Selene gözlerini devirdi ve bardağında kalan syllabub'ı yudumladıktan sonra tepsideki diğerine uzandı.

James'in bilgili gözleri onun hareketlerini takip etti ve onaylayarak gülümsedi. "Bunu senin hassasiyetlerini incitmeden nasıl söyleyebilirim, Ellen? Popo bir... derriere'dir."

"Oh... oh... oh," diye soluk soluğa bağırdı Ellen, yelpazesini kızarmış yüzünün önünde öfkeyle sallayarak.

James daha sonra Andrew ve Pierce'a dönerek sahte bir dikkatle açıkladı. "Aslında kalça egzersizi pelvik itme hareketidir." Selene'e döndü. "Belki de herkes için göstersen daha iyi olur Selene. Senin için sayabilirim. 'İt, yukarı, tut, bırak... it, yukarı, tut, bırak.'"

Bayan Baptiste parmak uçlarının arkasından kıkırdadı ve Ellen nöbet geçirecekmiş gibi baktı.

"Ah, doğru ya Selene," diye devam etti James, aklına bir şey gelmiş gibi başının yan tarafına vurarak, "pantolon giyiyor olmalısın."

Ellen'in yüzü yeşile döndü, giydiği tüm o pembeyle korkunç bir tezat oluşturuyordu.

Nefes almak için yutkundu.

"Sevgilim, belki de akşam yemeğinden önce dinlenmen için seni içeri götürmeliyim."

Andrew karısına yatıştırıcı bir şekilde önerdi. Karısını bu kadar üzdüğü için James'e kınayan bir bakış fırlattı.

"Evet," diye onayladı Bayan Baptiste, ayağa kalkarak salona doğru ilerledi. "Sizin durumunuzdaki bir kadın sıcak güneşin altında fazla oturmamalı." Ayrılmadan önce Bayan Baptiste oğluna da onaylamayan bir bakış fırlattı.

Galeriden ana koridora çıktıklarında herkes kocasına sarılan sarışın kadın için bu kadar endişelenirken Selene kaba bir şekilde, "Muhtemelen korsesini çok sıkı bağlamıştır," dedi.

Pierce onunla James arasında bir ileri bir geri baktı, belli ki kafası karışmıştı.

"Biliyor musun," dedi Selene, ikinci kadeh syllabub yüzünden dudakları uyuşmaya başlamıştı, "bence siz Güneyli erkekler kendiniz."

Pierce, "Ben aslen Pennsylvania'lıyım," dedi.

"Aman ne önemli!" James, Selene'in kullandığı ifadelerden birini yankılayarak tersledi. "Evet, siz Güneyli erkeklerin hepsi şovenist domuzlarsınız."

James tiksintiyle homurdandı. "Bu sözü ve dünyadaki herhangi bir şeyle ilgisini açıklamak ister misiniz?"

Pierce kulaktan kulağa gülümsedi. "Örneğin Ellen'ı ele alalım-" "Pekâlâ," dedi

James.

Selene James'e siyah bir bakış attı.

"Bu arada Pierce, Selene'den 'gösteriş yapmasını' istemelisin. O bir model, biliyorsun."

"Gerçekten mi?" Pierce sordu, gözleri ona bir gösteriyi ne kadar çok istediğini söylüyordu. "Modellerden hoşlanırım."

"Elbiseli her şeyi seviyorsun."

"Sen kabaca sözümü kesmeden önce de söylediğim gibi James... Ellen tam bir Güneyli dilber. Tam da siz erkeklerin istediği şey. Zayıf,

basit, yapışan, bayılan, senin daha üstün yargılarına boyun eğen. Tanrım, sanırım kusacağım."

"Belki de çok fazla syllabub içmişsinizdir."

"Belki de kibirli, otoriter, bencil Güneyli beyefendilerle çok fazla karşılaştım." Pierce'a spekülâtif bir şekilde baktı. "James'in sarışın kadınlara karşı bir ilgisi var Pierce. Söylesene, sen sarışınlardan hoşlanır mısın?"

"Ah, esmerleri tercih ederim," diye cevap verdi büyüleyici bir sağduyuyla. James bir yudum daha içki aldı.

"Kolunun altında bir ördekle tavernaya giren sarışını duydun mu?" diye sordu Pierce'a, James'in kaşlarını çatarak yaptığı uyarıyı görmezden gelerek. "Hayır mı?

Barmen, "Buraya domuzla giremezsin." dedi. Ve Sarışın dedi ki, 'Bu bir domuz değil. Bu bir ördek.' demiş. Bunun üzerine barmen, 'Seninle konuşmuyordum. Ördekle konuşuyordum' demiş."

Pierce güldü.

James kuru bir sesle onu uyardı, "Onu cesaretlendirme. Aptal sarışın şakalarından oluşan bir repertuarı var."

"İnanılmaz," dedi Pierce.

"Nasıl oldu da sarışının tahta bir bebeği oldu?" Pierce

"Nasıl?" diye sorduğunda James gözlerini devirdi.

"Bir marangoz tarafından çivilenmiş."

"*Sacre bleu!* Pierce senin hafifmeşrep bir kadın olduğunu düşünecek, Selene." "Hafifmeşrep kadınları severim."

"Ben gevşek değilim."

"Sanırım beni delirtiyorsun," dedi James inleyerek. "Ben buraya gelmeden önce zaten kızgındım."

"Siz ikiniz hep böyle mi davranırsınız?" diye sordu şaşkın Pierce.

"Sadece kafamız güzel olduğunda," diye gözlemledi Selene.

O zaman hepsi güldü.

James birkaç dakika sonra onun üst dudağına bakarak, "Bıyığın var," dedi.

"Ha?" Islak üst dudağına dokunmak için parmak uçlarını kaldırdı ve onun yerine burnuna çarptı. Gözlerini ona dikerek sarhoş bir samimiyetle sordu, "Yalayarak çıkarmak ister misin?"

James'in şaşırtıcı miktarlarda içmeye devam ettiği burbondan boğulacak gibi olması onu çok sevindirmişti.

Pierce eğlenerek kükredi ve bir elini dizine vurdu. "Tanrım, Effie Morgan'ın donunu düşürdüğü günden beri bu kadar eğlenmemiştim.

Magnolia Cotillion."

"Bize izin verir misin Pierce?" James, Selene'in bileğini sıkıca kavrayarak onu ayağa kaldırdı. "Selene ile... akşam yemeği menüsünü tartışmam gerekiyor."

Ne olduğunu anlamadan Selene, James'le birlikte arka salonda duruyordu. Kapalı sürgülü kapıdan, Bayan Baptiste'in Andrew ve Ellen'a hitap eden sesinin mırıltısını duyabiliyordu.

Selene duvara yaslandı ve bir an için gözlerini kapattı, kulaklarında hafif bir uğultu duydu, içtiği köpüklü içecek kadar hafif hissediyordu. Gözlerini açtığı anda James'in birkaç adım ötede, elleri kalçalarında, her zamanki gibi kaşlarını çatarak ona baktığını gördü.

"Bıyıklarımı yalayacak mısın?" Bu onu resmen şok etti.

Keskin bir nefes aldı. "Hayır." Sonra aynı hızla fikrini değiştirdi. "*Oui*, belki de yaparım." Solgun gözleri tutkuyla fırtınalı bir hal aldı ve gittikçe yaklaşırken dudakları beklentiyle aralandı. "Ve belki saçındaki balı da yalayabilirim."

"Ne tatlım?" Bir elini başına götürdü, sonra ne demek istediğini anlayınca kızardı. "Sadece şaka yapıyordum... yalayarak Bıyık."

"Ben değilim."

"Benim zamanımda modellerin hepsinin süt bıyıklı olduğu bir reklam kampanyası olduğunu biliyor musun?"

"Kapa çeneni Selene," dedi, dudakları onunkilere doğru alçaldı, nefesi fısıltılı bir okşayışa dönüştü.

"Bu bir veda öpücüğü mü olacak?" diye sordu boğuk bir sesle.

"*Merde*, nereden bileyim! Merhaba... güle güle... Seni halıya yatırır-ve-üstünde-kalçamı-çırpırım... Dilini-ağzıma-sokar mısın... her neyse. İsteddiğini seç."

"Yukarıdakilerin hepsi... ve daha fazlası," diye içini çekti ve bir elini onun boynunun arkasına, diğerini de yüzünün yanına koyarak onu kendine çekti. Adamın teninin kokusu ve vücudunun sıcaklığı Selene'in duyularını en güçlü afrodisyak gibi harekete geçirdi.

Her iki kolunu da kadının üstündeki duvara dayadı ve diliyle üst dudağını bir kedi gibi uzun ıslak darbelerle yaladı. Sonra aynı şeyi dikiş yerine ve alt dudağına yaptı. "Tadın çok tatlı, *chérie*."

"Bakayım," diye mırıldandı ve adamın dilini ağzına çekerek usulca emdi. "Haklısın."

James alçak bir hırıltıyla bir elini saçlarına daldırdı ve diğer elini kalçasının arkasına koyarak onu sertliğine doğru kuvvetlice çekti. Ayrılmış ve aç dudakları, dönüşümlü olarak ikna edici ve yiyici, sert ve uysal bir şekilde onunkileri tahrip etti. Kız da onun öpücüklerine aynı yoğunlukta karşılık veriyor, dudaklarıyla, yumuşak inlemeleriyle, boynunu ve sırtını okşayan elleriyle onu ne kadar çok istediğini göstermeye çalışıyordu.

Bu onların zamanın dışında kalan anlarıydı, muhtemelen sahip olabilecekleri tek şeydi ve her ikisi de birlikte geçirdikleri kısa zamana bir ömür boyu sürecek duyguları sıkıştırmak istiyor gibiydi.

"Seni öpmeyi seviyorum, tatlım," diye fısıldadı boynuna doğru, omzundan kulak memelerine kadar uzanan kıvrımı öptü ve ısırdı.

"Keşke sonsuza kadar devam edebilseydi."

"Sonsuza dek" deyince vücudu kaskatı kesildi, sonra gevşedi. İkisi de onlar için sonsuzluk olmadığını biliyordu.

James kışkırtıcı bir ritimle kendini ona doğru itmeye başladığında, Selene boynunu eğerek istemeden de olsa kulağını onun bakımına sundu. Kulak memesini ağzına çekti ve dişleriyle hafifçe çekiştirdi. Selene isteksiz bir iniltiyle kulaklarının ne kadar hassas olduğunu söyleyince, adam alçak sesle seksi bir kahkaha attı. Islak dilinin ucuyla narin kıvrımların izini sürerek, boğuk bir sesle, "Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Evet."

Ucu kulağın olabildiğince derinine bastırdı, sonra çekti. "Peki ya bu?"

"Oh... belki de tekrar yapsan iyi olur, böylece karar verebilirim."

Kıkırdadı ve baştan çıkarıcı, çılgınca erotik, içeri ve dışarı okşama dansına başladı, ereksiyonunun nabızı atan kadına ritmik bir şekilde bastırmasıyla eşleşti.

Merkez. Dudaklarını bir kez daha onunkilere bastırarak kızın feryadını bastırdı.

Bu sırada, sabırsız elleri elbisesinin yakasını omuzlarından dirseklerine kadar iterek kollarını yanlarına hapsetti. Hafifçe geri çekildi ve tutkuyla parlayan gözleri ve ayrık dudaklarıyla açıkta kalan göğüslerine baktı. "Çok güzelsin, Selene."

"Sana güzel olduğumu söylemiştim."

Gülümsedi, nabzını durduran bir gülümsemeydi bu, kadının kalp tellerini yırttı ve kanını ısıttı ve bir ömür boyu bastırılmış duygularla çalkalanmasına neden oldu.

Neredeyse anında ifadesi kasvetli bir hal aldı. "Benden ne istiyorsun, Selene?"

"Şimdi mi sonsuza dek mi?" diye sordu, parmak uçları onun sert çene çizgisini okşarken. Adam cevap vermeden önce birkaç kez yutkundu.

"Şimdi... sadece şimdi."

James'ten çok şey istiyordu ve onun için çok şey yapmak istiyordu. Ama çok az zamanı vardı. Şimdilik bununla yetinmek zorundaydı. "Öp beni... oradan," diye yalvardı, aşağıya doğru bakarak.

Anlamaktan nefesi kesildi ve başını eğerek sertleşmiş bir meme ucunu ağzına aldı, ıslak, aşındırıcı diliyle yaladı, sonra fiskeledi ve ağrıyan bir noktaya kadar hafifçe ısırıldı. "Böyle mi?" diye sordu gözlerini onunkilere dikerek.

"O-o-o-oh."

"Bu bir evet mi?"

"Bu evet, evet, evet, evet..."

Diğer göğsüne geçti ve Selene'nin dizleri büküldü. İki elini de kalçasının altına koyarak onu yakaladı ve alçalttı, Boğazının derinliklerinde erkeksi bir memnuniyet sesi.

"James, Selene... yemek vakti neredeyse geldi," diye seslendi Bayan Baptiste koridorun kapısına vurarak. "Fergus ve Reba geldiler. Gelin canlarım, artık tartışmak yok."

"Tartışma mı?" dedi ikisi de inleyerek, kadının ayak sesleri koridorda galeriye doğru ilerlerken.

Selene elbisesinin korsajını yukarı çekerken, "Annenin zamanlaması mükemmel," diye homurdandı.

James yumuşak bir küfürle geri çekildi. "Belki de en iyisi budur," dedi, gevşemiş gömleğini pantolonunun kemerine sokarak ve pantolon askılarını düzelterek.

Ona inançsız bir bakış fırlattı.

Utangaç bir tavırla omuz silkti. "Rahatsız edilmekten hoşlandığımı söylemedim." Odanın karşısındaki duvarda asılı duran aynayı işaret etti. "Ve dışarı çıkmadan önce saçını düzeltsen iyi olur yoksa herkes ne yaptığını öğrenir."

"Evet, siz de pantolonunuzu kontrol etseniz iyi olur Bay Baptiste, yoksa herkes ne yaptığınızı kesinlikle öğrenecek."

Kasıklarına baktı ve sırttı.

Kalbi bir takla attı. Çok yakışıklıydı. *Tanrım, onu nasıl da seviyorum!*

Ereksiyonunu gizlemek için pantolonunu düzeltmeye çalıştı ama nafile.

"Yardım etmemi ister misin?" "Tamamen delirdin mi?"

Sallanan bacaklarıyla odanın içinde zar zor yürüyebiliyordu. Aynanın karşısına geçtiğinde çığlık attı: "Aman Tanrım! Saçım! Makyajım! Kirpiklerime ne oldu?"

Yere eğildi, elindeki iki nesneyi kaldırarak sırttı. Sırtışı tam anlamıyla göz kamaştırıcı bir gülümsemeye dönüşürken gamzesi yavaşça ortaya çıktı, açık ihtişamıyla yürek burkuyordu.

Seni seviyorum, James. Kelimeleri yüksek sesle söylememek için alt dudağını ısırarak zorunda kaldı.

Aynaya dönerek ciyak ciyak bağırdı, "Seni pislik! Bana morluk yaptın."

"Morluk ne demek?" dedi arkasından yaklaşarak.

"Bir tutku izi," diye cevap verdi, parmak uçlarını boynunun kenarındaki koyu renkli çürüğün üzerine koyarak.

"Ben de öyle yaptım," dedi özür dilemeden.

"Güzel göründüğümü nasıl söylersin James? Kesinlikle berbat görünüyorum," diye inledi, bu durumu nasıl düzelteceğini merak ediyordu. Akşam yemeğinden önce hasar.

Adam onun arkasında durmuş, aynadaki görüntüsüne bakıyordu. Dudakları tıpkı onunki gibi öpücüklerle şişmiş, yüzü tatmin edilmemiş bir tutkuyla kızarmış, siyah saçları onun okşamaları yüzünden buruşmuştu.

"Bana çok güzel görünüyorsun," dedi basitçe.

Devon'la geçirdiği onca yıl boyunca onu memnun etmek için çok çabalamıştı ama Devon onu hep yetersiz hissettirmişti. Şimdi burada James'in yanındaydı, en kötü haliyle ve James ona kendini çok özel hissettiriyordu.

"Oh, James, korkarım ki sen herhangi bir Rhett Butler'dan daha iyisin. Çok, çok daha iyisin."

"Ben de sana başından beri bunu söylüyordum, tatlım," dedi göz kırparak ve saçını düzeltmesine yardım etmeye başladı. "Rhett sadece bir peri masalıydı. Ben... ben-"

"-hayallerimin cevabı."

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," dedi kuru bir sesle ve aynada ona göz kırptı.

On Sekizinci Bölüm

Akşam yemeği geldiğinde Selene kendini çay partisindeki Alice Harikalar Diyarı'nda gibi hissetti. Masanın diğer ucunda oturan, viskisini içine çeken ve bariz bir erotizmle ona bakan o serseri ise tartışmasız Çılgın Şapkacı'ydı.

Uğursuz bir fırtınanın habercisi olan kara bir bulut atmosferde yoğun bir şekilde asılı duruyordu. Ve James ya paratoner olacaktı ya da denerken ölecekti.

Çivili syllabub içmeyi bırakacak kadar sağduyuluydu ve James'in kesinlikle burbon stokunu kesmesi gerekiyordu yoksa çok geçmeden yüzünü önündeki yengeç bamyasının içinde bulacaktı.

"James, bir bardak limonata ister misin?" diye kibarca teklif etti.

"Hayır."

"Ne?"

"Hayır, limonata istemiyorum, Selene. Hayır, sarhoş değilim. Hayır, bana ne yapacağımı söylemene ihtiyacım yok."

"Ama-"

Aniden ayağa kalkarak, devasa epergne orta süsü kendisine doğru çekti ve teker teker on gülün her birinden gülleri ve suyu döktü.

minyatür kristal vazoları yere koydu. Sonra her birini burbonla doldurmaya başladı. Vazolardan birini eline alarak yerine oturdu, Selene'e "işte böyle!" der gibi bir bakış fırlattı ve içkiyi bir dikişte içti.

Masadaki herkes ona deliymiş gibi baktı. Sonra, saf Güneyli nezaketiyle, kibar bir toplulukta böyle çirkin bir şey yapmamış gibi davrandılar.

Fergus ve Reba da yemek masasında onlara katılmış, Bayan Baptiste, Andrew, Pierce ve buhar nöbetinden iyi bir şekilde kurtulmuş gibi görünen Ellen da onlara eşlik etmişti.

Ellen yeni ve gelişmiş Reba'ya bakmaya devam etti, şüphesiz Selene'i ve yeteneklerini yeni bir ışık altında görüyordu. Andrew karısına bakmaya devam etti.

Bayılmadığından ya da ekmeğine yağ sürmek gibi beynini zorlayan bir aktivitede yardıma ihtiyacı olmadığından emin olmak için.

Fergus bir yandan Selene'in boynundaki tutku izine bakıyor bir yandan da James'e sırtıyordu.

Pierce Selene'e bakıp göz kırpmaya devam etti.

James, Pierce'a ters ters bakmadığı ya da Selene'e bir kızın vücudunu on adında kavuracak cinsel sinyaller göndermediği zamanlarda burbon vazolarına bakmaya devam ediyordu.

Ve Bayan Baptiste, sanki her şey yolunda gidiyormuş gibi, büyük bir memnuniyetle birinden diğerine bakmaya devam etti.

Karides *étouffée* ile tavuk ve taze sebzeler arasında sohbet durulduğunda, Ellen Bayan Baptiste'e seslendi: "Geçen hafta annemden bir mektup aldım. Bana Bay Audubon'un artık New York'ta yaşadığını ve orada sanat çevrelerinde oldukça popüler olduğunu söyledi."

"Bunu duydun mu James?" Bayan Baptiste, "James daha on iki yaşındayken, kuş resimleri yapmak için M'sieur Audubon'a bataklıkta rehberlik ederek fazladan para kazanıyormuş," dedi ve Selene'i bilgilendirdi.

"John James Audubon'dan mı bahsediyorsun?" Selene hayretle sordu.

"*Evet*. Hatta James'e kuş çizimlerinden oluşan bir folyo gönderdi."

Selene'ye döndü
oğluna. "O folyo hâlâ sende, değil mi canım?"

Başını salladı, işaret parmağıyla vazosunun kenarını yokladı, sıkılmış görünüyordu.

"John James Audubon'u gerçekten tanıdığını inanamıyorum. Elindeki eskizlerin paha biçilemez olduğunu biliyor musun?"

James acımasızca gülümsedi, gözleri donuk bir uzaklıkla doluydu. "Hayır, değiller Selene. Audubon'un durmadan karaladığı kâğıtlara bile değmezler." Ve Selene onun kasvetli gözlerinde, onun zamanından olmadığını ve asla da olamayacağını hatırladı.

Büyükbabasının saati dördü çalarken, yenilgiden boğazı ağrıyan Selene yükselen paniğe karşı koydu. Daha ne kadar sürecekti Collins partisi ayrılmadan önce? James'in artık hayatının bir parçası olmamasına ne kadar vardı?

Yetersiz miktardaki giysileri ve dünyevi eşyaları paketlenmiş, balo elbisesi de dahil olmak üzere ön kapının yanında bekliyordu. Ağlamaklı Etienne, Blossom, Iris, Fergus ve Reba'ya, aerobik sınıfına ve diğer genç öğrencilerine çoktan veda etmişti.

Selene gözyaşlarını geri kırarak ağırbaşlılığını korumaya çalıştı. "Bize Bay Audubon'dan bahset James," diye cesaretlendirdi, gözleri onun yardımını istiyordu.

"Saatlerce oturup bir kuşa bakarak vakit geçirebilen çılgın bir ihtiyardı. Bazen onları yakından incelemek için öldürdüğü bile olurdu." Omuz silkti. Sonra gözleri hatıralarla parladı ve Bakışları onunkilere kilitlendi. "Ama ona teşekkür etmem gereken bir şey var," dedi usulca. "Beni balıkçıların çiftleşme ritüeliyle tanıştırdı."

Selene keskin bir nefes aldı. Ah, şimdi ona o samimi görüşmeyi nasıl hatırlatabilirdi? "Çok acımasızsın James."

"*Ben mi?*" diye sordu gözleri fal taşı gibi açılmış bir masumiyetle ve bir vazoda burbon daha içti. "Şimdi size Audubon'dan bahsettiğime göre, neden bize sarışın şakaları?" Yemeğini zar zor karıştırıyordu ama şimdi taze bezelyeleri havaya savuruyor ve teker teker ağzına atıyordu, Yer fıstığı gibi.

Herkes onun kaba davranışlarını görmezden geldi. Ama Ellen Collins'in bataklıkta bir ömür boyu anlatacak yeterince dedikodusu olacağı kesindi.

"Sarışın şakaları mı? Deli misin sen?"

"*Evet*, kendimi biraz kızgın hissediyorum." Ona sert, gergin bir gülümseme sundu. "Bizi sarışın bilmecelerinle eğlendirmek istemiyor musun, Selene? Ah, ne talihsizlik. Belki anlattığın yüzlerce bilmecedan bazılarını hatırlayabilirim. Ben."

"Sana hiç yüzlerce fıkra anlatmadım," dedi kızgınlıkla.

"Hayır mı? En azından düzinelerce," dedi ona göz kırparak. Tanrım, Pierce ve James arasında, ona ölümüne göz kırılıyordu.

Önce masadaki herkese sarışın şakasının amacını açıkladı, sanki öyle bir şey varmış gibi. *Ahmak!* Ellen sarışın kadınların aptallığı ve ahlaksızlığı üzerine yapılan şakalardan pek hoşnut görünmüyordu ama Reba yelpazesinin arkasından kıkırdadı. Bayan Baptiste günün altıncı nane likörünü yudumluyordu.

Oh, Tanrım.

"Neden bir sarışın bir şişe şarap gibidir?"

"Neden?" Pierce heyecanla sordu.

"İkisinin de boynundan yukarısı boş." James şakayı doğru yapıp yapmadığını anlamak için Selene'e baktı ve tekrar göz kırptı.

Gözlerini ona dikti.

Ona şaşkınlıkla karşılık verdi. Criminey! Bir adam şaşkınlıkla bile nasıl bu kadar yakışıklı görünebilirdi?

"Bir sarışını boğmanın en hızlı yolu nedir?"

"James!" Selene gelecek hakareti bilerek haykırdı.

"Gölün dibine bir ayna koyarsınız."

Ellen hiperventilasyona başladı ve kocası James'e öfkeyle baktı. "Bu kadar yeter!" Selene ayağa kalktı. "James, lütfen seninle odada konuşabilir miyim?"

Salon?"

"Neden? Başka bir bıyığın mı var?"

Herkes gerçekten bıyığı olup olmadığını görmek için döndüğünde Selene yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissetti. Ne demek istediğini anlamamışlardı. Tabii ki ona göz kırpan Pierce hariç. *Argh!*

Koridora geldiklerinde James şeytani bir sırıtişla ona doğru uzandı ama o kolunun altından sıyrıldı. "Kes şunu! Hemen kes şunu, James!"

"Ne var, tatlım? Neyi durdurmamı istiyorsun?" Bir kolunun ustaca kancasıyla onu kucağına çekmeyi başardı. Omuzlarını duvara dayayıp iki kolunu da onun beline dolayarak boynunu okşadı.

"Bu mu? Bunu durdurmamı mı istiyorsun?"

Selene bir iniltiyi bastırmak için alt dudağını ısırdı. Dudakları boğazındaki nabız atışına bastırırken sıcak nefesi tenini okşadı. "Evet... hayır... Demek istediğim, bu saçma davranışını durdur. O-o-oh!"

Başını kaldırdı ve deneyimli bir çapkının pervasızlığıyla ona baktı. "Öpücüklerimden hoşlanmıyor musun?" diye sordu yaralı bir gururla, parmak uçlarını kızın çenesinin kenarında gezdirerek.

Kafa derisinden ayak parmaklarına kadar teninin her santiminde lezzetli bir elektrik ürpertisi dolaşıyordu. Onun okşayışına boyun eğmekten, duyuları üzerindeki ezici çekime teslim olmaktan daha iyi bir şey istemezdi. Ama yapamazdı. Yemek odasında onları bekleyen konuklar vardı... Selene'in yakında Bayou Noir'dan birlikte ayrılacağı konuklar.

Kafası karışan Selene, James'in davranışını anlamaya çalıştı. Hem onu gönderiyor hem de gitmesini engellemek için elinden gelen her şeyi yapıyor gibiydi.

Serserinin elini ensesinden uzaklaştırdı ve sertçe göğsüne bastırdı. Ellerini kalçalarına koyarak, "Bunu neden yapıyorsun James?" diye sordu.

"Neden ağlıyorsun, tatlım?" dedi, gerçekten pişmanlık duyarak. "Seni ağlatmak istememiştim. Gerçekten istemedim."

Selene gözyaşlarını sildi ve burnunu çekti. "James, bu çılgınlıklara bir son vermelisin. Eğer beni onların gözünde bu kadar kötü göstermeye devam edersen Andrew ve Ellen beni asla yanlarına almayacaklar. İstedğin bu mu?"

İki elinin parmak uçlarını gözlerine bastırmadan önce uzun kirpikleri şaşkınlıkla dalgalandı. Tekrar ona baktığında, gözleri kederliydi. "Artık ne istediğimi bilmiyorum." Pişmanlık -keskin ve acı verici- sesini çiğleştirdi. "Yine de senin ve benim için en iyisinin ne olduğunu biliyorum. Yemek odasına geri dön, Selene. Birazdan sana katılacağım."

Tereddüt etti, sonra ondan uzaklaştı. Yemek odasına girmeden hemen önce, "Şimdi uslu duracak mısın?" diye sordu. Neşesiz bir şekilde sırtıttı. "Bundan şüpheliyim."

Tatlı tabağı sırasında James de onlara katıldı. Epergne ve burbonun masadan kaldırılmış olması hakkında yorum yapmadı. Bunun yerine, Pierce'ın kadınların serbest, erkeklerin kanunsuz olduğu vahşi bir Batı inek kasabasında yaşadığı deneyimlerden birini anlatmasını dikkatle dinledi.

James artık sarhoşluğun eşiğinde görünmese de Berrak mavi gözlerinde tehlikeli bir ışık parlıyordu. Sımsıkı sarılmış bir yay gibi gittikçe gerildi.

Selene kendini saatli bomba gibi hissediyordu. Her an Collins'ler ayrılma vaktinin geldiğini açıklayabilir ve Selene'in Bayou Noir'da sevdiği ve değer verdiği her şey, özellikle de James, onun için kaybolabilirdi. Gözlerinden akan yaşları engellemek için mücadele etti.

Bu yüzden ilk başta James'in Pierce'a, "Dr. ile hiç tanıştın mı?" diye sorduğunu duymadı.

Ruth'u ziyaret ettiniz mi?" "Kim?"

"Dr. Ruth," diye tekrarlardı James.

Selene boğulmaya başladı.

Pierce centilmen bir tavırla elini onun sırtına vurdu ve James'e "Batıda mı yaşıyor?" diye sordu.

"Olabilir." James sorgulayan gözlerini Selene'e kaldırdı.

Selene bir bardak suya uzanırken omuz silkti. Nasıl oldu da Dr. Ruth Westheimer'ın nerede yaşadığını biliyor muydu? Onu sadece bir televizyon programında görmüştü.

"Dr. Ruth kitap yazan bir uzmandır," dedi James, Pierce'a aldatıcı bir sohbet edasıyla, "diğer şeylerin yanı sıra."

"Bay Poe gibi mi?" Pierce sordu.

James kuru bir sesle, "Pek sayılmaz," diye cevap verdi. "Az önce okuduğum bir makaleye göre, kadınların çoğunun..." Dramatik bir şekilde durakladı.

Uh oh! Selene James'e uyarı dolu bir bakış fırlattı ama James bunu umursamazca görmezden geldi.

Bir yudum su daha aldı. "-
oralsex," diye geveledi.

Selene öksürdüğünde üç metre yakınındaki herkese su püskürttü.

"Bunun ne olduğunu biliyorum," dedi Ellen parlak bir sesle.

"Öyle mi?" James ve Selene aynı anda sordular, aptal kadına şaşkınlıkla bakıyorlardı.

"Evet. *Orulsis*. Bir tür iğne işi deseni. Bir nakış kitabında okumuştum." Ellen onay için kocasına baktı ve kocası sanki Ellen bir roket bilimcisiymiş gibi gülümsedi. Sonra James'e döndü. "Bu makalede ne tür bir dikiş öneriliyordu?"

James gözünü bile kırpmadan, "Dil ve oluk," diye cevap verdi.

Selene kelimenin tam anlamıyla ona bakakaldı.

"Peki ne tür bir iğne?" Ellen hevesle sordu. "Oh, sivri uçlu." Elini havalı bir şekilde salladı.

"Ha?" Ellen'ın kafası karışmış görünüyordu.

"Makalede ayrıca iğnenin bir tür çırpınma hareketi yaptığı da belirtiliyordu." James göstermek için parmak uçlarını havada ileri geri hareket ettirdi.

Onu öldüreceğim, diye düşündü Selene.

Ona sırtıttı ve göz kırptı.

Şaşkınlıkla başını salladı ve bu akşam yemeği partisinin aldığı komik yöne gülümsemekten kendini alamadı.

James yemeğin geri kalanında sakinleşti. Ama orada oturmuş kahve fincanının kenarına bakarken o kadar üzgün ve mutsuz görünüyordu ki, Selene neredeyse kendisinin ne kadar üzgün ve mutsuz olduğunu unutacaktı.

Andrew sandalyesinde kıpırdandığında Selene önseziyle kaskatı kesildi. "Sanırım yakında gitmemiz gerekiyor," dedi Ellen'a. "Kızları toplayıp tekneyi hazırlayayım mı?"

Selene'nin içinden vahşi bir panik dalgası geçti ve bağırmamak için parmaklarını titreyen ağzına bastırmak zorunda kaldı.

Ellen başını salladı ve ayağa kalktı.

"Sanırım seni sevdiğimi düşünüyorsun," diye ağzından kaçırdı James, gözleri Selene'inkilere kilitlenmişti.

Herkes şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Selene'nin kalbi bir an için durdu, sonra göğüs duvarına doğru çılginca, düzensiz bir şekilde çarpmaya başladı.

"Bunu hiç düşünmemiştim," dedi zayıf bir sesle, masa örtüsünün dantelli kenarlarına tutunarak.

"Yalancı," diye suçladı James onu nazikçe.

"Sanırım hava kararmadan gitsek iyi olacak," diye gürlledi Andrew. Aynı derecede kafası karışık olan karısını odadan çıkarırken çiçek bozuğu yüzü rahatsızlık ve şaşkınlıktan kızarmıştı. Omzunun üzerinden ekledi, "Selene'i artık bizimle göndermeyeceğin çok açık."

"Yapmayacak mısın?" Selene başını sorgulayıcı bir şekilde eğerek James'e sordu. "Beni gönderiyor musun?" Birdenbire, umut dalgaları Selene'in ölmüş yüzünü ruhlar yaşıyor.

James cevap vermeyi reddetti, sadece esrarengiz bir şekilde ona bakmaya devam etti. "Seni tekrar görmek güzeldi," dedi Pierce alaycı bir tavırla. durdu. "Birkaç yıl daha bu yoldan geçeceğimi sanmıyorum." "Benim için zevkti Pierce. Sana teşekkür etmem gereken birkaç şey var. bugün." James başını anlamlı bir şekilde Selene'e doğru eğdi.

Pierce kıkırdadı ve Selene'in yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi. James kısık, hırıltılı bir ses çıkardı ama başka bir şey söylemedi.

Reba ve Fergus da ayrılmış, geriye sadece Bayan Baptiste kalmıştı. James'in annesi ondan Selene'e baktı ve sonra tekrar oğluna dönerek memnuniyetle başını salladı. Annesi ayağa kalktığında James de ayağa kalktı ve annesi ona içtenlikle sarıldı.

"Etienne'i bu gece benimle birlikte *jartiyerde* uyuması için götürüyorum. Sorunlarını çözmek için mahremiyete ihtiyacın var oğlum."

James duygularına yenik düşmüş gibiydi, annesinin nazik sözlerine cevap veremiyordu.

Bayan Baptiste tekrar otururken onun kolunu okşadı. "Mutlu ol, James. O anı avucunuzun içine alın ve sıkıca tutun. Bir daha asla sahip olamayabilirsin." Sonra bir şarkı mırıldanarak zarif adımlarla odadan çıktı. Selene bunun "Achy Breaky Heart" olduğuna yemin edebilirdi.

Aslında Selene, öğleden sonraki olayların sonuçları netleşmeye başladıkça kendi kafasında bir uğultu hissetti. Bayou Noir'da kalıyordu... James'le... ve James gerçekten de ona aşık olabileceğini ima etmiş miydi?

"Soruma hiç cevap vermedin, Selene," diye hatırlattı James ona, yalnız kaldıklarında, hâlâ masanın iki ucunda oturuyorlardı. "Sana aşık olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

Selene onun sorusuna cevap veremedi. Bunun yerine ağlamaya başladı -
derin duygularına tanıklık eden kocaman, sessiz gözyaşları.

"Neden ağlıyorsun, tatlım? Sen kazandın. Bayou Noir'da kalacaksın.
Bunun seni mutlu edeceğini düşünmüştüm."

"Mutluyum," diye hıçkırdı.

"Ve bu yüzden mi ağlıyorsun?" Kuşkuyla bir kaşını
kaldırdı. "Ağlıyorum çünkü mutluyum-"

"Hah!"

"-ve çünkü mutlu *değilsin*." "Mutlu
olmadığımı sana düşündüren nedir?"

"Çünkü hâlâ kaşlarını çatıyorsun." Ağlamasını durdurmaya çalışarak
nefesini tuttu ve yüksek sesle hıçkırdı.

James'in dudakları sanki bir gülümsemeye savaşıyormuş gibi hafifçe
yukarı kalktı. "Ah, belki de seni göndermeyi düşünebildiğim için hayrete
düşmüşümdür."

James uzun bir süre onu incelemeye devam etti, sandalyesinde
tembelce arkasına yaslandı ve parmak uçlarını düşünceli bir şekilde
masanın üzerine vurdu.

Sonunda Selene bu zonklayıcı sessizliğe daha fazla dayanamadı. "Şimdi ne
olacak James?"

Dudaklarını çekiştiren gülümsemeyi yanlış anlamak mümkün değildi... o
güzel, sert dudaklarını. "Şey, *chérie*, tam olarak emin değilim. Öncelikle,
sanırım 'ateşini yakmak' istiyorum ve sonra..."

Ateşimi yakmak mı? Selene'in kafasındaki uğultu giderek arttı ve
vücudundaki tüm ince tüylerin diken diken olduğunu hissetti. "Sonra ne
olacak?" diye sordu boğuk bir sesle.

Gülümsemesi daha da genişledi, baştan çıkarıcı bir şekilde alay ediyordu.
"Belki de onu kükreyen bir şenlik ateşine dönüştürürüm."

Son gözyaşlarını da burnundan çekti. "Şenlik ateşi kulağa hoş geliyor," diye
kabul etti ve onun gülümsemesine karşılık verdi.

Adamın ortaya çıkan gamzesinin ilk işaretiyle ödüllendirildi ve kalbi üç
hızlı takla attı... takla, takla, takla. "Sonra ne oldu?"

"Sen açgözlü küçük bir cadısin, değil mi sevgilim?" dedi kıkırdayarak,
iki dirseğini masaya dayayıp çenesini ellerinin arasına alırken.

"Eee?"

"O zaman Selene, senin ateşini söndürmeye niyetliyim, iyi ve
düzgün bir şekilde." "Bu bir söz mü James?"

"Kalbimin kanında yazılı."

"Oh, James."

"Bana 'Oh, James' deme."

Selene birden önemli bir şey hatırladı. "James," dedi alt dudağını sinirli bir şekilde ısırarak, "benden çok fazla şey bekleme. Bazen abartılı konuştuğumu biliyorum ama seks konusunda hiç şansım yaver gitmedi." *Vay be! Bu yılın en yetersiz ifadesi.*

James, gamzesi ve her şeyiyle ona yıkıcı bir gülümseme fırlattı. "Ah, Selene, şansın değişmek üzere."

Kalbi bu kez üç takla daha attı ve bir geri sıçrama yaptı - takla, *takla, takla, oomph!* Ayağa kalktı ve kollarını açmış ona doğru geliyordu.

Duraksayan bir el kaldırdı. "Henüz değil, Selene. Bir bataklık yılanından daha sıkı sarıldım. Eğer bana şimdi dokunursan, ateşim *Crème Brûlée*," dedi gülerek ve masada kalan tatlıları işaret etti.

Parıldayan bir ipek hışırtısı içinde sandalyesine geri oturdu ve beklemeye başladı.

"Rufus'u bulmalı ve annemle Etienne için *garçonnière*'e ek korumalar atamalıyım. Ve eğer önümüzdeki on iki saat boyunca rahatsız olacaksam Victor'a karşı güvenlik için alınması gereken başka önlemler de var."

"On iki saat mi?" Selene ciyak ciyak bağırdı.

Hava, onları esareti altında tutan yoğun fiziksel farkındalıkla yankılanıyordu. Aralarında elle tutulur bir bağ oluşmuştu; zamanın ipekböcekleri tarafından örülmüş, büyüyen bir aşkla pekiştirilmiş ince bir iplik.

Ayağa kalktı ve yavaşça ona doğru yürüdü. İki elini de kızın üzerine koydu. Selene'nin ayağa kalkmasını engellemek için omuzlarını kaldıran adam, sıcak dudaklarını kısa bir süreliğine onunkilere bastırarak kışkırtıcı bir vaatte bulundu. Aralarında bir kıvılcım çaktı ve Selene'in zaten yüksek olan duyularının üzerinde erotik beklentinin lezzetli alevleri dalgalandı. Gerçekten de adam nasıl ateş yakılacağını biliyordu. Gerçekten biliyordu.

"En az on iki saat," dedi kalın bir sesle, işaret parmağını kızın ayırık dudaklarının üzerinde gezdirerek.

Sonra onu arkasından bakakaldı, kalbi beyindeki uğultuya eşlik eden vahşi bir tomtom gibi atıyordu. Kapının eşliğinde durakladı, geri döndü ve göz kırptı.

Rhett daha iyisini yapamazdı.

Bir saat sonra Selene ön salonun penceresinden dışarı bakıyor, yaklaşan alaca karanlığın bir iç çekiş gibi bataklıkın üzerine çöküşünü izliyordu. Cırcır böceklerinin cıvıltısı -New York'lu bir hamamböceğinin gözünü korkutacak kadar büyüktü

-Kulaklarında müzikal bir çınlama vardı.

Vahşi bataklıkların dinginliğini ne zaman takdir etmeye başlamıştı?

Çiftleşen kurbağaların gürültülü vıraklamaları bile yüzüne bir gülümseme çizdi. *Bahse girerim şu anda bir zambak yastığının üzerinde oturan bir Rhett-boğa kurbağası vardır.*

bazı masum Scarlett-kurbağa.

Saçının bir tutamını kulağının arkasına atmak için elini kaldırdığında, Blossom'un lavanta sabununun kokusu burun deliklerine yükselirken derin bir nefes aldı. Selene James'in yokluğunda banyo yapmıştı ama yine aynı elbiseyi giymiş, ayakkabılarını ve çoraplarını üst katta bırakmıştı.

Aşağıda bir kapı çarpıldı ve sessiz evin içinden yumuşak sesler yükseldi. James'in derin, erkeksi sesi mutfakta Blossom'ın gürleyen kahkahalarına karıştı. Selene, Blossom'ın gürültülü bir şekilde alt kattaki odasına doğru yürüdüğünü, ardından James'in kapıları ve pencereleri kilitlediğini duydu. Daha sonra arka merdivenlerden üçüncü ve dördüncü katlara çıktı ve aynı şeyi yaptı.

Sonunda onun ikinci kata çıkan merdivenlerden inen adımlarını duydu... ve kendisini.

En alt basamakta duraksayarak, loş ışıktaki salona baktı. Saçları ıslak bir şekilde geriye taranmıştı ve beyaz gömleği neredeyse beline kadar açıktı. Dışarıda bir yerde, muhtemelen konağın arkasındaki dereye yıkanmış olmalıydı.

Tutkunun dumanlı mavisini gözleri bir an onunkileri tuttu, sonra takdirle vücudunda gezindi. "Kımıldama," diye emretti alçak sesle, boğuk bir sesle Bu kattaki kapıları ve pencereleri de güvence altına aldı.

Selene beklentiyle titreyerek uzun pencereye döndü. Gerçekten de bu onun hayatının ilk günüydü. Daha önce olan hiçbir şeyin önemi yoktu. Başka bir zamandan geldiği gerçeği

Unutulmuş. O ve bu adam birlikte olmak için yaratılmışlardı. Nasıl ve neden olduğu önemsizdi.

James arkasından yaklaşarak kollarını onun beline doladı. Kadın başını James'in omzuna yasladı ve boynunun kıvrımlarını James'in yumuşak öpücüğüne açtı.

"Ah, *canım*, bu anı çok uzun zamandır bekliyordum." "Bir ömür boyu," diye kabul etti, onun kollarında dönerek.

Ellerini kalçalarına koydu ve onu kendine doğru çekerek beklemenin kendisi için ne kadar zor olduğunu anlamasını sağladı.

"Neden gülümsüyorsun, James?"

"Beni gülümsetiyorsun, sevgilim." Ve o daha da geniş gülümsedi.

Eğer kalbi biraz daha takla atarsa, Selene kalbinin durabileceğini düşündü.

"Bu iyi mi? Seni gülümsetiyor mu?"

"Çok, çok iyi," diye güvence verdi ona, ağzını her seferinde baştan çıkarıcı bir santim onunkine doğru indirirken. Buğulu gözleri önce onunkileri esir aldı. Sonra günahkâr bir şekilde uzun kirpikleri, onları saran ezici şehvete teslim olarak kapandı.

Selene inledi.

James onun dudaklarına gülümsedi. "Ateşini henüz yakmadım mı?" diye alay etti, nefesi onun ayrık dudaklarına fısıltılı bir okşayıştı.

"Alevinin sıcaklığını kesinlikle hissediyorum."

Kıkırdadı, sonra ciddileşti. "Bunun sonsuza dek sürmesini istiyorum."

"Sonsuza kadar mı? Hmmm. Yeteneklerine güveniyorsun."

"Kesinlikle." Yüzünü iki eliyle kavradı ve öpücüğüne uyması için ona açtı. İlk başta, dudaklarının sert etini onunkilere sürtmekle yetindi - yalvarıyor, ikna ediyor, yumuşak zevk sesleri mırıldanıyordu.

Dudakları uysallaştığında, öpücüğü nazik ve ikna edici olmaktan çıkarıp sert ve talepkâr hale getirdi. Sonra onu vahşice sahiplendi. Yoğunluk. Ağzını açıp yapışarak, emerek ve ısırarak onu miyavlayan bir yaratığa dönüştürdü, sadece kendisinin verebileceği besin için ölüyordu.

"Bir öpücüğün bu kadar erotik olabileceğini hiç bilmezdim James," diye itiraf etti nefes nefese kalarak. Geri çekildi ve son derece şefkatle ağzının çizgilerini takip etti. "Öpücüklerine bayılıyorum."

"Öpücüklerime verdiğin karşılıkları seviyorum," diye mırıldandı. Bir elini Selene'nin boğazına koyarak yüzünü tekrar aşağı indirdi ama bu seferki öpücük çok daha farklıydı. "Bana açıl, Selene," diye mırıldandı onun ağzına karşı.

Kız razı olunca, adamın dili ağzının içine süzüldü, onu yaktı, inanılmaz bir bütünlükle doldurdu. Ve vücudundaki her erojen bölge -var olduğunu bilmediği bazıları da dahil olmak üzere- titreyen bir titremeye dönüştü.

Dilini çekerek, vücutlarının doruğa ulaşmasına bir başlangıç olan yavaş, şehvetli vuruşlara başlaması için onu sözsüz olarak cesaretlendirdi. zaten arıyorlardı.

"Beni öldürüyorsun, Selene," diye inledi sonunda, boynuna doğru nefes nefese.

"Bekleyebileceğimi sanmıyorum James," dedi ve adamın ellerinden birini alıp ağrıyan göğsüne bastırdı. Nefesi kesildi. O saf Hassaslaşmış meme ucuna hafifçe dokunmanın verdiği haz onu neredeyse doruğa ulaştıracaktı.

James onun tepkisini gördü. Ve biliyordu.

Hafifçe gülerek elini göğsünden çekti. "Çok erken, Selene... çok erken. Bence sen artık sadece bir kor gibisin. Sana söz verdiğim şenlik ateşinden çok uzaktasın."

"Ember!"

"Şey, yanılıyor olabilirim. Belki de kontrol etmeliyim," dedi gizemli bir şekilde ve geri adım atarak onu kol mesafesinde tuttu. "İzin verir *misin, chérie*. Hmmm?"

"Ne?" Tanrım, vücudundaki her hormon tatmin olmak için uğulduyordu. Bu noktada, eğer ona sorarsa muhtemelen bir uçurumdan atlayacaktı.

Cevap vermek yerine elini tuttu ve onu yakındaki bir bayılma masasına götürdü.

Kanepe - tembel hanımların öğleden sonraları kitap okuyup şekerleme yerken uzandıkları o çıkmekte olan mobilya parçalarından biri.

James'in aklında ne edebiyat ne de yemek vardı.

Onu döşemeli kanepeye yatırarak elbisesinin eteklerini kaldırmaya başladı.

"James, bundan haberim yok," diye itiraz etti.

"Şşşt. Beni şımart, *chérie*. Senin... közlerini incelemek istiyorum." Kız düşünmeye fırsat bulamadan, adam elbisesinin kenarını beline kadar çekerek çıplak vücudunu ortaya çıkardı.

Adam çıplak ayaklarının yanında bir dizinin üzerine çökerken "Köz," diye boğuk bir ses çıkardı. Elleri onu dik tutması için uzandı. "Bundan hoşlandığımdan emin değilim James."

"Güven bana sevgilim," dedi kalınlaşmış bir sesle.

Tereddüt etti, sonra ellerini geriye bıraktı. Parmak uçlarını bacaklarının dışında gezdirdi. "Bacakların neden bu kadar pürüzsüz?"

"Tıraş

oldum."

Güldü.

"Ustura ile."

"İşte bu bir manzara olurdu." Adam kadının bacaklarının arasına girerek onları ayırdı. "Ama bununla kıyaslanamaz bile."

Selene kendini savunmasız ve inanılmaz derecede heyecanlı hissetti.

"Ateşini görüyorum Selene," dedi ona, "ama bu ıslak bir sıcaklık." Selene utanarak bacaklarını kapatmaya çalıştı ama nafi. "Ah, sonunda ateşinin kaynağını görüyorum."

Parmak ucunu hafifçe kızın ıslaklığına ve şişen tomurcuğa değdirdi. Selene yaklaşmakta olan orgazmının yükselen dalgalarıyla coşmaya başladı.

Ama henüz tatmin olmasını istemiyordu. Aniden elbisesini ayak bileklerine kadar sıyırdı ve onu ayağa kaldırarak dudaklarından nazikçe öptü.

"Şimdi duracak mısın?" diye sordu kuşkuyla.

"Oui," dedi ve onu kucaklayıp merdivenlere doğru çekti.

"Acı içindeyim."

"Acının tadını çıkar... beklentinin."

"Sen de mi acı çekiyorsun?"

"Kesinlikle."

Geniş merdivenin dibinde durduklarında, hafif, bilmiş bir gülümsemeyle ona baktı.

O zaman anladı.

Saf bir Güneyli beyefendinin becerisiyle onu kucağına aldı. kollarına aldı ve fantezisini gerçekleştirerek onu merdivenlerden yukarı taşımaya başladı. Yolun yarısında seksi bir hırıltıyla onu uyardı: "Yemin ederim Selene, bana Rhett dersin seni düşürürüm."

On Dokuzuncu Bölüm

James Selene'i yatak odasına taşıdığına alacakaranlık hızla geceye dönmüştü. Onu ayağa kaldırdı, sonra kolunun ucunda tuttu ve şaşkınlıkla ona baktı. Kalbi çılginca çarpıyordu

Sonunda ilişkilerinde bu noktaya, yani başlangıca geldiklerini bilmek.

Selene koyu renk saçlarını yeşil bir kurdeleyle yüzünden ayırmıştı. Boynunun arkasına uzanıp fiyongu çözdü ve kıvrıkcık saçların Selene'nin etrafında, arkada omuz kemiklerine ve önde göğüslerinin üst kıvrımına kadar uzanışını takdirle izledi.

İlkel, temel bir ihtiyaç hayat damarlarında patladı.

"Elbiseni çıkarmak ister misin, yoksa ben mi çıkarayım?" diye sordu boğuk bir küntlükle.

Gölgeli ışığın içinden onun çenesinin düştüğünü gördü.

Bir kibrit çaktı, üzerindeki çok uçlu şamdana doğru ilerledi. şifonyer. Dolunay, Fransız kapılarından odayı yeterince aydınlatıyordu ama gelecek gecenin tek bir ayrıntısını bile kaçırmak istemiyordu.

"Neden senin odana gitmedik?" diye sordu, ince ayak parmakları halıya gömülürken çıplak ayaktan çıplak ayağa bilinçsizce geçerek.

Hah! Şimdi bana karşı utangaç olmasan iyi edersin, Selene. Aklında senin için planlarım varken olmaz. "Çünkü benim odamda o ayna yok." Odanın ortasındaki ayaklı aynayı işaret etti.

Başını sorgulayıcı bir şekilde eğdi.

"Ayna için planlarım var, *chérie*. Ve senin için."

"Öyle mi?"

"Ah, evet, kesinlikle öyle," dedi ve arkasından geçerken onun poposunu müstehcen bir şekilde okşadı. İki kandile uzanarak onları yaktı ve aynanın iki yanına yerleştirdi.

Adamın planlarını anlamaya başladığında yüzünün rengi değişti.

"Bilemiyorum James. Bu biraz sapıkça görünüyor."

"Öyle, değil mi?" diye utanmadan kabul etti, sonra da ona göz kırptı.

"Hepsi senin suçun, Selene. Bana bu fikri sen verdin."

"Hiç yapmadım."

"Selene, Selene, Selene," diye azarladı onu. "Durmadan *Rüzgâr Gibi Geçti* fantezilerinden bahsediyorsun. Benim de kendime ait birkaç fantezim olduğu hiç aklına gelmedi mi?"

"Fanteziler mi?" diye yutkundu.

"Ve inan bana tatlım, fantezilerimin hiçbirinde cesur Güneyli beyefendiler ya da tatlı, yapmacık güzeller yok."

"Daha çok kötü adamlar ve daha kötü kadınlar gibi, bahse girerim," dedi hafif bir gülümsemeyle.

"Aynen öyle."

"Daha önce hiç bu kadar hınzır olmamıştım," diye itiraf etti, ağzı kederle kapandı.

"Sana

öğreteceğim."

"Aman Tanrım!"

"Aman Tanrım!' Bu gece sana bunu çok söyletmeyi planlıyorum." "Oh, m...," demeye başladı, ama kendini durdurdu, ona baktı

şüpheyle.

Belinden sarkması için galluslarını omuzlarından çekti ve yarım botlarını önce bir ayağının, sonra diğerinin parmak ucuyla çıkardı. Ayak parmaklarını kösele sınırlarından kurtardıktan sonra duygulu bir şekilde oynattı.

Bakışları tuhaf bir şekilde onun ayak parmaklarına sabitlendi.

"Ne var? Neden ayaklarıma bakıyorsun?"

Sarsılarak kendine geldi. "Sadece hatırlıyordum..." Kirpiklerini mütevazı bir şekilde indirdi.

"Neyi hatırlıyorsun, Selene? Şimdi durma."

Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Bir şey değildi...."

Tanrım, kızın kızarmasına bayılıyordu.

"Sadece... şey, New Orleans'taki otel odanızda uyandığım o ilk sabah, sizi yatakta uyurken gördüm. Ve çok güzel ayakların olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum-"

"Güzel ayaklar mı?" diye hayretle sordu. O kadar tahrik olmuştu ki kafası karışmıştı ve kadın ayaklardan bahsediyordu.

"-ve bir erkeğin ayaklarından gerçekten tahrik olduğuma inanamıyordum."

Parladı. "Ayaklarım seni 'tahrik mi ediyor'?"

"Diğer şeylerin yanı sıra," diye ekledi şımarıkça.

"Çok iyiysen belki daha sonra dokunmana izin veririm," dedi gülmek için kendini zor tutarak.

"Ve belki bir ya da iki tanesini emerim... eğer çok iyiysen." Gözleri meydan okumayla parlıyordu.

Yutkunma sırası ondaydı. *Sacrebleu! Ne erotik bir görüntü! Hem de ayaklarla ilgili! Görünüşe göre, sapıklık öğrenilen bir zevk olabiliyor.* Gömleğinin düğmelerini açmaya başlarken kıkırdadı.

Dikkatle onun her hareketini izledi. Bir keresinde kuru dudaklarını bile yaladı. Daha başlamadan önce derede soğuk bir banyo daha yapması gerekebilirdi.

Aynanın önüne geçti ve parmağını ona doğru uzattı. Kızın gözleri büyüdü.

Elbisesinin ince ipeğinin altından göğüslerinin uçlarının kabardığını gördü ve ellerini rahatsız edici kumaşı yırtmaktan zor alıkoydu. Birden ağzı kurudu ve aniden kuruyan dudaklarını yalayarak Selene'in izinden gitti.

Bu aşk oyununun kontrolünü tekrar ele almanın zamanı gelmişti. Kalın, kararsız bir sesle, "Bana olan ihtiyacınla çalkalanıyor musun, Selene?" diye sordu.

Hızlı nefes alış veriş i ona doğru tahmin ettiğini söze gerek kalmadan anlattı.

"Alt dudakların şişip ayrılıyor mu, istilamı özlüyor musun?" İnledi ve başını salladı, onun grafik sorularına istekli bir köle oldu.

"Kadınının merkezi benim için inci gibi parlıyor mu?"

Ayrılmış dudaklarından kısık, miyavlayan bir onay sesi çıktı.

Yavaşça, yavaşça, beyni fısıldadı.

Acele et, acele et, diye bağırdı azgın şehveti.

Tanrım! Selene'nin açık ateşi ve Selene'nin kaygılı tutkuları onu daha başlamadan çözecekti. Ve Selene'le bu ilk seferinin bütün gece sürmesini istiyordu.

"Buraya gel, tatlım," diye ikna etti, ciddileşerek. "Açgözlü şehvetim beni vahşi bir sapkınlık canavarına dönüştürmeden önce sana söylemem gereken önemli bir şey var."

Gözleri kısık, ayaklarını endişeyle sürüyerek ona doğru ilerledi. Tenindeki lavanta sabunu kokusunu alabileceği kadar yakınında durduğunda, bir parmağıyla çenesini yukarı kaldırdı. Kadının cazibesi onu sıcaklıkla sarmıştı.

"*Je t'aime, chérie*," diye fısıldadı hararetle. Sonra tekrarladı, "Seni seviyorum, sevgilim."

İlk başta şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Anlayışının ortaya çıktığı anı gördü.

"Oh, James, ben de seni seviyorum. Gerçekten seviyorum." Kendini James'in kollarına atarak neredeyse onu geriye doğru savurdu ve yüzünün ve boynunun her yerine küçük öpücükler kondurdu. "Seni seviyorum... Seni seviyorum... Seni seviyorum..." diye ilan etti dişleyen öpücükleri arasında.

Onu sabit tutmak için parmaklarını saçlarına geçirdi, eğildi ve dudaklarından yumuşakça öptü, sadece ağzının en hassas fırçasıyla ona karşı hislerinin ne kadar güçlü olduğunu anlatmayı umuyordu. "Seni seviyorum," dedi ağzına karşı ve sonra bir kıl payı geri çekildi. "Ne olduğunu bilmiyorum yarın ne getirecek, Selene, ya da birlikte kaç yarınımız olacak _."

"Umarım sonsuza dek," diye araya girdi, gözleri yaşlarla dolmuştu.

Başını salladı, kendi gözlerinde de yaşlar olabileceğinden korkuyordu. "Gelecek hakkında daha sonra konuşabiliriz, ama şimdilik sadece bilmeni istedim... Sadece bilmeni istedim..." Sesi duygusallıktan kırıldı ve omuz silkti, kalbinden geçenleri ona söyleyecek kelimeleri bulamadı.

Ama o biliyordu.

Selene başını kaldırıp James'e baktı ve o anın mutluluğuyla gülümsedi. *O beni seviyor! Beni gerçekten seviyor! Teşekkürler Tanrım!* "Rhett bunu daha iyi söyleyemezdi," dedi ona.

"Sana o alçağın adını anmamanı söylediğimi sanıyordum," diye hırladı.

"Unutmuşum."

"Ee, *Crimson*," diye takıldı, "sence de bana *kızıl* bir Güneyli dilberin neler yapabileceğini göstermenin zamanı gelmedi mi?"

"Sen bir *sıçansın*, Rhett," diye karşılık verdi şımarık bir kahkahayla.

"Olmaya çalışıyorum." Onun gözlerini tutarak gömleğinin düğmelerini açmayı bitirdi, belinden çıkardı ve dikkatsizce yere fırlattı. Sonra da kız izlerken giysilerinin geri kalanını çıkarmaya başladı.

James'in salondaki aşk oyunu ve onun Birkaç dakika öncesinin baştan çıkarıcı sözleriyle Selene, James'in çıplak tenini ilk kez gördüğünde bacaklarının arasında sıcak bir ıslaklık hissetti. Göğüsleri, özellikle James'in gözleri bilerek orada oyalandığında, dar korsesinin sınırlarına karşı şişti ve ağrıyordu.

James yakışıklı ve seksi bir adamdı. Geniş omuzları kaslı düzlemler halinde aşağı doğru iniyor ve sıkı siyah buklelerden oluşan göğsüne mükemmel bir simetri

sivrilen beli ve dar kalçaları. Güneşten bronzlaşmış her santimini bir an önce incelemeye niyetliydi.

Teker teker, kasıtlı ve şehvetli bir yavaşlıkla pantolonunun düğmelerini çözdü ve sonunda onu ne kadar çok istediğinin kanıtını serbest bıraktı. Sonra pantolonunu yere düşürdü ve bir kenara attı.

"Çok güzelsin James."

Gözleri şaşkınlıkla yukarı fırladı. "Öyle mi düşünüyorsun? En çok hangi yanımı güzel buluyorsun?"

"Çok çirkinsin."

"*Oui*." Gülümsedi, sevincinin açık, göz kamaştırıcı bir ifadesiydi bu.

"Sıra sende Selene," diye anons ederek onu uzun aynanın önünde poz verdirdi. Gözleri Selene'nin gözlerini esir almış, o da aynadaki pek çok şeyi çözmeye başlamıştı.

elbisesinin arkasındaki düğmeleri çözdü. "Közler nasıl canım?" diye sordu işini bitirdiğinde, kadının omurgasından sırtının alt kısmına doğru erojen alevlerden bir yol açmıştı.

"Ateş gibi sıcak."

Güldü, alçak barbarca bir memnuniyet sesiydi.

Başını adamın sağ omzuna yaslayıp gözlerini kapatırken, adam parıldayan elbiseyi kollarından, kalçalarından ve bacaklarından yere kadar indirdi.

Selene onun keskin nefesini duydu ve vücudunun arkasında sertleştiğini hissetti. Özellikle de kızın yarığına bastıran sert ereksiyonunu.

Çıplak kalçalar.

"Bak," dedi kısık bir sesle. Kirpikleri yavaşça kalktı.

"Güzel olan sensin, Selene."

Ve öyleydi de. Selene güzelliğiyle ünlü olduğu için binlerce fotoğrafa poz vermişti ama hiç bu kadar iyi görünmemişti. Hiçbir zaman.

James ondan yarım kafa daha uzundu ve o da çok uzundu. Son birkaç haftada biraz kilo almıştı, kabul etmeliydi ki bu onun avantajıydı. Çıkıntılı kemikler ve sert açılar yerini yumuşak kıvrımlara ve baştan çıkarıcı, gizli gölgelere bırakmıştı. James'in gözlerinden dolgun göğüslerini ve dar belini, kadınlığının koyu buklelerini ve uzun, sivriltilmiş bacaklarını gördü.

Yabani saçları ve tutkuyla morarmış dudakları olan bu ahlaksız yaratığı tanımakta güçlük çekiyordu. Ona alev alev yanan bir arzuyla bakan yeşil gözlü baştan çıkarıcı kadın, Devon'un bir zamanlar tarif ettiği "cinsiyetsiz manken" değildi.

Evet, güzeldi ve bir kez olsun güzelliğinin onu tanımlamasından mutluydu, sadece sevdiği adama zevk verdiği için bile olsa.

"Ellerini boynumun arkasına koy," diye ısrar etti, bir avucunu sahiplenici bir şekilde onun gergin karnına yerleştirdi, onu vücuduna doğru geri çekti ve diğer elini ellerini yukarı ve boynunun arkasına yönlendirmek için kullandı.

Bu hareket, dolgun göğüslerini daha da yukarı kaldırdı ve sanki bir sevgilinin beslenmesi için dolgun meme uçlarını sunuyormuş gibi sırtını kamburlaştırdı. Öyleydi.

Selene, James'in ereksiyonunun ona karşı sarsıldığını hissetti. "Oh."

Sol eli hâlâ kızın karnında olan James, sağ elini kızın saçlarını yüzünden çekmek için kullandı. "Oh?"

"Oh, eğer yakında bana dokunmazsan, sanırım öleceğim."

Sanki gülmek istiyormuş ama çok acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

"Göğüslerini seviyorum," diye fısıldadı kulağına, sıcak nefesi iç kıvrımlarını erotizmle okşuyordu. İki eliyle göğüslerini daha da yukarı kaldırdı, sonra avuçlarını ağrıyan merkezlerin üzerinde yukarı doğru gezdirdi.

"A-a-ah."

"Bu iyi hissettiriyor mu?" Avuçlarını kullanarak üzerlerine hafif daireler çizdi. "Harika hissettiriyor... ve korkunç. Çok fazla... ve neredeyse yeterli."

Avuç içleri göğüslerini terk etti, şişmiş tümsekleri doyurulmamış ve daha fazlası için zonklayan bir yoğunlukla özlem içinde bıraktı. Keşfeden elleri daha aşağılara inip dış buklelerini bile kaplayan ıslaklığın üzerinde gezinirken, ışıltılı gözleri onunkileri aynaya hapsedti. Kadın gözlerini indirdi ama adam hemen kadının çenesini yukarı doğru kaldırdı.

"Hayır, tatlım, senin benimkini gördüğün gibi ben de senin zevkini görmek istiyorum."

"Boşaldığımda içimde olmanı istiyorum James," diye itiraf etti küçük bir sesle.

Adamın nefesinin bir an durduğunu hissetti. Sonra yüksek bir sesle nefes verdi. "Olacağım, sevgilim. Olacağım. Sadece izin ver..." Eliyle bastırdı. parmak uçlarını bacaklarının arasına soktu, sonra ürperdi. "*Mon Dieu!* Üzerimde eriyen sıcak bal gibisin. Bunun son olmasını istedim. Gerçekten istedim, Selene. Ama bekleyebileceğimi sanmıyorum."

Onun kollarında döndü ve yüzünü kavradı. "Artık işkence yok, James. Daha sonra... istersen bana daha sonra işkence edebilirsin, ama şimdilik sadece *seni* istiyorum... sadece *seni* istiyorum. Hepsi bu."

Derin, erkeksi bir uyum iç çekişiyile kolunu dizlerinin altından geçirdi ve onu yatağa taşıdı. Onu kuş tüyü şiltenin üzerine sırtüstü yatıran adam, hemen ardından üzerini

vücudunun ağırlığını karşıladı.

"Şimdi," diyerek bacaklarını ayırdı ve onu kucaklamak için dizlerini büktü. Sertliğini vücuduna çekmeyi umarak ona uzandı, ama adam alçak bir kahkahayla elini tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Henüz değil. Közleriniz henüz bir şenlik ateşine dönüşmedi."

Etienne'in en sevdiği kaba kelimeyi alıntılararak, "Hah! Eğer dikkatli olmazsan, pizzanı cızırdıatacağım," diye uyardı.

James güldü. "Bu sözünü tutacağım, Selene. Daha sonra."

"Şimdi, James."

Muhteşem Güneyli cazibesiyle ona sırtıttı ve reddetti, tam da istediği gibi yaptı. Bu onu da memnun etmediğinden değil.

James bir dirseğinin üzerinde durarak onun yan tarafına kaydı ve işaret parmağını ağzının üzerinde, çenesi boyunca, boynunun ince sütunundan aşağıya, göğüslerine doğru gezdirdi. Bir meme ucunu başparmağı ve işaret parmağı arasına alıp hafifçe sıktı. "Göğüslerini sevdiğimi söylemiş miydin?"

"Evet." Lezzetli, acı verici zevk karşısında kedi gibi mırıldanarak vücudunun üst kısmını gerdi.

Ağzını alçaltarak ağrıyan çakıl taşını diliyle yaladı, daha da hassaslaştırdı, dudaklarının arasında yuvarladı, ileri geri oynattı. Ritmik bir şekilde emmeye başladığında, Selene başının üzerinden uzanarak yatak başlığının millerini kavradı. Diğer göğsüne geçti, ona da aynı ilgiyi göstererek yaramaz takdir sözcükleri mırıldandı.

"Tatlı... tatlı... iniltilerin çok tatlı, tatlım."

Her emişte Selene kadınının merkezinin derinliklerinde kışkırtıcı bir çekim hissetti ve bacaklarının arasındaki ıslaklık kalınlaşıp eridi.

Selene aniden, yüksek sesle inleyerek aşırı güçlü bir doruk noktasının dalgaları üzerinde yukarı doğru çıkmaya başladı.

James durdu. *Durdu.*

Sırt üstü düşerek bir kolunu yüzüne attı ve nefes nefese kaldı. Selene şok içinde ona baktı. "Beni çıldırma noktasına getiriyorsun, ve sonra duruyorsun. Gerçekten bu kadar zalim misin?"

Bir elinin yayılmış parmaklarının arasından ona baktı. "Bu beni, seni incittiğinden daha çok incitiyor, sevgilim."

"Hah!" Aşağıya doğru baktı ve adamın kocaman ereksiyonunu gördü, damarlar o kadar doluydu ki, kılıfının sıkı kucaklamasını beklerken göze çarpıyordu. "Neden?" diye sordu, bir elini onun göğsüne koyarak, tıpkı onunki gibi yassı meme uçlarıyla oynadı. Adamın keskin nefesi onu son derece memnun etti. Parmak uçlarını aşağıya, onun çıkıntılı karnının ve düz karnının üzerinde gezdirdi.

Kadın erkeğin o kısmına uzandığında, erkek onun bileğini yakaladı.

"Hayır."

"Hayır mı?" diye sordu ve bacağına onun kalçalarının üzerinden geçirerek üzerine oturdu. "Hayır mı demek istiyorsun, bunu yapmamı istemiyor musun?" diye sordu ve

Dilini ayırdığı dudaklarının arasına sokup onu aklıkla öptü.

İnledi.

"Yoksa bunu mu kastediyorsun?" diye alay ederek meme uçlarını ısırdı.

Mide kaslarını emdi, ikisini de tüketen şiddetli uyarılmayla savaştı.

"Yoksa bu mu?" dedi iç çekerek ve erkeklik organını iki elinin arasına alarak kayganlığının içine doğru yönlendirdi.

"Evet," dedi çok uzaklardan geliyormuş gibi görünen bir sesle ve yukarı doğru eğilerek onu doldurdu, neredeyse rahmine kadar soktu. İki elini de kadının kalçalarına koyarak onu yerinde tuttu ve doruk noktasını engellemek için dişlerini sıktı.

Ama Seline o kadar güçlü değildi. Sıkıca sarılmış ateşli bir iplik yumağı gibi çözülmeye başladı. Ve sıcak iç kıvrımları adamın etrafında Akan lavların şiddetli dalgaları.

"*Mon Dieu!*" diye bağırdı. "Oh, *Mon Dieu*, kadife ateşi gibi hissediyorsun."

Nefes almak için savaşıırken çenesi göğsüne düştü.

Ancak o zaman onu hafifçe sallamaya başladı. Yukarı uzanarak, ince İştten dolayı aşınmış pedleri olan parmakları sadece zonklayan göğüslerinin uçlarına dokundu, sonra bacaklarının arasında daha çok bir mermer gibi görünen ıslak inciye doğru ilerledi.

Kadını kılıfı onu spazmodik bir şekilde kavradı. Ve tekrar doruğa ulaştı, onun şaşkınlığı ve zevkiyle.

Tutarsızca inledi.

Cesaretlendirici sözler mırıldandı. "Zirveye çıktığında çok... çok güzel görünüyorsun."

"Ben asla... Ben asla..." Devam eden tutkusunun sancıları içinde zar zor konuşabiliyordu.

"Titriyorsun."

"Kalbin deli gibi atıyor," diye cevap verdi.

"Teninin tadı pürüzsüz saten gibi."

"Tenin beignet'ten daha lezzetli."

Onun vücudunu daha rahat keşfetmeye başladığında neşeyle güldü.

Kadın iç çekti.

"Ah, Selene, bana nelerden

hoşlandığını söyle." "Her şeyi."

"O kadar çok beignet yediğinde açgözlü bir fahişe olacağını anlamalıydım."

"Hah!" Sonra sesi boğucu bir hal aldı. "Bana neyi sevdiğini söyle, James. Bana ne yapacağını söyle."

Ve yaptı. Tanrım, yaptı.

Kısa süre sonra ikisi de sözlü ön sevişmeye daha fazla dayanamadı. James onu sırt üstü çevirdi, hala derinliklerine gömülmüştü ve yavaş, okşayıcı bir ritme başladı. Odadaki tek ses, seslerinin yumuşak mırıltıları ve sevişmelerinin ıslak sesleriydi.

"Seni seviyorum Selene," dedi nefes nefese, vuruşları giderek sertleşip kısılırken.

"Ben de seni seviyorum. Oh, nasıl seviyorum-" Destek için yatak başlığını kavradı, tutarlı bir şekilde konuşamıyordu ve bacaklarını adamın beline doladı. İnanılmaz bir şekilde, devasa organı içinde daha da büyüdü ve daha da derine girdi.

"O-o-oh," diye homurdandı ve mücadeleyi bıraktı. Kadının bedenine son bir kez daha çarptı ve sıcak fışkırmalarla doruğa ulaştı.

Sonsuz dakikalar boyunca kıpırdamadan yattılar, düzensiz nefes alıp verdiler. James'in yüzü onun boynuna gömülmüştü ve ağırlığı onu yatağa bastırıyordu.

Selene hayatında ilk kez kendini kadınsı, arzulanır ve doygun hissediyordu. Kesinlikle doymuş. Gülümsedi, okşayıcı bir elini sırtının esnek kasları. "Seni seviyorum James," diye fısıldadı, onun duyup duymadığından emin değildi.

Ama o yaptı.

James sırt üstü dönerek onu da yanına aldı ve sıcak bedenini kolunun altına sıkıştırdı. "Bunu şenlik ateşini söndürdüğüm için söylüyorsun," diye alay ederek başının üstünü öptü.

Ona muzipçe baktı. "Hey! Yangının henüz sönmediğini sana düşündüren nedir, Rhett bebeğim?"

Gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. Sonra göğsünde alçak bir kahkaha gümbürtüsünün başladığını hissetti.

"Ne?" diye sordu.

"Sanırım Rhett'in nasıl öldüğünü biliyorum."

Bu kez sevişmeleri, her biri diğerinin bedenini tanımaya başladıkça yavaş, nazik bir kutlama oldu. Yumuşak sözler, kendilerine verilen bu nadir armağan karşısında duydukları hayranlığı ifade ediyordu.

Bir kez daha birbirlerinin kollarında gevşek bir şekilde uzandıklarında Selene James'e, "Kendi zamanıma dönmek gibi bir arzum yok," dedi.

"Şşşt," diye uyardı, onu kollarının beşiğine sıkıca çekerek. "Tutamayacağın sözler verme."

Başını kaldırıp ona baktı, sonra işaret parmağıyla çenesinin çizgisini sevgiyle çizdi. "James, seni seviyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum. Aziz John Arifesi'nde o elbiseyi giymemeyi seçersem, seçim benimdir."

Güçlkle yutkunuyor gibiydi. "Bunun mümkün olduğuna inanmaktan neredeyse korkuyorum. O kadar çok sorun yaşadım ki, şimdi mutlu olmaktan korkuyorum. umut."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum tatlım. Sanki çok mutlu olursan uğursuzluk getireceğinden korkuyorsun. Sanki kıskanç bir tanrı tepeden bakacak ve tüm anlaşmayı iptal edecekmiş gibi."

Gülümsedi. Tanrım, dünyanın en güzel gülümsemesine sahipti. "Şey, ben olsam bunu bu şekilde söylemezdim, *chérie*, o uğursuzluklar ve nix-es ile." Yan tarafına doğru kaydı ve ona baktı, ifadesi aniden ciddileşmişti. "Şimdi ne olacak Selene?"

Alaycı bir tavırla gözlerini kaldırdı. "Yine mi James?"

"Hayır, yine mi Selene," dedi abartılı bir korkuyla. "Demek istediğim yarın ve ondan sonraki gün. Evimde insanlar var -Etienne, annem, Blossom, köleler, hizmetçiler- her şeyi gören ve duyan insanlar. Seni metresim yaparak seni tehlikeye atmak istemem. Ben bile Şafakta yatağını terk edersen, burada uyuduğumu anlarlar. İnan bana, bilecekler."

Onun bu düşüncesi karşısında gülümsedi. "Ne öneriyorsun?"

"Evlenmemizi... mümkün olan en kısa sürede."

Selene'in kalbi göğüs kafesine çarptı ve kanı damarlarında neşeyle dolaştı. Yine de tereddüt etti. "Seni seviyorum James. Hiçbir şey beni senin karın olmaktan daha mutlu edemez. Hiçbir şey. Ama gerçekten evliliğe acele etmenin akıllıca olduğunu düşünüyor musunuz? Demek istediğim...şey, biliyorum seçim dedim

burada kalma konusunda benim. Ama ya daha sonra başka düşünceleriniz olursa?"

"Yapmayacağım."

"Peki ya-"

"Selene, her seferinde bir gün yaşayalım. Herkesin yapabileceği tek şey bu. Hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktur. Aşk bir kumardır, sence de öyle değil mi?"

"Ve sence şans bizden yana mı?" "Kesinlikle."

Birlikte uykuya daldılar.

Şafak sökmeden hemen önce onu tekrar uyandırdı. "Acele et Selene, hava aydınlanmak üzere."

"Artık yok," diye inledi ve yüzüstü dönerek başını yastığın altına gömdü.

Çıplak kalçasına bir şaplak attı. "Kalk, Selene. Giyinmen gerek."

Yastığın bir tarafını kaldırdı ve ona baktı. "Elbise mi? Ne için Ne?" Çoktan siyah bir pantolon giymiş ve düğmeleri açık beyaz gömleğini beline sokmuştu.

"Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Yine mi? Gecenin bir yarısı mı?"

"Tsk-tsk, Selene. Kirli bir zihnin var. Ayrıca, gecenin bir yarısı değil. Saat dört ve yakında şafak sökecek. Gel hadi."

Daha sonra onu yataktan sürükleyerek çıkardı ve uzun bir etek ve gömlek bluzu aldığı gardıroba doğru çekti.

"Önce yıkanmama izin ver." Uyluklarının içini kaplayan kayganlığa utançla baktı.

"Hayır." Adamın solgun gözleri kadının bacaklarının kıvrımlarına şehvetle bakıyordu. "Bir parçamın hâlâ senin içinde ve üzerinde olduğunu bilmek... görmek... hoşuma gidiyor."

Kadın karşı koymaya başladı ama adam onu aynanın yanına çekti ve aynanın önündeki sandalyeye oturttu, kadın kucağında, yüzü öne dönüktü. Dizlerini iyice ayırdı ve onunkileri de dizlerine aldı. "Bak Selene. Sana baktığımda ne gördüğümü gör. Bu çok güzel. Sen çok güzelsin."

Selene'in boynundan yüzüne doğru bir kızarıklık süzüldü ama baktı. Ve James'in gözlerinde kadınlığının, kirli ve yasak bir sır gibi saklanmadığını, çiğle kaplı bir çiçeğin taç yaprakları gibi açıkta olduğunu gördü.

"Oh, James." Bacaklarının arasında vahşi bir uyarılma kıpırtısı hissetti.

Yumuşakça güldü ve onu ayağa kaldırdı. "Şimdi olmaz, seni açgözlü cadı." Dudaklarına hafif bir kelebek öpücüğü kondurduktan sonra geri çekildi. "Seni nereye götürmek istediğimi unutmadan önce şu elbiseyi giy."

Kısa bir süre sonra, James'in önünde atının üzerinde otururken, nereye gittiklerini fark etti. Bataklık deresinin kıvrımında balıkçıların çiftleşme ritüellerini gerçekleştirdikleri özel bir yer.

"Seninle burada sevişmeyi hayal etmişim," diye fısıldadı kulağına, attan inmesine yardım ettikten sonra atı dizginledi. Eyerin üzerinden kaba bir battaniye aldı ve kızın elini kendi eliyle birleştirerek onu تنها bir yere doğru yönlendirdi. Aynı iki balıkçıl, sanki onların gelişini bekliyormuş gibi sabırla dalın üzerinde oturuyordu.

"Haklısın James. Burası aşkımızı mühürlemek için mükemmel bir yer."

İlkel doğa ve zamansız yaratıklarla çevrili James onu battaniyenin üzerine yatırdı. Ve Selene çok geçmeden iki aşığın gerçekten de farklı dünyaların eşiklerini geçebileceğine inanmaya başladı... aslında o kadar da farklı olmayan dünyaların.

"Senin ve benim halkım birbirine benzemiyor, Selene. Bunu şimdi anlıyorum. Ortak bağımız sevgi," diye mırıldandı James diz çöküp Selene'nin bedenine girerken, sanki o da yaptıkları eylemin sembolizmini hissetmiş gibi saygıyla.

Selene, James'in geri çekilen vuruşunu takip ederek tek bir akışkan hareketle yukarı doğru yükseldi. Hala onun derinliklerinde gömülü olan kalçalarının üzerine oturan James, uyluklarına binene kadar onu kendisiyle birlikte çekti. İç çekerek göğüslerini James'in göğsündeki tel tel tüylere bastırdı. "İki kalp atışı... Aslında iki kalp atışımızı da hissedebiliyorum." diye haykırdı huşu içinde.

"*Evet*, iki kalp atışı ama tek ritim."

Ruhu yükseldi ve James'inkiyle sarmaş dolaş oldu, tıpkı önlerinde oturan iki balıkçılın boyunları gibi. "Haklısın James. Aşk sınır tanımaz. Ne zaman ne de mekân."

O anda, tutku çılgınlıkları gökyüzüne yükselip ormanın sonsuz seslerine karıştığında, Selene neden zamanda geri gönderildiğini anladı.

Sırtını dikleştirip giderek artan dalgaların kreşendosuna tırmanırken mutluluk gözyaşları yüzünden aşağı aktı, sonra hayatında yaşadığı en yoğun, en sarsıcı zevkin girdabına çarparak parçalandı. Bunu muazzam bir bütünlük duygusu izledi.

James'in boğuk memnuniyet çığlığı onunkinden sonra yankılandı. Başını kaldırdığında onun da gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördü. Ve kalbi neredeyse taşacak kadar doldu.

Sonsuzluğun spektrumundaki o bir saniyede... tanrıların o donmuş arafında... zaman durdu. Ve kutsanmış olduklarını biliyorlardı.

OceanofPDF.com

Yirminci Bölüm

Selene ve James eve döndüklerinde saat yedi olmuştu. Fergus'un ya da zaten harıl harıl çalışmakta olan işçilerin utanç verici sorularından kaçınmak için şeker tarlalarının etrafından dolanarak arka yoldan geri döndüler.

James'in önündeki atın üzerinde oturan Selene esnedi ve sırtını James'in sert göğsüne yaslayarak duygulu bir şekilde gerindi. Vücudu morarmış, ağrımış ve aşınmış hissediyordu. Ve kesinlikle harikaydı.

James tek bir kıvrak hareketle atından indi ve atını arka korkuluğa bağladı. Sonra ellerini Selene'nin beline koyarak onu yere doğru kaldırdı. Ancak onu hemen bırakmadı. Eğilerek onu dudaklarından hafifçe öptü.

"Seni seviyorum Selene," dedi ciddiyetle.

"Ben de seni seviyorum James." Duygu selene kapılmıştı, konuşmakta güçlük çekiyordu. "Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

"Bugün daha sonra konuşacak çok şeyimiz var, tatlım.

Geleceğimizi." "Bunu dört gözle bekliyorum."

"Belki o zaman sana fantezilerimden birkaçını daha açıklayım," diye ekledi, kaşlarını alaycı bir şehvetle oynatarak.

"Kıpırdama, kalbim," diye cevap verdi, gülerek, bu harika, anlamsız şakalaşmanın ısıltısının tadını çıkarırken. Sonra ona bir parmağını salladı. "Ama koluma sıkıştırdığım birkaç fantezim daha olmadığından o kadar da emin olma."

"Buna güveniyorum, *chérie*."

Gülümseyerek, kollarını birbirlerinin bellerine dolayarak mutfağa doğru yürüdüler.

"Tanrım, Tanrım, nerelerdeydiniz? Sizi arıyorduk Her yerde," dedi Blossom endişeyle. *Tencerenin* başında durmuş, pastırma dilimlerini çeviriyordu.

Iris'in geniş gözleri onların buruşuk kıyafetlerini taradı ve ağzı neredeyse Bayan Baptiste için hazırladığı tepsie düştü.

Etienne'in bir dilim tereyağlı ekmek ve reçel tutan eli ağzına doğru giderken yarı yolda durdu. Haylazın önünde de bir fincan kahve vardı.

Sanki bu çirkin çocuğun daha fazla enerjiye ihtiyacı varmış gibi! Bir dahaki sefere yemekten sonra bir kadeh burbon ve bir puro içerdi.

Etienne sırtarak, "Ne yaptığını biliyorum," dedi. Sonra yemeye devam etti, anlaşılan bu konu onun için o kadar da önemli değildi. Dreadful ağzı açık bir şekilde masanın altına uzanmış, çocuğun düşürdüğü kırıntıları yakalıyordu.

"Etienne!" James uyardı.

Selene James'ten uzaklaştı. Kızarmış yüzünü gizlemek için çenesini öne eğerek, "Ben banyo yapmaya gidiyorum," dedi.

Selene odadan kaçmak üzereydi ki Blossom'ın "Herkes çenesini kapatacak mı!" diye bağırıldığını duydu.

Şaşkınlıkla hepsi dönüp aşçıya baktı. Blossom kepçesini James'e doğrulttu. "Eğer gevezeliği yeterince uzun süre bırakırsan, sana herkesin neden seni aradığını söyleyeceğim, seni aptal."

"Neden?" James aniden Blossom'ın sesindeki endişeyi fark ederek sordu.

"Çünkü Victor ve polisler burada. Onları ön galeriye koydum onları oyalamak için biraz kahvaltı ile. Ama Fleur denen kızı aramaya evin içinden başlamak istiyorlar. Ve ellerinde yasal belgeler var."

Selene James'le endişeli bir bakış alışverişinde bulundu. Son birkaç gündür ona Fleur'un nerede saklandığını söylemeyi reddetmiş, sadece Victor'un quadroon metresinin güvende olduğuna dair güvence vermişti. Şimdi o kadar emin görünmüyordu.

Selene, James'le birlikte Victor'la yüzleşmeye gitmek niyetiyle geri dönmeye başladı.

"Hayır!" James duraksayan bir el

kaldırdı. "Hayır mı?"

"Kıyafetlerini değiştir ve anneme git. Etienne'i de yanına al. Bunu ben hallederim. Ciddiyim, Selene. Karışmak yok." Sonra Iris'e, "Fergus'u çağır ve yanında adam getirmesini söyle. Silahlı adamlar."

"Ama-" Etienne söylemeye başladı.

"Bugün ağzından bir kelime daha çıkarsa bir hafta oturamazsın."

"Ama-" Selene itiraz etti.

"Ya da sen de."

"Zaten oturamıyorum," diye mırıldandı nefesinin altından.

James onu duydu. Ve etraflarını saran tehlikeye rağmen, erkeksi bir memnuniyetle sırttı.

Tanrım, bu vahşiyi çok seviyordu. "Tamam," diye kabul etti sonunda, ona elinden geldiğince yardım etmek istiyordu.

Saatler sonra Victor ve muhafızlar evi, şeker tarlalarını, müstemilatı ve odaları boşuna aramışlardı. Sonunda Fleur'ü almadan, iz sürücü köpeklerle geri geleceklerine yemin ederek ayrıldılar.

James yüksek sesle nefes vererek Selene'in yanındaki kanepeye oturdu. *garçonnière* salonu. Annesi ona bir fincan sert Creole kahvesi uzattı. "Ama anlamıyorum James. Victor nasıl olur da özgür bir siyahi Kadın mı?" Bayan Baptiste sordu.

"Atwood, Victor'un iki yıl önce Fleur adında bir köle satın aldığını gösteren sahte belgeler düzenledi."

"O halde yapılacak bir şey yok," dedi Bayan Baptiste omuz silkerek. "Kızı Victor'a geri vermelisiniz."

"Hayır!" Selene ilk kez konuşarak haykırdı. "Fleur hamile ve Victor onu öldürecek."

Bayan Baptiste onun sertliği karşısında bir kaşını kaldırarak sordu. "Peki bunu nereden biliyorsunuz, *chérie*?"

Selene gözlerini James'in uyarı dolu bakışlarına dikerek zayıf bir sesle, "Öyle işte," dedi.

"Size söylemeliyim ki, *mère*, eğer hainliğinin sona ereceğini düşünseydim vasiyeti Victor'a iade ederdim." Selene'e döndü. "Vasiyetin sende olduğunu biliyorum. Onu bana vermenizi talep ediyorum."

Selene, "Peki, yukarı çıkıp getireyim," diye cevap verdi.

Selene odadan çıktığında Bayan Baptiste, "Vasiyet senin değil James," diye tersledi. "Selene'in belgeyi sana teslim etmesine bir itirazım yok. Ama ben ölene kadar, kazandıklarım üzerindeki haklarınızdan vazgeçtiğinizi duymak istemiyorum."

James ellerini isteksiz bir kabul jestiyle kaldırdı. Sonra geri dönen Selene'e döndü ve vasiyeti onun elinden aldı. "Fleur'u geri vermek gibi bir niyetim yok. Ama Victor köpekleri getirmeden önce onu çiftlikten çıkarmalıyım."

"Düşünüyordum da James... sence Pierce, Fleur'u yanına almak ister mi?" Selene çekingen bir tavırla sordu. "Belki de onun vagon trenlerinden birinde seyahat eden bir ailenin onlara yardım edecek bir kıza ihtiyacı vardır."

James'in sıkıntılı yüzü aydınlandı. "Hmmm. Bu işe yarayabilir."

Birden Selene'in aklına başka bir şey geldi. "Victor buraya daha önce de gözetmeniyle birlikte köpekler göndermişti," diye hatırlattı ona, "ve o zaman köpeklerin ona hiçbir yararı olmamıştı."

"Ah, ama o zaman yasal olarak arama hakkı yoktu. Köpekler serbest bırakılmamıştı."

Selene anlayışla başını salladı.

Ama Bayan Baptiste artık onu dinlemiyordu. Onun yerine dikkati, oğlunun şu anda kanepede Selene'in eliyle sarmaş dolaş duran eline odaklanmıştı.

"Evlenmeyi düşünüyor musun?" diye ağzından kaçırdı James'e.

Onun açık sözlülüğü karşısında alçak sesle kahkaha attı. "*Evet*, umarım için

."

"Ya sen, Selene? Bu inatçı oğlumu istediğine emin misin?" "Eminim," dedi

Selene, James ile göz göze gelerek. Kalbi güm güm atıyordu
Mavi derinliklerden yansıyan aşkı çılgınca seyrediyordu.

"St. Martinsville'deki Peder Sebastian'a bu Pazar günü düğün ilanlarını duyurması için haber göndereceğim. Belki töreni o gerçekleştirebilir. burada, Bayou Noir'da, mesela bir ay içinde?" Bayan Baptiste, doğurgan zihninin şimdiden ayrıntılı planlar yapmaya başladığını söyledi.

"Şimdi, *anne*, aceleye gerek yok," dedi James.

Bayan Baptiste'in berrak gözleri her ikisini de bilmiş bir değerlendirmeye süzdü, hiçbir şeyi kaçırmadı. "Kesinlikle *büyük bir acele* olduğunu söyleyebilirim."

Bayan Baptiste birinden diğerine bakıyor, Cheshire kedisi gibi süsleniyordu. Sanırsınız ki bütün romantizmi o ayarlamıştı. Köşedeki Kutsal Bakire'ye adanmış minyatür mabede doğru baktı ve kendi kendine, "Şükran duası etmeyi unutmamalıyım," dedi.

James o akşam geç saatlere kadar Selene'i bir daha göremedi. Yorgunluktan sersemlemiş bir halde sessiz mutfakta aceleyle soğuk bir akşam yemeği yedi. Herkes çoktan yatmıştı. Sonra yıkandı ve Selene'nin yatak odasına gitti.

"Aman Tanrım, James! Çok endişelendim. Nerelerdeydin?" Selene onun kollarına atıldı.

"Ah, kadın şimdiden bir cadaloza dönüştü," diye alay etti.

Adamın yüzünü ve boynunu öptü, ona sımsıkı sarıldı.

Birden o kadar da yorgun olmadığını fark etti. Alçak bir terlikli sandalyeye çöktü ve onu kucağına aldı.

"Pierce'la ilgili önerini takip ettim," diye bilgilendirdi onu, öpücükleri tarafından yeterince hoş karşılandığını hissettiğinde. "Collins'i ziyaret ettim

bu öğleden sonra. Neyse ki Pierce planımızı hemen kabul etti. Aslında aklında çoktan bir aile var." Konuşurken bir yandan da elbisesini birbirine bağlayan kurdeleleri inceliyordu.

"Oh, James, bu harika."

"Victor yarın köpeklerle birlikte dönebilir. Bu yüzden Fleur'u bu gece Collins'lerdeki yeni saklanma yerine götürdüm. Pierce ve Fleur birkaç gün içinde Missouri'ye gidecekler."

"Bu çok rahatlatıcı. Fleur için çok endişeleniyordum."

"Ve bunun için her türlü nedenin vardı," diye itiraf etti sert bir sesle. "Sana daha önce söylemek istememiştim ama Fleur'un vücudu kardeşimin attığı birçok dayaktan dolayı eski ve yeni çürükler ve yara izleriyle kaplı."

"Ne canavar ama!"

"*Evet*, gerçekten öyle. Merak ediyorum... sizce deli mi?"

Selene bilmeden omuz silkti. "En önemli şey Fleur'u kurtarmış olman."

Gözleri yaşlarla dolu bir hayranlıkla ona baktı, sonra adamın eli çıplak kalçasını okşayınca şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Aşağı baktığında, ilk kez elbisesinin açık olduğunu ve kilometrelerce çıplak, lezzetli teni ortaya çıkardığını fark eder gibi oldu.

"James, seni çok seviyorum. Fleur'a yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Hah!" dedi, onu kucağından iterek ve ayağa kalkarak. "Bunca zahmete birkaç önemsiz teşekkür sözcüğü için girdiğimi sanmayın."

"Aklından ne geçiyordu?" diye sordu ona boğucu bir bakış fırlatarak.

"Ok sırtları."

"Aerobik mi? Şimdi mi?"

"Aynen öyle, hayatım. Pelvik itişler. Kegel kası alıştırmaları. Her şey. Senin merhametine kaldım."

Güldü. "Hepsi bu mu?"

"Bazı açılardan Etienne'e çok benziyorum..." Ona sırtıttı ve çok sevdiği gamzesini kasıtlı olarak gösterdi. İnce sabahlığının altında meme uçlarının zirveye çıktığını görerek ödüllendirildi.

"Ne demek istiyorsun?" Onun uzanan parmaklarından eğilerek uzaklaştı. "Yetenekli misin?"

"Bazıları öyle diyor. Ve kesinlikle senin için bir 'hediyem' var, *chérie*."

"Peki deneyimli bir bataklık aşığı

Benim gibi yaşlı bir şehir kızından istediğin gibi mi?" diye sordu, onun keşfedici ellerine teslim oldu ve kollarını boynuna doladı.

"Mükemmel Uyum."

"Oh, Tanrım," diye soluk soluğa kaldı. Parmakları az önce tam olarak oturdukları bir nokta keşfetmişti.

"Şimdi dua etmenin sırası değil, Selene," diye fısıldadı, boynunun pürüzsüz yamacına sokularak, "çünkü kesinlikle düşünceler."

"Belki de diz çöküp itirafını dinlememe izin vermelisin," dedi iç çekerek, dudakları daha aşağıda gezinirken.

"Tamam diz çökeceğim," diye hırladı boğuk bir sesle, "ama bana hayır duası etmeyeceksin, tatlım. Kendini sayıyor olacaksın bereket."

"O-o-oh," diye inledi Selene kısa bir süre sonra. "Bu birincisi. Lütuf, yani."

Ertesi sabah Victor, babasının gözcüsü Jake Colbert, Onbaşı Atwood, iki muhafız ve altı hırçın köpek Bayou Noir'a vardılar. Birkaç saat süren yoğun aramadan ve dehşete düşmüş köle ve hizmetçilere bol bol küfür ettikten sonra, sadece bir köle kulübesi bulabildiler köpeklerin tekrar tekrar uluduğu yere. Ama tabii ki Fleur, binadaki gizli dolabı çoktan boşaltmıştı.

Victor öfkeyle James'e, "Bu iş burada bitmeyecek, seni piç kurusu," diye çıkıştı.

Ama şimdilik yapabileceği başka bir şey yoktu ve hışımla oradan ayrıldı.

O öğleden sonra erken saatlerde, öfkelenme sırası Selene'deydi. James ve Fergus'un, yılın bu zamanlarında sık sık ortaya çıkan nefret edilen kurtlar için kamışları kontrol eden işçilere yardım ettikleri şeker tarlalarına hışımla gitti. Kavurucu güneş acımasızca vuruyordu. Hepsi gömleklerini çıkarmış, ancak gözlerini gölgelemek için şapkalarını takmışlardı.

"Sorun nedir, *chérie*?" diye sordu ona doğru yürürken, göğsündeki teri silmek için atılmış gömleğini kullandı.

"Etienne'in şimdi ne yaptığını görmeni istiyorum!" dedi titrek bir sesle. Ağladığını anlayabiliyordu çünkü kirpiklerine her zaman sürdüğü siyah madde dağılmıştı. Ayrıca "yüzüne sürmek" adını verdiği bir ritüelde sürdüğü sıvı pudranın içinde perçemler vardı.

"Ne? Şimdi ne yaptı?"

Selene öfkeyle çenesini kaldırdı ve burnunu çekti. "Göreceksin. Iris şimdi onu ve diğer çocukları getiriyor. Sırf bunun için eve dönmek zorunda kalmanı istemedim ama... ama o veledede çok kızgınım."

James başını kaldırdığında Iris'in yanında yarım düzine korkmuş çocukla onlara doğru yürüdüğünü gördü, tıpkı cüce askerlerden oluşan bir birlik gibi - Etienne, Cain, Abel, Samson, boş dişli Hollyhock ve tel saçlı Primrose. İşledikleri utanç verici suçlar yüzünden çeneleri düşmüş, Selene'in bir keresinde saçları karabuğday rengine döndüğünde tarif ettiği Our Gang grubuna benziyorlardı.

Çocuklar yaklaşırken Fergus James'in yanına gitti, sonra yüzlerini kaldırdı. Adamların ikisi de aynı anda soluk soluğa kaldı ve ardından kahkahayı patlattı.

Görünüşe göre çocuklar Selene'nin kozmetik çantasına el koymuşlardı.

Dudak

Allık, ağızlarını grotesk karikatürlerle çevreliyordu. Etienne gözlerinin etrafına bir rakun gibi geniş siyah halkalar çizmişti. Hollyhock, Selene'in takma gözlerini takmıştı.

Kirpikleri baş aşağı. Cain siyah çubuğunu kullanarak... Selene ona maskara diyordu... şimdi titreyen üst dudağının üzerine bir bıyık çizmişti.

James gülerек ve şaşkınlıkla başını salladı.

"Hiç komik değil," diye haykırdı Selene ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Özel mülkümü aldılar ve yok ettiler. Ve şimdi... ve şimdi, Tanrım, hiç makyaj malzemem yok."

"Etienne," dedi James, sert görünmeye çalışarak, "kendini açıkla."

Oğlu gözlerini indirdi ve ayaklarını toprakta sürüyerek yürüdü.

"Mam'zelle'i ağlatmak istememiştik. Sadece oyun oynuyorduk ve..."

Açıklamasına rağmen Etienne'in sesi pek üzgün gelmiyordu.

"Iris, çocukları eve götür ve yüzlerini fırçala. Sonra Etienne'i tarlaya geri gönder. Anlaşılan çok fazla boş vakti var. Belki de bu sıcak güneşin altında bir gün çapa yapmak zihnini daha iyi meşgul edecektir."

"Baba! Beni tarlada çalıştıramazsın! Ben çok küçüğüm."

"Bir saat içinde burada ol, Etienne," diye emretti. "Ve bil ki bu senin cezanın sonu olmayacak. Bu fiyasko için seni suçluyorum."

"Benim hatam değildi."

"Hiç şüphelen olmasın oğlum. Bu yaramazlığın lideri sendin ve bedelini ödeyecek olan da sen olacaksın. Ama önce *hepiniz*, sanırım ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz." Ve teker teker ayaklarını sürüyerek Selene'nin yanına gidip özürlerini sundular.

Onlar ayrıldıktan sonra James adamları işlerine geri gönderdi ve Selene'i patika boyunca şekerliğe çekti. Cebinden bir mendil çıkararak Selene'nin yüzüne bulaşan makyajı sildi.

"Selene, *chérie*, Etienne'in yaptığı şey için üzgünüm. Gerçekten bu kadar felaket mi?"

"Tabii ki felaket. Makyajsız ne yapacağım ben?" Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Bu makyaj... senin için bir gereklilik mi?"

"Tabii ki öyle," dedi ona kızgın bir bakış fırlatarak. "Güzel görünmek için buna ihtiyacım var. Tanrım, on iki yaşımdan beri tek bir gün bile makyajsız kaldığımı sanmıyorum."

"Burada her gün makyaj mı yapıyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla başını eğerek.

Tiksinti dolu bir ses çıkardı ve mendiline yüksek sesle burnunu sümkürdü, sonra mendili eteğinin cebine soktu.

"Ama cildin her zaman çok doğal görünüyor."

"Tanrım, beni insanların körlüğünden koru. Elbette cildim doğal görünüyordu. Makyajın amacı da bu zaten."

"Öyle mi?"

Selene sabırsızlıkla yüksek sesle nefes verdi. "Sonuç olarak James, artık hiç makyajım yok ve muhtemelen"-yutkundu-"çirkin" olacağım.

Dudakları bir gülümsemeyle seğirdi.

"Ve muhtemelen çirkinleştiğimde beni artık sevmeyeceksin." Sesi, başka bir gözyaşı nöbetinin saldırısı olacağı şüphesiz olan şeyle çatladı.

"Selene, tatlım, bence yapaylık olmadan da çok güzelsin." Onu kollarının arasına almak üzere uzandı.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu temkinli bir şekilde. "Beni hiç makyajsız görmediniz."

"Bataklık deresine gidip yüzünü yıkayabiliriz. O zaman sana dürüst bir değerlendirme yapabilirim," diye teklif etti.

Alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Bataklık deresi, ha? Balıkçıların olduğu o yeri düşünmüyorsun, değil mi James? Gerçekten mi! Tek yönlü bir aklın var."

"Dün gece o şarkıyı sevmiştin," diye hatırlattı ona, yaklaşarak. "Ve ben de sarışın değilim," diye alakasız bir yorumda bulundu. onun elinden.

"Bunun konuyla ne alakası var?"

"Eğer sarışın olsaydım, bu makyajsızlığımı telafi ederdi," dedi. "Bu çok saçma."

"Kafasında bir güvercinle bir meyhaneye giren yetmiş beş yaşındaki sarışın kadını duydunuz mu?"

"Şimdi mi? Şimdi de sarışın fıkraları mı anlatacaksın?"

"Bölme. Ben neredeydim? Oh, ve sonra yetmiş beş yaşındaki Kafasında güvercin olan sarışın, 'Bu kuşun ağırlığını tahmin edebilen benimle sevişecek' diye bağırdı." Selene dramatik bir şekilde durakladı. "Meyhanenin arka tarafında bir sarhoş, 'Bin pound' diye bağırdı."

"Aman Tanrım!"

"Ve sarışın neşeyle, 'Yeterince yakın!' dedi."

Selene'in sesi tiz ve neredeyse histerikti. Makyaj bitti, Tanrı aşkına! James sırtıttı ve başını salladı. "Ne anlamı var Selene? Kafanda bir güvercin göremiyorum."

Güldü ve gürültüyle arkasındaki teraziye çarparak geri çekildi. "Bunlar da ne?" diye sordu.

"Şeker yığınlarını tartmak için kullandığımız terazi."

"Terazi mi?" dedi, onlara tuhaf tuhaf bakarak. "Bir insan bunlardan biriyle kendini tartabilir mi?"

"Sanırım."

Selene sanki bir giyotine yaklaşıyormuş gibi tartının üzerine çıktı. "Sanırım tüm kötü haberleri bir günde alsam iyi olacak."

Ağırlıkları ayarladı ve onu tartının ortasında duracak şekilde hareket ettirdi. "Yüz yirmi beş kilo," diye açıkladı.

"Bu imkansız! Tekrar kontrol edin."

Yaptı, sonra omuz silkti. "Aynı şey."

Aşağı indi ve feryat etmeye başladı. Tekrar. "Oh...oh," diye nefes nefese kaldı. "On beş kilo aldım. On beş kilo! Domuz yağı gibi görünmeliyim. Bir... domuz kafası gibi görünmeliyim, her ne demekse."

"Yeter! Güzelliğinle ya da güzel olmamanla ilgili bu saçmalıktan bıktım artık." Onu kapıdan ve pencerelerden uzağa, uzak tarafa çekti. Ellerini başının iki yanındaki duvara dayayarak ona, "Seni sevdiğimi söyledim. Defalarca. O zamanların bazıları karanlıktaydı. Bence çok güzelsin, ama sanırım bir... bir... kadar çirkin olsaydın bile seni severdim."

"Warthog," diye teklif etti, görünüşe göre bir zamanlar ona böyle seslendiğini hatırlıyordu. *Tanrım*, hafızası tamamen çok keskindi.

"Kesinlikle. Şimdi, sana öğretmem gereken bir şey var. şekercilik." Başını eğdi ve onun dudaklarına doğru fısıldadı, "Dünyadaki en tatlı iki mesleğin ne olduğunu biliyor musun, tatlım?"

"Bu bir bilmece mi?" diye sordu, sonra adamın dudakları nefis bir baştan çıkarıcılıkla onunkiler üzerinde ileri geri gidip gelirken inledi.

"Hayır, bu bir bilmece değil." Sol elini kızın boynunun pürüzsüz sütununa koyarak onu öpücüğü için yerinde tuttu ve sağ elini daha aşağıya indirerek dolgun göğsünü kavradı.

İçini çekti ve dudaklarını onunkilerin altında ayırarak yağmacı dilini davet etti.

Alay ederek geri çekildi. "Dünyadaki en tatlı iki meslek şeker yapmak ve..."

"...ve?" diye mırıldandı, adam bluzunun kumaşı arasından baş ve işaret parmakları arasında meme ucunu yuvarlarken göğsünü kabarttı.

"...ve sevişmek."

"Ve sanırım sen her ikisinde de uzmansın," diye mırıldandı, adamın elbisesinin eteklerini beline kadar indirmesine ve donunu indirmesine izin vererek.

Gecikmeli olarak ekledi, parmakları kadının nemli kıvrımlarını ayırmaya başlamıştı bile, "Sence burada sevişmek akıllıca mı? Biri içeri girebilir."

"Kimse içeri girmeyecek," diye homurdanarak pantolonunun düğmelerini açtı ve bacaklarının arasına yerleşti. "Sadece inlemelerini dizginlemeye çalış ki işçiler seni dövdiğümü düşünmesin."

"Hah! Ben de şeker yapmakla ilgili bir söz biliyorum."

"Sonra anlatırsın," diye homurdandı, kabaran ihtiyacını dizginleyemiyordu.

Güldü. "Kamış ne kadar uzun süre durursa şekerin o kadar tatlı olduğunu duymuştum. Belki de o *kamışı* biraz daha uzun süre elinde tutmayı düşünmelisin."

"Hayır!" diyerek bacaklarını beline doladı ve kendini onun sıcak derinliklerine bıraktı. "Bu baston kesilmek üzere. Şimdi!"

Çok kısa bir süre sonra Selene soluk soluğa, "Bence baston zaten çok tatlıydı," dedi.

Kıyafetini düzeltirken erkek onayına dair alçak bir ses çıkardı.

"Kendini seksi bir şey sanıyorsun, değil mi James, sevgilim?" Adam ona şüphyle baktı.

"Sevgilisi onu yuvarladıktan sonra 'Seksten sonra sigara içer misin?' diye soran sarışını duydunuz mu?"

"Başka bir şaka olmasın!" diye inledi.

"Ve sarışın 'Bilmiyorum' dedi. Sonra sarışın vücudunun aşağısına baktı ve ekledi, 'Hiç bakmadım.'"

"Sen imkânsızsın Selene," dedi, kapıya doğru yürürlerken onu yanına çekerek. "Ama *evet*, bu doğru."

"Ha? Doğru olan ne?"

"Sigara içiyorsun."

İki hafta sonra Selene hâlâ mutluluk bulutlarının üzerinde yüzüyordu. Hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı ve geçmişte kaldığı için kesinlikle pişmanlık duymuyordu.

Başını James'in omzuna yasladı ve memnuniyetle iç geçirdi. Etienne babasının kucağında uyudu, yorgunluktan bitkin düşmüştü. günün akıl almaz olayları.

Bir gün önce çocuğun altıncı yaş gününü kutlamak için Selene, Blossom'ın da yardımıyla Etienne'e doğaçlama domatesli ve peynirli pizzalar ve resimli E.T. ve Casper hikayelerinden oluşan ev yapımı bir kitapla asla unutamayacağı bir parti vermişti. James'in hediyesi ise bugün St. Martinsville'deki ziyaretçi sirke yapılacak gezi olmuştu.

"Neden iç çekiyorsun aşkım?" James onun başının üstünü öperek sordu.

Yüzünü yukarı çevirerek dudaklarını uzattı. Adam onu tatlı tatlı, şefkatle öptü. "İç çekiyordum çünkü beni sevdiğine hâlâ inanamıyorum. Sanki bize verilen bu aşk bir hediye gibi."

Çenesinin altından şakacı bir şekilde kıkırdadı. "Kimden?"

"Bilmiyorum. Belki Tanrı'dır. Ya da kader. Evet, belki de kader seninle birlikte olmak için bu zamana gelmemi emretti."

Güldü.

"Ne? Buna inanmıyor musun?"

Omuz silkti. "Hayali bir düşünce, sence de öyle değil mi?"

"Sanırım, ama zaman yolculuğumu başka nasıl açıklayabilirsiniz? Bak, bu çok açık, gerçekten. Bana ihtiyacın vardı. Sana kesinlikle ihtiyacım vardı. Birlikte... sanki bir bütünün yanlışıyla bölünmüş iki parçası gibiyiz. zamanın bataklıkları."

"Yani sana ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun? Ne kibirli bir fahişesin sen!"

Selene alaycı elini sırtından kalçalarına doğru kaydırды ve keskin bir nefes alarak Etienne'i neredeyse kucağından düşürdü. Çocuk protesto için sızlandı, biraz kıpırdandı ve sonra tekrar uyumaya başladı.

"Bu hiç adil değil Selene," dedi sırtarak. "Bu duruma ayak uyduracak durumda olmadığımı bildiğin halde beni kışkırtıyorsun."

"Oh, ve sen... yükseliyor musun?"

"Her zaman, Selene. Her zaman, senin için." Kıkırdadı ve boştaki eliyle kızın kaçan parmaklarını tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Bu, biz ayrıldıktan sonra tutacağından emin olacağım bir söz. Evlendim," dedi ve bir kez daha onun omzunun kıvrımına sokuldu. "Düğüne sadece iki hafta kaldı James. Başka bir fikrin yok mu?"

"Yok, *canım*."

"Sana Kaliforniya'daki altına hücum hakkında söylediklerim hakkında daha fazla düşündün mü? Oraya nasıl gidebileceğimizi?"

"Hayır. Her şey çok inanılmaz görünüyor." "Bizimle ilgili her şey inanılmaz." Buna itiraz edemezdi.

Tekneleri limana yanaştığında hava çoktan kararmıştı ve teknedekilerden ikisi

köleler onu gece için bağladılar. James ve Selene eve doğru yokuş yukarı yürüdüler. Yorgunluktan yarı uykulu Etienne aralarında tökezledi.

"Neden evin her yerinde mumlar yanıyor?" Selene aniden sordu.

"Bilmiyorum," dedi James ihtiyatla. "Belki de misafirler vardır."

Neredeyse ön merdivenlere varmışlardı ki James aniden durdu ve soluk soluğa, "Hayır, bu imkânsız. Tanrı bu kadar zalim olamaz."

Selene'in ensesini hayalet bir buhar gibi bir önsezi dalgası sardı.

Basamakların başında bir kadın duruyordu; üzerinde geniş bir kombinezonun üzerine soluk mavi ipekten, omuzları açık zarif bir elbise vardı. Selamlamak için zarif bir el kaldırdı.

"Fleur? Fleur neden burada?" Selene telaşla sordu. "Şimdiye kadar Missouri'ye varmış olmalıydı."

James tuhaf bir şekilde Selene'e baktı, sonra tekrar galerideki figüre döndü. Yüzünün rengi soldu ve inanamayarak başını salladı.

"Ne oldu? Neyin var?"

Tam o sırada bataklıktan hafif bir esinti geldi ve kadının sarı buklelerinden bir tutamın saç buklelerinden kurtulmasına neden oldu.

Sarı saç! Ama... ama Fleur'un saçları siyah.

Selene'in vücudundaki ince tüyler telaşla diken diken oldu. Korku dolu gözlerini James'e doğru kaldırdı.

"Giselle. O benim karım, Giselle," diye buz gibi bir sesle onu bilgilendirdi.

Ve bu sözlerle Selene, James'le olan harika, sevgi dolu dünyasının etrafında parçalandığını hissetti.

OceanofPDF.com

Yirmi Birinci Bölüm

"James! *Chéri!*" diye haykırdı zarif yaratık ve kendini James'in kollarına attı. "Oh, çok uzun zaman oldu, kocacığım. Sana geri dönebileceğimi hiç düşünmemiştim."

O konuşurken, kırılgan, porselen bebek figürü James'in yüzünü ve boynunu hoş geldin anlamında öptü. Ve Selene dehşet içinde kadının bunu yapmaya hakkı olduğunu fark etti. Kadın onun karısıydı.

Onun karısı! Selene'nin beyni şaşkınlıkla döndü ve çılgılık atma isteğini bastırdı. *Hayır! Hayır! Bu olamazdı. Giselle öldü. James özgür bir adam. İki hafta içinde evleneceğiz.*

Çiğ keder Selene'yi pençesine aldı. Olanlardan hiçbir şey anlamıyordu. Tek bildiği, mükemmel dünyasının -mükemmel aşkının- sona ermek üzere olduğuydu.

James, Giselle'in çırpınan kucağında kaskatı kesilmişti ama yaşadığı şok kısa sürede yerini öfkeye bıraktı. "Hangi cehennemdeydin, Giselle? Ne tür bir oyun oynuyorsun?"

"Oyun mu? Geçtiğimiz yıl bu kadar acı çekmişken beni nasıl böyle suçlarsın?" Giselle yaralı bir sesle geri çekildi ve firfırlı dantel mendiliyle gözlerini sildi. "O gece... tartıştığımız o korkunç gece, bataklığa koştum. Neredeyse boğuluyordum."

Uygun bir şekilde suçlu hissedip hissetmediğini görmek için ona baktı. Adam ona ters ters baktı.

Elinin tersini alnına götürerek duygulu bir şekilde devam etti: "Neyse ki bir Cajun balıkçısı beni kurtardı ama zihnimdeki bir ateş beni aylardır esir tutuyor. Hiçbir şey hatırlamıyordum, adım bile. Ta ki yakın zamana kadar." Dramatik bir şekilde burnunu çekti.

"Peki bu balıkçı nerede? Bana onun adını ver!" James alay etti.

Tam o sırada Etienne, Selene'in elbisesini çekiştirerek inlemeye başladı. Ve hepsi çocuğun hâlâ yanlarında olduğunu hatırladı.

"*Mon fils!* Oğlum!" Giselle, sinmiş çocuğa doğru uzanarak bağırdı. "*Hayır, hayır,*" diye itiraz etti Etienne, Selene'in daha da derinlerine gömülerek etekler. "Hayalet istemiyorum."

Blossom gölgelerden çıkıp galeriye adım attı ve Giselle'e küçümseyen bir bakış fırlattı. "Sus, çocuk. Benimle gel. Blossom seni yatıracak. Evet, her şey yoluna girecek. Blossom Etienne'le kalacak."

"Kendini aşyorsun, seni zenci fahişe. O *benim* oğlum. Ona ben bakacağım," diye hırladı Giselle.

"Bunu hatırlamanın tam zamanı," diye karşılık verdi Blossom.

Giselle yaşlı kadına vurmak üzere elini kaldırdı.

Selene havada Giselle'in bileğini yakaladı. Müdahale etmek ona düşmezdi ama bu kindar kadının Blossom'a ya da bir başkasına vurmasına izin veremezdi.

Kendini toparlayan James, başını sallayarak Blossom ve Etienne'e gitmelerini, ardından Selene'e Giselle'in elini bırakmasını işaret etti. O da bunu memnuniyetle yaptı. Giselle'in nemli etine dokunmak bile şeytani bir his uyandırıyordu.

"Oğlumun yanında benim yerimi alabileceğini sanma," diye tısladı Giselle, morarmış bileğini ovuştururken Selene'e saf nefret dolu bir bakış fırlattı. Sonra Giselle nerede olduğunu hatırlar gibi oldu ve Barbie Bebek yüzündeki ifade öfkeden incinmeye dönüştü. "James, sevgilim, beni gördüğüne sevinmedin mi? Hafızamı geri kazandığımdan beri bu günün hayalini kuruyorum. Bu bizim için yeni bir başlangıç olacak."

James ölümcül bir sakinlikle karısına şöyle dedi: "İçeri girelim. Açıklamanız gereken çok şey var."

Selene zayıf bir sesle, "Sanırım odama gideceğim," dedi. Çaresiz ve kimsesiz, kendini bir umutsuzluk bulutunun üzerinde yüzüyormuş gibi hissediyordu. Ne yapacaktı ki

Giselle döndüğüne göre? James ve karısıyla aynı evde nasıl yaşayabilirdi?

"Hayır!" James kararlı bir şekilde söyledi. Sonra sesini yalvararak yumuşattı, gözleri mantığa meydan okuyan bir durumda anlayış için yalvarıyordu. "Kalacaksın. Giselle'in söyleyeceği her şey hepimizi etkileyecek."

"Oh?" dedi Giselle. "Bu... bu sıradan hizmetçinin... ya da mürebbiyenin... neşeli buluşmamızda hazır bulunması gerektiğini hiç sanmıyorum."

Neşeli bir kavuşma! Selene'in kalbi en narin kristal gibi hissediyordu ve her geçen an biraz daha parçalanıyordu.

"Kalamam James," dedi titrek bir sesle. "Yapamam." Selene'in umutsuzca kendi başına kalmaya, tüm bu yıkıcı olayları çözmeye ihtiyacı vardı.

Giselle'in dönüşünün etkileri. Ağlamak için mahremiyete ihtiyacı vardı.

Üçüncü kattaki yatak odasına çıkan orta merdivenlere doğru kaçmaya başladı. Basamakların dibinde James omzuna elini atarak onu durdurdu.

Döndü.

"Güven bana, *chérie*. Lütfen, sadece bana güven," dedi kasvetli bir şekilde.

Selene boğazındaki yumru yüzünden konuşamayıp başını salladı ve merdivenlerden yukarı doğru sert adımlarla yürüdü. Çok geçmeden gelecek değişikliklerin ilkini keşfetti.

Iris ona Giselle'in tüm giysilerini ve kişisel eşyalarını normalde hizmetçiler için ayrılan dördüncü kattaki sıkışık yatak odalarından birine taşıttığını söyledi.

"Şimdi tüm kötülükler yeniden başlayacak," diye tahmin etti Iris.

"Dayak, voodoo..." Beklentiyle Selene'e baktı. "Bu konuda ne yapacaksın?"

"Ben mi?" diye ciyakladı Selene.

"Onu durdurabilecek tek kişi sensin."

Oh, evet. Ben ve bir müfreze denizci.

Akşam boyunca, küçük odasında tek başına oturan Selene, sessiz acı gözyaşları dökerken James'in sözlerini defalarca tekrarlardı. Evet, James'e güvenmeye çalışacaktı ama onun bu korkunç çıkmaza bir çözüm bulmasının hiçbir yolunu göremiyordu.

Sevdiği adam evliydi.

Ve o gece ona gelmedi.

Selene ertesi sabah erkenden, yediden önce uyandı ama daha şimdiden evin üzerinde ağır bir kasvet bulutu dolaşıyordu. Normalde bu saatte gevezelik sesleriyle çalkalanan mutfak, sessiz bir korkuyla gerçekleştirilen hızlı ve etkili hareketlerle yankılanıyordu.

"Bu konuda ne yapacaksın?" Blossom, Selene'in Giselle'in yatak odası olduğunu tahmin ettiği yeri işaret ederek sordu. *James'in yatak odası olduğunu* umutsuzlukla fark etti. Blossom, Iris, Hyacinth ve Verbena, sanki sihirli cevapları varmış gibi ona baktılar. Zavallı Etienne masada oturmuş, alışıksız olmadığı bir kederle yulaf lapasına bakıyordu.

"Ben mi? Ne yapabilirim ki?" Selene tek istediği kaçıp saklanmakken, onların bağımlılığının ağırlığını hissediyordu. James de zaman zaman aynı şekilde hissediyor olmalıydı, aşırı sorumluluk yüklenmişti. Ama bunlar onun insanları değildi. Şimdi değillerdi. "James nerede?"

Blossom ona, "Bir yerlere gitti," diye bilgi verdi, "muhtemelen metresinin birlikte kaldığını iddia ettiği Cajun ailesini avlamak için. Hah! Büyük ihtimalle bunca zamandır Victor'un yatağında uyuyordu."

Selene, Blossom'ın sezgilerine hayret etti. Zaten kendisi de aynı sonuca varmıştı. Hatta Giselle'in "hayalet" olup olmadığını bile merak etmişti. Tam Blossom'a bu olasılığı dile getirecekti ki, Etienne'in onların her sözünü dinlediğini gördü. Blossom'a ve diğerlerine uyarıcı bir bakış fırlattı.

"Hadi E.T., bugün derslerimize erken başlayalım. Belki dün St. Petersburg'dan aldığımız boyalarla bazı denemeler yapabiliriz. Martinsville."

Ayağa kalktı ve ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Bahse girerim bana isim vermeyecek

E.T. artık yok. Eminim dışarıda çalışmama izin vermeyecektir. Bahse girerim

eğlenceli bir şey yapmama izin vermiyor."

Selene çocuğun arka merdivenlere giden koridora yönelişini umutsuzca izledi. Dikkatli olmak zorundaydı. Ne de olsa Giselle, Etienne'in annesiydi.

Ve Selene'nin kalbi bu düşünceyle ağladı.

Bir zilin şingirtısı hepsini ayağa kaldırdı. "*O da* ne?"

Selene haykırdı.

"İşte şimdi başlıyor," dedi Iris acımasızca. "Hanımefendi hizmetçiye çağırmak için zili çalıyor."

"Bir zil olduğunu bile bilmiyordum."

"Bunu çok duyacaksın," diye tahmin etti Blossom.

"Ben gitmiyorum," dedi Verbena gözlerini devirerek. "Ben gelmiyorum. Geçen sefer kabarık eteğini doğru düzgün ütülemediğim için bana ütü ile vurmuştu."

"Ve gitmeden önce, ona aylık akışını sağlayan tozlardan birini almadığım için beni vudu laneti yapmakla tehdit etti," diye ekledi Hyacinth. "Sanki ben nerede bulacağımı biliyorum da!"

"Çocuk düşürücü mü?" Selene sordu ve herkes ona aptal aptal baktığında bu kelimeyi anlamayacaklarını fark etti. "Boş verin."

"Gideceğim," dedi Iris içini çekerek, "ama o küçük kırbacıyla bana vurmaya kalkarsa, yemin ederim bu sefer ben de ona vuracağım." Gözlerindeki korku dolu bakış cesur sözlerini yalanlıyordu.

Blossom zili çok sık duyacaklarını söylerken haklıydı. Sanki o sabah her on beş dakikada bir çan sesi yankılanıyordu

evdeki herkese gerçek hanımın eve geldiğini hatırlatıyordu.

Selene o öğleden sonra erken saatlerde Etienne ve derse gelme cesaretini gösteren yarım düzine siyah çocukla birlikte okul odasında duruyordu.

Heceleme yarışmasına ya da en sevdikleri Hokey Pokey'e katılmalarını sağlamayı başaramayınca, doğal olmayan bir sessizlik içindeki çocukları yere dizdi. Onlarla birlikte bağdaş kurarak yere çöken Selene, onlar için yeni bir hikaye uydurdu: "Güzel ve Bayou Canavarı" ve ardından onlara "Yaşlı MacBaptiste'in Bir Çiftliği Vardı" yı öğretti.

Uzun zaman aldı ama sonunda çocukların rahatlamasını ve onunla birlikte şarkı söylemesini sağladı. "...ve çiftliğinde üç bacaklı bir tavuğu varmış. Ee-aye, ee-aye, oh. Viyak viyak, viyak viyak, viyak viyak-"

"Bu öfkenin anlamı nedir?"

Oda ölüm sessizliğine büründü ve herkes başını kaldırıp öfkeli bir Giselle kapının girişinde duruyordu. Gece mavisini bir binicilik kıyafeti minyon bedenini süslüyordu ve altın sarısı saçları dik bir başlığın altında düzgünce toplanmıştı.

mavi fileli siyah şapkası vardı. Küçük bir kırbacı bacağına vurarak sabırsızlıkla bir cevap bekledi.

Çocuklar korkudan dilsiz kalmışlardı.

"Çocuklara derslerini ben veriyorum," dedi Selene ayağa kalkarak. Ufak tefek Creole'lu kadından en az bir baş kadar daha uzun boyluydu.

"Tavuklar hakkında aptalca bir şarkı söyleyerek mi?" Cupid'in yay ağzı alaycı bir ifade takındı.

"Evet, şarkı söyleyerek." Selene yumruklarını iki yanında sıktı ve kendini kibar olmaya zorladı. "Bize katılmak ister misiniz?"

"Ben mi?" Giselle güldü. "*Hayır*, oğlum için geldim. Birlikte ata binmeye gideceğiz."

Etienne onun yanında ürperdi. Selene onun gözlerindeki mutlak dehşeti gördü. "Bir gezinti hoş olurdu, E.T.," diye onu ikna etmeye çalıştı. Ne de olsa o

Bir ara annesine yeniden alışması gerekiyordu.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diye yalan söyledi.

Selene onun başını okşadı ve Giselle'e dönerek, "Belki yarın daha iyi olur," dedi.

Giselle kırbacını hafifçe kaldırdı, sanki Selene'e vurmayı düşünüyormuş gibi. Sonra yavaşça indirdi.

"Bu E.T. de ne?"

"Lakabım," diye cevap verdi Etienne küçük bir sesle.

"*Hayır*, değil. Etienne sana doğduğunda verdiğim isim ve cevap vereceğin tek isim. Anlaşıldı mı?"

Çocuk başını salladı.

"Peki tüm bu köylülerin evde ne işi var? Dışarı, dışarı!" Elini kapıya doğru salladı ve çocuklar, elini Selene'in elinin içine sokan Etienne hariç, dışarı kaçıştılar.

Etienne'in hareketini fark eden Giselle'in gözleri nefretle kısıldı. "Odama gelin, Matmazel Selente. Görünüşe göre siz ve ben konuşacak çok şeyimiz var." Cevap beklemeden, emirlerine itaat edileceğinden asla şüphe duymadan okul odasından çıktı.

Selene'in Etienne'i sakinleştirmesi ve James'in yatak odasına gitmeden önce okul odasını düzeltmesi yarım saatini aldı. O zamana kadar, Giselle, Selene'in onu hemen takip etmemesi üzerine giderek artan bir öfkeyle volta atıyordu.

Selene'in gözleri James'in odasında gezindi. James'in bir gece önce giydiği gömlek ve pantolonun sandalyenin arkasına dikkatsizce atıldığını görünce acıyla keskin bir nefes aldı.

Giselle kötü niyetle gülümsedi.

"Otur," diye emretti, berjer koltuğu işaret ederek. Kadın zarif bir hareketle karşındakine oturdu. Düşünceli gözlerle Selene'e bakarken, kırbacını dizine vurdu.

"James henüz dönmedi mi?" Selene sonunda garip sessizliği bozarak sordu.

Giselle dudaklarını alaycı bir şekilde büktü. "*Evet*. Ne yazık ki, bunca ay boyunca bana güvenli bir liman sağlayan Cajun ailesi gizemli bir şekilde ortadan kayboldu. Evleri terk edilmiş. Orada olduğumu kanıtlamak için eski bir elbisemden başka bir şey kalmadı."

"Ne talihsizlik!" Selene bu habere pek de şaşırmamış bir şekilde yorum yaptı.

"Söyleyin bakalım matmazel, ne zaman gitmeyi düşünüyorsunuz?" Selene şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Gitmek mi?"

"*Evet*, elbette. Artık geri döndüğüme, kocamla yeniden bir araya geldiğime göre, onun sevgilisini evimde kabul edeceğimi gerçekten düşündünüz mü?"

Selene sertçe yutkundu. Böylesine önemli bir karar vermek için henüz çok erkendi.

"İşleri hepimiz için zorlaştırma *canım*. James'i senden gitmeni istemeye zorlama. Eminim gururun bundan daha büyüktür."

Selene, James'in dün gece ona güvenmesi için yalvaran sözlerini hatırlamaya çalıştı. Ona güveniyordu ama bu güvenin ötesinde bir durumdu.

"Benden boşanmayacak, biliyorsun. Biz kilisede evlendik ve bizim dinimizde boşanma yoktur."

Selene de bundan şüphelenmişti.

"Metres rolünden memnun olur musun? Bayou Noir'dan uzakta? Belki bataklıktaki bir evde?"

Selene dehşetle geri çekildi. *Hayır! Hayır! Asla!*

"James beni bir kez sevmiştir," diye hatırlattı Giselle Selene'e keyifle.

"Beni tekrar seveceğinden hiç şüphem yok. Erkekleri... manipüle etmek çok kolay."

Ve Selene'in cinsel cazibesiyle ilgili tüm güvensizlikleri bir intikamla geri döndü. Giselle muhtemelen haklıydı. Eğer giderse, James eninde sonunda onu unutacaktı. Belki de o ve Giselle farklılıklarını uzlaştırabilir, Etienne ile gerçek bir aile kurabilirlerdi. En iyisi buydu, gerçekten.

Titrek bir sesle, "Aziz John arifesinde gidebilirim," diye teklif etti. "O tarihte ayrılmak için daha önce bir kez ayarlama yapmıştım."

Giselle onun sözlerini düşündü. "Hmmm. Bundan on iki gün sonra. Sanırım bu kadar yeter. Bu arada, senden ne yapacağını bilmeni bekliyorum.

Bu evde bir yer. Sen bir mürebbiye ve hizmetçisin. Bundan fazlası değil."

Oha! Bu kadının ses tonundan hoşlanmadım. Kendini ne sanıyor? Burada son sözü söylemesine imkan yok. "Söylesene Giselle... doktorların sonunda bir sarışının yüzündeki çürüklerin nedenini keşfettiklerini biliyor muydun?"

Giselle refleks olarak nefesini tuttu ve parmak uçlarını yüzüne götürdü.

"Doktorlara göre bunlar sivilce izi değil. Sivilce izleri çatal kullanmayı öğrenmeye çalışan aptal sarışınlardan kaynaklanıyor."

"Ne... Ne dedin sen?" Giselle öfkелendi. "Diyorsun ki... ah, benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin! Pişman olacaksın."

"Fiddle-dee-dee!" Selene gülümseyerek söyledi ve bu cümle *gerçekten* dudaklarında iyi durdu. Sonra, yılların modellik deneyimini kullanarak, Selene en iyi Scarlett taklidini yaparak, başı dik bir şekilde odadan çıktı.

Ancak kapıyı kapattığında Selene gözyaşlarını tutmakta zorlandı. Az önce en değer verdiği her şeyi bırakmaya karar vermişti.

dünyadaki tek sevdiği adamdı. Ve sanki az önce kendi ölüm fermanını imzalamış gibi hissetti.

O akşam hava karardıktan kısa bir süre sonra davullar çalmaya başladı, beraberinde bir fırtına daha. Selene'in alışık olduğu gök gürültüsü, o hızlı bataklık sağanaklarından birinin habercisiydi; saldırısı şiddetliydi ve birkaç dakika içinde sona eriyordu. Bir saat sonra yeryüzü yine kupkuruydu.

Selene, Etienne uyuyana kadar onunla birlikte oturdu ve sıkıntılı ruhunu yatıştırmak için ona birbiri ardına masallar anlattı. Cüretkâr, Yaramaz çocuk bir gecede titreyen, aşırı ciddi bir çocuğa dönüşmüştü ve Selene ona nasıl yardım edeceğini bilmiyordu. Daha da önemlisi, artık Giselle ile kendisi arasında bir tampon görevi göremeyecek olan Selene'in gideceği zamana onu nasıl hazırlayacağını bilmiyordu.

Bu konuyu James'le konuşması gerekecekti. Diğer pek çok şeyle birlikte. Ama onu önceki gecedен beri görmemişti.

Selene çatıdaki yağmur damlalarının sabit ritmiyle uykuya daldı ve saatler sonra derin uykusundan bir sarsıntıyla uyandı. Uykusunu neyin böldüğünden emin değildi ama şimdi küçük odasında bir varlık hissediyordu, açık pencereden gelen serin bir esinti dışında sessizdi. Hayır, başka bir ses daha vardı: Nefes alma sesi.

Giselle mi? Oh, Tanrım! Ve yanımda silahım yok.

Gölgeli odaya bakan Selene rahat bir nefes aldı.

James alçak bir sallanan sandalyeye oturmuş, ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, uzun bacaklarını karyolanın kenarına dayamış, kendini ileri geri itmek için bir kaldıraç olarak kullanıyordu. Bu hareket onu uyandırmış olmalıydı.

Yüzünde okunamayan bir ifadeyle onu izledi. Sessiz bir nöbet tutuyordu. Bir veda gibi, diye düşündü Selene gözyaşlarını yutkunarak.

Ayağa kalktı ve ince kaşkorsesinin açıkta bıraktığı çıplak tenini gizlemek için çarşafı omuzlarına doğru çekti.

James'in gözleri onun bu utanç verici hareketi karşısında incinmiş bir ifadeyle parladı. Bu, aralarındaki ani mesafeyi açıklıyordu.

"Neden burada uyuyorsun, tatlım?"

Selene ona şaşkınlıkla baktı. "Giselle'in emirleri."

Dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Bilmem gerekirdi. Her şeyi odana taşımaya yardım edeceğim."

"Hayır! Böyle iyi. Zaten Etienne'in yanında olmayı tercih ederim." Tam itiraz edecekti ki, anlayışla başını salladı.

"James, nerelerdeydin?" "Kanıt arıyordum."

"Ve?"

"Parça parça. Henüz kesin bir şey yok."

"Peki siz neyden şüpheleniyorsunuz?"

"Victor ve Giselle... birlikte çalışıyorlar."

"Ne amaçla?"

"Benim."

Selene sıkıntıyla avucunu kalbinin üzerine bastırdı. "Giselle'in hikayesine inanmıyorsun."

"Öyle mi?" diye alay

etti. Kadın başını

salladı.

"Bu sabah uyuduğum ahırdan geldiğimde odam yağmalanmıştı. Görünüşe göre vasiyeti arıyordu. Neyse ki onu başka bir yere saklamıştım."

Yani dün gece karısıyla yatmamıştı. Selene en azından bu düşünceyle rahatlamıştı. "Bunların hiçbirini anlamıyorum. Hayatınıza yönelik tehditler olduğunu biliyorum ama Giselle neden ölmüş gibi davransın ki? Ve bunca zamandır neredeydi? Victor'la birlikte olmak istiyorsa neden boşanmadı?"

"Kilisemizde boşanma yoktur," diye düz bir sesle onu bilgilendirdi.

Selene'nin kalbi sıkıştı. "Evet, Giselle bana böyle söyledi," diye fısıldadı kırık bir sesle.

James'in gözleri yerinden fırladı ve ayakları gürültüyle yere indi. "Sana başka ne söyledi?"

"Temelli olarak buraya döndüğünü. Senin karın olduğunu. Şu anda en fazla Bayou Noir'dan uzak bir yerde metresin olmayı umabilirim. Sonunda o seni geri kazanacak."

Aniden ayağa kalktı. "Peki ona seni sonsuza dek seveceğime, asla bırakmayacağıma söz verdiğimi söyledin mi?"

Bacaklarını yatağın kenarına doğru kaydırды. Ayak parmakları ayaklarının dibindeki yumuşak kilimin üzerinde kıvrıldı. Onun sorgulayan gözleriyle karşılaşamayan Selene başını öne eğdi. "Hayır. Ona Aziz John Arifesi'nde gideceğimi söyledim."

James, sanki kız karnına yumruk atmış gibi yüksek sesle nefesini içine çekti. Kendine geldiğinde onun yanındaki karyolaya uzandı. İşaret parmağıyla çenesini yukarı kaldırarak sordu: "Nasıl yapabildin Selene? Senden bana güvenmeni istemiştım."

Kelimeler için savaşırken sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. "Bu güvenle ilgili değil James. Ahlakla ilgili. Sen evlisin ve görünüşe göre evli kalmaya devam edeceksiniz. Başka ne çözüm var?" "Bilmiyorum ama bir çözüm bulacağım. Söz veriyorum."

"Victor ve Giselle'in birlikte çalıştığına dair kanıtlar bulsanız bile, yine de evli olacaksınız."

"Shhhh. Bana güven, *chérie*," dedi James, saçlarını yüzünden ve kulağının arkasından tarayarak. Sıcak nefesi kulağının kabuğunu okşadı ve Selene kanında bir zevk akımı hissetti.

"Hayır, bu doğru değil," diye itiraz etti, adamın omzuna yaslanırken bile.

"*Tam tersine*, bu kâbusun içinde doğru olan tek şey bu. Bizim Aşk" -doğru kelimeleri aradı- "bu tehdide karşı koyabilecek kadar güçlüdür."

Selene ona inanmak istiyordu ama bu çok zordu. Bir keresinde ona aşklarının Tanrı'nın bir armağanı olduğunu söylemişti. Tanrı bir eliyle verirken diğer eliyle alıyor muydu? Bunu bilmiyordu.

"Bu gece kendimde değilim." Sesinde tuhaf bir sakinlik vardı ama gözleri vahşi bir kargaşayla parlıyordu. Parmak uçlarını yavaşça Nabzı boynunda atıyor, gözleri yalvarırcasına onunkileri tutuyordu. "Sana ihtiyacım var, Selene."

Selene'in duyması gereken tek şey buydu. James'i de yanına alarak teslimiyet içinde küçük yatağına uzandı.

Kombinezonunu hoyratça bedeninden ayırdı ve kendi giysilerini aceleyle dağıttı. Yatağa dönerken parmakları Selene'nin kollarına batıyor, hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu. Selene onun boynundaki ve sırtındaki gergin kasları okşayarak ve yumuşak sözlerle yatıştırmaya çalıştı ama James duymuyor gibiydi.

Dudaklarını zorlukla kontrol ettiği bir saldırganlıkla onun dudaklarına bastırarak, onu kendi malı olarak işaretleği. Nazik ısırıklar, sert baskı ve ardından dilinin yağmacı iddiası... hepsi kontrolden çıkmış, sınırlarının ötesine itilmiş bir adamın ısmarlamasıydı. Diliyle meme ucuna saplandı, sonra tomurcuğu ve aureolü ağzına alıp sertçe emdi. Elleri ve dudakları aynı anda her yerde dolaşıyordu, çılgınca, açgözlü.

"Sen benimsin," diye tekrarlayıp durdu çiğ bir sesle.

Selene kendini rahatlamaya, James'in ona gerçekten zarar vermeyeceğine güvenmeye zorladı. İçinden sevgi akıyordu ve bu duyguları James'in çılgınca davranışlarının sisi aracılığıyla ona iletmeye çalıştı.

Neredeyse hemen sakinleşti ve sanki kendisini ele geçiren öfkeli çılgınlığı temizlemek istercesine başını salladı. "zr dilerim," diye mırıldandı.

"Sus," diye fısıldadı, morarmış dudaklarını çılgınca çarpan dudaklarına yerleştirerek boynunun dibindeki nabzı hissetti. Yüzünde bir ıslaklık hissettiğini düşündü.

şimdi James'in elleri nazik ve ikna edici bir hal almıştı. Metodik olarak kadının vücudundaki tüm zevk noktalarını aradı ve yumuşak i çekişleri keşiflerini onayladığında seksi erkek onay sesleri çıkardı.

James onun elini tutarak, ona olan ihtiyaının çelikten kanıtına doğru yönlendirdi. Fısıldayarak, ona nasıl dokunmasını istediğini, onu en çok neyin memnun ettiğini anlattı.

Ayak bileklerini iki eliyle kavradı, dizlerini yukarı ve dışarı doğru itti ve vücuduna girdi. Selene kıvranıyor ve bir yandan diğer yana yuvarlanıyordu. yükselen bir zevk kreşendosunun dalgaları... Çok yoğun, çok ezici, kontrolünün çok ötesinde.

Defalarca, James onu serbest bırakma noktasına kadar sürdü. Sonra muzaffer bir ığlılıkla durdu... ve onu tekrar yolculuğuna başlattı. Her uzun vuruşta Selene parçalara ayrıldığını hissediyordu ama kendini James'e teslim etti, parçalarını bir araya getirmesine yardım edeceğine güvenerek kendini onun bakımına verdi.

Sonunda James kollarını gerdi, başını geriye attı ve dişlerini vahşice gösterdi. İlkel bir iniltiyle kendini kızın içine gömdü ve kızın bedeni onun sarsılan erkekliğini sevgi dolu kucaklamalarla karşıladı.

Sonunda doymuştu... yüce bir yorgunlukla nefes nefese kalmıştı... vücudunun içinde yumuşarken ağır bir şekilde onun üzerine uzandı, ama yine de kendini dışarı çekmedi.

"Sen benimsin," dedi bir kez daha, bu sefer nazik bir yalvarış sesiyle. "Ben seninim," diye kabul etti.

Sonra ellerini James'in kalçalarına koyarak ve dizlerini kalçalarına kilitleyerek onu usulca öptü, tatlı tatlı mırıldandı, Hatta tekrar hazır olana kadar kıkırdadı. Ve sonunda Selene haykırdı, "Sen benimsin."

Bölüm Yirmi İki

Ertesi sabahtan itibaren, Bayou Noir'da felaketler, açık ateşte patlamış mısır gibi birbiri ardına patlamaya başladı.

Blossom mutfağa girer girmez Selene'e "Bob öldü," diye haber verdi.

Bob mu? Üç bacaklı tavuk mu?

"Ve birisi güney setinde bir delik açmış, tarlaları su basmış," diye ekledi Hyacinth kederle. "Oradaki bütün kamışlar çamura gömüldü."

"Mam'zelle Baptiste tafyayı su gibi içiyor," diye katkıda bulundu Iris, dilini onaylamaz bir tavırla dişlerine vurarak. "Ve iddia ediyor ki "Birisi onun kişisel eşyalarını karıştırmış."

Selene kölelerin bir yandan konuşurken bir yandan da hızlı hızlı çalıştıkları kalabalık mutfağa baktı. Duvardaki çana tekrar tekrar baktılar ve onun ilk korkunç çınlamasını beklediler.

James çoktan tarlaya gitmiş, şafak sökmeden Selene'in yatağını tatlı bir öpücük ve fısıltıyla "Güven bana" diyerek terk etmişti. James'in kollarında geçirdiği harika geceyi ve kendi devasa sorunlarını nasıl çözeceklerini düşünmek varken, bu ev sorunlarıyla uğraşmak ona kalmıştı.

"Hepsi bu mu?" diye sordu bir elini aniden zonklayan başına götürerek.

"Hayır, hepsi bu değil." Blossom bakır kaşığını masaya vurdu.

Masa. "Reba kendini yatak odasına kilitledi çünkü bir sivilcesi var ve daha fazla makyajı yok. Ve Verbena ağlayıp duruyordu.

Çamaşırhanede. PMZ aldığını söylüyor. PMZ nedir?"

"PMS," diye düzeltti Selene inleyerek. Bir sandalyeye çöktü ve Blossom'ın önüne koyduğu dumanı tüten kahve fincanını aldı.

"Dün gecedен beri her yerde voodoo işaretleri var," dedi Iris ona kısık bir fısıltıyla.

Selene o zaman kendisinin de dün gece bataklık fırtınasının saldırısından önce davul seslerini duyduğunu hatırladı.

"Amen ormanda Mam'zelle Giselle'i gördüğünü ve onun voodoo törenindeki Mamoloi olduğunu söylüyor. Bob'un kafasını kesenin o olduğunu söylüyor.

Boyun," diye belirtti Blossom. "Yemin ederim, orada olduğu için çorba kepeemle o Amen'in aklını başına getireceğim. Aptal!"

Her şey sırayla, dedi Selene kendi kendine. "Etienne nerede? Ona Bob'dan bahseden oldu mu?"

Blossom başını salladı. "Usta ona söyledi. Tanrım, Etienne çok kötü hıçkırıyordu. Bugün babasıyla tarlaya gitti."

"Güzel. Şimdi gidip Bayan Baptiste ile konuşacağım. Tepsisini almama izin ver, Iris." Tam o sırada zil çaldı ve hepsi irkildi. Son Gün'de bir gün daha

Chance Plantation, diye düşündü Selene, mutluluk için son şansının anın her tınlayışında azalıp azalmadığını merak ederek.

Selene o günün geri kalanında James'le konuşmadı, çünkü o ve çiftlikteki tüm güçlü kuvvetli erkekler güneydeki tarlayı kurtarmak için savaşıyordu. Uzaktan, drenaj hendekleri kazmalarını, setleri yeniden inşa etmelerini, su baskınlarına karşı savaşmalarını izledi.

ve yakında şeker mahsulünün büyük bir bölümünü bir gecede yok edebilecek ürüme.

Ama Selene Giselle'le konuştu... hem de istediğinden çok daha fazla.

"James mahvolacak," dedi Giselle kötü niyetli bir memnuniyetle. Sessiz Giselle, sürünen bir yılan gibi Selene'in arkasından yaklaşmış ve onu tarlanın kenarında durduğu yerde gafil avlamıştı. Sarı saçları Narin yüzünü çevreleyen lülelerle mükemmel bir şekilde saçlarını toplamıştı ve en az altı beşik üzerine gül rengi kambrik bir günlük elbise giymişti. Sıcağa karşı tek saygısı hasırdan bir bone ve tüylü bir yelpazeydi.

"James'in mahvolması seni neden memnun etsin ki?" Selene şaşkınlıkla sordu. "O senin kocan. Eğer çiftlik batarsa, senin refahın da zarar görür."

"Belki de," dedi Giselle, tırnaklarını endişesiz bir şekilde inceleyerek. "Belki de değil."

"Bunu Victor mu yaptı?"

Giselle hızla yüzüne boş bir ifade çizdi. "Neden bana soruyorsun ki? Victor'la hiçbir ilgim yok."

"Bence biliyorsun. Bence sen ve Victor, James ve Bayou Noir'ı yok etmek için şeytani bir plan yaptınız."

"ok fazla düşünüyorsun canım," dedi Giselle patronluk taslayarak. "Şüphesiz bu kadar uzun ve zayıf olmaktan kaynaklanıyor. *Oui*, ben kadınların güzellik çok fazla düşünmesin."

Selene, cadının gözlerini oyabileceği korkusuyla tırnaklarını avuçlarının içine geçirdi. Daha sakinleştğinde, "Ve şunu buldum ki

Senin gibi aptal sarışınlar dilleriyle ayak tırnaklarını ayırt edemezler. Aslında Giselle, bir sarışınla bir domuzu karıştırırsan ne olur biliyor musun?"

Giselle ona bakakaldı.

"Hiçbir şey. Bir domuzun bile yapmayacağı şeyler vardır."

Kalın kafalı kadın önce anlamadı. Anladığında ise yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. "Benim... ah, seni *salope*... seni kaltak... ah, seni öldürebilirim. Seni şu anda öldürebilirim," diye mırıldandı Giselle.

"Evet, eminim yapabilirsin... yani *deneyebilirsin*," diye tersledi Selene. "Tıpkı sen ve Victor'un James'i ve yolunuza çıkan herkesi öldürmeye çalıştığınız gibi."

Eve döndüğünde Bayan Baptiste onu bekliyordu.

Selene'i *jartiyerin* içine çeken titrek kadın ona bir top siyah balmumu uzattı ve Selene bunu hemen alçak bir masanın üzerine bıraktı.

"Vay anasını! Bunu nereden buldun?" Selene ellerini tiksintiyle eteğine silerek sordu. Bu nesne gris-gris'e çok benziyordu.

Selene, New Orleans'taki otel odasında, muhtemelen Lilith tarafından bırakılan bir tane bulmuştu.

"Bu sabah yatağımın üzerindeydi," dedi Bayan Baptiste. "Giselle beni lanetledi, bunu biliyorum."

Selene, Bayan Baptiste'in nefesindeki alkol kokusunu alabiliyordu ve korkmuş kadın volta atarken sallanıyordu.

"Otur," diye emretti Selene. *Sen düşmeden önce.*

Bayan Baptiste ellerini eteklerinin arasına sıkıştırarak itaat etti. "Benim bütün

Eşyalar etrafa saçılmıştı. Giselle ve Victor vasiyeti arıyorlar. Ve...ve sanırım dün gece tafyama afyon koydular. Yoksa neden bu kadar mışıl mışıl uyuyayım ki?"

Belki de sarhoş olduğun içindir.

Bayan Baptiste umut dolu gözlerle ona baktı. Tanrım, neden herkes onun sorunlarını çözebileceğini düşünüyordu?

"Her şeyden önce, büyük eve taşınacaksın. Tehlike geçene kadar benimle bir yatak odasını paylaşabilirsin." Gerçi bunun ne zaman olacağı konusunda Selene'in hiçbir fikri yoktu.

"Evet. Sanırım bu en iyisi olur."

Selene ani bir dehşetle, davetinin James'in bir daha geceleri ona gelemeyeceği anlamına geldiğini fark etti. Eh, bu da iyiydi. Belki de farkında olmadan bu teklifi tam da bu nedenle yapmıştı. Giselle'in gaddarlığına rağmen, o James'in karısıydı ve Selene onunla uzlaşmakta zorlanıyordu.

ve evli bir adamla sevişmek. James'in bir çözüm bulacağına güvenebilirdi ama bu, bu arada zinaya devam edeceği anlamına gelmiyordu.

Sonraki beş gün boyunca Selene, James'ten uzak durdu. kişisel ilişkileriyle ilgili bir yüzleşme olmaksızın sorunlarını çözmüşlerdir. Sadece başkalarının yanında, genellikle plantasyon işleriyle ilgili konuşuyorlardı.

Güneydeki tarlanın bir kısmı kurtarılmıştı ama üç inek ve bir katır zehirli yulaf yüzünden ölmüştü. Reba kölelerin çoğunun Kendilerinin zehirlenmesinden korktukları için sadece kendi bahçelerinden taze meyve ve sebze yediler.

Dreadful bir gece evin yakınlarında davetsiz bir misafiri kovalamış ve bıçakla yaralanmıştı. Sonuç olarak, arka bacağına cesaretini ilan eden büyük bir bandajla topallayarak dolaşıyordu. James bu uyuz itten artık asla kurtulamayacağına dair bir şeyler mırıldandı. Etienne ise "bekçi köpeği" ile gurur duyarak gülümsedi.

James, Selene'in derslerinin Etienne ve Zenci çocuklarla devam etmesine karar vermişti, Giselle'in öfkesine çok kızmıştı. Ama o zamandan beri Giselle'in James'ten nefret etmek için daha pek çok nedeni vardı. Karısının yatak odasının salon ve galeri kapılarına birer nöbetçi koymuş, adamın karısını her yerde takip etmesi için kesin emirler vermişti.

Günler bu yakın gözetim altında geçtikçe, Giselle'in gözü dönmüş ve kontrol edilmesi imkânsız hale gelmişti. Ve herkes onun muhtemelen afyonun seyreltilmiş bir formu olan laudanum gibi bir uyuşturucuya bağımlı olduğunu fark etti. Geceleri vudu davullarının çağrısıyla dışarı çıkması engelleniyordu. Bu da uyuşturucu tedarikinin kesilmesine yol açtı ve derin yoksunluk sancıları çekti.

Tokatlara, kırbaç darbelerine, kırık çanak çömleklere, dil darbelerine, tehditlere ve küfürlere maruz kaldıktan sonra, hizmetkârların hiçbiri Giselle'in odasına gitmiyor ve o aşağıya indiğinde kaçışıyorlardı. Ona yaklaşmak isteyen tek kişi Selene'di ve o bile biraz korkmuştu.

Kahvaltı tepsisini Giselle'in yanına götürdü, artık işi erteleyecek gücü kalmamıştı. Yirmi yaşlarında siyah bir adam olan gardiyan, Selene kapıyı çaldığında Giselle'in odasından gelen gürültüler karşısında gözlerini devirdi. "Bugün her zamankinden daha vahşi, mam'zelle. Dikkatli olsan iyi olur."

"Yapacağım," dedi Selene, kendini desteklemek için derin bir nefes alarak. Kapıyı açarak içeri adım attı ve kaotik manzara karşısında neredeyse sendeleyerek geri çekiliyordu. Selene kapıyı arkasından kapattı ve tepsiyi yan masanın üzerine koydu.

Neredeyse çıplak olan Giselle'in üzerinde sadece ince bir kaşkorse tarzı giysi vardı. Çılgınca uyuşturucu ararken, sahip olduğu her giysiyi odanın her tarafına saçmıştı; yatağa, yere, sandalyelerin üzerine.

Giselle'in buğulu gözleri odaklanmadan Selene'e döndü. "İlacıma ihtiyacım var," dedi zayıf, çocuksu bir sesle. "İlacımı bulabilir misin?"

Selene birden Giselle'in incecik vücudunu kaplayan eski çürükleri ve yara izlerini fark etti. "Bunu sana Victor mu yaptı?" Selene, Giselle'in omzundaki sarı lekeye şefkatle dokunarak sordu. Selene, karşılıklı bağımlılığı etkilenmeden kalamayacak kadar iyi anlıyordu. Devon ona fiziksel olarak hiç vurmamış olsa da, sağlı sollu duygusal darbeler indirmişti.

Giselle elini umursamazca salladı. "Onlar bir şey değil. Victor ve ben sevişmelerimizde her zaman sertliği sevmişizdir. O da benim kadar çok yara bere taşıyor." Selene'e küçümseyen bir bakış fırlattı, sanki "gerçek" sevişmeyi anlamaktan aciz.

Selene'nin ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı.

Giselle histerik bir sesle güldü. "Victor harika bir aşık, James gibi süt çocuğu değil."

James bir milksop mu? Asla! "Victor'u seviyor musun?"

"Oui." Kaşlarını çatı. "Sanırım biliyorum... Eskiden... ah, bilmiyorum." Parmaklarını günlerdir yıkanmamış saçlarında gezdiren Giselle, hayal kırıklığı içinde dağınık saç tellerini çekti.

"Neden Victor'la evlenmedin? Neden onun kardeşiyle evlendin?"

"Victor'un babası evlenmemizi yasakladı. Victor'u tek kuruşsuz bırakmakla tehdit etti." Gözlerini kurnazca kıstı. "Biz de bir plan yaptık. James'le evlenecektim ve o öldüğünde sadece Bayou Noir'ı köleleriyle birlikte satmakla kalmayacak, Jean-Paul'un mirasının yarısına da sahip olacaktım."

Selene şaşkınlıkla başını eğdi. "Ama James'in mirası Etienne'e gitmeyecek miydi?"

Giselle'in dudakları tiksintiyle büküldü. "Bir bebek sahibi olmayı planlamamıştım. Aslında James'in diğer doğmamış iki çocuğundan onun haberi olmadan kurtuldum."

Selene içten içe dehşetle ürperdi ama Giselle'den alabildiği kadar çok bilgi almak istiyordu. "Hâlâ anlamıyorum. Neden bir yıllığına gittin?"

"Oh, çok aptalsınız. Hepiniz öylesiniz. O inatçı kadın... James'in annesi... beni öldürmeye çalıştı. Bana irade vermeyi reddetti...."

Giselle odada volta atıyor, içine kapanmanın sancılarıyla beden hareketleri sarsılıyordu. Düşünme yetisini kaybetmiş gibiydi.

"Ve?" Selene dürttü.

"Sanırım uzun bir süre hastaydım. Hatırlamıyorum. New Orleans'ta bir odada kaldım ve Victor bana ilacımı verdi... ilacımın nerede olduğunu biliyor musun?.. ve Fleur oradaydı... Fleur nerede?... oh, başım çok ağrıyor ve kalbim çok hızlı atıyor... lütfen, lütfen, bana biraz getiremez misin? ilaç?" Giselle, bağımlılık yapan ilacına duyduğu özlemle neredeyse sayıklayarak konuşmaya devam etti.

Çaresizce yardıma ihtiyacı vardı ama önce Selene daha fazla cevap aradı. "Neden şimdi geri döndün? Neden Victor'la kalmadın?"

"Sen... geri dönmemin sebebi sensin." "Ben mi?"

Giselle şaşkınlıkla ona göz kırptı. "Sana söyledim. Çiftliğe ve vasiyete ihtiyacımız var. James seninle evlenecekti. Bunun olmasına izin veremezdik. Hayallerimizi engelleyen bir kişi daha."

Ne rüya ama! Selene düşündü ama bu zavallı kadına acımamak için kendini zor tuttu. "Ah, Giselle. Gerçekten James'i öldürüp bu çiftliği ele geçirmenin Victor'u tatmin edeceğini mi sanıyorsun? Onun şeytani amaçları için sadece bir araç olduğunu göremiyor musun?"

Giselle'in kızarmış yüzünde bir şüphe titreşimi belirdi, ama bunu çabucak üzerinden attı. "Victor'a inanıyorum. Ve yakında hedeflerimize ulaşacağız. Sonra taşınacağız... neşeli bir yere... belki Paris'e... ve ben ilacımı alacağım, Victor ve..." Gördükleri rüyanın tüm detaylarını hatırlamaya çalışırken sesi zayıfladı.

Selene, Etienne'in bu planların neresinde olduğunu merak etti ve sormamaya karar verdi. Çünkü Giselle bilmeseydi Victor'un James'in çocuğunu asla barındırmayacağını biliyordu.

Ondan sonra Giselle pek bir şey anlamadı. Selene çarşafı değiştirdi ve Iris, Sümbül ve gardiyanın yardımıyla Giselle'in çırpınan bedenini keten şeritlerle yatağa bağladı. Uyuşturucu tedavisi hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Ama ona öyle geliyordu ki, Giselle zaptedilmediği sürece kendisi için tehlike arz ediyordu.

Ondan sonraki günler boyunca, o ve hizmetçiler sırayla Giselle'in ateşi çıktığında kasılmakta olan vücudunu serin bezlerle sildiler ve üşüdüğünde battaniyelerle örttüler. Kurumuş boğazından aşağı biraz et suyu içirmeye çalıştılar.

Üç gün sonra kelepçeleri çıkardılar çünkü Giselle sadece kayıtsızca yatıyor, ara sıra ilaçları ve Victor için inliyordu. James Bir kez onu görmeye geldi ve tiksintiyle başını sallayarak hemen gitti.

Selene o öğleden sonra geç saatlerde temiz giysiler ve keten havlularla banyo odasına yorgun argın gitti. James'le evlenmeyi planladıkları Cumartesi gününün tarihini zihnine not ederken yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

Selene zombi gibi yıkanıyordu, her zamanki haline ulaşamıyordu. lüks küvetin keyfini çıkardı. Banyodan sonra giyinip odayı topladıktan sonra duvara yaslandı.

Sıcak gözyaşları yanaklarından süzülürken, günlerdir direndiği gerçekleri sonunda kabul etti. Giselle'in hastalığına, sevgiye ve yardımcı bir kocaya olan ihtiyacına ilk elden tanık olmak Selene'e Bayou Noir'da kalamayacağını göstermişti.

Selene bu durumu arkadaşı Tessa'nın ölümüne benzetmekten kendini alamadı. Ya Tessa'nın onu anlamayan bir kocası olsaydı? anoreksiya ve diyet hapi bağımlılığı? Ya o koca Tessa'ya aşık olup başka bir kadınla birlikte olsaydı? Selene, Tessa'nın kocasının onunla kalmasını, hayatta kalmasına yardım etmesini ve evliliklerini yeniden inşa etmesini beklerdi.

Selene bu üçgende kendi konumunu haklı çıkaramıyordu.

Aziz John arifesine iki gün vardı ve Selene o zaman eve, 1996'ya dönmeye karar verdi. Başka seçeneği yoktu.

Bu kararı verdikten sonra kendini dördüncü kattaki yatak odasına sürükledi. Ayrılmak için hazırlık yapma zamanı geçmişti. Dakikalar sonra, hışımla dışarı çıktı.

Geleceğin anahtarı olan değerli balo elbisesi gitmişti.

Onu öldüreceğim, diye kendi kendine öfkeleni. James'in balo elbisemi aldığına inanamıyorum. İsteğim dışında beni burada kalmaya zorladığına inanamıyorum.

Tarlaya gidip onunla yüzleşmeli miydi, yoksa akşam yemeğine kadar beklemeli miydi? Onu mutfakta beklemeye karar verdi. Onun yaklaştığını gördüğünde alt kattaki koridordan geçiyordu.

James Selene'i, Selene onu görmeden önce gördü. Etrafta başka kimsenin olmadığını görmek için sağına soluna bakarak kendi kendine gülümsedi. Nihayet, Selene'i yalnız yakalamak için bir fırsat.

Kız itiraz etmeye fırsat bulamadan, adam onu soğuk mahzene çekti, asılı jambonların ve kış artığı fiçilerin etrafında manevralar yaptı. sebze ve meyveler.

"Ben de seni arıyordum," dedi Selene, adam onu soğuk taş duvara yasladığında. "Ah... kes şunu," diye ekledi, göğsünü çevreleyen sağ avucuna vurarak meme ucunu sert bir noktaya çekti. Selene'nin vücudunun onun dokunuşuna bu kadar kolay karşılık vermesini seviyordu.

"Neyi durdurayım?" diye mırıldandı dudaklarına karşı. Kız onun için ayrılana kadar alt dudağını dişledi, sonra dudakları ve diliyle onu yuttu. "Çok uzun... çok uzun zaman oldu, *canım*," diye fısıldadı. "O kadar açım ki sen."

İnledi ve adamın göğsüne doğru bastırmaya çalıştı. "Sana bir şey sormam lazım... Sana... a-a-ah..."

"İhtiyaçlarını karşılayacağım," diye söz verdi coşkulu bir haykırıyla, sertleşmiş erkekliğini kadının kalçalarının yarığına bastırırken.

"Yapma... yapamazsın... yapamayız..." Adam eteğinin kenarını kaldırıp bir parmağını donunun yırtmacına soktuğunda kadının itiraz sözcükleri zayıfladı. "O-o-h."

"Bunu söyleme şekline bayılıyorum, *ma chérie*." "Ne?" diye nefes nefese kaldı.

"'Oh' deme şekliniz. 'Oh' demenin düzinelerce yolu olduğunu biliyor muydun? Ve ben her birini tanımaya başlıyorum."

Ona inanmayan bir bakış fırlattı, hâlâ onun kucağından kurtulmaya çalışıyordu.

Kadınlığının kaygan sıcaklığına ilk dokunuşunda, "Oh... Yani..." diye haykırdı.

Saf erkek tatminiyle inledi. "Bu 'oh' tam da o noktaya dokunulmasından hoşlandığın anlamına geliyor." Demek istediğini kanıtlamak için vuruşları tekrarlardı ve kadının göz kapakları erotik bir şekilde dalgalandı.

"Kes şunu, James. Bunu yapamayız."

"Seni seviyorum, Selene. *Bunu* yapabiliriz ve yapacağız."

Onun sözlerine teslim olarak yüksek sesle nefes verdi ve cinsel keşifleri için bacaklarını daha da ayırdı. Zevk aldığı yeri bulup nasırlı parmak uçlarıyla şişmiş bir tomurcuğa doğru oynadığında dizleri titredi.

"Oh...oh, Tanrım!"

"Bu 'oh', el becerime hayran kaldığınız anlamına geliyor."

Parmakları destek için adamın omuzlarını ısırırken bir kahkaha attı.

Bir eliyle pantolonunun düğmelerini açtı, sonra iki elini kalçalarının altına koyarak onu yukarı kaldırdı ve kalçalarını içeri girmesi için dışa doğru eğdi.

"Söyle bana," diye kısık sesle yalvarırken, kadının merkezinin derinliklerine daldı.

"Seni seviyorum," diye karşılık verdi ve ipeksi kıvrımları erkekliğini okşayarak onun büyüyen bedenine uyum sağladı.

Neredeyse tamamen çekildi ve tekrarladı, "Söyle bana." "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seviyorum..."

Tekrar tekrar, içeri ve dışarı, her seferinde aşkını ilan etmesini talep ederek vücuduna süzüldü. Fiziksel haz kadar duyguyu da arzuladığını fark etti. İkisi zihninde bir ve aynıydı.

Kadın, bedeninin azgın ateşine karşı çaresizce miyavladı ve adam ona duyduğu arzuyla daha da büyüdü. Kendini onun sıkıca kavrayan kılıfına kabzasına kadar soktuğunda, bir parmağını vücutlarının arasına soktu ve şık inciye ileri geri oynattı.

Kalbi göğsüne doğru çarptı ve bir titreme kadınlığı boyunca rahmine doğru dalgalandı, ta ki şiddetli ürpermelerle şaftının etrafında doruğa ulaştığını hissedene kadar. Ancak o zaman son bir kez geri çekildi ve ardından gırtlaktan gelen bir haykırıyla içine girdi, tohumunu onun bedenine ve ruhunu onun muhafazasına bıraktı.

İkisi de güçsüzce toprak zemine kaydılar. James onu omzunun kıvrımına çekti, saçlarını ve yanağını öptü, sessizce ağladığını geç de olsa fark etti.

"Ah, *chérie*, canını sıkın nedir? Seni incittim mi?"

Başını salladı ve ondan uzaklaştı. "Elbisem nerede?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Balo elbisen mi? Bir balo elbisesi için mi ağlıyorsun? Şimdi mi?"

"Evet, seni piç kurusu," dedi hıçkırarak. "Seni neden aradığımı söyleyemedim beni baştan çıkardın."

"Seni baştan mı çıkardı? Seviştiğimizi sanıyordum... birbirimizle." Acısını gizlemek için yüzünü çevirdi.

Ona tokat atmaya çalıştı ama adam bileğini sıkıca kavradı.

Aniden ayağa kalkarak giysilerini düzeltti. "Söyle bana," dedi, sesinde soğuk bir önsezi çınlıyordu.

"Karar verdim... Evime dönmem gerektiğine karar verdim."

"Burası senin evin."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır, değil James. Kendi zamanıma dönmek zorundayım."

"Neden? Neden şimdi? Söz vermiştin," diye sertçe suçladı. "Bana güveneceğine söz vermiştin."

"Sana güveniyorum James. Ama günlerdir bildiğim şeyi bugün itiraf ettim. Giselle hasta...fiziksel ve zihinsel olarak...ve sana ihtiyacı var. Bu durumdayken onu bir kenara bırakman mümkün değil. Ve belki de, eğer ben bu resmin dışında kalırsam, onu yeniden sevmeye başlayabilirsin."

"Milyon yıl geçse de olmaz," dedi sert bir sesle. "Selene, beni dinle. Victor umutsuzluğa kapılır. Yakında harekete geçecek. Tuzağıma yaklaştığını hissedebiliyorum."

"Peki ya yaptığında? Sonra ne olacak?" "Ne demek istiyorsun?"

"Diyorum ki Victor tüm suçlarından hüküm giymiş olsa bile... ölmüş olsa bile, bu yine de Giselle sorununu çözmez."

"Evliliğimi iptal ettireceğim."

Ona alaycı bir bakış fırlattı. "Ve Etienne'i gayrimeşru mu ilan edeyim? Bunu yapmana izin vermezdim."

"Gitme," diye yalvardı. Onu kollarından tutup kendine doğru çekti.

"Ben gidemem. Mesele de bu zaten. Balo elbisemi aldın ve onu geri istiyorum. *Şimdi*."

Gözleri şaşkınlıkla irileşti ve acı kalbine saplandı. "Elbiseni çaldığımı mı düşünüyorsun? Seni, kendi isteğin dışında kalmaya zorlayacağımı mı? dilekler mi?"

Suçlulukla ona baktı. Tam olarak düşündüğü şeydi.

"Güven olmadan hiçbir şeyimiz olmaz," diye öfkeyle çıkıştı. Sonra ondan uzaklaştı ve kapıya doğru ilerledi. "Bütün bu kargaşadan bıktım, Selene. Benimle savaşımana değil, yanımda olmana ihtiyacım var." Ellerini kaldırdı

umutsuz bir jest. "Senin için o lanet elbiseyi bulacağım. Ve sonra gidebilirsin

ya da cehenneme git. Umurumda değil. Açıkçası, canım, umurumda bile değil."
Ama nemsiyordu. Umutsuzca.
Selene olmadan nasıl hayatta kalacaktı?

Bir saat sonra Selene dikiş odasında Reba'nın kölelerin giysileri için kumaş kesmesine yardım ediyordu. Başını kaldırdığında Bayan Baptiste'in elinde balo elbisesiyle içeri girdiğini gördü.

"Elbiseyi ben aldım," diye itiraf etti James'in annesi, elbiseyi ona uzatırken. "Uzaklara gitmeyi düşündüğünü biliyordum. Bir gün James'le kütüphanede konuştuğunuzu duydum ve düşündüm ki..." Omuz silkti ve suçlulukla çenesini eğdi. "Lütfen beni affet, canım."

"Gidiyor musun?" Reba telaşla sordu. "Bizi şimdi bırakamazsın." Selene arkadaşının elini okşadı.

Reba sarsılarak ondan uzaklaştı. "Bizi terk mi edeceksin... bizi o deli kadına mı bırakacaksın?"

Selene, "Reba, onun karısı... bu çiftliğin sahibesi," diye açıklamaya çalıştı. "Artık burada yerim yok."

"Hayatlarımıza... kalplerimize girdin... ve sonra da mankenlik çekimlerinden biriymiş gibi kasıla kasıla çekip gittin," diye suçladı Reba, makasını yere atıp kapıya doğru koşarak.

Selene, "Bu hiç adil değil," diye söze başladı ama Reba çoktan gitmişti.

Bayan Baptiste Selene'e aynı derecede kınayıcı bir bakış attı ve onu yalnız bıraktı.

Aziz John arifesinde kimse Selene'le konuşmuyordu. Hepsi ona Gemiden atlamak üzere olan bir sıçan gibi. Selene'in ayrılmak istediğı yol bu değildi.

James ve Mrs. dışında kimse nasıl ayrılmayı planladığını bilmiyordu. Baptiste. Diğerleri sormadı, muhtemelen düzenli olarak geçen bakkal ya da posta teknelerinden birine otostop çekeceğini düşündüler.

O öğleden sonra davullar erkenden çalmaya başladı ve tüm vudu kutlamalarının en önemlilerinden biri olan Aziz John Arifesi'ni duyurdu. Bu bayram gününde Louisiana'nın dört bir yanında düzenlenen festivallerde hem *Gran Zombi* olarak bilinen yılan tanrıya hem de Afrika'da Agomme Tonnerree adıyla anılan Vaftizci Aziz John'a tapınılırdı.

Giselle yeşil ipekten, omzu açık, geniş halkalı bir elbise giymiş, neşeyle gülerek merdivenlerden indiğinde gün daha da tuhaf bir hal aldı. Gözlerindeki o kayıtsız bakış gitmişti ve

Geldiğinden daha zayıf olmasına rağmen, vücudunda doğal olmayan bir canlılık vardı.

Herkes Giselle'in bir şekilde daha fazla uyuşturucu. Ve çok geçmeden yukarıdan gelen bir bağırış, galeri kapısını koruyan kölenin kafasına aldığı darbeyeyle baygın yattığını haber verdiğinde nasıl olduğunu öğrendiler.

Giselle hiçbir soruya, James'in öfkeli sorgulamasına bile cevap vermeyi reddetti. Sadece gizlice gülümsedi ve Bayou Noir'da normal bir günmüş gibi davrandı.

Tarlaya gitmek üzere tekrar yola çıkmadan önce Selene James'le konuşmaya, son kez vedalaşmaya çalıştı. James ondan uzaklaştı ama Selene onun soluk mavi gözlerindeki acıyı ve umutsuzluğu görmeden önce değil.

Doğru şeyi yaptığını bilerek kendini kararlılıkla destekledi, Selene bataklık evindeki varlığının tüm yarım kalmış işlerini tamamladı. Vedalaşmaktan anladığı tekmeyi bacağına vurup kaçmak olan Etienne için ders planları hazırladı. Düşünceli Iris, Sümbül ve Verbena'ya evin ve çamaşırların bakımının devam etmesi konusunda talimat verdi. Kucaklamasına karşılık vermeyi reddeden kaskatı kesilmiş Blossom'a sarıldı.

James bütün gün uzak durdu. Öğleden sonra ilerledikçe, hizmetçiler evden ve Giselle'in histerik kahkahalarından kaçındılar.

Akşam olduğunda Selene, Blossom'un baş ağrısı tozlarından birini almak zorunda kaldı. Baş durmaksızın çalan davulların ritmiyle ve ağrıyan kalbiyle zonkluyordu, gök gürültüsü seslerinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Tam o sırada havada büyük bir patlama sesi duyuldu. Yıldırım şimdi tehlikeli bir şekilde yakınına düşüyordu. Etienne'i kontrol etmesi gerekecekti.

Selene, James'in uyuyan annesini rahatsız etmek istemediği için balo elbisesini ve tohum paketlerini üçüncü kattaki eski yatak odasına taşımıştı bile. Yüreği burkularak saat on bir sularında oraya gitti ve özenli bir dikkatle vudu bebeğinin içine, ileriye gitmek istediği her yıl için bir tane olmak üzere tam 151 siyah tohum sıkıştırdı. Sonra bebeği giydi. değerli giysi, şimdi ona nedense nefret dolu görünüyordu.

Ya da elbiseyi giymeye *çalıştı*.

Çok dardı.

Selene güldü ve aynada kendine baktı. Elbisenin arkasında bir santimlik bir boşluk olduğunu üzüntüyle fark etti. Bunu hiçbir şekilde kapatamayacaktı.

Ama Selene üzgün değildi. Bu haliyle modellik kariyerine asla geri dönemeyecekti. Ama hiç olmadığı kadar iyi görünüyordu ve hissediyordu.

hayatında vardı.

Selene daha yakından baktı. Dudaklarına yapılan kolajen enjeksiyonlarının etkisi geçmiş ve bronzluğu solmuştu. O anda, Georgia ne tavsiye ederse etsin, yüzünü bir daha bu şekilde istismar etmeyeceğine karar verdi.

Ve başka kararlar da aldı. Etienne ve diğer öğrencileriyle olan başarısından sonra, öğretmenlik konusunda doğuştan gelen bir yeteneği olduğunu fark etti. Columbia'da öğretmenlik eğitimi alacaktı, psikoloji diploması değil.

Yan pencereden gelen bir ışık titreşimi Selene'in dikkatini başka yöne çekti. Belki de daha önce düşündüğü gibi yakınlarına yıldırım düşmüştü. Kaşlarını çatarak aynadan uzaklaştı ve ardından şeker tarlalarından alevlerin yükseldiğini görünce nefesi kesildi.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı. Tarlaları son selden zar zor kurtardıktan sonra, James bir yangından nasıl kurtulabilirdi? Onun bu büyüklükte bir yangını söndüremeyeceğini hemen anlamıştı.

"*Evet*, dua etsen iyi olur Selene. Çünkü şimdi hepiniz öleceksiniz."

Selene irkilerek döndü ve Giselle'in kapı aralığında durduğunu, silahını tam kalbine doğrulttuğunu gördü. Gözleri şeytani bir neşeyle dans ediyordu ama eli sabitti.

"Giselle, silahını indir. Biri gelecek."

"*Non*, yangınları söndürmeye yardım etmek için tarlalara gittiler. Victor onların yokluğunu garantiye aldı. Şimdi ben üzerime düşeni yapmalıyım." Korkunç bir mizahla güldü.

"Bayan Baptiste ve Etienne nerede?"

"Etienne kaçışımız için sakladığımız tekneye bağlandı. New Orleans'taki yatılı okula devam edecek."

"Peki ya Bayan Baptiste?" Selene korkuyla sordu.

"Öldü," diye cevap verdi hiç pişmanlık duymadan. "Silah sesini duymadın mı?"

Sonunda işgüzar kadın gitti."

"Hayır-o-o," diye feryat etti Selene ve Giselle'e doğru koştu.

Giselle küçük silahının tetiğini çekti ve kurşun Selene'nin omzuna isabet etti. Geri çekildi ve elini kanlı yaraya götürdü.

Vuruldum, diye düşündü Selene, parmaklarının arasından sızan kırmızı sıvıyı izlerken sersemlemişti. Sonra bir sonraki silah sesi duyuldu, daha aşağıya isabet etti ve onu yere düşürdü.

Yaralarından akan kan altında birikirken Selene şunları gördü Giselle kararan gözlerle yaklaştı. Gittikçe zayıflıyordu. Giselle eğilerek Selene'ye ölümcül bir darbe indirip indirmediğini görmek için baktı.

"Sanırım tam olarak ölmemiş olmanı tercih ederim, Selene," dedi neşeyle. "Bence ateşle ölmen daha uygun olur, öyle değil mi?"

Hareket edemeyen ya da konuşamayan, gücünün hayatının kanıyla birlikte akıp gittiğini hisseden Selene sadece deli kadına bakabiliyordu.

Giselle silahını yere bıraktı ve Selene'in eteklerini çekiştirmeye başladı. "Bu elbise senin üzerinde harcanamayacak kadar güzel. Ve sen onu iğrenç kanınla lekeliyorsun."

Selene, deli kadın giysiyi vücudundan tamamen çıkarırken, Giselle'i sayıklamaya yaklaşan puslu bir perdenin ardından izledi. Giselle Sonra kendi elbisesini çıkardı ve aşırı uzunluğuna aldırmadan Phillipe'in balo elbisesini giydi. Aynanın karşısına geçip mırıldandı, sonra yumuşak bir Fransız melodisi çalmaya başladı, sanki az önce bir kadını vurmamıştı... hayır, iki kadını.

Selene'in gözleri kapanmadan önceki o anda, Giselle'in voodoo bebeğini eline aldığını gördü. "Selene, beni şaşırtıyorsun. Senin inançlı biri olduğunu düşünmezdim."

Bu, Selene'in yükselen dumanın keskin kokusunu almadan önce aklına gelen son tutarlı düşünceydi.

James! Lütfen Tanrım, kurtar onu. Kötülüğün galip gelmesine izin verme. Burada geçirdiğim zamanın bir anlamı olsun. Lütfen Tanrım, dua ediyorum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

"Selene... Selene, beni duyabiliyor musun?" James'in sesi ona çok
Ka uzaklardan geliyordu.
palı

. Anlayamayacağı bir yerde sürüklenen Selene artık savaşıyordu.
Ölümün büyüleyici çekimine karşı. *Çok fazla kan var. Kendimi ruhani
hissediyorum, bir melek gibi.* Rüya halindeyken gülümsedi.

"Hayır!" James haykırdı. "Sakın benim üzerimde ölmeye cüret etme.
Sakın buna cüret etme!"

Selene onun sesindeki korku dolu hıçkırığı duydu. Ona uzanmaya çalıştı
ama bu ölümlü ile arasında bir perde oluşmaya başlamıştı.

Ancak James onun gitmesine izin vermedi. Dayanılmaz bir acı içinde,
onun ve Iris'in omzundaki ve karnındaki yaraları incelediğini hissetti. Iris,
Selene'nin dudaklarına bir fincan sıvı koyarak onu içmeye zorladı. Ve Selene
hiçbir şey hissetmedi.

Ta ki derisinin içinden geçen ve kurşun deliklerini dikerek kapatan bir
iğnenin yakıcı çekimiyle uyanana kadar.

"Bir daha asla modellik yapamayacağım," diye mırıldandı Selene. "Kimse
yaralı bir kadın istemez."

James basitçe, "İstiyorum," dedi ve Selene göğsüne yukarıdan bir gözyaşı
damlası düştüğünü hissetti.

Ah, James, diye düşündü, bir kez daha ölümün huzurunu arıyordu.

Ama ölüm Selene'e kolay gelmedi. Günler geçti ve şiddetli ateş ile acı
veren titreme arasında gidip geldi.

"Bırak beni," diye fısıldadı birden fazla kez.

"Asla!" James boğuk bir sesle söyledi. "*Tanrı şahidim* olsun ki
ölmeyeceksin."

Selene, James'in *Rüzgâr Gibi Geçti*'den alıntı yapmasına neden olacak
kaderin garip cilvesi karşısında gülümsemeye çalıştı ama dudakları
kıpırdamadı.

Bir gün aklı başına geldi ve "Etienne nasıl?" diye sordu. "İyi.

Senin için endişeleniyor," diye cevap verdi James.

"Peki ya annen?"

Bunu dokunaklı bir sessizlik izledi.

Selene ateşiyle savaştı ve gözlerini açtı. "Anlat bana."

"Öldü," dedi, sesinde sert bir ton vardı. "Kurşun yarası yüzünden anında öldü."

"Ah, James." Bu işkence görmüş adama sarılmak istiyordu ama kolları iki yanında donmuş gibiydi. Sonra aklına başka bir şey geldi. "Victor ve Giselle?"

"İkisi de öldü. Victor tarlada öldü. Benimle boğuştu ve kazara kendi çıkardığı yangının içine düştü. Giselle ise... başka bir yerde öldü."

Çok fazla ölüm! James için ne büyük talihsizlik! Selene denedi James bir bardak soğuk suyu dudaklarına götürdü. "Giselle nasıl... nasıl öldü?"

James tereddüt eder gibiydi. "Cesedi bataklığın aşağısında bulundu. Üzerinde senin elbisen vardı ve elinde o lanet voodoo bebeğini tutuyordu. Onu uyuşturucu mu yoksa yıldırım mı öldürdü bilmiyorum." Umursamaz bir tavırla omuz silkti.

Selene'in kalbi deli gibi atmaya başladı. "James, onun benim yerime geleceğe gittiğini mi düşünüyorsun? Sence onun ölü bedeni sadece bir kabuk muydu?"

Belki de kendi zamanıma dönmüş olsaydım bulacağın şey bu olurdu."

"Bilmiyorum, Selene. Umurumda da değil. Artık her şey bitti. Sadece dinlen."

Bundan sonra, ateş onu tekrar ele geçirdi ve günlerce şiddetlendi.

Sonunda uyandığında, Blossom yatağını karıştırıyordu. Selene başını yastığın üzerinde belli belirsiz hareket ettirdi ve James'in devasa kanopili yatağında yattığını fark etti.

"Neden buradayım?" diye sordu kısık bir sesle.

"Bize dönmek için çok geç kaldın, küçük hanım," dedi Blossom alaycı bir tavırla, yaklaşarak, ama Selene onun gözlerinden akan yaşları görebiliyordu. "Ve sen bu odadasın çünkü diğer yatak odası yangında yandı.

Ateş. Selene'nin bulanık zihni ateşin hatırasını kaydetti ama tüm çıkarımları özümseyemedi.

"O gecedен bu yana ne kadar zaman geçti?" "Üç hafta."

"Üç... üç... bu nasıl mümkün olabilir?"

"Hastaydın, tatlım. Seni birkaç kez kaybettik ama usta gitmene izin vermedi. Nosirree. Hayatın için ona teşekkür etmelisin, kesinlikle."

Evet, bunu biliyordu. Selene bir hıçkırığa karşı koydu. Acısının derinliklerinde bile James'in onu çağırdığını hissetmişti, gitmesine izin vermeyi reddediyordu. "Nerede?"

James?"

"İş için Nawleans'a gittim. Fergus'la birlikte."

"Ha?" dedi Selene. Onu şimdi nasıl terk edebilirdi? Beyni kafa karışıklığıyla çalkalanıyordu. Çok yorgundu.

Blossom'ın, "Senin iyileştiğini görünce düne kadar gitmedi," dediğini duydu.

Bundan sonra uzun saatler boyunca uyudu ve Blossom'ın ona zorla içirdiği güçlü suyu içti. Saatler geçtikçe güçlendi ve yavaş yavaş iyileşmeye başladı.

Ertesi gün Selene yatağında doğruldu ve hatta birkaç ziyaretçisi oldu - gözyaşlarına hakim olamayan ve ona sihirli güçleri olan sıska bir öğretmen hakkında yazdığı bir hikayeyi anlatan Etienne, bir tür bataklık süper kadını gibi; trajik günden önceki somurtkan sessizliği için bolca özür dileyen Reba ve bir ana tavuk gibi onun üzerinde gezinen Blossom.

Ertesi gün Selene titrek bacaklarıyla odasında dolaştı ve iyileşebileceğine gerçekten inanmaya başladı. Blossom ona bir tepsi dolusu beignet ve bir sürahi aşırı tatlı café au lait getirdiğinde, Selene'in midesi yüksek sesle guruldadı. Siyah kadına sıcak bir şekilde sarıldı.

"Artık iyi olacağından eminim."

Selene aynaya ilk kez dehşetle baktığında, "Çok kilo vermişim," diye yakındı.

Blossom ona açıkça, "Evet, bronzlaşmamışsın da," dedi. "Ve dudaklarındaki o soğukluk da gitmiş."

"Kolajen," diye düzeltti Selene gülümseyerek Blossom.

"Her neyse. Saçların bile artık o kadar tuhaf değil."

"Başka bir deyişle, berbat durumdayım," diye sözlerini tamamladı Selene.

"Nosirree, tatlım. Sen çok güzelsin. Kesinlikle öylesin." Selene bundan pek emin değildi, özellikle de makyajsızken.

Ertesi gün, Iris aşağı inmesine yardım etti ve kısa bir süre mutfakta oturdu.

"Tekrar ok atmaya ne zaman başlayacaksınız?" Iris sordu. "Peki ya terapi dersleri? Sen hasta olduğundan beri onları ben yönetiyorum."

"Öyle mi?" Selene şaşkınlık içinde sordu.

Blossom, Iris'i, "Hanımefendiyle uğraşmaya başlama," diye uyardı. "Uzun bir süre bu kadarını kaldıramayacak."

Iris'in yüzü dramatik bir şekilde düştü.

"Bir sorun mu var?" Selene endişeyle sordu.

"Size önemli bir şey söylemek istiyordum. Ama sanırım tekrar buluşana kadar beklemek zorunda."

"Ne?" diye hem o hem de Blossom aynı anda sordu.

"Rufus ve ben evleneceğiz," diye ağzından kaçırdı Iris, sevinçli haberini tutamamıştı.

"Oh, Iris, bu harika," dedi Selene.

"Humph! Bunu başından beri biliyordum," dedi Blossom.

"Ve Mükemmel Uyum bulduk," diye ekledi Iris kocaman gözlerinde muzip bir parıltıyla.

Selene kıkırdadı ve Blossom, "Ne uyumu?" diye sordu. Reba utangaç bir ifadeyle, "Benim de bazı haberlerim var," dedi.

Selene onun yüzündeki sıcak kızarıklığı okuyarak, "Bir bebeğin olacak," diye tahmin etti.

Reba heyecanla başını salladı.

"Bunu ben de biliyordum," dedi Blossom. Karşılıklı daha neşeli sarılmalar oldu.

"Ama mükemmel uyum nedir?" Blossom hâlâ bilmek istiyordu.

Evet, Bayou Noir'da her şey normal bir çılgınlık gibi gelmeye başlamıştı.

Üç gün daha geçti ve Selene gittikçe güçlendi. Şimdi James'in yokluğu için endişeleniyordu. Reba, kocası ve James'in neden aceleyle New Orleans'a gittikleri hakkında hiçbir fikri olmadığını, sadece bankacılar ve ajanlarla yaptıkları bazı zorlayıcı işlerin onları aceleyle ayrılmaya zorladığını iddia ediyordu. Ama Selene tüm kadınların ara sıra kaçamak bakışlar attığını görüyor ve kendisinden bir sır sakladıklarını biliyordu.

Yangın, konağın bir kısmıyla birlikte kamışın yarısından fazlasını yok etmişti. Selene bu felaketlerin James için felaket anlamına geldiğini seziyordu. Bankalar el koyacaktı. Her şeyini kaybedebilirdi.

Ayrıca, onun şiddetli gururu yüzünden şimdi kendisiyle evlenmeyi reddedeceğinden de korkuyordu. Ona verecek hiçbir şeyi olmadığını düşünecekti. Ah, keşke geri dönse de ona, eğer isterse, ona verecek dünyaları olduğunu söyleyebilse.

James New Orleans'a gittikten yedi gün sonra Selene, Etienne ile sınıfta oturuyordu. Dikkati dağılmış bir halde pencereden dışarı baktı ve bataklık rıhtımına yanaşan bir kayık gördü.

"Baba! Babam geldi!" Etienne bağırdı ve kapıya doğru koştu. Selene peşinden koştu ama üçüncü katın sahanlığında soluk soluğa durmak zorunda kaldı. Ana galeriye açılan ikinci kat girişine vardığında James çoktan geniş dış merdivenlerden yukarı doğru adım atmaya başlamıştı.

Onu görünce yavaşladı.

Selene donmuş bir tabloda James'in yaklaşmasını izledi. Dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi, sonra göz kamaştırıcı beyaz dişlerinin ve o nefis gamzesinin görkemli, harikulade bir görüntüsüne doğru genişledi. Geniş kenarlı şapkasını çıkardı ve bakmadan bir sandalyeye fırlattı.

Koyu halkalar gözlerini lekeliyor ve dudaklarının kenarlarında yeni endişe kırışıklıkları belirliyordu. Daha ince görünen yüzünü koyu bir sakal gölgesi kaplıyordu ve abanoz saçları dağınık ve ensesine doğru çok uzundu. İtibarsız ve kesinlikle muhteşem görünüyordu.

Arkasında Etienne'i, kolunu Reba'nın omzuna dolamış Fergus'u, bohça taşıyan birkaç köleyi ve papaz yakası takmış tuhaf bir adamı gördü... bir rahip. Selene şaşkınlıkla kaşlarını çatı, sonra James'in rahibi annesinin ve hatta belki de Giselle'in cenaze törenini gecikmeli olarak yapmak için getirdiği sonucuna vardı. Victor'un cesedi babası tarafından New Orleans'a geri götürülmüştü.

Selene'in kalbi James'in değerli annesini kaybettiği için hâlâ acıyordu.

"Selene," dedi James onun önünde durduğunda basitçe. Sonra sevinçle bir çığlık atarak Selene'i irkiltti ve onu kollarının arasına alarak bir çemberin içinde döndürmeye başladı. Selene arkasından Etienne'in kıkırdadığını duydu. Sonunda onu ayağa kaldırdı ve Selene baş dönmesiyle onun göğsüne yaslandı.

"Daha iyisin," dedi, eğilip onu dudaklarından hafifçe öptü ve sanki gerçekten hayatta ve iyi olduğundan emin olmak istercesine çenesinde bir parmak ucunu gezdirdi. Sonra kendine engel olamayarak onu kollarının arasına aldı ve sıkıca tuttu. Boynuna doğru fısıldadı: "Selene... Selene'm... Seni kaybedeceğimden çok korktum. Dua ettim... ah, *canım*, nasıl da dua ettim!"

Geri çekildi ve gözyaşlarının arasından ona gülümsedi. "Demek ölüm döşeginde dindar oldun, ha? Bir keresinde bana Tanrı'nın seni terk ettiğini söylemiştin."

Ona sırtıttı. "Seni bana o verdi. Buna itiraz edemem."

Kölelerden biri birkaç paket taşıyarak yaklaştı ve "Bunları nereye koymamı istersiniz?" diye sordu.

"Tam burada." James salonu işaret etti, sonra Selene'e baktı ve göz kırptı. "Senin için bazı hediyelerim var."

Göz kırptı. Oh, Tanrım. "Sen bir yaramazsın, James. Bu zayıf halimle beni bayıltacaksın."

Ona sahte bir korkuyla hızlıca baktı. "Şimdi olmaz. Senin için çok fazla planım var."

"Planlar mı? James, çiftlikte yapılması gereken onca tamirat varken benim için para harcamamalısın."

"Bana dırdır mı ediyorsun, Selene? Tsk tsk." Bir kolunu Selene'nin omzuna doladı ve onu yavaşça bir sandalyeye iterek salona çekti.

Önce ona büyük bir paket uzattı. Paketi dikkatle açtığında kenarları püsküllü, yosun yeşili kadife bir elbise gördü. Soru sorarcasına bir kaşını kaldırdı.

"Gelinliğin," dedi ve büyük bir memnuniyetle gülümsedi. "Yeşil bir gelinlik mi? Ve kadife? Louisiana'da mı?"

Elini havalı bir şekilde salladı. "Küçük ayrıntılar. Bir keresinde oteldeki perdelere hayran kaldığımı hatırladım. Ben de onları senin için satın aldım ve bir terziye götürdüm."

"Yapmadın!" Selene'in ağzı açık kaldı. James eğildi ve onu öpüp kapattı. "Öptüm." "Şehirde çok konuşuluyor olmalısın."

"Kesin olarak," dedi kuru bir sesle.

Sonra kucağına ağır bir deri çanta bıraktı. Selene çantanın ağzındaki deri ipi çözdü ve muazzam bir kâğıt para ve altın sikke yığını gördü. Sorgulayan gözlerini James'e kaldırdı. "Bunu nereden buldun?"

"Bu bizim yemek kazığımız." "Ha?"

James alçak bir sandalyeyi onunkine yaklaştırdı ve diz dize oturdu. Kadının ellerini kendi ellerinin arasına alarak, ciddiyle gözlerine baktı. "Ben sattım plantasyon."

Selene keskin bir nefes aldı.

"Fergus ve Reba'ya. Oh, Fergus'un şu anda onu satın alacak kadar parası yoktu. Ama o ve Reba'nın bize geri ödeyebileceklerini düşündüm. yapabildikleri zaman. Tamam mı?"

Hala anlamamış bir şekilde başını salladı. "Peki bu kadar parayı nereden buldun?"

"Babam," dedi yüzünü buruşturarak. "Annemin ölümünün bir hiç uğruna olmasına izin veremezdim. Vasiyeti alıp ona gittim ve mirasımın yarısını satın almasını talep ettim."

"Ve yaptı mı?" diye sordu, gerçekten şaşırmıştı.

"Etti ama onu ikna etmek biraz zaman aldı." James'in güzel gözleri bulutlandı ve Selene babasına diz çökerek gitmenin ne kadar acı verici olduğunu biliyordu. "Gerçekten, benimle gurur duyardın. Ben kurnaz bir müzakereciyim."

Selene, James'in verdiği haberin ne anlama geldiğini anlamaya başladığında kalbinde şiddetli ve tatlı bir sevinç filizlendi. Sonunda tüm yüklerinden kurtulmuş muydu?
ve şu anki mali sıkıntıları?

"Bu gerçekten fazla değil, Selene. Sadece baştan başlamamıza yetecek kadar." "Yeniden başlamak mı?" diye sordu, kendini papağan gibi hissetmeye başlamıştı.

James ona baştan çıkarıcı, alaycı bir bakış fırlattı. "Bir maden arayıcısı olarak nasıl görüneceğimi düşünüyorsun?"

Selene birdenbire anladı. "Kaliforniya'ya gidiyoruz!" şimdi James'e, yaklaşan altına hücum sırasında Kaliforniya'da sahip olunacak fırsatları nasıl anlattığını hatırlıyordu.

James başıyla onayladı. "Rufus ve Iris bizimle gelmek istiyor, bir de özgür siyahlardan bazıları. Ne düşünüyorsun, Selene?"

"Peki, James, bütün bunları bana en başta neden söylemedin?" Selene çınlayan bir kahkaha attı ve kendini onun kollarına atarak kucağına yerleşti. Onun yüzünü ve boynunu defalarca öptü.

Etienne onlara doğru çekingen bir şekilde yürüdü, sanki hoş karşlandığından emin değilmiş gibi
bu samimi sahne. James onu diğer dizinin üzerine çekti ve ikisine de sarıldı.

"İstediğinin bu olduğuna emin misin James?" Selene sonunda sordu.
"Topraklarını ve sana tanıdık gelen her şeyi terk etmek mi?"

James huysuzca cevap verdi, "Tabii ki evet."

Sonra ikisini de ayağa kaldırdı. "Neden herkes burada oyalanıyor?
Yapmamız gereken bir düğün var. Rahibi getirdim. Blossom düğün yemeği için beignet ve bir kase dolusu syllabubs yapacağına söz verdi. Neyi bekliyoruz?"

Selene "Scarlett" gelinliğiyle kapak modeli olarak hiç olmadığı kadar iyi görünüyordu. Etienne rahibin cüppesine bir kurbağa koymuştu ama din adamı o şoku atlattı, tören güzel bir şekilde devam etti. Dreadful, boynuna kocaman bir fiyonkla bağlanmış kırmızı kurdelesiyile gerçek bir beyefendiydi ve Selene'in beignet'lerinden sadece on tane yedi. Blossom bol bol ağladı ve Iris yeni, ince bir elbise giydi ve bu elbisenin poposunu çok daha ince gösterdiğini söyledi.

O akşam daha sonra, James'in geniş yatağında yanında uzanırken, günün olaylarından usulca bahsettiler. Selene, James'e sarılmış, yumuşak sevgiler fısıldarken, elini alaycı bir şekilde çıplak göğsünden aşağı, düz erkek meme uçlarının ve gevrek tüylerin üzerinden geçirdi, sonra daha aşağı.

"Sana yeni nakış stilleri düşündüğümü söylemiş miydin?"

"Güneyli beyefendilerin nakış işlemeyi bildiklerini bilmiyordum."

"Tatlım, o Rhett'e öğretebileceğim çok şey var. Geniş güneyli gözleriyle ona baktı.

"Oh? Peki bu nakış darbeleri ne olabilir?" diye sordu kıkırdayarak.

"Nip and tuck."

"Ouch."

"Örgü ve ters örgü."

"Hmmm. Bunun olasılıkları var."

"Kuytu ve köşeler."

"İşte bu kulağa ilginç geliyor." "Dil ve oluk."

"Kesinlikle ilginç." Ama sonra bir kez daha düşündü. "Selene..." dedi tereddütle, "hâlâ zayıfsın. Beklemeliyiz. Önümüzde uzun bir ömür var. Unutma-"

"Yemin ederim, 'Yarın başka bir gün' dersin çılgılık atarım. Scarlett her şeyi bilmiyordu."

Scarlett'in hayal bile edemeyeceği birkaç "nakış darbesini" ona öğretirken, James nefes nefese kaldı ve kısa bir süre sonra, "*Rüzgar Gibi Geçti* fantezisini unutun. Bugünün fantezisini her zaman kabul ederim."

Sonsöz

*Son Şans Çiftliği Sacramento,
Kaliforniya, 1850*

"Ve sonra adam pizzasını koyar..." Etienne, on yaşındaki bir tırmığın tüm dünyeviliğiyle, şaşkın arkadaşları Kabil ve Habil'e hayatın gerçeklerini anlatıyordu.

"Etienne Baptiste! Baban bunu duyana kadar bekle," dedi Selene, devasa midesinin ağırlığı altında paytak paytak ön verandaya doğru yürürken.

Bir elini ağrıyan sırtına koydu, bu arada on aylık Ashley'i kalçasına yasladı. Tanrım, bebeğin bir an önce gelmesini umuyordu. Kendini yürüyen bir otobüs gibi hissediyordu. Scarlett onun arkasından tombul bacaklarının üzerinde sallanıyor, denge için eteklerine tutunuyor ve "E.T....E.T....E.T." diye mırıldanıyordu.

Selene, Etienne'e, "Sizin çocuklara göz kulak olmanız gerektiğini sanıyordum," diye hatırlattı.

"Öyleyiz," diye cevap verdi yaramaz tembelce, dört yaşındaki iki çocuğu göstererek. Kardeşi Rhett ve Rufus ile Iris'in biricik Lily Belle'i tulumbanın yanında tepeden tırnağa çamura bulanmış çamur turtaları yapıyorlardı. Selene'in görebildiği tek gözetim, yüzlerini yalamaya devam eden Dreadful'dan geliyordu.

Selene tiksinti dolu bir ses çıkardı, sonra atların sesiyle irkildi. James bir grup atlıyı kuzey ve güney otlaklarını ayıran yoldan geçirdi.

Her zaman olduğu gibi Selene, başarılı sığır çiftliklerine bakarken gurur duyuyordu. O ve James, Kaliforniya'da altın aramaktan değil, altına hücum eden kasabalardaki maden arayıcılarına sığır eti satarak başarılı olmuşlardı. Ve küçük okulu geçen yıl beş öğrenciden yirmi öğrenciye çıkmıştı.

Tek üzüntüsü Blossom'ın onlarla birlikte bu yolculuğa çıkamamış olmasıydı. Yaşlı siyah kadın onun için bir anne gibi olmuştu. Düzenli olarak mektuplaşmalarına rağmen Reba'yı da özlemişti.

Selene, yaklaşan atlılara dönerek Etienne'e, "Çocukları Iris'e geri götür," diye emretti. Ashley'i ona teslim etti ve gençlerden oluşan grubu evin etrafında dolaştırmasını izledi.

Selene adamları tanıdığında, "Tanrım," diye mırıldandı. James atından inip atını parmaklıklara bağladığında, "Ignacio ve onun serseri çetesiyle ne yapıyorsun?" diye huysuzca sordu.

James gözlerini devirdi. "Sadece su içmek için durdular." Yüz ifadesi birden ciddileşti. "İki esirleri var."

"Kime daha çok acıyacağımı bilemiyorum, Ignacio'ya mı yoksa esirlere mi?" dedi, bu haydutların ne kadar beceriksiz olduğunu bildiğinden. "En son fidye için bir esir aldıklarında kurbanları onları kalın kafalarına vurup soymuştu."

James hatırlayarak kıkırdadı.

Selene merdivenlerden dikkatle inerek kocasına doğru ilerledi ve refleks olarak karnını okşamak için uzanan kocasının elini tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Sorun nedir, *chérie*? Rahatsızlık mı hissediyorsun?"

"Rahatsızlık mı? Hah! Şişmiş bir ineğin nasıl hissettiğini ilk elden bilirim!" "Benim için çok güzelsin, Selene."

Selene makyajı ve ince vücudu olmasa bile kendini güzel hissediyordu. Bakımına hâlâ büyük özen gösterse de, artık kendini fiziksel görünümüyle tanımlamıyordu. Artık o bir eş, anne, arkadaş, öğretmen ve güzel bir kadındı... bu sırayla. James'e teşekkürler.

Ama sonra vahşi adam gülerek onun bu tuhaf ruh halini mahvetti.

"Memelerini kontrol etmemi ister misin?"

Adamın uzanan ellerinden eğilerek kurtuldu. "Cesaret edersen ayak parmağına basarım ve muhtemelen ayağını kırarım."

Ignacio ve pasaklı hırsızları atlarını su yalağının yanına çektiler. Arkadan gelen iki at, hararetle tartışan bir kadın ve bir erkeği taşıyordu. Elleri önlerinde bağlıydı.

"Oh, kapa çeneni, Rafe. Seni salonda o sarışına bakarken gördüm," diye tersledi kadın, kızıl saçlarından vahşi bir tutamı omzunun üzerinden savurarak.

"Helen, Helen, Helen. Ben sadece Larita'nın... kartlarla olan hünerine hayranlık duyuyordum," diye karşılık verdi şeytani yakışıklı İspanyol adam sırtarak.

"Bull! Bu arada, Ayın Lech'i, bir sarışının poposundaki sivilceye ne denir?"

Muhteşem koyu tenli adam yüzünü buruşturdu. "Oh, kahretsin! Bir sarışın şakası daha."

"Beyin tümörü."

"Sarışın şakaları mı?" Selene ve James aynı anda şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Sonra Selene kocasının gözlerindeki korkulu ve kırılğan bakışı fark etti. "Ne oldu? Neyin var?"

Başını, Ignacio ve arkadaşlarının küfürleri eşliğinde beceriksizce attan inen ve hâlâ tartışan çifte doğru salladı. Giysilerini ilk kez fark ettiğinde içinden bir önsezi ürpertisi geçti.

ABD askeri
üniformaları. Ve sarışın
şakaları.

Sonra Selene anladı. Zamanda geriye yolculuk yapan tek kişi o değildi. Marie Laveau bunu ima etmişti.

Ve James, birlikte geçirdikleri beş yıllık mutluluğa rağmen, bir gün geleceğe geri dönmek isteyeceğinden endişeleniyordu. Ona her ne kadar onu ne kadar çok sevdiğini söylese de, James'in içinde hâlâ şüpheler vardı. Kendilerine verilen bu değerli hediyenin, zaman gibi parmaklarının arasından kayıp gidebileceğini düşünüyor olmalıydı.

Kalbi ona duyduğu sevgiyle genişledi ve bu sevginin kanıtı midesinde bir sarsıntıyla sıçradı. Ona cevabını verebileceği tek yolla vermeye karar verdi. Kasıtlı olarak, modern çifte sırtını döndü-
Geçmişle somut bir bağ.

"Bu insanlarla sen tanış James. Bebeğinizi beslemek için eve gidiyorum," dedi kocasına yumuşak bir sesle ve kocaman karnını okşadı. "Iris taze beignet yaptı."

Ve böylece eski dünyasının kapısını sonsuza dek kapattı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı James onun ardından.

"Biliyorum."

YAZARIN NOTU

Büyükannem Flora gururlu ve yaşlı bir tavus kuşuydu. Ona "Anne Anne" derlerdi, Butler'lardan geliyordu, biliyor musunuz?

Dünyanın geri kalanı Rhett Butler'ın Margaret Mitchell'in muhteşem hayal gücünün bir ürünü olduğunu biliyor. Ama annem, Margaret'in kurgusal haydutunu atalarımızdan birine dayandırdığını iddia etti. Biz kim oluyorduk da bastonlu büyük hanımımızla tartışıyorduk?

Şimdi, muhtemelen annemin genlerinden birkaçını taşıyorum, özellikle de gurur ve ekşi bir dil (evet, ekşi diller kalıtsaldır - sanırım buna Q kromozomu deniyor), ama bundan daha fazlası, onun hayal gücüne olan eğilimi kesinlikle benim kanımda var. On iki yaşındayken *Rüzgar Gibi Geçti*'yi okuduğum andan itibaren, büyükannemin anılarının bir temeli olması gerektiğini biliyordum. Otuz yaşında Güney'i ilk kez ziyaret ettiğimde, içindeki eşzamanlılık çanları New Orleans'ın ünlü Aziz Louis Katedrali'nin çanlarından daha yüksek sesle çaldı.

Annem bana atalarımızın izini onuncu yüzyıla kadar süren ve aralarında *Amerika'daki Butler Ailesi*'nin de bulunduğu birkaç aile kitabı verdi. Bu kitapların hiçbirinde Rhett'den bahsedildiğini söylemiyorum, ama aralarını okursanız

Anlayışlı bir insan birkaç sonuca varabilir.

Doğal olarak ilk oğluma Rhett ismini vermek istedim, ancak kocam hayal gücünden yoksun olduğu için buna karşı çıktı. Ben de iyi bir Güneyli ismi olan Beau'da karar kıldım. Beau da Rhett gibi bir haydut, buna şüphe yok.

Yıllar boyunca aile ağacımızda bir Rhett'e dair kanıt aramaya devam ettim. Bunu başaramayınca, *Açıkçası Canım Benim*'de kendi "Rhett "imi yarattım.... Umarım onu sevmişsinizdir.

Saygılarımla,
Sandra Hill
P.O. Kutu 604
State College, PA 16804

Övgü

ROMANTIC TIMES KARİYER BAŞARI ÖDÜLÜ SAHİBİ SANDRA HILL'E ÖVGÜLER YAĞDIRIYOR!

AÇIKÇASI, CANIM

"Franky, Canım... hem hoş hem de komik."

MASAL VİKİNGİM

"Benim Adil Viking'im, Bayan Hill'in Viking serisinin bir başka eğlenceli hikâyesi... Harika bir okuma."

MAVİ VİKİNG

"Sandra Hill'e özgü Mavi Viking, bazıları kahkaha attıracak kadar eğlenceli olan bolca mizahla dolu."

GERÇEKTEN, DELİCE VİKİNG

"Zeki Bayan Hill bir kez daha büyüleyici ve eğlence dolu zaman yolculuklarına büyük dozda mizah katıyor. Bir başka kazanan!"

AŞK İKSİRİ

"Çok yetenekli Sandra Hill, bu keyifli, komik ve seksi hikâyeyle zaten etkileyici olan okuma cevherleri listesine bir yenisini daha ekliyor."

BÜYÜLENMİŞ VİKİNG

"Mizahi, macera dolu, şehvetli bir hikaye!"

SON VİKİNG

"Eğlenceli, hızlı tempolu bir sayfa çevirici. Okuyucu Sandra Hill'in hikâyesini yaratırken duyduğu gerçek neşeyi hissediyor ve karakterler arasındaki kelime oyunları hikâyeyi zenginleştiriyor."

HAYDUT VİKİNG

"Sandra Hill, okurları sonuna kadar güldürecek eğlenceli bir cinsiyetler savaşı romanı yazmış."

DAHA FAZLA ROMANTIC TIMES ÖVGÜSÜ MS. HILL!

BENİ SEV ŞEFKATLİ

"Bu parçalanmış modern peri masalını alıp çılgınca seksi ve komik bir boğuşma haline getirmeyi Sandra Hill'e bırakın. Hayranları çok sevinecek."

DAHA TATLI VAHŞİ AŞK

"Hızlı tempolu, duygulu ama bir o kadar da alaycı bir hikâye, bolca dinamit gibi aptal-erkek şakaları ve bilmecelerle dolu. Bu komik ve canlandırıcı kitap her günü aydınlatacak!"

DESPERADO

"Hill'in nüktedan fakir bir çocukla sevdiği aristokrat kadının hikâyesinde esprili hazırcevaplık ve yüksek derecede duygusallık bir arada."

LEKELİ KADIN

"Sandra Hill, iki gururlu aşğın, onların eğlenceli irade savaşının ve ateşli tutkunun şehvetli, canlı, hızlı tempolu hikayesini yazmış. onların üstesinden gelir."

OceanofPDF.com

SANDRA HILL'İN DİĞER KİTAPLARI:

**ÇOK ERKEKSİ VIKING
BENİM GÜZEL VIKINGİM
MAVI VIKING
GERÇEKTEN, ÇILGINCA
AŞK İKSİRİ VIKING
SON VIKING
LEKELİ KADIN
BÜYÜLENMİŞ VIKING
İSTEKSİZ VIKING BENİ
ŞEFKATLE SEV
HAYDUT VIKING
DAHA TATLI VAHŞİ AŞK
DESPERADO**

OceanofPDF.com

Telif Hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

AÇIKÇASI, CANIM.... Telif hakkı © 1996 Sandra Hill'e aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size münhasır olmayan, bu e-kitap metnine ekrandan erişmek ve okumak için devredilemez hak. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

EPub Baskı© Mayıs 2010 ISBN: 978-0-06-202485-5 10
9 8 7 6 5 4 3 2 1

OceanofPDF.com

[Yayıncı Hakkında](#)

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.
25 Ryde Yolu (Posta Kutusu 321)
Pymble, NSW 2073, Avustralya
<http://www.harpercollinsebooks.com.au>

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd.
55 Avenue Road, Suite 2900
Toronto, ON, M5R, 3L2, Kanada
<http://www.harpercollinsebooks.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollinsPublishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
77-85 Fulham Palace Road
Londra, W6 8JB, Birleşik
Krallık
<http://www.harpercollinsebooks.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
10 Doğu 53. Sokak
New York, NY 10022
<http://www.harpercollinsebooks.com>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

